

ЛУСИНДА ЕДМЪНДС

Завладяващо четиво, главозамайваща
смес от любов, страст и интриги!

Дебли Експрес

БАВЕН ТАНЦ

ЛУСИНДА ЕДМЪНДС БАВЕН ТАНЦ

Превод: Мая Керезова

chitanka.info

Завладяващо четиво, главозамайваща смес от любов,
страст и интриги!

Дейли Експрес

От момента, в който се срещат в балетната школа, Мадлен и Никол стават съпернички на сцената и в живота. Мадли е най-обещаващата млада балерина на „Ковънт Гардън“, но успехът ѝ подхранва завистта на Никол, готова на всичко, за да заеме мястото ѝ. Мадли претърпява трагичен инцидент, тайно замислен от Никол, и това слага край на бляскавата ѝ кариера. Но може би живота ще ѝ предложи втори шанс...

На обичаната ми баба Дороти

1.

Юни 1987

Мади отвори очи и се обърна да провери колко часа показва будилникът ѝ. Изненада се, че още нямаше седем. Не беше спуснала завесата на прозореца и ранното утринно слънце надничаше плахо през него. Като се чудеше защо ли се беше събудила толкова рано, Мади въздъхна, мушна се под завивката и стисна очи с намерението още да поспи.

Някакъв съвсем слаб шум обаче я накара отново да се размърда. Седна в леглото и се ослуша. Шумът се повтори, този път придружен от друг, доста по-силен.

Мади веднага осъзна какво ставаше. Отхвърли завивката и отиде на пръсти до пълната със стари пуловери картонена кутия, мушната под един стол в ъгъла на разхвърляната ѝ стая.

— Шез, Шези — тихо извика тя.

Кутията беше празна, но шумът се чуваше много по-ясно. Мади запълзя на четири крака по пода, докато най-сетне откри причината за своето безпокойство.

— Шехеразада, как не те е срам, подредих ти такова уютно местенце, а ти да отидеш да го направиш върху чистото ми пране! — тихо се смееше Мади.

Малката едноока сива котка с тигрови шарки не обърна никакво внимание на господарката си и продължи да ближе новороденото си котенце, което се гърчеше и едва мяукаше с тъничкото си гласче. Като се поразмърда, Мади забеляза до нея още едно малко същество, което слепешката се притискаше с лапички към майка си, опитвайки се да намери мляко.

Мади наблюдаваше как Шехеразада нежно поставя второто си котенце до първото и ляга на една страна, за да могат новородените по-бързо да засучат. Мяукането секна почти веднага.

— Черно и бяло, а? Обзалагам се, че бащата е онзи голям котарак от „Върбите“ надолу по улицата — прошепна Мади. — Толкова се

гордея с теб, Шези. Малките ти са красиви, много красиви.

Мади би могла да се закълне, че котката вдигна глава и ѝ кимна в знак на съгласие, преди нова контракция да я върне към онова, което ставаше в момента.

Мади беше мълчалив свидетел на появата на бял свят на още две котенца и чак след като се увери, че няма да има повече, протегна изтръпналите си крака и се завлече долу до кухнята да приготви малко мляко и риба за закуска на изтощената Шехеразада.

Отнесе котешкото угощение горе в спалнята си. Докато Шехеразада лочеше благодарно млякото си, Мади се преоблече с екип за упражнения и сръчно завърза розовите панделки на балетните си обувки, а дългата си светлокестенява коса нави на кок високо на тила си. После отмести празната чинийка от млякото и нежно погали Шехеразада по главата.

— Сега си почини, миличка. Ще дойда да видя по-късно теб и прекрасното ти семейство.

Мади излезе от стаята, като успя да заобиколи скърцащите дъски пред стаята на баща си. Мина покрай купчините стари вестници, вехти обувки и всякакви боклуци, които бяха постоянно струпани по стълбите, и се отправи към оранжерията от задната страна на къщата.

Слънцето вече грееше ярко и предвещаваше приятен юнски ден. Мади беше истински щастлива, че най-сетне беше свободна да му се радва след трите дълги и трудни седмици учене.

Мислеше си колко красив беше изгледът от прашните прозорци на оранжерията. Занемарената градина живееше свой живот. Сред избуялата трева имаше макове и невени, всевъзможни плевели бяха завладели някога безупречните цветни лехи. Градинската стена от червени тухли беше обрасла с бръшлян и диви рози. Единствените звуци, които се чуваха от ябълката в дъното на градината, бяха сърдитите препирни на двойка свраки. Всичко изглеждаше свежо и ново. Трудно беше да си представи човек, че центърът на Лондон беше на по-малко от пет мили оттук.

Мади обичаше просторната къща с викториански тераси, в която живееше с баща си от малка. Тя се намиреше в Уел Уок, на един хвърлей разстояние от Хампстед Хийт и на десет минути пеш от Хампстед Хай стрийт. Макар да се нуждаеше от основен ремонт (цели петнайсет години Кристофър не бе похарчил нито пени за наследената

от родителите си къща) и в нея винаги да цареше хаос, тя беше нейният дом.

Мади се протегна доволно, после отиде до малката крива масичка, на която имаше касетофон и купчина касети. Посегна към една, после към друга, търсейки онази, която ѝ трябваше. Обеща си, че след като се поупражнява, ще отдели десет минути и ще ги подреди в съответните кутийки.

— Ето те най-сетне, „Утро“ на Григ, отлично.

Тя сложи касетата и отиде бавно до полирания дървен стенд, разположен успоредно близо до тухлената стена на оранжерията. Една дъска на пода се беше разместила, но липсата на средства не позволяваше нов под, макар че баща ѝ открай време ѝ го обещаваше.

Нежните лирични звуци на известната творба на Григ изпълниха оранжерията. Мади изпъна тяло, постави ръцете и стъпалата си в първа позиция и започна своите plies^[1].

Всеки, който видеше Мадлен Винсънт по улиците на Хампстед, облечена в стар анцуг и маратонки, с вързана на конска опашка коса, едва ли би ѝ обърнал внимание. Тя беше висока метър и шейсет, а носът и страните ѝ бяха осеяни с лунички. Очите ѝ обаче имаха особен син цвят и в тях искреше живот.

— Странно, че не приличаш на майка си. Такава красавица — обикновено казваха хората.

Мади се стараяше да не се засяга, но не можеше, особено когато видеше баща си да се взира тъжно в нея.

Разбира се, те бяха прави. Мади изобщо не приличаше на прекрасната си майка. Често се вглеждаше във фотографиите върху пианото в кабинета на баща си и се възхищаваше на идеалния овал на лицето ѝ и огромните кафяви очи, обградени от буйна абаносова коса. Антония Греъм, мъртвата ѝ майка, беше имала съвършената за балерина външност. Изглеждаше направо изящна на снимките като Одета/Одилия от „Лебедово езеро“, Аврора от „Спящата красавица“ и Жизел от едноименния балет. Но онова, което Антония беше предала на дъщеря си, беше тяло с идеални пропорции и талант за балет. Когато хората наблюдаваха как Мади танцува, те забравяха за луничките и невзрачното ѝ лице и се удивляваха на лекотата и грацията, с които изпълняваше сложните стъпки. Само на седемнайсет, Мади вече обещаваха да стане като майка си.

Антония Грѐм се беше издигнала от редиците на кордебалета до солистка, а после и до балерина. Когато животът ѝ трагично секна при автомобилна катастрофа във Франция, тя беше на двайсет и осем и съвсем скоро щеше да бъде обявена за примабалерина на Кралския национален балет.

По онова време Мади беше едва на пет годинки. Единственото, което помнеше от майка си, беше силният парфюм, който тя използваше, и как се гушеше в коженото и палто след една премиера в Кралската опера, на която ѝ бяха позволили да присъства. През последните две години от живота си Антония пътуваше много и имаше ангажименти да танцува по целия свят. Понякога Кристофър придружаваше съпругата си и тогава Мади оставаше вкъщи под грижите на някоя бавачка. Но той не беше с Антония, когато тя загина.

Като порасна, Мади започна да забелязва как баща ѝ ставаше особено тъжен, когато говореше за майка ѝ. Винаги ѝ разказваше колко блажено щастливи са били и че тяхната любов била такава, каквато човек може да изпита веднъж в живота си. Кристофър говореше за Антония толкова пламенно, че с годините Мади все повече се убеждаваше, че майка ѝ е била някакъв ангел и затова е била взета на небето толкова млада.

Една съвършена, мъртва майка. Доста труден обект за подражание.

Касетофонът изключи и Мади се отпусна задъхана на пода. Е, може би през следващата седмица ще успее най-сетне да накара баща си да се гордее с нея. В балетната школа към Кралския национален балет имаше прослушване за нови членове на старшата група. Това беше мечтата ѝ още от времето, когато майка ѝ, малко преди да умре, я заведе в детската балетна група. На Мади ѝ се искаше да се пробва за групата младша възраст, но баща ѝ изглеждаше толкова нещастен при мисълта, че Мади би заминала да живее в пансион и той би останал сам, че тя бързо се бе отказала от това си намерение. Все пак беше продължила да взема уроци след училище при един отличен учител по танци. Бе издържала блестящо всички основни изпити за Кралската балетна академия и учителят ѝ беше уверен, че щеше да спечели и място в старшата група на националния балет.

Мади знаеше, че никога няма да успее да запълни празнината в живота на Кристофър, останала след смъртта на майка ѝ, но се

опитваше по всякакъв начин да му показва колко много го обича. През последните няколко години бяха станали много близки и Мади се радваше, че той разчита на нея за всичко. Кристофър се интересуваше много повече от музиката си, отколкото от домакинството, което трябваше да поддържат. Затова Мади беше поела отговорността за пазаруването, прането, плащането на сметките, както и за ангажиментите на баща си. Балетната школа към Кралския национален балет беше в Западен Лондон. Дотам се стигаше с метрото, което означаваше, че тя може да продължи да живее вкъщи и да се грижи за баща си. Дори си беше позволила да попита за стипендия и местните власти я бяха уверили, че ако я приемат в школата, таксите ѝ ще бъдат поети.

Мади не беше казала на баща си, че ще ходи на прослушването. Щеше да се чувства ужасно засрамена, ако не успее, а иначе щеше да го изненада приятно. Кристофър все още си мислеше, че след лятната ваканция Мади ще се върне в гимназията в Хампстед да вземе последните си изпити.

Мади погледна часовника — имаше време за един душ, преди да занесе на баща си традиционната чаша кафе и варено яйце. Беше го чула да се прибира към три и половина през нощта. Бедничкият, мислеше си тя, докато изкачваше на пръсти стълбите към банята, сигурно е капнал от умора.

Кристофър Винсънт беше композитор. За нещастие нищо композирано от него през последните тринайсет години не беше продадено, затова той субсидираше дейността си, като даваше уроци по пиано вкъщи или свиреше нощем в коктейлбарове и хотелски фойета. Освен това от време на време го викаха да свири на репетициите в националния балет. През следващата седмица трябваше да подпише шестмесечен договор да замества излязла в отпуск по майчинство пианистка. Както беше казал на Мади, това поне щеше да означава редовни приходи и вероятно щеше да си позволи да прекрати за известно време уроците и нощната работа, за да се заеме с довършването на концерта, който пишеше. Мади беше сигурна, че един ден талантът на баща ѝ щеше да бъде признат — всичко беше само въпрос на време.

Като се изкъпа, тя се върна в кухнята и включи чайника. После огледа разхвърляната кухня с отвращение. Следобед наистина

трябваше да се опита да ѝ направи едно хубаво пролетно почистване. Бяха отпратили чистачката, госпожа Грийн, преди четири месеца поради финансови затруднения и оттогава във вечно разхвърляната викторианска къща съвсем се бе възцарил хаос.

Щом чаят завря и яйцето се свари, Мади ги сложи на един поднос и предпазливо заизкачва стъпалата към спалнята на баща си.

— Татко, събуди се. Имаш урок след половин час.

Тя остави рисковано подноса на ръба на леглото и дръпна завесите, фигурата в леглото се размърда под лъчите на слънцето, което надничаше през еркерния прозорец.

— Мади, колко е часът? — чу се пъшкане под завивките.

— Минава единайсет. Хайде, закуската ти ще изстине. — Сипвайки му малко чай в една голяма и нащърбена по ръба чаша, тя продължи: — Знаеш ли какво, вече съм баба.

— Моля?

Изпод завивките се показва сиво лице и една ръка приглади косата му.

Мади кимна гордо.

— Шези роди котенцата си преди около четири часа. Аз седях до нея и тя нямаше нищо против да я наблюдавам. О, татко, те са страхотни. Трябва да станеш и да ги видиш.

Кристофър се усмихна и успя да се надигне.

— Е, това наистина е добра новина, тъкмо за събуждане.

Мади му подаде чая и закрепил подноса в скута му.

— Мислех, че тази сутрин нямам урок — отпи от чая и отвори яйцето с лъжичката.

— Честно казано, вчера три пъти ти напомних. Себастиан идва за последен път преди прослушването в *Гилдхол*. Обади се много притеснен и аз му обещах, че ще го вместиш в програмата си.

— О, да — мило се усмихна Кристофър на дъщеря си. — Толкова съм отнесен. Какво щях да правя без теб, а?

Тя вдигна закачливо вежди.

— Наистина не зная, татко.

— Какви са плановете ти за днес?

— Ами имам часове по балет в дванайсет и половина, а после смятам да се прибера и да поразчистя кухнята. Направо е отвратителна и си мислех, че може и да сме развъдили някои гадини, които биха

заинтересували хората от отдела за опазване на околната среда. Довечера вкъщи ли ще си бъдеш? Ще взема да приготвя една истинска вечеря. От няколко дни все вечеряме пица.

— Трябва да съм в бара в девет, но може да вечеряме по-рано.

— Добре. Какво ще кажеш да купя едно пиле? Може да го хапнем студено със салата, защото и без това времето е доста горещо.

— Звучи страхотно. — Лицето му изрази чувство за вина.

— Но, Мади, не предпочиташ ли да излезеш с приятели, вместо да готвиш за стария си баща? В края на краищата си в лятна ваканция.

— Разбира се, че не. Във всеки случай може и да отида до Кейт след това.

Тя скочи, защото на входната врата се звънеше.

— Това сигурно е Себастиан. Подранил е. Ще отида да го забавлявам, докато се измиеш набързо и си намериш някакви дрехи. — Мади скочи от леглото и се отправи към вратата. — Мисля, че имаш чиста риза в гардероба. Вчера огладих прането, но Шези реши да роди върху него и ще трябва да вземеш нещо друго.

Мади се спусна надолу по стълбите към входната врата.

— Добро утро, Себастиан. Влизай. Подранил си, а татко си легна снощи много късно. Ще слезе след няколко минути.

— Съжалявам. — Себастиан се наведе и я целуна и по двете страни. — Как е твоят номер?

— О, добре.

— Мади тръгна по коридора към кабинета на баща си. Себастиан я последва и веднага се спъна в купчината нотни листове, които Кристофър беше захвърлил точно до входната врата, като се беше прибрал през нощта. Тя отвори вратата на кабинета и останалата част от дома изведнъж ѝ се стори почти безупречно подредена.

— Чай или кафе?

— Не, благодаря, но няма да ти откажа нещо студено. Днес се очертава да бъде адска жега.

Мади се отправи към кухнята, а Себастиан успя да си освободи малко място на един от старите фотьойли и се настани не съвсем удобно на ръба му.

— Е, притесняваш ли се за прослушването идната седмица? — попита го тя, като му подаваше чаша вода — единствената студена течност, която успя да намери.

Себастиан сви рамене.

— Да, разбира се, но малко. Сигурен съм, че ще бъдат поразени от таланта ми и веднага ще ми предложат пълна стипендия. А вие, мадам — сините му очи искряха, — казахте ли вече на татенцето?

— Не, и да не си посмял да кажеш нещо, Себастиан Ланг! Казала съм само на теб и на Кейт. Искам първо да получа мястото.

— Разбира се, че ще си мълча, глупачке. Смятам се за особено поласкан, че съм от посветените. Решил съм, ако и двамата имаме добри новини, да те заведа на чай в „Браунс хотел“. Какво ще кажеш?

— Точно от това се нуждае една начинаеща балерина, преди да започне шеметното си издигане до звездите — десет хиляди калории! Но... дадено!

Мади протегна ръка и Себастиан съвсем сериозно се ръкува с нея.

— Добро утро, Себастиан. Съжалявам, че закъснях. Кристофър влезе в кабинета с несресана коса и облечен с измачкани риза и джинси.

— Няма нищо.

— Доскоро. И ти желая късмет в сряда.

Мади се усмихна и се измъкна безшумно от стаята. После тръгна нагоре по стълбите да провери какво прави новото семейство и да подреди разхвърляната си спалня.

Като слушаше мелодиите, които звучаха на пианото, и същевременно сортираше дрехите за пералнята — а те бяха почти всички, до които се докосваше — Мади се замисли за Себастиан. Освен Кейт, най-добрата ѝ приятелка от училище, Себастиан беше единственият човек, на когото имаше достатъчно доверие, за да сподели своите надежди и мечти. Баща ѝ и бащата на Себастиан, Том, бяха учили заедно в музикалното училище *Гилдхол* и бяха останали добри приятели и след това. Том беше умрял скоро след смъртта на майка ѝ и беше оставил вдовицата си Магда със седемгодишния Себастиан. Магда беше напуснала Англия, когато синът ѝ беше на девет, за да се омъжи за някакъв италиански граф, а Себастиан беше изпратен в пансион и виждаше майка си само по време на редките ѝ пътувания до Англия. Мади знаеше, че той ужасно страдаше от захласването на майка си по новия ѝ съпруг. Магда, изглежда, бе забравила, че има син. През ваканциите Себастиан отиваше на гости у

една своя леля, която живееше в малък апартамент в Хайгейт, докато майка му обикаляше със самолет из целия свят. Той открай време прекарваше доста време при Мади, защото леля му, нямаше пиано. Кристофър беше забелязал таланта на Себастиан и го беше обучавал безплатно, за да развие дарбата му. По-възрастен с две години от Мади, Себастиан беше станал за нея нещо като по-голям брат. И двамата бяха загубили родител, а през дългите ваканции бяха прекарвали заедно много часове, разговаряйки за мечтите си.

Макар че следващата сряда той щеше да се яви на прослушване в училище за класическа музика, неговата слабост беше съвременната музика. Искаше да пише мюзикъли. Мади не можеше да си спомни колко пъти я беше водил да гледат „Исус Христос Суперзвезда“ или „Евита“. Знаеше партитурите и на двете наизуст. Когато ходеха на дневно представление, се връщаха в *Хампстед* и Себастиан свиреше цялото шоу на пианото и я караше да пее женските роли.

— Притежаваш прекрасен глас, Мади — казваше той. — Трябва да го школуваш, защото има невероятен потенциал.

Мади се изчервяваше и му казваше да млъкне. За какво ѝ трябваше да школува гласа си? На балерините не се налагаше да пеят.

Приятелката ѝ Кейт се беше запознала със Себастиан преди два месеца и се беше държала много странно. Обикновено жива и остроумна, тя беше прекарала цял час в компанията на Себастиан, като се изчервяваше всеки път, щом той я заговореше, и едва обелваше дума в отговор.

— Какво, за бога, ти стана? — сърдито я беше попитала Мади, щом той си тръгна.

Кейт замечтано ѝ беше отвърнала:

— Не е ли страхотен? Божичко, Мади, ти си такава късметлийка.

— Защо да съм късметлийка?

— Защото го виждаш, когато си поискаш.

Кейт беше дърдорила с часове за чудните сини очи на Себастиан, за гарвановата му коса и удивителната му физика, докато на Мади ѝ се беше доповръщало от приказките ѝ. Когато отново го срещна, тя се опита да го разгледа, за да открие какво бе имала предвид Кейт, но беше напразно.

Мади погледна часовника си. Имаше половин час, за да навлече трикото и клина и да отиде до студиото в *Белсайз парк*, където се

провеждаха часовете по балет.

Докато бързаше надолу по *Хаверсток Хил*, започна да я обхваща някакъв ужас. Имаше само четири дни за упражняване. Беше работила толкова много за прослушването следващата седмица. Но мисълта как съобщава на баща си, че е получила място в балетната школа, където любимата му съпруга беше започнала бляскавата си кариера, ѝ даваше сили да издържи на всичко.

[1] Сгъване на коленете с изправен гръб. — Б.пр. ↑

2.

Съблекалнята в сутерена на балетната школа към Кралския национален балет беше пълна с момичета, които се преобличаха. Мястото беше още по-претъпкано, защото, изглежда, всяко от тях беше довело за морална подкрепа майка си или някаква друга роднина от женски пол. Мади успя да намери малко местенце на дървената пейка в ъгъла и започна да си облича трикото и клина. След по-малко от петнайсет минути щеше да последва другите момичета по коридора и да влезе в просторното студио. Там щеше в продължение на час и половина да играе балетни упражнения и да прави всичките движения, които бяха станали втора природа за тялото ѝ. Но в тези часове по балет щяха да присъстват и да ги наблюдават директорката на Кралския национален балет, един от старшите преподаватели и една от най-опитните балерини на компанията. Стотици часове упражнения и въпреки това само следващите час и половина щяха да бъдат от значение.

— Мога ли да ви помоля за малко внимание?

В съблекалнята се възцари тишина. На вратата ѝ беше застанала жена на средна възраст с бележник в ръка.

— И така, момичета, казвам се Марджъри. Когато си чуете името, елате, ако обичате, да си вземете номера. Моля, използвайте безопасните игли, за да го закрепите отпред на трикото си. Когато всички получат номера си, ще ви заведе в студиото.

Мади слушаше имената и се чувстваше като породиста юница в очакване на награда. Наблюдаваше как всяко момиче отива да вземе номера си.

— Никол Делиз — каза жената.

Нямаше отговор.

Делиз, помисли си Мади. Това беше фамилното име на Ивет Делиз, примабалерината на самия Кралски национален балет.

— Никол Делиз? — отново попита жената. — Не? Добре тогава. Следващата в списъка е...

Преди да успее да продължи, вратата на съблекалнята се отвори и вътре влезе някаква девойка в изискан костюм и с дълги руси коси, които обграждаха лицето ѝ като в рамка. Тя пушна куфара си на пода.

— Здравей, Марджъри. Съжالياвам, че закъснях. Двете с мама заседнахме в най-ужасното задръстване. Тя каза, че ще ти обясни.

Жената се обърна и устните ѝ се разтеглиха в усмивка.

— Много се радвам, че те виждам, Никол. Не се притеснявай, не си закъсняла много. Ето ти номера. Имаш десет минути, преди да ви заведе в час.

Никол се усмихна мило и си взе номерчето.

— Благодаря, Марджъри.

Тълпата от втрещени момичета ѝ направи път към една от пейките. Някакво момиче побърза да вземе дрехите си, за да ѝ направи място да седне.

— Добре, момичета, продължаваме — каза Марджъри и се вгледа отново в списъка.

Като ѝ дойде редът, Мади прикрепи номера си с треперещи ръце. Мислеше си колко добре би било да имаше майка до себе си, която да го направи вместо нея. Тя погледна крадешком Никол, която се беше преоблякла в очевидно съвсем ново трико и се усмихваше великодушно на една от майките, която ѝ беше предложила да забодее номера ѝ.

— И така, готови ли са всички? — попита Марджъри.

Последва нервно мънкане и кимане с глави.

— Добре. Тогава, ако обичате, последвайте ме. И не забравяйте палците си.

Мади се чувстваше отмаляла. Сърцето ѝ биеше с повече от сто удара в минута. Останалите момичета изоставаха, за да получат целувки или последни наставления от майките си. Докато вървеше мълчаливо след Марджъри по коридора и после нагоре по стълбите, тя се молеше мислено на майка си да бди над нея през следващите час и половина.

Преди да пристигнат в студиото, ръцете на Мади се бяха вкочанили, а почти не чувстваше и стъпалата си. Никол Делиз едва ли се притесняваше толкова, ако се съдеше по веселото ѝ бърбрене с момичето до нея за „новия балет на мама“.

Просторното студио беше с висок таван и облицовани с огледала стени със стендове. В ъгъла имаше старо пиано, а зад дългата маса най-отпред седяха две жени и един мъж. Той припряно загаси цигарата си, щом видя, че момичетата изпълват помещението, стана и мина пред масата.

— Добро утро, дами. Кутията с талка е ей там в ъгъла, ако ви е нужна.

Две момичета се отправиха нататък и натриха стъпалата си с талк, за да не се хлъзгат.

— Казвам се Серж Ранкин и ще водя упражненията днес. Това е мадам Папен, директор на училището, а това е — сигурен съм, че всички я познавате — примабалерината на Кралския балет, Ивет Делиз, която ни удостои с присъствието си днес.

Красивата жена вдигна изискано ръка и кимна грациозно.

— Много е удобно, когато майка ти е в журито — промърмори момичето до Мади и тя му кимна в знак на съгласие.

Вратата на студиото се отвори и вътре влязоха петима млади мъже, облечени в трика.

— А, момчетата. Добре, вече можем да започваме — каза Серж.

Двайсет и петимата кандидати се наредиха покрай стенда по реда на номерата си. Мади се озова към края, което донякъде я успокои.

— Добре, момичета и момчета. Искам да смятате това за поредното ваше упражнение. Отпуснете се и работете с удоволствие. Започваме с plies.

Серж показва в каква последователност.

Часът започна. Мади се чувстваше вдървена и непохватна, но щом се обърна да повтори приклякванията, усети как се отпуска и започва да се движи с лекота. Докато стигнат до третото упражнение, *battement tendu*^[1], Мади се беше отпуснала напълно. Не поглеждаше към другите и се концентрираше, за да накара послушните си крайници да изпълнят упражнението възможно най-добре.

Тя почти се изненада, когато Серж каза, че са приключили с упражненията на стенда и могат да си починат няколко минути, преди да дойдат в центъра и да продължат урока. Мади легна по корем на пода, както направиха и повечето от момичетата. Затвори очи и се

опита да успокои дишането си, както и самата себе си. Отсега нататък започваше истинският изпит.

Мади отново се озова в по-задните редици. Никол беше в средата най-отпред и се държеше така, сякаш ходеше на прослушвания за балетни школи всеки ден.

— Добре. Сега продължаваме с Adage — каза Серж.

Сред момичетата се чу пъшкане. Adage беше най-трудната част от всяко балетно упражнение, защото движенията бяха бавни и контролирани, а от танцьорите се изискваше голяма концентрация, за да запазват равновесие. Често от нерви започваха да се поклащат, затова Мади стисна зъби, докато наблюдаваше какво им показва Серж.

— Така. Първо номерата от едно до дванайсет, после от тринайсет до дваайсет и пет.

Мади седна, доволна от възможността да погледа другите.

Нямаше никакво съмнение, че Никол Делиз беше отлична. Владееше движенията изключително добре и краката ѝ се издигаха във въздуха под голям ъгъл. Да, мислеше си Мади завистливо, тя е най-добрата. Заслужава място в школата, независимо дали майка ѝ е в комисията или не.

Мади изпълни Adage според очакванията си, което малко я окуражи. Последва Enchainment и тя се постара да запомни и изпълни трудната комбинация от стъпки, които изпитваха не само тялото, но и ума.

— Достатъчно, момичета, починете си. Момчета, jetes от ъгъла, моля.

Един по един младежите прекосиха с подскоци стаята. Мади ахна при издигането на последния, чието тяло изглеждаше като увиснало във въздуха преди приземяването. Сред седналите на пода момичета се разнесе шепот.

— Добър е — каза Мади на съседката си.

Мади премина през пируетите и подскоците без никакъв проблем, макар че други момичета се изнервиха и загубиха концентрация. Накрая ги помолиха да си сложат балетните палци. Упражненията, които Серж им даде, бяха прости, но проверяваха доста неща.

— Добре. Това е всичко. Край — усмихна се Серж. — Ще ви помолим само за няколко минутки търпение, след които ще се върнем

и ще съобщим имената на тези, които бихме искали да останат за интервю и физически преглед.

Той се върна до масата и комисията се скупчи около него.

Напрежението в стаята растеше.

— Божичко, мама ще ме убие, ако се проваля — каза съседката на Мади.

Стори им се, че мина много време, преди Серж, да се изкашля и да се върне към групата на младите надежди.

— Първо, бих искал да кажа, че всички сме впечатлени от високото качество на проведените днес упражнения. За жалост не можем да приемем всички. Ако не сте в нашия списък, това може би означава, че ви е нужна още малко работа или пък че тялото ви е показало известни признаци на напрежение и не би могло да се справи с изтощителната програма на нашата школа. Благодаря на всички за участието. А сега първият номер в нашия списък е...

Мади видя как сияйна усмивка разцъфна на лицето на първото момиче, което чу номера си. Момчето с високите подскоци също беше в списъка. Извикаха пет номера, включително и този на Никол Делиз. Мади затаи дъх. Сигурно нямаше да има още много...

— И накрая номер четиринайсет. Благодаря на всички.

Мади погледна печално към номер четиринайсет — нейната бърлива съседка. Изправи се вдървено, като се сдържаше да не заплаче, макар че други от отхвърлените момичета изобщо не се стараеха да крият сълзите си. За всички тях дългите години на труд и мечти бяха отписани за няколко секунди. Имаше и други школи, и други компании, но никоя не можеше да се сравни с Кралския национален балет.

Мади последва групата опечалени и ликуващи момичета до съблекалнята, където майките ги очакваха по-бледи от самите тях.

Бързо навлече анцуга си върху трикото, защото не ѝ се искаше да остава на това място дори минута повече от необходимото. Можеше да се изкъпе, когато се прибере у дома.

— Лош късмет — каза ѝ бърливата съседка със сияеща усмивка. — Гледах те и си мислех, че си една от най-добрите. Може би ще успееш следващия път — мило ѝ се усмихна тя.

Мади кимна несъзнателно. Искаше ѝ се да ѝ извади очите. Хвърли балетните палци в сака си и като се закле да ги изгори по пътя

за вкъщи, се отправи към вратата. Изведнъж пред нея застана Марджъри, която току-що беше влязла в стаята. Изглеждаше изключително притеснена.

— Извинете ме, момичета. Серж е допуснал грешка. Изпуснал е един номер. Осемнайсети номер още ли е тук? — Тя се оглеждаше отчаяно.

— Това си ти. Ти беше номер осемнайсети — каза бърбривото момиче, като сочеше обвинително Мади.

— Ти ли беше, скъпа? Мадлен Винсънт ли се казваш? — Марджъри я гледаше въпросително.

Мади кимна.

— Тогава, ако желаеш, можеш да идеш до трапезарията с останалите избрани и да хапнеш нещо. Директорите ще ви видят след обяда. Наистина съжалявам за грешката.

Мади си проправи път обратно, като чувстваше как завистта на момичетата изгаря кожата ѝ. Отиде в тоалетната, свлече се на пода и избухна в сълзи на облекчение.

След една седмица, на няколко мили разстояние в другия край на Лондон, Себастиан седеше пред бюрото на директора на музикалното училище „Гилдхол“. Първото му прослушване преди десет дни беше преминало изключително добре и сега беше повикан за разговор с ръководството.

— Е, мистър Ланг, двамата с професор Сонгст бяхме изключително впечатлени от вашето изпълнение на Концерт за пиано номер две от Рахманинов. Но мисля, че сърцето ви влече към нещо друго.

— Ами да. Разбира се, обичам класиците и ми доставя огромно удоволствие да ги свиря, но трябва да призная, че съм запален по съвсем различен жанр композиции — предпазливо отвърна Себастиан.

— Е, това не е проблем. Някои от нашите най-преуспели съвременни композитори са се обучавали тук. Сигурен съм, че знаете за нашата годишна награда за мюзикъл. Членовете на журито са от света на музикалните театри и наградата е много високо постижение. Обучението тук обаче е предимно върху класическа основа. Двамата с професора смятаме, че имате талант на класически пианист. Ако ви

предложим стипендия, тя ще бъде за това. Разбира се, бихте могли да посещавате часовете по композиция и да бъдете напътстван във вашите творчески изяви. Как ви се струва това?

— Звучи много привлекателно — сияещ отвърна Себастиан.

— Добре. Щом сте готов да заемете мястото, заповядайте.

— Разбира се.

— Така. Очакваме с нетърпение да се срещнем през септември, мистър Ланг. Довиждане.

Директорът се изправи и сърдечно се ръкува със Себастиан.

Себастиан забърза към станцията на метрото, сякаш се носеше върху облаци от щастие. Начинът, по който го бяха приели директорът и професорът, беше надминал и най-дръзките му мечти. Бяха се отнесли към таланта му с уважение и въпреки че техните планове да израсне като класически пианист не съвпадаха с неговите, беше постигнал голям, успех.

Изгаряше от желание да каже на някого добрата новина. Изведнъж го обхвана пристъп на тъга и раменете му тъжно се отпуснаха. Майка му беше някъде в Европа; леля Мери беше много мила, но съвсем глуха и недотам подходяща за пианско празнуване; единственият човек, който щеше да разбере как се чувства, беше Мади. Той изтича към най-близката кръчма и се отправи към телефона. Надяваше се да я намери вкъщи.

— Ало — беше тя.

— Мади! Обажда се Себастиан. Извинявай, че те безпокоя, но току-що ми предложиха стипендия в *Гилдхол*.

— О! Страхотно! Честито, Себастиан!

— Някакви новини при теб?

— Да. Писмото пристигна тази сутрин. Започвам през септември.

Той долови вълнението в гласа ѝ.

— Тогава можем ли да се срещнем пред „Браунс хотел“ след един час? Обещах ти да черпя, помниш ли? Можем да празнуваме тайничко и да се хвалим един на друг колко сме велики — засмя се Себастиан.

— Добре. Ще се видим след час.

Себастиан седеше в един ъгъл на старомодната хотелска чайна, когато влезе Мади. Лицето ѝ беше зачервено и очите ѝ искряха. Помисли си, че изглежда необичайно красива. Стана и силно я прегърна.

— Сядай и добре дошла в клуба на големите умници! Би трябвало да пием шампанско, но засега ще се задоволим с чаша „Ърл Грей“.

Мади седна и наля чай в двете чаши фин китайски порцелан.

— Наздраве за успеха и на двама ни. Не забравяй, че Националната балетна школа не се е разбързала да ми предлага стипендия. Дори за малко да ме забравят — каза тя, спомняйки си как бяха пропуснали номера ѝ.

— Каза ли вече на баща си?

Тя поклати глава.

— Не. Свири на репетициите на Националния балет и трябваше да е там в десет сутринта. Пощата пристигна чак в десет и половина. Умрях си на мъка, че цял ден няма на кого да се похваля. Защо всички са излезли някъде, когато имам добри новини... Както и да е, той ще се прибере довечера в седем. Смятам, че трябва да дойдеш с мен да му кажем заедно. Предполагам, че ще се развълнува повече заради теб, отколкото заради мен. Винаги е казвал, че имаш феноменален талант.

— Е, хайде, хайде. Таткото обожава любимата си дъщеря. Сигурен съм, че когато му кажеш, че вървиш по стъпките на неговата голяма любов, очите му ще се навлажнят.

— Странно съвпадение, нали? — замисли се Мади. — Записвам се в балетна школа като майка си, а ти правиш същото като баща си. Не мислиш ли, че всичко става не заради тях?

Себастиан вдигна рамене.

— Разбирам какво имаш предвид, Мади. Че вероятно се опитваме да изживеем техния прекъснат живот, защото чувстваме, че им дължим нещо. Е, ако ти станеш зъболекарка, а аз счетоводител, бих казал, че действително е така. Но да си мяташ високо краката, докато балансираш на пръсти в продължение на половин час, или да се потиш трескаво над някое пиано пред две хиляди души се изисква повече от чувство за дълг. Погледни на това по друг начин: наследили сме таланта им, така както други наследяват криви зъби или лунички.

Мади се изчерви силно.

— Ей! Извинявай. Не се докачаш вече за тези неща, нали? — подразни я той.

— Знаеш, че не е така, прасе такова! — ръгна го тя в ребрата.

— Без насилие, моля! Може да нарушиш доброто храносмилане на моите сандвичи с краставички, които, между другото, са много добри. Вземи си нещо за хапване.

Мади избра едно малко триъгълниче от най-долния ред на витрината с торти.

— Майка ти говори ли някога за баща ти? — предпазливо попита тя.

Себастиан поклати глава с пълна уста.

— Е, знаеш колко често я виждам. Не, не говори. Може и да го е правила, когато бях по-малък, но не си спомням. Странно как различните хора се справят със скръбта. Ето баща ти, в сърцето, на когото има един огромен пиедестал с майка ти на върха, и майка ми, която дори не споменава за баща ми.

— Трябва да призная, че понякога се чувствам така, сякаш към мен се предявяват още много изисквания, на които трябва да отговарям — въздъхна Мади.

— А към мен няма предявени никакви, което е също толкова лошо — сви рамене той. — Това, което съм разбрал, е, че баща ми е свирил малко на пиано, композирал е решаващата песен, оженил се е за майка ми и после е умрял. Но стига мрачни приказки. Да вдигнем тост за бъдещето.

— За бъдещето — каза Мади и вдигна чашата си.

Мади и Себастиан се върнаха в *Хампстед* в шест и половина. Кристофър още не си беше дошъл и Себастиан настоя да изтича до магазина за бутилка „евтино и искрящо“, за да полеят добрите новини.

Мади се качи в стаята си да провери Шехеразада и разбра, че младата майка беше решила да премести семейството си в дъното на сушилнята. Мади я откри тъкмо когато стискаше с уста врата на едно замаяно котенце, като го мъкнеше през площадката.

След като остави чинийка с мляко сред разхвърляните чорапи и бельо, паднали от горните рафтове, Мади се върна отново в кухнята.

Намери три винени чаши в бюфета и запя весело, докато ги плакнеше на чешмата.

— Мади! Прибрах се!

Вратата се хлопна и тя чу стъпките на Кристофър в коридора. Когато се появи на прага на кухнята, Мади видя, че той стиска пазарска торбичка, в която подрънкват бутилки.

— Здравей, миличка. Добър ли беше денят?

Очите му блестяха и той я гледаше в очакване.

— Ами, да. Получих писмо от... о, татко, мошеник такъв! Знаеш, нали?

Той кимна.

— Съжалявам, миличка. Разбрах преди два дни. По клюкарската мрежа на компанията естествено. Нищо не убягва от погледа на никого. Серж Ранкин ме спря в коридора и ме попита дали не си ми някаква роднина. Каза, че още в мига, в който те видял да танцуваш, помислил, че сигурно си дъщеря на Антония. Знаеш, че партнира на майка ти известно време. — Както Себастиан беше предположил, очите на Кристофър се напълниха със сълзи. — О, миличка. Толкова се гордея с теб. Ела тук и ме прегърни.

Мади го направи.

— Защо не ми каза, че отиваш на прослушване?

— Защото се опасявах, че няма да ме вземат.

— Глупава работа. — Кристофър я придърпа към себе си и я погали по косата. — Дори и да не бяха те взели, нямаше да има значение, Мади, но съм страшно доволен, че си успяла. Зная, че и майка ти е доволна, независимо къде е сега.

Тя усети как в гърлото ѝ засяда буца.

— Искам да накарам и двамата да се гордеете с мен, татко.

— Ще го сториш, Мади, сигурен съм.

Звънецът на вратата възвести връщането на Себастиан от магазина за напитки. Мади изтича към входната врата.

— Влизай, Себастиан. Татко, не само аз имам добри новини — извика възбудено тя от коридора. — Ела и кажи на татко всичко.

След десет минути тримата седяха във всекидневната и пиеха топло искрящо вино.

— Пия и за двама ви — каза Кристофър. — Но трябва да добавя, че и аз имам какво да ви съобщя.

— Хайде, казвай, татко!

— Е, не е толкова вълнуващо като вашите неща и едва ли ще мога да го приема, но беше приятно, че ме поканиха. Ръководството на Националния балет иска да ида в Америка с тях през септември като корепетиращ пианист, както и да участвам в оркестъра. Отиват за три месеца с Ивет Делиз и Андре Метен в главните роли. Добре би било човек да види Америка, но все пак... — Кристофър сви рамене й отпи от виното си.

— Защо да не отидеш, татко?

— Заради теб, глупаче. Няма да те оставя сама. Не забравяй, че си едва на седемнайсет, макар и да се държиш повече като четирийсетгодишна — усмихна се той.

— Благодаря, татко, но точно в това е работата. Грижа се и за двама ни. Това е чудесна възможност, а три месеца не са кой знае колко време. Ще ми липсваш, но всичко останало ще бъде наред. Наистина. О, татко, трябва да отидеш — настояваше тя.

— Извинете, че се намесвам, приятели, но трябва да кажа, че съм съгласен с Мади. Аз ще се навъртам да я наглеждам. Трябва да й признаеш, че е доста самостоятелна.

Кристофър кимна колебливо.

— Просто не ми се иска да си мисля, че си сама тук нощем.

— Глупости, татко! — ядоса се Мади. — През повечето нощи те няма с часове. Ще бъда толкова погълната от работата си в балетната школа, че едва ли бих имала време дори за теб, ако си тук. Съжалявам, татко, но вече трябва да свикнеш с мисълта, че съм пораснала.

— Е, ще помисля върху това.

Тя виждаше, че баща й е раздвоен.

— Не, недей. Беше отличен баща през последните седемнайсет години, но вече е време да направиш нещо за себе си... Приеми, татко. Никога не се знае какво ще стане. Това може да промени живота ти!

Най-после Кристофър кимна в знак на съгласие и последва новост.

По-късно Мади щеше със съжаление да си спомня за деня, в който беше произнесла тези съдбовни думи.

[1] Отвлечане и аддукция на удължения крак, удължаване на крака. — Б.пр. ↑

3.

Юли и август минаха съвсем бързо. Кристофър щеше да замине за Америка една седмица преди Мади да започне училище през септември. Беше ѝ обещал, че в деня преди заминаването ще я заведе на вечеря в любимия ѝ ресторант на една от малките калдъръмени улички в *Хампстед*.

Двамата седяха в един ъгъл на светлината на свещи, хапваха спагети и пиеха италианско вино.

— Оставил съм достатъчно пари в строителната кооперация, за да се покрият всичките сметки през следващите три месеца. Ако има някакви финансови проблеми, обади се на Харолд.

Мади направи гримаса. Харолд беше по-големият брат на Кристофър. Живееше в голяма къща в Глостършър, наследена от богатите му родители. Кристофър не се беше подчинил на желанието на баща си да отиде в лондонското сити. И тъй като беше останал верен на своята любов към музиката, не бе получил равностоен дял от наследството на баща си. Беше му оставена къщата в *Хампстед* и малко акции, за които се грижеше Харолд. Всеки път, когато имаше спешна нужда от пари, Кристофър трябваше да стисне зъби и да отиде да се моли на брат си — надут ерген с чин полковник, нямащ време за творческите капризи на брат си. Той даваше ясно да се разбере, че за него брат му е мързелив прахосник. Харолд обаче беше платил частното обучение на Мади в гимназията в *Хампстед* и само заради това Кристофър запазваше добрия тон.

— Сигурна съм, че няма да ми се наложи да го направя, татко — каза Мади, когато красивата италианка им донесе кафето.

Кристофър се усмихна и ѝ благодари, а младата сервитьорка се изчерви и се оттегли.

Едва напоследък, когато — макар и рядко — се случеше да излязат някъде заедно, Мади беше започнала да забелязва какво въздействие имаше Кристофър върху жените. Тъй като ѝ беше баща, тя никога не се беше замисляла как изглежда, но като го разгледа

изучаващо, реши, че е привлекателен. Имаше хубави сини очи и кестенява коса, която падаше над тях. Беше висок и се обличаше небрежно, вземайки онова, което намереше чисто. Но начинът, по който се държеше с жените, беше онова, което го правеше толкова привлекателен. Кристофър беше особено чаровен, идеалният джентълмен, а момчешкото му лице неустойимо се съчетаваше с натурата му на творец. В края на краищата, помисли си Мади, той е само на трийсет и девет.

Въпреки това тя не си спомняше някога да бе водил жена вкъщи. Предполагаше, че е имал любовници, но дискретно бе поддържал връзките си далеч от очите на дъщеря си.

Изведнъж я обхвана някакво ужасно чувство на несигурност. От съвсем малка тя винаги беше разчитала, че баща ѝ е до нея. Той я беше успокоявал, когато паднеше или се събудеше от някакъв кошмар, и рядко се бе случвало да се разделят през последните дванайсет години.

Тя се пресегна през масата и хвана ръката му.

— О, татко, ужасно ще ми липсваш. Ще пишеш, нали?

Очите ѝ се насълзиха.

— Разбира се, миличка. И ще искам да ми съобщаваш всички новини от училище. Виж, Мади, не е нужно да отивам, знаеш го. Винаги мога да се откажа...

Тя обаче уверено поклати глава.

— Не ставай глупав. Ще съм добре. Наистина.

За щастие седмицата, през която Кристофър замина за Америка, беше изпълнена с приготовления за първия семестър в новото училище. Дните на Мади бяха ангажирани с неколккратно ходене до магазина за балетни принадлежности, за да си купи нови пантофки, трика и клинове, както и с шиене на розови панделки и кърпене на балетните палци. Понякога вечер Себастиан се отбиваше да се увери, че е добре, а друг път Мади отскачаше до приятелката си Кейт.

Кейт живееше в голяма безупречна къща в горния край на *Фицджералд авеню*. Бащата на Кейт, Натаниел Джонсън, беше издателски магнат, който ръководеше огромна и преуспяваща вестникарска компания. Имаше източноевропейски произход и беше пристигнал в Англия през петдесетте още като тийнейджър. Беше натрупал

богатство с недвижима собственост. После се бе прехвърлил на местни вестници, преди да купи един национален. Сега беше сред стотината най-богати хора във Великобритания. В редките случаи, когато Мади беше виждала Натаниел вкъщи, той ѝ се бе сторил прекалено властен и заплашителен. С кънтящ глас и огромна фигура, за него не се говореше да има меко сърце в света на бизнеса. Но той обожаваше единствената си дъщеря и я засипваше с подаръци.

Произходът на двете момичета беше коренно различен, но Мади и Кейт бяха близки приятелки още от първия срок в гимназията в *Хампстед*. Луксът и сигурността, в които живееше Кейт, привличаха Мади, докато Кейт ѝ завиждаше за свободната бохемска атмосфера в нейния дом.

Майката на Кейт — дребна и привлекателна жена — винаги беше в кухнята и приготвяше нещо, което ухаеше чудесно.

— Гладна ли си, Мади? — попита мисис Джонсън, щом видя двете момичета.

— Ами, аз...

— Сядай. Струва ми се, че имаш нужда от едно свястно ядене. Не е хубаво, дето баща ти замина и те остави сама.

И тя постави чиния с „Бьоф Строганов“ пред Мади.

— Честно казано, мисис Джонсън, оправям се чудесно. Татко трябваше да отиде заради кариерата си.

— Хм, твърде много родители мислят повече за кариерата си, отколкото за семейството си. Какво ще стане, ако изведнъж реша да отида в Америка за няколко месеца, а? Домакинството ще рухне, ето какво!

Кейт и Мади си размениха весели погледи. Мади си мислеше колко добре беше, че мисис Джонсън не ѝ беше майка. Кейт изглеждаше безупречно и имаше привлекателен вид, но доброто готвене на майка ѝ личеше по заоблените ѝ форми и бузестото ѝ лице.

— Ела да се качим горе в стаята ми — каза Кейт, когато Мади привърши с храненето.

— Благодаря, мисис Джонсън, беше чудесно.

— Винаги си добре дошла, Мади, знаеш това.

— Ако ми предложи още веднъж, направо се местя тук — измърмори Мади под нос, докато се качваха по богато украсеното стълбище.

Към стаята на Кейт се отиваше по коридор, постлан с дебели меки пътеки. Когато Мади беше видяла за пръв път стаята на приятелката си, седмици наред беше мечтала за подобна стая. Беше молила Дядо Коледа да ѝ донесе покрито с дантели легло с четири колони, точно като това на Кейт.

— Ще обновявам стаята си за рождения си ден — каза Кейт.

— О, защо? Знаеш колко ми харесва.

Мади огледа нежните тапети на цветя, красивото двойно легло от бор и уютното канапе до прозореца, отрупано с малки възглавнички.

— Прекрасна е за малко момиче, но аз вече съм зряла жена — извикоти се Кейт. — Мислех си за черно в съчетание с хром. Страшно е модно сега.

— Тъъ — каза Мади.

— Не мънкай, ако обичаш! — Тъмните очи на Кейт искряха. — Добре, мадам Ашли, какво предлагате.

Мади сви рамене.

— Е, ако трябва да я променяш, опитай с кремаво в съчетание с бор и всичко да бъде ниско и меко. Ей, може да сложиш и диван, така че да стане дневна, когато не си в леглото.

Кейт изглеждаше развълнувана.

— Великолепна идея, Мади! Ще бъде много по-удобно за гости, особено като се има предвид, че скоро ще ме представят в лондонското общество.

— Кейт, ще трябва да се готвиш, за да се явиш отново на изпитите за колежа, на които се провали.

— Глупости! — изсумтя Кейт. — Отивам там, защото всеки, който е някой, изпраща детето си там. Приятелката ми Фенела каза, че никой от нейния курс не си мръдва пръста за нищо, но светският живот бил голяма работа.

— Но на теб са ти нужни известни знания, за да влезеш в университета — настоя Мади.

— По дяволите университетът! Зная, че татко би искал да следвам, но аз съм старомодно момиче — скочи на леглото до Мади и се наведе прелъстително. — Искам само да си намеря един хубав английски джентълмен, който да притежава пълна конюшня, и да прекарам остатъка от дните си, като го ощастливявам.

Мади поклати глава.

— Ти си непоправима, Кейт. Беше една от най-умните в училище. Провали се на матурата само защото не се потруди. Не мислиш ли, че се пилееш напразно?

Кейт се изправи и я погледна.

— Слушай, миличка. Уважавам факта, че искаш да се трудиш робски всеки ден, за да достигнеш омайните висоти на балетната трупа, но мен това не ме вълнува. Аз искам лесен живот. Не съм амбициозна като теб. Най-много, което искам да имам като задължение, е да разхождам коня си веднъж на ден.

Мади се направи на отвратена.

— О, и другото нещо е, че започвам диета следващата седмица. Искам да сваля четири килограма до Коледа.

— Това съм го чувала и преди — въздъхна Мади.

— Не, този път е сериозно. Прекалено дебела съм. Никой мъж няма да ме погледне такава, а новото ми училище ще бъде пълно с грациозни блондинки. Краката ми изглеждат като стълбовете на Херкулес с минипола.

Мади огледа Кейт и трябваше да се съгласи, че е необходимо да свали няколко фунта. Но макар да имаше едрата фигура на баща си, Кейт имаше и прекрасна, лъскава черна коса, подстригана по последна мода, топли тъмнокафяви очи и искряща от здраве кожа.

— Вярно е. Ти си една стара дебела торба. Направи нещо, иначе ще те оставят на рафта и няма да имаш възможност да влезеш в употреба.

— Бъди спокойна, мила моя, ще го направя — усмихна се Кейт.

4.

Мади се изненада колко спокойна се чувстваше, като наближи балетната школа на Кралския национален балет първата сутрин от семестъра.

Тя беше на пет минути път от станцията на метрото в *Хамърсмит*. Намираше се в един стар театър, превърнат в светли и просторни студиа, които балетната компания използваше за репетиции.

В сутерена се намираха съблекалните, както и голямата трапезария за студентите, докато на първия етаж бяха многобройните офиси на администрацията. Кабинетите на Антон Шенел, художествения директор на Кралския национален балет, и мадам Папен, директорката на балетната школа, също бяха на този етаж. Последният етаж беше изцяло само с класни стаи и студиа.

Първия ден нямаха часове, тъй като новите ученици попълваха формуляри, записваха програмите си и получаваха отпуснатите субсидии от касиера на школата. Когато Мади сложи в джоба си своя чек за семестъра, тя се почувства като милионер. Реши да отиде направо в банката и да го вложи в новооткритата си студентска сметка.

Имаше няколко познати лица от прослушването — бъривата ѝ съседка, която, както разбра, се казваше Джейн, момчето с превъзходните скокове и, естествено, Никол Делиз.

Когато отново я видя в съблекалнята, преди упражненията същия следобед, Никол вече беше успяла да събере около себе си група приятелки.

По време на часа, ръководен от Серж Ранкин, главния балетмайстор, Мади си позволи да поогледа своите състудентки. Курсът им се състоеше от трийсет души — двайсет и четири момичета и шест момчета. Повечето идваха от балетни училища за младша възраст, а останалите бяха избрани след неколкоседмични прослушвания. Мади изпита прилив на щастие и гордост, че се беше включила в тази елитна група, особено когато Серж я похвали и каза на останалите да я наблюдават, докато тя показва плавните движения с

ръце. С крайчеца на окото си тя видя как Никол я гледа презрително и шепне нещо на момичето до нея.

След часа, когато Мади вече беше взела душ и се преобличаше за нотации — часовете, в които се учеха как да записват балетните стъпки на хартия — Никол се приближи нехайно към нея.

— Чух, че майка ми и баща ти работят заедно в Америка — високо каза тя.

Бърборенето в съблекалнята утихна. Всички момичета започнаха да се питат дали и Мади има известен роднина.

Тя се изчерви.

— Да.

— Баща ти е корепетиращият пианист, нали? — Никол я гледаше втренчено и подигравателно.

— Да. Свири и в оркестъра — добави Мади за добро, но се оказа, че е станало за зло.

— О, извинявай, не знаех. И в оркестъра. Моля за извинение — Никол я изгледа презрително, преди да се оттегли.

Две момичета изхихикаха, като видяха, че Мади се изчерви още по-силно, после бърборенето в съблекалнята се възобнови.

— Кучка! — каза си Мади тихичко.

По време на часа за нотации не можа да се съсредоточи заради презрителния поглед на Никол и подигравателните погледи на останалите момичета, които усещаше върху себе си. Искаше ѝ се да им извика, че баща ѝ е блестящ композитор и един ден ще се молят за роля в неговия нов балет.

Мади пристигна вкъщи напълно изтощена и вбесена, че Никол беше успяла да провали първия ѝ ден в новото училище. Помисли си да се обади на Себастиан, но не ѝ се искаше той да види, че е разстроена. Наранената гордост не ѝ позволяваше да говори с когото и да било за онова, което беше казала Никол.

Тази нощ, щом си легна и се заслуша в тишината в къщата, тя вече знаеше, че има враг.

Но не знаеше защо.

Серж Ранкин беше много доволен от втората седмица, през която правеха упражнения. Новите студенти бяха имали достатъчно време да

се отпуснат. Това беше седмицата, през която той започна да подбира момичетата, на които съдбата беше отредила да играят в мюзикъли в Уест Енд или в кордебалета и — в по-редки изключения — за слава.

Критериите тази година бяха изключително високи. Момчето, което беше впечатлило комисията при прослушването, Саша Лопов, доказваше, че не бяха сгрешили в избора си. Серж знаеше, че ако всичко върви добре, момчето има бъдещето на един нов Баришников. Що се отнасяше до момичетата, Серж беше подбрал две-три възможни солистки, но двата най-големи таланта в класа бяха Никол Делиз и Мадлен Винсът.

Не е за чудене, мислеше си той, като ги гледаше. И двете имаха майки, които бяха изключително талантливи. Необичайното беше, че бяха предали дарбата си на дъщерите си в такова изобилие.

Двете момичета имаха съвсем различен стил. Никол притежаваше брилянтна техника. Работата ѝ с краката беше наистина, безупречна, Серж беше чул слухове, че като дете тазовите ѝ кости са били счупени и нагласени отново, за да ѝ дадат възможност за ново начало. Но имаше нещо... нещо, което той не можеше да промени. Може би защото Никол знаеше колко беше добра, в танца ѝ се долавяше някаква арогантност. Докато я наблюдаваше да изпълнява трудната поредица стъпки, които беше поставил за задача, той осъзна, че в движенията ѝ нямаше чувство. Питаше се дали това е нещо, което може да бъде преподавано.

Мадлен Винсът, от друга страна, беше истинско лирическо удоволствие. Нейната техника не беше чак толкова безупречна като тази на Никол, но Серж се улавяше, че я гледа по време на упражненията. Не беше чудно, че тя го отнасяше назад в миналото, в дните на собствения му възход като партньор на Антония, майката на Мадлен. И двамата бяха създадени за слава, но съдбата реши, че не трябва да имат бъдеще заедно. Макар да не бе красива като майка си, Мадлен ставаше по-особена, когато танцуваше. Но самата тя, изглежда, нямаше представа колко добра беше, което придаваше на танца ѝ свежест и невинност.

Серж погледна към Никол и видя, че наблюдаваше изпълнението на сложната поредица стъпки на Мадлен. Неодобрението в очите ѝ беше съвсем ясно. Несъмнено Никол Делиз беше открила в нейно лице истинска съперница.

Мади съвсем скоро свикна с ежедневието в школата. Тежкия труд ѝ доставяше удоволствие, а истински празник беше, когато Серж или някой от другите преподаватели я похвалеше. От онзи първи ден, когато Никол беше успяла да я унижи, тя и нейните приятелки пренебрегнаха Мади. Това бе добре дошло за нея. Беше се сприятелила с Джейн и двете заедно бяха започнали да обядват в трапезарията.

— Не мислиш ли, че Саша е направо страхотен? — каза Джейн, втренчена в младежа, който прекосяваше грациозно столовата.

— Да, много е красив — съгласи се Мади, без да си признава, че беше мечтала за него през последните десетина дни.

Саша бързо се беше превърнал в училищния красавец, по когото туптяха всички нежни сърца. Започнаха да се разпространяват какви ли не истории за неговия произход. Младият руснак беше висок за танцьор, което придаваше на движенията му особена мъжественост, въпреки че всяка негова стъпка беше изтъкана от грация и изящество. Имаше огромни тъмнокафяви очи и високи скули, а устните му бяха плътни и чувствени. Червеникавата му коса, стигаше до раменете му и беше срасана на път по средата. Беше твърде красив за мъж. Саша седна до Никол и двамата започнаха да си бърбят. Мади трябваше да признае разочарованието си, когато избраха Никол за партньорка на Саша в часовете по па-де-дьо, когато младежите и девойките се учеха да танцуват заедно, като изкусурияваха повдиганията и синхронизираха движенията си. Избирането на подходящ партньор бе също толкова важно, колкото и собствената ти техника. Никол и Саша изглеждаха прекрасно заедно — той висок и тъмен, тя крехка и руса.

— Тези двамата ще стигнат далеч. Никол познава най-добрия танцьор в училището. Тя ще направи всичко, за да остане с него — беше коментарът на Джейн.

Същия следобед Серж съобщи, че първокурсниците трябва да подготвят малко представление за останалите в края на срока. Беше избрал откъси от „Лешникотрошачката“ заради Коледа. Всички момичета трябваше да научат танца на феята на захаросаните сливи,

както и останалите малки части. Серж каза, че ще реши коя какво ще изпълнява, когато наближи времето за представлението.

В съблекалнята момичетата постоянно говореха, че изборът е решен предварително.

— Никол Делиз ще получи ролята на феята — бяха уверени те.

— Защо предварително за ролята да е избрана Никол? Ако майка ѝ не беше това, което е, момичетата нямаше да си правят такива заключения — сърдито каза Мади на Джейн, докато вървяха към станцията на метрото.

— Трябва да признаеш, че е добра, Мади.

— Да, така е, но ме вбесява начинът, по който останалите момичета я идолизират. Както и да е, поне през уикенда ще си полежа на воля, слава богу. Направо съм скапана — изпъшка Мади.

— Приятна почивка — пожела ѝ Джейн и всяка от тях се отправи към своя перон.

По високоговорителя съобщиха, че всички влакове в северна посока имат закъснение заради някакъв инцидент.

Мади се загледа в плакатите на стената. Щеше ѝ се да има свободно местенце, където да седне. Краката я боляха, а стъпалата ѝ сякаш бяха от олово. Най-после влакът пристигна и тя успя да се вмъкне в един вагон. Слезе в Камден Таун и се отправи към перона, за да изчака влака за *Хампстед*.

Седна на една пейка, но тъмната глава до нея, мушната в яката на шлифера, ѝ се стори позната.

— Здравей, Саша. Не знаех, че живееш насам.

Главата се подаде от яката и той я погледна. Зачервените очи и измъченото изражение на лицето му я стреснаха.

— Здравей — изсумтя той и се изкашля. Очевидно беше плакал.

Мади беше слисана.

— Добре ли си? — попита го тя, макар да знаеше, че въпросът е банален.

Саша кимна.

— Да. Лоши новини от дома, това е всичко.

Той се изправи, защото се зададе някакъв влак. Успяха да намерят места и да седнат заедно. Мълчаха, докато влакът тръгне и затрака в тунела.

— Къде живееш? — попита го Мади.

— Имам стая в общежитието на младежката християнска организация в *Хампстед* — тъжно отвърна Саша.

— О, това е на около десет минути от нас. Аз живея в Уел Уок. Трябва да се отбиеш някой път да пием чай.

Искаше ѝ се да знае какво да му каже, за да го успокои. Очевидно беше много объркан.

— Благодаря. Много си мила.

Щом слязоха на станцията в *Хампстед*, се качиха на ескалатора.

— Е, довиждане, Мадлен. Ще се видим в понеделник.

Саша ѝ се усмихна, стгуши се отново в шлифера и се отдалечи.

Изглеждаше толкова самотен и печален. Мади събра цялата си смелост и се затича след него.

— Саша, виж, кажи ми да се махна, ако предпочиташ да бъдеш сам, но защо не дойдеш на чай сега? У нас няма никого и... струва ми се, че имаш нужда да поговориш с някого.

Саша спря и се обърна. Той се втренчи в нея, после се усмихна.

— Да, Мадлен. Би ми било приятно. Хайде, води ме.

Само след едно отбиване до супермаркета за мляко, кифли, сладко и кейк те пристигнаха в къщата на Мади.

— Извини ме за безпорядъка. В момента живея сама и вечер съм твърде уморена да върша каквото и да било.

— Но е много хубаво да имаш толкова много пространство. Моята стая в общежитието е толкова малка, че няма място да обърнеш — жестикулираше Саша, следвайки я по коридора.

— Казва се „да се обърнеш“, Саша. Защо не идеш в дневната и не се настаниш? — Мади потръпна. — Хайде да включим газовата печка, за да се стоплим.

След десет минути двамата стояха в протритите кресла от двете страни на старата газова печка, дъвчеха препечени кифли и пиеха чай.

— Откъде си всъщност, Саша?

Очите му отново се изпълниха с тъга.

— От Русия, но... — силно ридание прекъсна думите му.

Мади смутено го гледаше как плаче. Ужасно искаше да го утеши, но чувстваше, че няма да може. Накрая отиде в банята и се върна с руло тоалетна хартия.

— Ето — неловко смотолеви тя и му я подаде.

— Благодаря. Извини ме, Мадлен. Това пристигна днес. Съобщават ми, че... баща ми... починал е.

Той извади някакво писмо от джоба си.

— О, Саша, аз... — Мади прехапа устни. — Съжалявам. Саша издуха силно носа си.

— Не беше неочаквано, но потвърждението винаги се приема трудно.

— Разбира се. Той... в Русия ли живееше?

Саша кимна.

— Преди двайсет години баща ми беше най-ярката звезда в балета на Большой театър. Кариерата му беше шеметна и аз съм се родил в красив апартамент в Москва. Двамата с майка ми живеяха в лукс... навсякъде ги разкарваха лимузини. Разбираш ли, на балетните звезди в Русия се гледа като на кралски особи. Но баща ми не искаше да следва партийната линия. Той не вярваше в комунистическия начин на живот. Правеше коментари, които стигнаха до ушите на важни хора. Една нощ, когато бях на седем години, баща ми не се върна от театъра след представлението. Майка ми се опита да открие къде е отишъл, но... — Саша избърса очите си. — Нямаше и следа от него. Тя предположи, че са го депортирали в трудов лагер, дори и нещо по-лошо. Ходи много пъти при разни началници, опитвайки се да го открие. След две години рухна. Лекарите ми казаха, че е получила инсулт, но трябва да се оправи. Три седмици след като я бяха изписали от болницата, почина.

Саша млъкна, загледан в огъня.

Мади усети, че по собствените ѝ страни се стичаха сълзи.

— Реших да продължа битката. Успях да поема нещата оттам, откъдето майка ми ги беше оставила. Открих един симпатизиращ ни чиновник, който беше готов да продължи търсенето на баща ми.

— И той го откри — тихо каза Мади.

Саша кимна.

— Той наистина откри, че баща ми е бил депортиран в един лагер в Сибир. Това писмо ми съобщава, че е умрял преди шест години от туберкулоза.

— О, Саша, толкова съжалявам.

— Мадлен, не мога да ти опиша мизерията, в която живеехме двамата с майка ми след изчезването на баща ми. Тя веднага изгуби

работата си в Большой театър. Беше дизайнер на костюмите. Моето място в балетното училище към Большой театър изведнъж бе съкратено. Нямахме нищо. Майка ми си намери работа в една фабрика като шивачка. Заплатата ѝ едва стигаше за храна.

— Значи не си учил в Большой.

— Не. Не ме искаха заради баща ми. Взимах частни уроци при един пенсиониран преподавател, който ми съчувстваше.

— Затова си решил да дойдеш в Англия да се обучаващ?

— Да. Когато Горбачов дойде на власт. Успях да получа виза и да напусна родината си веднага. — Саша потръпна. — Никога няма да се върна. Там за мен вече няма нищо.

— Но аз си мислех, че в Русия положението вече се оправя.

Саша кимна.

— Да, в известни отношения, но бедността и трудностите няма да изчезнат ей така изведнъж. Някои дори смятат, че ще стане още по-лошо.

— О, Саша, бедничкия. Значи тук нямаш приятели, с които да си говориш?

— Не, Мадлен, но аз съм свикнал да бъда сам. Предпочитам да живея в малката си стаичка в общежитието, отколкото да гладувам по улиците на Москва. Никой, никой от хората тук, на запад, не може да си представи колко тежък е животът там. По-скоро бих умрял, отколкото да се върна.

— Никога повече няма да се оплаквам от живота си — пламенно каза Мади. — Е, вече имаш приятел. Винаги, когато искаш, можеш да идваш тук. Както ти казах, в момента живея сама.

— И ти ли си сирак?

Тя му обясни, че баща ѝ е в Америка с националния балет.

— Мадлен, смятам, че двамата с теб доста си приличаме, нали?

Тя кимна и се изчерви.

— Предполагам, че е така. Аз... харесва ми как танцуващ, Саша. Всички момичета смятат, че ще станеш световноизвестен. Абсолютно сигурно е, че ще попаднеш в компанията, за разлика от някои от нас — въздъхна тя.

— Но, Мадлен, ти се подценяваш. Аз смятам, че ти също танцуващ много красиво.

— Благодаря, Саша, но за нещастие не съм толкова добра, колкото Никол Делиз.

— Ами! — Саша махна с ръка, сякаш сравняваше таланта на Никол с досадна муха. — Да, технически тя е добра, но къде е сърцето ѝ? Не ми харесва да ѝ партнирам. Тя е егоистка. Предпочитам да партнирам на теб, Мадлен.

— Благодаря, но Никол няма да те пусне сега, когато е впила вече нокти в теб.

Саша вдигна рамене.

— Все още е рано, Мадлен. Ще поживеем и ще видим.

Двамата прекараха още един час в обсъждане на способностите на останалите от курса, преди Саша да погледне часовника си и да се изправи.

— Късно е. Трябва да вървя.

Мади изпита известно разочарование.

— Разбира се. Искам да кажа, че можеш да останеш, но...

— Обещах да се видя с един човек — каза Саша.

Приятелка, оклюма се Мади. Изпрати го до вратата.

— Благодаря ти, Мадлен. Никога няма да забравя колко мила беше към мен тази вечер. Надявам се, че в бъдеще ще бъдем добри приятели. Ще се видим в понеделник.

Той се наведе и я целуна по двете страни и като тръгна надолу по улицата, ѝ махна с ръка.

Мади се върна в дневната и седна на все още топлото му място. Долавяше съвсем слабо миризмата на одеколона му.

Като подви колене, тя затвори очи и замечта как би танцувала със Саша на сцената на Кралската опера.

Събуди се вдървена и премръзнала в четири часа. Сънено се качи горе в стаята си и си отвоюва от Шехеразада и четирите ѝ котета малко място в леглото.

Ще работя много упорито, мислеше си тя, като галеше меката козина на Шези. Щом Саша казва, че съм добра, трябва винаги да бъда такава. Внимавай, Никол Делиз, не всичко ще става, както ти искаш.

5.

Мади откри, че не ѝ остава време да почувства липсата на баща си, тъй като натоварването ѝ непрекъснато расте. Всички първокурсници едва се довличаха до съблекалнята след дългите и изморителни четири часа упражнения дневно. Редуваха се балет, класическа мимика и изграждане на сценичен образ. Момичетата започнаха да получават травми заради прекаленото натоварване върху телата им и винаги имаше по едно-две от тях, които само наблюдаваха от страни заниманията.

Основна грижа на Мади стана да внимава да не се нарани. Отлично знаеше, че учителите гледат на травмите като на признак, че тялото на съответното момиче не може да понесе натоварването, което му налагат, и че в бъдеще ще има проблеми. От трийсетте души в класа само трима-четирима най-много щяха да бъдат приети в компанията след двегодишния срок на обучение.

Всички момичета непрекъснато се страхуваха да не напълнеят. Следяха теглото им ежемесечно, за да се уверят, че не трупат излишни килограми, а в някои случаи — че не свалят прекалено много. Анорексия нервоза — болестта на отслабването — вече беше взела няколко жертви. Мади и Джейн сами забелязваха момичетата от техния курс, чиито измършавели тела показваха очевидните признаци на болестта.

Ден след ден Мади се оглеждаше критично в дългите огледала и се радваше, че теглото ѝ си остава същото независимо какво яде. Страхуваше се да не стане твърде висока, макар при прегледа на физическото ѝ състояние лекарят да я беше уверил, че според данните на костната ѝ система едва ли ще порасне повече от сантиметър, преди да достигне максималната за нея височина от метър и шейсет и три сантиметра. Високият ръст означаваше, че шансовете ѝ да бъде взета в кордебалета — където всички момичета трябваше да изглеждат еднакви — бяха съвсем ограничени, а беше и по-трудно да се намери

подходящ партньор. Стоенето на пръсти прибавяше десетина-дванайсет сантиметра към ръста на девойката.

— Колко е смешно да искаш да си изкарваш прехраната с това — пъшкаше Мади, докато киснеше възпалиените си крака във вана с топла вода в кухнята.

Веднъж, в средата на декември, Мади обядваше със Саша и Джейн в столовата, когато Никол Делиз дойде на тяхната маса. Тя пусна някакъв плик на масата пред Мади с такова изражение, сякаш едва издържаше някаква неприятна миризма.

— Мама ме помоли да ти дам това. Предполагам, че е от баща ти. Беше в колета, който тя ми прати от Америка.

— Благодаря, Никол.

— Ще се видим в па-де-дъо — усмихнато каза Никол на Саша и се отдалечи.

Мади изпита истинско удоволствие от факта, че нейното приятелство със Саша очевидно дразнеше Никол. От онази вечер, когато се беше отбил да пият чай, отношенията им се развиваха много добре. Мади се стараяше да си внушава, че трябва да е доволна и от едно чисто приятелство, но мислите ѝ за Саша не бяха съвсем платонични. Той обаче не предприемаше нищо, за да задълбочи нещата между тях.

Тя пусна писмото от баща си в сака, за да го прочете, когато се прибере, и слезе с Джейн в съблекалнята, за да се приготви за следващия час.

— И така, тази седмица ще сменим обичайните партньори — съвсем между другото вметна Серж. — Джейн, ти ще партнираш на Роджър; Кийт, ти си със Сузи; Никол, ти с Джон, а Саша ще партнира на Мади.

Сърцето на Мади преливаше от радост, докато отиваше към Саша. Никол нацупено се премести до Джон и часът започна.

Това беше един от най-хубавите часове, които Мади беше прекарвала като танцьорка. Саша сякаш отгатваше всяко нейно движение предварително. Той я повдигаше с идеална плавност, прихващаше я в точния момент и тя изпълняваше пируетите с такава точност, каквато не подозираше, че притежава. Танцуването със Саша

я вдъхновяваше, отприщваше най-добрите й умения. Дали приятелството им имаше нещо общо с начина, по който съпреживяваха заедно — тя не можеше да каже. Но независимо какво беше в основата на това — резултатът беше чудесен.

Серж също го забеляза. Мадлен все още не можеше да се мери с Никол в техническо отношение, но когато танцуваше със Саша, тя придобиваше лустрото на далеч любопитна балерина. Серж наблюдаваше как внимателно, почти нежно й партнираше той, а тя го гледаше в очите, докато я поддържаеше във финалната позиция. Двамата май бяха влюбени. И все пак Серж би могъл да се закълне, че Саша... Няма значение каква беше причината, но двамата правеха нещата наистина красиво. Изглежда, проблемът кой да играе в па-де-дъо от „Лешникотрошачката“ бе решен.

Никол Делиз също го видя и започна да гори от ревност и гняв. Саша беше неин, двамата бяха обречени да посрещнат славата заедно и никой, никой нямаше да й го отнеме.

— Много добре, вие двамата — Серж кимна на Саша и Мади. — Благодаря на всички. Следващата седмица ще решим кой какво ще танцува на коледното представление. Свободни сте.

Мади се отдаде на мечти, докато пътуваше в метрото за вкъщи. Ами ако Серж я избере да танцува със Саша... Очевидно ги беше харесал, значи тя със сигурност има някакъв шанс.

Беше толкова заета с мислите си за Саша и за това как ще бъде забелязана от цялата школа, че чак след като се изкъпа, яде и се настани удобно в леглото, се сети, че не беше прочела писмото от баща си. Изтича долу да го вземе и като се мушна в леглото, отвори плика.

Скъпа Мади,

Пиша ти от една съблекалня в Метрополитен опера. Невъзможно е да се опитвам да ти опишвам театъра, но в сравнение с него операта в Лондон изглежда направо невзрачна. Ню Йорк е прекрасен; атмосферата на вълнение и опасност плюс трескавото темпо, с което се движи градът два-сет и четири часа в денонощието, ти влизат под кожата. Само адреналинът ми ме поддържа жив през последните три седмици. Род, пианистът, хвана някакъв

ужасен вирус още като пристигнахме, така че свиря в оркестъра всяка вечер, което е повече от прекрасно.

Всъщност, Мади, трябва да призная, че срещнах една доста приятна дама, която прави престоя ми тук още позабавен. Ще можеш да се гордееш с татко си — станал съм почти постоянен посетител на разни вечери и партита, които се организират всяка вечер. Ходим заедно с Моята приятелка. Но повече за това — като си дойда у дома.

Много ми липсваш и ми се иска да си тук, за да споделям впечатленията си от Голямата ябълка с теб. Но няма значение, от онова, което чувам от шпионите си в школата, скоро ще гостуваш тук като примабалерина.

Целуни Шези и децата ѝ — има една балерина от кордебалета, която иска две котенца. Аз съм я подготвил и мисля, че ще им бъде подходящ и грижовен родител.

Ще се видим на осемнайсети декември.

С много обич — целувки от татко!

Мади препрочете писмото отново, спирайки се на откъса за „доста приятната дама“. Изпита смътна тревога. Не си спомняше някога баща ѝ да ѝ беше казал, че харесва някоя специална жена, да не говорим за ходене по партита и вечери. Чувстваше, че беше нещо сериозно.

Нямаше никакъв смисъл да си блъска главата над това. Просто трябваше да почака, докато той се прибере у дома.

Изненадващо стройна, Кейт седеше с кръстосани крака на пода в разхвърляната стая на Мади. Кейт, изглежда, се беше променила страшно много през последните два месеца. Тя дори говореше по-различно, някак надутото и провлачено, което според Мади беше много претенциозно. Раираната риза и перлите бяха униформа за младите дами от Слоун стрийт. Тъмната ѝ коса беше подстригана още по-късо и макар Мади да признаваше, че отслабването беше подобрило външността ѝ, тя изглежда беше изгубила своята индивидуалност.

— Как вървят нещата? Вижда се, че диетата е подействала.

Кейт погледна нагоре към Мади и се усмихна.

— Да, бях наистина строга към себе си.

— Как е в училището?

— Чудесно, но — честно казано, Мади — всичко се случва на юг отгук. Опитвам се да убедя татко да ми купи апартамент в Челси или Фулъм. Всички останали момичета си имат свое собствено жилище. Толкова е уморително да идеш на парти и след това да се връщаш чак дотук. Татко казва, че не мога да имам жилище, преди да стана на осемнайсет, но това означава още цяла година чакане. Във всеки случай аз не се отказвам лесно — човек никога не знае какво може да стане.

— Искаш ли чаша чай? — попита Мади.

— Разбира се, но трябва да се върна вкъщи най-късно в три. Софи дава парти тази вечер. Трябва да си измия косата и да се приготвя. Баща ѝ е лорд, знаеш ли — добави Кейт, като вървеше след Мади към кухнята.

— Наистина ли? — отегчено попита Мади.

Кейт непрекъснато ѝ повтаряше родословията на всичките си съученици и те се бяха врязали в паметта на Мади.

— Да. Имат голямо имение в Дорсет. Софи живее в една сладка къща на малка уличка в Нйтсбридж. Тя е толкова красиво момиче. Всички момчета я ухажват, истинска щастливка е. О, между другото, аз съм в комитета по случай зимния бал. Той е на шестнайсети декември в Дорчестър. Ще дойдеш, нали? Тогава мога да те запозная с всички. Те са особено заинтригувани, че ще се срещнат с истинска балерина.

Мади напълни чайника и седна срещу Кейт.

— Да ти кажа честно, не мисля, че си падам по тези неща. Пък и нямам какво да облека.

— Не се тревожи за това, скъпа. Ще намерим нещо в моя гардероб. Но трябва да доведеш и партньор. Какво ще кажеш за Себастиан?

— Всъщност имам един съкурсист, когото бих желала да доведе.

Мади изведнъж си помисли колко хубав би бил Саша в смокинг.

— Ами доведи и двамата. И без това не ни достигат мъже. Ще си запиша за теб три билета. Ще бъде страхотна вечер!

Мади кимна бавно.

— Добре, но ще трябва да питам момчетата следващата седмица — тя подаде на Кейт чаша чай. — Как върви любовният живот? Оплете ли някой граф в мрежите си?

Кейт отпи от чая си и тъжно поклати глава.

— Не. Можеш ли да си представиш, че съм единствената девственица в целия клас? Това е направо недостатък, но ще трябва да предприема нещо по този въпрос колкото може по-скоро. Бедата е, че всички други момичета се познават от съвсем малки. Те са много сплотена група. Правя всичко, което е по силите ми, да се внедря в нея, но смятам, че не са ме приели все още. Макар татенцето да може да купи всичките им богатства неколkokратно, те все още понякога се отнасят към мен като към имигрирала селянка.

Затова толкова се вълнувам за този бал. Да си в комитета е истинска чест. Наистина искам да си свърша добре работата. Нужен ми е достъп до неделните партита, където наистина мога да срещна някой подходящ за мен мъж.

Мади кимна. Стараеше се да изглежда заинтригувана. Всичко ѝ се струваше фалшиво и безполезно, а не ѝ харесваше и начинът, по който се променяше Кейт.

— Ей, ти си забавна, интелигентна и хубава. Защо да не те канят на партита?

— Защото не всичко става така, Мади — Кейт изглеждаше леко раздражена. — Както и да е, трябва да вървя.

След пет минути Кейт беше вече на вратата.

— Не забравяй да поканиш Себастиан и другия си приятел на бала. Чао.

Кейт ѝ махна, докато се изкачваше нагоре по улицата.

— Чао — измънка Мади, като имитираше акцента ѝ. Затвори вратата и осъзна, че за двата часа, през които Кейт ѝ беше на гости, тя не беше попитала нито веднъж за балетното училище или за каквото и да било, свързано с живота на Мади.

6.

На Мади ѝ беше много притеснено, когато пристигна в школата следващата сряда. Първият час следобед беше при Серж и той щеше да реши кой ще танцува в коледното представление.

Моля те, сложи ме със Саша, негласно се молеше тя по време на сутрешните занятия.

По обяд Мади намери Саша в столовата и го попита дали би желал да иде с нея на бал през декември.

— Ще струва ли много? Имам много малко пари — отвърна той. — Нямам и официално облекло.

— Няма да се налага да плащаш за билета — излъга Мади, като се надяваше да скърпи някак своите финанси, за да го заведе там. — Мога да ти дам някой от смокингите на баща ми. Висок си почти колкото него.

Саша се усмихна.

— Добре тогава, Мадлен. Ще дойда с удоволствие. А и се надявам, че ще си партнираме този следобед — прошепна той, когато се отправиха към съблекалните.

Напрежението в съблекалнята на първокурсничките беше съвсем осезаемо. Всяко момиче се надяваше да бъде избрано за някоя от по-големите роли. Макар представлението да беше само пред вътрешни хора от школата, то беше един от първите показатели относно мнението на Серж за работата им.

Мади отиде до шкафчето си. Завари го отворено. Странно, помисли си тя. Можеше да се закълне, че го беше заключила преди обяда. Погледна вътре и видя, че сакът ѝ с балетните палци, трикото и клина не беше вътре. Мислейки, че може да го е взела със себе си в столовата, тя се върна обратно. Сакът не беше там, където беше седяла, и персоналът каза, че нищо не им е било предавано като забравена вещ. Мади се втурна обратно към съблекалнята и започна трескаво да рови сред купчините палта, окачени на закачалките.

— Някой виждал ли е сака ми? Син, с бели ширити и дръжки. Изчезнал е от шкафа ми.

Няколко момичета поклатиха глави и направиха вяли опити да ѝ помогнат в търсенето. Двете с Джейн претърсиха стаята и не откриха нищо.

— О, Джейн, не разбирам!

Очите на Мади се напълниха със сълзи на безпомощност и разочарование, щом погледна часовника си. До началото на часа със Серж имаше пет минути.

— Виж какво, имам един резервен клин, а едно старо трико винаги виси на онази закачалка — каза Джейн и посочи една проядена от молците дреха, достойна само за казана с боклук.

— Но аз нямам палци! Серж никога няма да ме допусне в клас без тях! — изплака Мади.

Съблекалнята се изпразваше, тъй като останалите отиваха в клас. Мади седна на пейката и зарови главата си в ръце.

— Би могла да обясниш на Серж, че нещата ти са откраднати и...

— Какъв е смисълът? Днешният час е от решаващо значение, а без палците си аз така или иначе не мога да играя.

— Трябва да вървя — виновно каза Джейн.

— Добре — Мади изтри очи и вдигна рамене. — Надявам се да ти дадат някоя хубава роля.

— Благодаря. Не се тревожи, ще има и други шансове — каза Джейн съчувствено.

Мади седеше в пустата съблекалня и слушаше слабите звуци на пианото, които идваха от студиото два етажа по-нагоре. Нямахше никакъв смисъл да се мотае тук. Едва ли щеше да понесе гледката на момичетата след часа.

Като минаваше през банята с душовете на път за тоалетната, тя забеляза някаква бяла каишка да се показва изпод една завеса. Дръпна я и откри, че това беше сакът ѝ, а съдържанието му беше пръснато мокро под душа. Тя вдигна единия от чисто новите си балетни палци. Беше съсипан. Дори да бе успяла да намери сака си навреме, нямахше как да използва съдържанието му.

Мади потресена разбра, че това в никакъв случай не беше нещастен инцидент. Някой беше твърдо решен да ѝ попречи да присъства в часа на Серж.

Тя потръпна от страх. Сигурно човекът, който ѝ беше направил това, я мразеше много силно.

На излизане от сградата се спря да изхвърли подгизналите си вещи в една кофа за смет. Разбираше, че това беше открита война.

Следващия път щеше да бъде нащрек.

7.

Последните две седмици от срока бяха доста нещастни за Мади. Имаше допълнителни репетиции за коледното представление на „Лешникотрошачката“ и всеки от курса беше ангажиран в него. Серж я беше изгледал възмутено, когато беше влязла в следващия му час по балет. Беше се опитала да му обясни, но той беше махнал с ръка и я беше отпратил с думите:

— Тези, които не си правят труда да се появят в час, не получават роля в представлението. Разочарован съм от теб, Мади.

Естествено, Никол танцуваше в централното па-де-дьо със Саша. Мади не можеше да не забележи триумфиращия ѝ поглед, когато за пръв път се размина с нея в коридора след онзи злокобен ден. Разбира се, нямаше никакви доказателства, че Никол беше провалила шансовете ѝ.

Мади смело продължи да посещава часовете по теория с другите курсове, а в последния следобед от срока, когато беше насрочено представлението, тя си тръгна рано, обхваната от чувство на самосъжаление.

Единственото, което поддържаше духа ѝ, беше мисълта за бала след пет дни и приближаващото завръщане на баща ѝ.

През първите два дни от ваканцията Мади само ядеше и спеше. Тежкият семестър я беше изтощил физически, а емоционално беше направо като изцедена. След като си почина и се почувства по-добре, тя започна да мисли за Коледа и за завръщането на баща си. Реши да почисти основно къщата и да я украси за празника.

Настроението ѝ се подобри, когато се осмели да тръгне по главната улица на *Хампстед*, отвратена от сутрешното жулене на подове, лъскане и пране. Беше красив и светъл декемврийски следобед и в селцето цареше атмосфера на празнично очакване.

— Здравей, Мади? Кристофър върна ли се вече? — попита я Макс, продавачът на зеленчуци, който я познаваше от бебе.

— Не, но остава по-малко от седмица. Искам една от прекрасните ти елхи, ако обичаш.

— Добре. Избери си, а аз ще накарам едно от момчетата да ти я донесе по-късно.

Мади си избра една близо двуметрова красавица и тръгна да се връща надолу по улицата, като пътьом купи бодлива зеленика и малко украса за елхата.

Щом отвори входната врата, чу, че телефонът звънеше. Хукна да го вдигне, преди да спре да звъни.

— Ало?

— Мади, Кейт е. Звъня да потвърдя за бала в сряда. Всичко е наред, нали?

— Да — каза Мади. — Освен дето още нямам рокля.

— Божичко! Как забравих! По-добре се отбий след около час да пробваш някои неща. Чакам те. Чао.

Телефонът замлъкна в ръката ѝ.

Мади гледеше нещастно отражението си в огледалото в стаята на Кейт. Беше ужасна в смарагдовозелената бална рокля от шифон, която ѝ беше твърде широка в бюста и по-дълга с десетина сантиметра. В другите, които беше пробвала преди тази, изглеждаше още по-зле.

— Мади, скъпа, с малко свиване и подкъсяване ще стане чудесна. Прави каквото искаш с нея. Няма да я нося повече. Наистина съжалявам, но се налага да те гоня. Тръгвам за едно коктейлно парти и трябва да се изкъпя. Ще се ориентираш сама как да ме намериш в сряда, нали? Аз трябва да съм в Дорчестър рано.

Мади вдигна рамене и се съблече.

— Да, Кейт. Надявам се, че нямаш нищо против да представиш Мади, вехтошарката, на всичките си шикозни приятелки.

Кейт вече не я чуваше, защото беше влязла в банята.

Мади нацупено си тръгна по *Фицджерсон авеню*. Мечтите ѝ, че ще може да се появи пред Саша в зашеметяващ тоалет, рухнаха.

Като минаваше покрай неговото общежитие, тя го видя да излиза от входа. Той ѝ махна.

— Здравей, Мадлен. Как си? Имаш ли време за кафе?

Тя кимна и двамата тръгнаха към кафене „Доум“. Саша поръча две капучино.

— Как мина представлението, Саша?

Мади смяташе, че беше най-добре да зададе въпроса си веднага и да се отърве от тази мисъл.

— О, добре мина. След това Никол се държеше така, сякаш е била на сцената на Ковънт Гардън — засмя се той. — Но това не беше важно, Мадлен. Представлението следващата година е онова, което наистина ще бъде от значение.

Мади кимна мълчаливо.

— Какво има, мъниче? Нещо си много умърлушена днес. Заради това, че изпусна представлението, или заради нещо друго?

Мади сви рамене.

— Няма нищо, Саша. Приятелката ми Кейт обеща да ми заеме рокля за бала в сряда. Днес отидох да пробвам някоя у тях, но нищо не ми стана. Приключихме с това — и тя му посочи торбичката на пода, — в което съм като истинско плашило.

— Я да видя — посочи той към торбичката и тя му я подаде, а той надникна в нея.

— Платът е наистина изящен. — За момент Саша се втренчи в нея. — Имам една приятелка, която може да превърне това в нещо красиво.

— Но, Саша, балът е след два дни. Сигурно приятелката ти...

— Шшт! Трябва да ми дадеш мерките си и да ми се довериш. Ще намина в сряда към три часа с новата ти рокля. Тогава, ако се налага, ще направим последните поправки. А аз ще пробвам своя смокинг.

— Добре. Едва ли мога да изглеждам по-лошо в тази рокля, отколкото сега. Кажете на приятелката си, че може да прави каквото поиска с нея. Кейт ми я даде и не си я иска обратно. Ето, ще ти запиша мерките си.

И като извади една смачкана хартийка от джоба на джинсите си, тя надраска върху нея някакви цифри.

— Благодаря. А сега моля да ме извиниш. Трябва да се срещна с един приятел.

Саша мушна хартийката в джоба на палтото си, плати капучиното и на излизане от кафенето ѝ махна за довиждане.

Като си тръгна за дома, Мади се замисли и си призна, че всеки ден чувствата ѝ към Саша се задълбочаваха. Но макар да знаеше, че тя беше най-близкият му човек в школата, все още чувстваше, че не познава голяма част от него. Подозираше, че беше влюбена, а нямаше никаква представа дали той споделя чувствата ѝ. Реши, че балът в сряда щеше да даде идеална възможност на Саша да задълбочи нещата, и започна да се моли това наистина да стане.

Както беше обещал, Саша пристигна в три часа в сряда и подаде на Мади увитата в стар чаршаф рокля. На лицето му беше изписано трепетно очакване.

— Купих нещо, за да отпразнуваме Коледа — каза той и извади бутилка водка. — Намери чаши, а аз ще разопаковам роклята.

Мади побърза да донесе две чаши от кухнята. Вълнението на Саша беше заразително и тя също тръпнеше в очакване на онова, което щеше да види, като се върне в дневната.

Беше закачил роклята на етажерката. Седеше в едно от креслата и напрегнато я наблюдаваше, за да види реакцията ѝ.

Мади ахна от радост. Не можеше да повярва, че това беше същата дреха, която му беше поверила преди два дни. Тя я докосна почтително.

— О, Саша, тя е невероятно красива. Твоята приятелка е наистина гениална, щом е създала такова чудо.

Той скромно наведе глава.

— Не е лоша, нали? Върви да я облечеш, Мадлен, да видим как ти стои. Аз ще наляя от водката.

Мади занесе роклята в стаята си, свали ризата и джинсите си и внимателно я облече. Успя да закопчее малките перлени копченца на тила и се обърна да се огледа.

Горната част беше прилепнала по гърдите ѝ и блестеше от малките стъклени мъниста. Под бюста роклята се разкрояваше и падаше на меки гънки чак до глезените. Бяха прибавени къси ръкави, покрити с шифон. Роклята ѝ стоеше много добре и издължената линия подчертаваше грациозната ѝ фигура и лебедовата ѝ шия.

Мади знаеше, че роклята беше преправена от вещи и надарени ръце, както и от човек, който знае как да подчертае най-хубавото в нея.

За пръв път в живота си се почувства почти красива. Тя слезе долу, приятно впечатлена от това как роклята се движи около тялото ѝ.

Саша ахна, като я видя да влиза в дневната.

— Наистина ли това е моята малка Мади? О, стои ти чудесно! Аз... въз, моята приятелка имаше предвид балета „Ондин“, когато работеше върху роклята ти. Марго Фонтейн играеше ролята на морската сирена толкова изящно. Смятам, че един ден тази роля ще бъде точно за теб. Ела, нека те прегърна.

Той разпери ръце и Мади отиде при него.

— Благодаря ти, Саша. Никога не съм имала нещо толкова красиво. Трябва да ми позволиш да платя на приятелката ти.

— Не, Мади. Това е моят коледен подарък за теб, с който искам да ти благодаря за... ами за това, че си ми добра приятелка.

— Ти направи това, нали, Саша?

Той се изчерви.

— Да. Майка ми ме научи, когато работеше в Большой театър.

— Защо не ми каза от самото начало?

— Защото не вярвах, че ще ми повериш роклята. Както и да е... — Притисна я към себе си за миг, после я целуна по двете страни. — Сега, ще вдигнем тост за нас — за Коледа и за бъдещето. — Взе двете чаши, пълни до половината с водка. — Ще пием по руски. До дъно. Гледай!

Мади го наблюдаваше изумено как изпразва чашата.

— Хайде, Мадлен, нищо няма да ти стане.

— Добре — усмихна се тя. — Ето.

И като вдигна чашата, изля течността в гърлото си. За нейна изненада тя нямаше никакъв вкус, но веднага затопли стомаха ѝ.

Саша запляска от радост.

— Видя ли? Вече си истинска рускиня!

Той си наля отново, но Мади му отказа и се качи горе да му донесе един от смокингите на баща си, за да го пробва, както и да окачи красивата си рокля.

Саша беше открил колекцията с плочи и беше пуснал „Половецките танци“ на Бородин. С чаша в ръка той танцуваше из стаята.

— Ела да танцуваме, Мадлен.

Той я хвана и започна да я върти, като плискаше водка на килима. Накрая и двамата се отпуснаха задъхани на дивана и започнаха да се смеят.

— Смятам, че ми дойде коледното настроение — кикотеше се той, като си наливаше отново водка.

— Е, аз трябва да ида да се изкъпя и да се опитам да се направя на красива. Ти пробвай смокинга на татко и гледай да ти стане.

Саша обърна лицето ѝ към себе си. Кафявите му очи бяха сериозни.

— Ти си красива отвътре, Мадлен. Винаги бъди такава, моля те.

Тя кимна бавно и за миг се зачуди дали няма да я целуне. Но той се отдръпна и отпи от водката си.

Разочарована, Мади отиде да напълни ваната.

В седем часа, тъкмо когато Мади приключваше с грима си, на входната врата се позвъни. Тя се погледна за последен път в огледалото и побърза да слезе долу. Себастиан стоеше на прага, издокаран в смокинг и вишневочервена жилетка под него.

— Боже мой. Може ли наистина това да бъде малкото чипоносо хлапе, което утешавах на скута си, когато паднеше от колелото си?

— Млъквай, Себастиан, и влизай вътре. Студено е навън.

— Съжалявам. Сериозно, Мади, изглеждаш прекрасно. Моето малко момиченце, изглежда, е пораснало за една нощ — каза възхитен той. Гласът му издаваше изненадата му.

— Благодаря. Ела и се запознай със Саша. Той направи тази рокля за мен — каза Мади и поведе Себастиан по коридора.

— Той, така ли?

Себастиан изгледа красивия младеж, застанал в дневната. Беше почти сигурен, че го беше виждал някъде преди.

— Себастиан Ланг. Приятно ми е да се запозная с вас — протегна му ръка, — макар да съм сигурен, че сме се срещали преди.

— Забеляза, че нещо трепна нервно в кафявите очи на Саша, после изчезна.

— Не, не мисля така — Саша пое протегнатата ръка.

Себастиан вдигна рамене.

— О, добре. Обикновено не забравям физиономии, но може и да греша.

— Саша е звездата на нашия курс в балетната школа. Един ден ще стане много известен.

Себастиан видя гордостта, изписана на лицето ѝ, и искрящите ѝ очи. Почувства необичаен пристъп на ревност, щом разбра, че Мади беше хлътнала по красивия руснак.

— Моля те, Мадлен — изчерви се Саша.

— Не бъди толкова скромна. Знаеш, че е вярно. Таксито ще дойде всеки момент. Искате ли по едно питие, докато чакаме? Останала е малко водка.

Мади погледна няколкото капки на дъното на бутилката.

— Не, благодаря. Не обичам водка — каза Себастиан.

Последва неловко мълчание. Тя напразно се мъчеше да намери какво да каже. За нейна най-голяма радост таксито пристигна и тримата напуснаха къщата.

Балната зала в Дорчестър изглеждаше като коледна сцена от филм на „Дисни“. Имаше огромна елха, украсена с малки бели лампички, а от тавана висяха големи лъскави звезди.

Кейт ги забеляза и дойде при тях.

— Мили мои!

Тя целуна и тримата поред, като се усмихна възможно най-съблазнително на Себастиан. Устата ѝ остана отворена от изненада, щом се вгледа в роклята на Мади.

— Боже мой, Мади! Не може да бъде!

— Така е — гордо отвърна Мади. — Саша я преправи.

— Ще приемеш ли поръчка от мен, скъпи Саша? Ще са ми нужни толкова много дрехи този сезон.

— Може би, но имам малко време — учтиво отвърна той, като оглеждаше тъмнокосото момиче в прилепнала рокля от черно кадифе.

Кейт ги заведе до масата им в средата на балната зала и ги представи пред останалите петима души, които вече бяха заели местата си.

Мади се озова между Саша и някакъв младеж с благородническо потекло, който беше от класа на Кейт. От другата му страна седеше

кобилестата му приятелка и пушеше „Марлборо“.

— Значи вие сте танцьорката? Надявате се да играете в мюзикъли, нали?

— Не. В Кралския национален балет.

— О!

Момичето се отвърна от Мади и това беше краят на разговора.

Саша наля на себе си и на Мади по чаша вино. Себастиан седеше от другата страна на масата, до Кейт.

Мади се чувстваше съвсем не на място. Тя отпи от виното си и се обърна към Саша, но той разговаряше с момичето от другата му страна. Тя отпи още една голяма глътка. Искаше ѝ се някой да я заговори.

За щастие сервитьорката пристигна с ордъоврите. Цигарите бяха загасени и в стаята започна да отеква дрънченето на прибори. Мади наблюдаваше как Кейт се старее пред Себастиан, докато той правеше благородни усилия да изглежда заинтересуван от думите ѝ.

— Добре ли си, Мадлен? — най-сетне се обърна към нея Саша.

— Да, благодаря — усмихна се тя. — Тъъ, тъкмо щях да те попитам какво ще правиш на Коледа. Ще бъдеш добре дошъл, ако решиш да я посрещнеш вкъщи с мен и татко.

— Много мило от твоя страна. Вече съм се уговорил да я прекарам с един приятел. Но ти благодаря за поканата.

Вечерята, която включваше пет блюда, ѝ се стори безкрайна. Не ѝ се ядеше нищо. За сметка на това пиеше чаша след чаша вино. Питаше се какво намира Кейт в тези арогантни младежи, които ти задават въпрос и се обръщат настрана, докато им отговаряш. Трябваше да признае, че и Кейт започва да става като тях.

Мади малко се развесели чак след вечерята, когато оркестърът започна да свири и Саша я издърпа на дансинга. Там осъзна, че беше почти пияна. Погледна Саша, който изглеждаше напълно трезвен, но когато я придърпа по-близо до себе си, усети алкохола в дъха му. Ръцете му я обвиха и тя се гушна в него, усещайки твърдите мускули на гърба му.

Искаше още и тази вечер беше решаваща.

Себастиан изучаваше Мади и Саша в другия край на дансинга, докато учтиво подпираше замаяната Кейт. Напрягаше ума си да се сети къде беше виждал Саша преди.

Няма значение, все щеше да му дойде наум. Гледаше как Мади се движи грациозно в ръцете на Саша и усещаше някаква буца в гърлото си. Винаги беше гледал на нея като на малко момиченце, почти като на сестра, а ето я сега — толкова прекрасна — в ръцете на друг мъж. Неочаквано го завладя странно чувство. Щеше да го анализира по-подробно, като се прибере у дома си, но смяташе, че вероятно беше завист.

— Извини ме, Саша.

Мади се освободи от прегръдката му и бързо се отправи към дамската тоалетна. Не беше сигурна дали щеше да повърне или да припадне, но се нуждаеше от тихо местенце, където да седне за малко. Като отмина рояка от бърборещи момичета, които оправяха безупречното си червило, тя отиде в една кабина, седна върху капака на тоалетната и сложи глава между краката си. Чувстваше се ужасно.

След десет минути усети, че е по-добре, наплиска лицето си със студена вода, оправи косата си и тръгна несигурно към балната зала.

— Мадлен? Добре ли си? Притесних се, че те няма толкова време.

Саша стоеше разтревожен във фойето.

— Да, добре съм.

— Не изглеждаш толкова добре. Хайде, ще те заведа до вас. Партито и без това почти свършва.

Тя се съгласи с благодарност и седна на шезлонга, докато Саша отиде да ѝ донесе палтото. Той се върна и го наметна на раменете ѝ, помогна ѝ да стане и я поведе към изхода, където чакаше цяла редица таксита.

Тя щастливо се отпусна в прегръдката му, докато пътуваха към *Хампстед*.

— Бедничката ми — шепнеше ѝ той. — Не си свикнала с алкохола, нали?

След петнайсетина минути таксито пристигна пред къщата на Мади. Саша плати на шофьора, после ѝ помогна да се изкачи по пътеката. Тя изрови ключа от джоба си, а той отключи входната врата.

— Върви и седни. Аз ще направя кафе.

Мади отиде в тъмната дневна, запали коледните лампички и газовата печка. Отпусна се на дивана, ритна обувките си с въздишка на облекчение и се загледа в трепкащите украшения на елхата, които отразяваха меката светлина.

От свежия въздух беше изтрезняла малко и вече не ѝ се гадеше толкова.

— Ето — Саша постави две чаши кафе на малката масичка до дивана.

— Благодаря, Саша. Вече се чувствам доста по-добре. Защо не пуснеш малко музика? Мисля, че има една коледна плоча на грамофона.

Скоро звуците на хора на Кинг Колидж изпълниха дневната.

— Обичам Коледа. А ти? — усмихна се Мади.

Очите на Саша се натъжиха.

— Тя е семеен празник. Когато бях много малък, я обичах. Спомням си красиви Коледи, макар в Русия да се налагаше да празнуваме тайно, тъй като партията забраняваше всякакви религиозни събития. А тази вечер, тук с теб, отново се чувствам щастлив.

Тя се обърна към него. Трябваше да се реши — сега или никога.

— Обичам те, Саша — прошепна тя. — Никога няма да си сам отново.

Преди той да успее да отговори нещо, тя притисна устни към неговите.

Отначало той не откликна и тя затаи дъх, но после почувства ръцете му да обвиват кръста ѝ.

Ръцете ѝ шареха по тялото му — едно тяло, което беше във върхова физическа форма. Галеше гърба, гърдите му и чувстваше скритата му сила. Неговите ръце също започнаха да се движат. Те се мушнаха под роклята ѝ и докоснаха малките ѝ гърди. После той вдигна роклята ѝ и започна да ги целува. Макар и неопитна, Мади откликна инстинктивно. Когато усети пръстите му върху най-интимното си място, ръката ѝ несъзнателно се озова върху неговото и почувствала възбудата му, дръпна ципа на панталона му и го освободи. Полуголи и без да откъсват устни, двамата се отпуснаха на пода.

— О, Саша. Люби ме. Толкова те желая. Обичам те — извика Мади.

Той продължи да я целува и да я гали възбуждащо.

— Сега, Саша. Не искам да чакам повече, моля те.

Той се надигна над нея и тя затвори очи, тръпнеща в очакване на мига, в който щяха да се слоят.

Не се случи нищо. Тя отвори очи и го видя да седи втренчен в нея. На лицето му беше изписана истинска болка.

— Не, Мадлен! Не мога да направя това! Не е правилно! Лошо е. Ти си толкова невинна и... трябва да си вървя.

Тя ужасено наблюдаваше как той стана и започна бързо да се облича.

— Извини ме, Мадлен. Толкова съжалявам. Грешката е моя. Аз се възползвах от теб. Пиян съм и не мога да се контролирам. Моля те, прости ми.

— Но аз исках, молих...

— Тихо, Мадлен, не казвай нищо. Ще забравим това, нали? Лека нощ.

Тя го гледаше мълчаливо как излиза от стаята. Чу затварянето на външната врата и забързаните му стъпки. Лежеше като парализирана.

Защо? Защо? — питаше се непрекъснато Мади.

Размърда се чак когато започна да трепери силно. Изправи се, отвратена от голотата си, загаси светлините на елхата и огъня и тръгна нагоре към леглото си.

Легна си вдървено, докато най-последно бучката в гърлото ѝ отстъпи място на сълзите и тя зариде неутешимо.

Себастиан слезе от таксито пред апартамента на леля си, току-що оставил пияната Кейт в дома на родителите ѝ. Щом завъртя ключа на вратата, изведнъж му дойде наум. Той въздъхна дълбоко — беше си спомнил къде точно беше виждал Саша преди.

8.

Като се събуди на другия ден, Мади веднага изтича в банята. Смяташе, че ще повърне. Надвеси се над тоалетната чиния в очакване, но нищо не стана. Накрая се върна с олюляване в леглото, стиснала една пластмасова купа в ръка. Не само се чувстваше ужасно зле, но главата ѝ пулсираше и в мислите ѝ преобладаваше усещането за истинско нещастие.

Саша я беше отхвърлил по най-жестокия възможен начин.

Той не ме иска, не ме обича, тъжно си мислеше тя. От къде на къде, щом може да има всяко момиче от школата, което си пожелае.

Лежеше, потопила се в своето самосъжаление. Имаше да върши хиляди неща, преди баща ѝ да се върне на другия ден, но се чувстваше така ужасно, че не можеше да си наложи да действа.

На вратата се позвъни. Реши да не забелязва това. Ако беше Саша, никак не ѝ се искаше да слуша мекушавите му извинения. Но звънецът продължи да звъни отново и отново, докато тя най-сетне се довлече до прозореца и погледна долу.

— Пусни ме вътре, Мади! Хайде! Ще взема да замръзна тук!

Себастиан стоеше на вратата и духаше на пръстите си да ги стопли. Мади въздъхна. Себастиан във весело настроение беше последният човек, когото искаше да види. Тя се завлече на долния етаж и отключи вратата.

— По дяволите! Изглеждаш като смъртник!

— Благодаря, Себастиан. Точно това имах нужда да чуя.

Себастиан затвори вратата и последва олюляващата се Мади в тъмната дневна, където тя се отпусна тежко на дивана.

— Май разпознавам лек махмурлук.

Тя се изчерви, когато той настъпи роклята и обувките ѝ, като отиваше да вдигне завесите.

— Нека да се стоплим малко и ще ти направя закуска.

— Не, наистина нямам нужда — каза Мади и го наблюдаваше как пали печката.

— Имаш, и още как. Дай на стомаха си работа. Какво по дяволите пи снощи?

— Доста неща — нещастно отвърна тя.

— Е, много сме окаяни, нали? Честно казано, Мадлен, гледай да се съвземеш до утре или баща ти ще каже, че съм пренебрегвал своите задължения на заместник-родител.

Себастиан се втренчи продължително в нея. Освен външните признаци на класически махмурлук, Мади изглеждаше ужасно разстроена. Очите ѝ бяха червени и подпухнали, сякаш беше плакала.

— Като оставим настрана, че се чувстваш отвратително, добре ли си, Мади? Изглеждаш малко потисната.

— Добре съм. Наистина. Просто ми е много зле, това е всичко.

— Стой там, а аз ще приготвя закуска.

Себастиан се озова в необичайно чистата и подредена кухня. Напълни чайника, намери малко хляб и го сложи в грила. Разхвърляните из дневната дрехи на Мади го накараха да се чувства неловко. Разбира се, може да е решила да се съблече долу и... тогава се сети, че беше видял двете пълни с кафе чаши. Е, не беше негова работа, но като гледаше тъжното ѝ лице и като имаше предвид онова, което знаеше за Саша — оказваше се в доста трудно положение. Докато правеше кафето и препечените филийки, той се питаше дали да каже на Мади онова, което знаеше. Ако тя имаше някакви чувства към Саша, нямаше ли право да научи?

Ами ако беше разбрал погрешно? Реши, че засега бе твърде рисковано да казва каквото и да било.

Себастиан отнесе подноса в дневната.

— Ето. Препечен хляб и кафе.

Сложи подноса на дивана до Мади, която беше заровила лице в една възглавница.

— Благодаря.

Тя изглеждаше толкова нещастна, като гризеше парчето препечена филийка, че му се искаше да я прегърне и утеши.

— Във всеки случай приятелката ти Кейт е страхотна. Добре, че като ме притисна в ъгъла на таксито на връщане, имах късмет да се отърва жив.

— Тя е луда по теб.

— Е, това е много ласкателно, но мъжеядките не са точно моят тип жени. Един мъж все още се наслаждава на тръпката от преследването.

Мади кимна, като се опитваше да довърши препечения си хляб.

— Хареса ли ти снощи? Дватама със Саша изчезнахте съвсем внезапно.

— Да. Не се чувствах много добре.

— Виж какво, сигурна ли си, че си добре? Наистина изглеждаш ужасно.

— Чувствам се чудесно, Себастиан. Просто ме остави на мира и престани да се отнасяш с мен като с дете.

— Извинявай. Извинявай — той се изправи. — Добре тогава, по-добре да изчезвам. Наистина ли нямаш нужда от нищо друго?

Мади поклати глава.

— Бих се върнал в леглото, ако бях на твое място. До обед ще се почувстваш много по-добре. Сигурно очакваш с нетърпение да видиш баща си?

— Да. Благодаря ти, че дойде. Извинявай, че ти викнах така преди малко — хрисимо се усмихна тя.

— Няма нищо. Прощавам ти. Известно е, че препилите нямат особено благ нрав на следващата сутрин. Довиждане.

Тя му махна вяло от мястото си, после отново се зарови във възглавниците, за да страда на спокойствие.

Мади прекара остатъка от деня в леглото. До вечерта вече имаше признаци на подобрение на физическото ѝ състояние, но не и на душевното.

Баща ѝ пристигаше на летище „Хийтроу“ в шест часа на другата сутрин и до осем щеше да си бъде вкъщи, освен ако нямаше непредвидени закъснения. Искаше къщата да изглежда безупречна, затова изчисти с прахосмукачката, обра праха и излъска всичко. В полунощ си легна и се закле, че ще се постарее нейният татко да не разбере, че душата ѝ бе наранена за цял живот и че според нея раната едва ли някога щеше да зарасне.

9.

„Дами и господа, моля затегнете коланите и изгасете всички цигари. Кацаме на летище «Хийтроу» след около десет минути. Благодаря ви.“

Кристофър прилежно затегна колана си и затвори очи. Мразеше да лети и очакваше нетърпеливо мига, в който самолетът ще се приземи.

По време на полета се беше опитал да подреди събитията през последните три месеца в някаква логическа последователност, макар и само заради Мади. Откри, че не може. В края на краищата любовта беше чувство, което нямаше нищо общо с логиката.

След дванайсет години физическо и емоционално въздържание, което сам си беше наложил, сега го бяха връхлетели чувства, които го пометоха като тайфун. Сякаш някакво осветление съвсем неочаквано отново се бе включило и бе обляло в светлина скучния и сив живот, който бе водил през последните дванайсет години.

Ужасната болка от загубата на Антония, шокът и чувството, че е бил предаден, го караха да смята, че никога няма да може да обича отново. Затова той самият беше изненадан, когато предишната вечер беше помолил жената, която бе обсебила мислите му сега, да се омъжи за него и тя бе приела.

Взе ръчния си багаж и заедно с другите пътници слезе от самолета и се отправи към аерогарата. Докато чакаше пред конвейера за останалия си багаж, Кристофър се чудеше как щеше да каже на Мади.

Ключът се превъртя в ключалката в девет и двајсет. Мади скочи от дивана.

— Мади! Вече съм у дома!

— Татко! Татко! Толкова ми липсваше!

Тя се спусна по коридора и се хвърли в прегръдката на баща си.

— И ти ми липсваше, миличка. Я чакай да те огледам. Наистина мисля, че си станала млада жена, откакто ме няма. Изглеждаш великолепно, Мади.

Тя се отдръпна и се вгледа в баща си. Той също изглеждаше променен. Косата му беше добре подстригана, беше облечен в скъпо сако и нов панталон. Очите му искряха и тя си помисли, че никога не го бе виждала да изглежда толкова красив.

— Татко! Изглеждаш страхотно! И толкова изтънчен! Сакото е много хубаво. Ела в кухнята. Закуската е почти готова.

Оставиха в коридора купищата куфари и чанти, пълни с примамливи коледни подаръци.

— Боже мой, Мади! Мога да се огледам в тази мивка. Здравата си се потрудила.

Кристофър седна до масата, а Мади се зае с грила.

— Благодаря. Заредила съм го целия, защото си мислех, че си гладен.

— Умирам от глад. Беконът мирише апетитно. Хубаво е да си бъдеш у дома.

Той се протегна и се прозя.

— Разказвай за Америка. Искам да чуя всичко.

— Не знам откъде да започна. Ти толкова ми липсваше, че понякога ми се приискваше едно питие без кубчета лед. Но все пак прекарах най-хубавите три месеца от живота си след смъртта на майка ти.

Мади го стрелна с очи при тези думи. Наистина изглеждаше нов човек.

— Май наистина Америка ти се е отразила добре, татко. Хайде, почвай отначало.

Тя постави препълнена чиния пред него, а после сложи и на себе си. Докато закусваха, Мади слушаше разказа му.

— ... Ужасно е да извличаш печалба от нечие чуждо нещастие, но да свириш всяка нощ в *Метрополитен* е преживяване, което не бих пропуснал за нищо на света. Най-добрата новина е, че ми предложиха постоянна работа. Шефовете ме помолиха да работя на репетициите на новия балет, чиято премиера компанията планира през пролетта. Заплащането е три пъти повече от онова, което мога да изкарам от работата си по баровете.

— Ами композирането? Смятах, че целият смисъл на отиването ти в Америка беше да спечелиш достатъчно, за да можеш да се посветиш няколко месеца на творчеството си.

Кристофър се вгледа в дъщеря си. Искаше да ѝ каже, да ѝ обясни толкова неща. В края на краищата нейният живот щеше да се промени коренно, както и неговият. Въздъхна дълбоко. Нямаше лесни начини.

— Мади, мила. Наистина не знам как да ти кажа. Аз... Много неща се случиха в Америка.

Погледна към нея. Тя го гледаше нетърпеливо.

— Да? Какво е станало, татко?

— Помниш ли, че в едно от писмата ти писах, че съм срещнал една доста приятна жена?

Тя кимна.

— Ами колкото повече време прекарвахме заедно, толкова повече се задълбочаваха отношенията ни и... истината е, че се влюбих.

Обхванаха я противоположни чувства. Радваше се за баща си, който заслужаваше да намери някого след всички тези години. От друга страна, плашеше се от неизвестността, защото се досещаше, че животът им щеше да се промени завинаги.

— Коя е тя, татко? Какво работи? И тя ли е музикантка?

— Шшт, Мади. Всяко нещо с времето си — пресегна се и взе ръката ѝ. — Първо искам да ти кажа, че никой никога не може да заеме мястото на майка ти, както и че моят нов брак няма да промени нашите отношения.

— Нов брак? — секна дъхът на Мади.

Кристофър кимна и лицето му засия.

— Да, направих ѝ предложение точно преди да си тръгнем от Ню Йорк. Тя каза „да“.

Искаше да поздрави баща си, но само шумно преглътна.

— Татко, много съм развълнувана.

— Наистина ли, Мади?

— Да. Сам си от толкова дълго време. Честито! Кога ще се запозная с новата си майка?

— Скоро. Сигурен съм, че и ти ще я обикнеш като мен.

— Е, хайде. Кажи ми името ѝ. Кристофър се усмихна плахо.

— Всъщност може и да си чувала за нея. Казва се Ивет Делиз. Мисля, че дъщеря ѝ е в твоя клас в школата.

10.

Мади никога нямаше да може да си обясни как бе успяла да запази контрол над себе си през последвалите час и половина. Седеше и слушаше как баща ѝ говореше, че двамата ще идат у Ивет на Коледа, за да се опознаят по-добре. Тя се усмихваше смело, докато слушаше как баща ѝ планираше да обяви любимата ѝ къща в *Хампстед* за продан още същия следобед, тъй като смятал веднага след сватбата в края на януари да се преместят в къщата на Ивет в Челси.

— Естествено искаме двете с Никол да ни бъдете свидетели — каза Кристофър. — О, Мади, радваш се за мен, нали?

Какво би могла да му каже? Как би могла да му обясни, че момичето, което щеше да ѝ стане доведена сестра, я мразеше толкова много? Че мисълта да живее под един покрив с Никол я караше да потръпва от ужас? Успокояваше се единствено като си представяше лицето на Никол, когато Ивет ѝ съобщава за кого ще се омъжва.

— Да, татко. Разбира се, че се радвам за теб.

Със свръхчовешко усилие Мади стана и го прегърна.

— Ти винаги ще бъдеш за мен номер едно, миличка. Нали знаеш това?

Тя кимна, неспособна да сдържа повече сълзите си.

— За теб ще бъде добре да се чувстваш член на семейство. Не съм ти дал много през детството ти. Ивет с нетърпение очаква да се запознае с теб. Знаем, че това е промяна, но съм сигурен, че тя е нужна и на двама ни. Сега се качвам горе да се изкъпя, после ще отворим подаръците, които съм ти донесъл. Наистина ли си добре, миличка? Кристофър гледеше мокрото от сълзи лице на дъщеря си и се чудеше.

— Да, татко. Просто съм развълнувана, това е всичко.

— Разбира се. Идвам след малко.

Тя му кимна, той взе чантите от коридора и изчезна нагоре по стълбите. Чак когато го чу да пуска крановете в банята, тя се отпусна на масата, мушна глава в пуловера, за да приглуши звука — и заплака така, както никога досега не бе плакала.

С огромни усилия на волята си Мади успя да се държи както обикновено през седмицата преди Коледа. Баща ѝ се движеше като в транс. Всяко второ негово изречение беше свързано с Ивет и Мади виждаше, че той беше напълно унесен. Беше съпричастна на вълнението му, доколкото можеше, и само нощем, когато лежеше будна и се мятеше в леглото, позволяваше на страха да я обземе напълно.

Развеждането на служителя от агенцията за недвижими имоти беше ужасно преживяване. Той беше сигурен, че няма да има проблеми с продаването на къщата, и Кристофър беше приятно изненадан от предложената цена. Появиха се купувачи още същия следобед. Повдигаше ѝ се, докато онази жена надничаше в шкафовете и цъкаше с език, когато стълбището скърцаше.

— О, Шези — въздъхна Мади в леглото си призори на Коледа. — Ще направя всичко заради татко, но съм ужасно нещастна. Не искам да напускам тази къща. Тя е моят дом.

Котката замърка с разбиране, а Мади започна да трепери още по-силно с настъпването на деня.

Таксито спря на площад с измазани бели къщи. Всичко изглеждаше ужасно спретнато и подредено.

— Е, Мади, това е — стисна ръката ѝ Кристофър. — Знам, че ще ти хареса.

Тя се усмихна.

— Сигурна съм, татко.

Краката ѝ трепереха, докато изкачваха петте стъпала пред входната врата. Кристофър натисна звънеца.

Хайде, момиче, казваше си тя. Заради баща ти.

Отвори им закръглена жена на средна възраст.

— Добро утро, сър, мис. Аз съм Гладис, икономката на мадам Ивет. Моля, заповядайте. Мадам ще слезе след минутка.

— Благодаря — каза Кристофър и двамата пристъпиха в постланото с меки пътеки преддверие. Над внушителното стълбище висеше огромен полилей.

— Скъпи мои! — Тези думи ги накараха да вдигнат глава към горната площадка на стълбището. Там, облегната драматично на перилата, стоеше Ивет Делиз. Дребна и слаба като дъщеря си, тя изглеждаше доста по-млада за своите трийсет и седем години. Разпери ръце и се втурна като фея надолу по стълбите. — Толкова е прекрасно, че успяхте да дойдете. Кристофър, липсваше ми. — Тя го целуна по двете бузи, после насочи вниманието си към Мади. — А това е твоята прекрасна дъщеря, Мадлен. — Ивет я изучаваше напрегнато няколко секунди. — Не прилича на майка си, нали? Добре дошла в новия си дом, Мадлен. Сигурна съм, че ще станем големи приятелки — превзето каза тя и отново се обърна към Кристофър и го хвана под ръка.

— Ела. Има няколко души в гостната, които умират от нетърпение да видят моя годеник. Вземи палтото на Мадлен, Гладис, а ти ни последвай, скъпа.

Ивет поведе Кристофър, оставяйки Мади насаме с икономката.

— Палтото ви, мис. Дамската тоалетна е втората врата отляво, ако ви се наложи — Гладис се усмихна с разбиране на обърканата Мади. — Надявам се двамата с баща ви да бъдете щастливи тук.

— Благодаря. Аз... сигурна съм, че ще бъдем.

Мади свали палтото си, после тръгна по коридора към гостната.

Голямата, изискано обзаведена стая беше пълна с елегантно облечени хора. Мади веднага се почувства не на мястото си в своя евтин костюм, купен от обикновен магазин за готово облекло. Тя се огледа отчаяно за баща си и видя, че двамата с Ивет бяха заобиколени от група бърбиви танцьори.

— Питие, мис? Шампанско, джин фис или портокалов сок?

— Гладис стоеше зад нея със сребърен поднос. — Там до огъня е по-топло — окуражи я тя.

Мади взе чаша джин фис и застана в ъгъла.

— Мади, ела да се запознаеш с някои от приятелите на Ивет — извика я баща ѝ.

Подчини се с неохота и се усмихна учтиво, когато я представиха на прочутия Андре Метен — партньора на Ивет.

— Ще бъде толкова хубаво двете с Никол да станете сестри и да споделяте еднаквите си интереси — отбеляза Андре.

— Сигурно е много вълнуващо да откриеш, че имаш толкова известна мащеха като Ивет.

— Да — съгласи се Мади със стиснати зъби.

— Извинете ме всички, че закъснях.

Никол влезе в стаята, облечена в красива червена рокля, която контрастираше с ореола от русите ѝ коси.

— Скъпа, ела да се запознаеш с Кристофър — махна ѝ Ивет.

— Здравей, Кристофър — с покоряваща усмивка му подаде ръка Никол. — Мама ми е разказвала толкова много за вас. Толкова се радвам за вас двамата.

— Благодаря, Никол. Смя да кажа, че сте прекрасна като майка си.

Мади си помисли, че ще повърне.

— Сигурно познавате дъщеря ми Мадлен от школата?

— Да — Никол се обърна с широка усмивка към нея. — Здравей, Мади. Как си? Ще бъде страшно забавно, когато се преместите тук, нали? Можем да бъдем като истински сестри.

Мади кимна слисана, загубила дар слово.

— Извинете, мадам, обедът е сервиран.

— Благодаря, Гладис. Каня всички в трапезарията — обърна се Ивет към гостите си.

Дългата, празнично украсена махагонова маса лесно побра двайсетте души, събрани за традиционната почерпка.

През цялото време Мади ровеше в чинията си. Успоредно с това наблюдаваше с ужас как Никол постига целта си да очарова баща ѝ и всички останали на масата. И със самата нея се държеше толкова любезно, че я накара да се чуди дали не беше си въобразила за отношението ѝ към нея в школата.

След обяда, когато всички се върнаха в гостната за кафето, Никол предложи да покаже на Мади бъдещата ѝ стая.

Мади се поколеба, но като осъзна, че няма друг избор, последва Никол до третия етаж. Никол отвори вратата на малка, но с вкус подредена стая за гости.

— Това ще бъде твое. Ще ползваме банята заедно. Моята стая е надолу по коридора. Ела да я видиш.

Стаята на Никол беше голяма и красиво обзаведена. Цялата беше осяяна с разкъсани опаковки. Имаше купчини подаръци и на леглото, и

на пода. Тя затвори вратата след себе си.

— Седни, Мадлен. Трябва да обсъдим някои неща — гласът ѝ беше станал студен и сърцето на Мади се сви. — Ако си мислиш, че ще пристигнеш в тази къща и ще ми откраднеш майката, много се заблуждаваш. Тя е моя и не възнамерявам да яделя с никого. Както и нещата си.

Тя огледа стаята си настръхнала.

— Не съм и помисляла да се докосвам до нещо твое, Никол, бъди сигурна.

— Добре. Не разбирам какво вижда майка ми в твоя мършав, беден и непрокопсан баща, когато би могла да избира сред най-добрите мъже в Лондон, но...

— Не се осмелявай да говориш така за баща ми! — Мади стана с почервено лице и треперещи ръце.

— Приеми фактите, Мадлен. Двамата с баща си знаете, че сте уллучили десетката. Аз обаче не мога да направя нищо и се налага да изчакам майка ми да си върне здравия разум и да проумее какво всъщност представлява баща ти.

— Няма да слушам повече тези приказки — Мади се отправи към вратата, но Никол ѝ препречи пътя.

— Успокой се. Работата е в това, че ние трябва да живеем заедно с двете влюбени гълъбчета, независимо дали искаме или не. Аз не те харесвам и никога не съм те харесвала. Вечно се умилкваш на Серж и другите учители, спиш със Саша с надеждата, че ще избере теб за партньор, а не мен, когато всеки знае, че аз съм най-добрата в нашия курс...

Злобата в гласа на Никол придобиваше застрашителни размери. Мади беше като парализирана от нея.

— Това е абсолютна лъжа — унило и нещастно промълви тя.

— Всички в школата го знаят, затова аз не бих си правила труда да го отричам. Все пак предлагам да се споразумеем.

— Какво имаш предвид?

— Не искам майка ми да разбере, че нещо не е наред помежду ни, затова в школата и на обществени места ще се държим учтиво една с друга. Но при закрити врати не искам да имам нищо общо с теб.

— Това напълно ме устройва.

— Добре. Радвам се, че се разбрахме. А сега се махай от стаята ми.

Мади се обърна и я изгледа.

— Само още нещо, Никол. Няма дълго да заблуждаваш баща ми със своята любезност и превземки. Скоро ще разбере що за мръсница си.

— Нима? — Никол вдигна една от внимателно оскубаните си вежди. — Не разчитай на това. Както може би вече си забелязала, аз съм дяволски добра актриса и може да прозвучиш като лисицата, коментираща уж киселото грозде, ако кажеш нещо пред баща си по мой адрес. Довиждане, мила сестро.

Мади тръгна надолу по стълбите, за да се присъедини към останалите гости. Войната с Никол Делиз току-що бе започнала.

11.

Сватбата на Кристофър и Ивет в гражданското отделение в Челси и приемът в „Савоя“ бяха подробно отразени от всички вестници. Ивет Делиз беше не само примабалерина в най-известната балетна компания във Великобритания, но и любимка на журналистите, отразяващи светската хроника. Тя присъстваше винаги на най-изисканите партита, балове и откриване на галерии, често след някое блестящо представление в операта. Съпругът ѝ беше богат френски аристократ, имащ сериозни проблеми с алкохола. Беше се омъжила деветнайсетгодишна за него, докато все още беше в кордебалета, и се беше развела след четири години, когато Никол беше тригодишна. Ивет бе успяла да получи къщата в Челси плюс голяма издръжка и това, заедно с успеха ѝ на сцената, я беше превърнало в богата жена.

На снимките във вестниците Ивет изглеждаше прекрасно в кремата си рокля на Валентино и малката шапчица в същия цвят, а новият ѝ съпруг беше зашеметяващ в елегантния си костюм. Никол и Мади се усмихваха щастливо от снимките в по-широк семеен кръг.

— Кой казва, че камерата никога не лъже? — измънка Мади и сложи вестника със снимките на дъното на кошницата, с която щеше да пренася Шехеразада.

Младоженците все още караха медения си месец на Сейшелските острови и Мади беше предпочела да остане в къщата в *Хампстед*, докато ги нямаше, за да прибира багаж вечер и през уикенда. Къщата беше продадена и новите собственици щяха да се настанят след около седмица. Кристофър беше инструктирал Мади да разпродаде всички мебели чрез обяви в местните вестници, тъй като в къщата в Челси нямаше място за тях. Ако останеше нещо, трябваше да бъде изпратено в Оксфам.

Преди час две от котенцата на Шехеразада бяха отнесени в една кутия от новата им собственица. Младата танцьорка се държеше нежно и внимателно с новите си питомци и Мади беше почти сигурна, че щеше да се отнася добре с тях. Въпреки това раздялата с тях беше

засилила депресията ѝ. Обидата и гневът през изминалия месец се трупаха вътре в нея, но тя не можеше да ги излее навън. Не бе справедливо. Това беше шансът на баща ѝ да намери щастие и тя не можеше, не искаше да го проваля.

Кейт беше вдигнала небрежно рамене, когато Мади ѝ беше казала за предстоящата сватба на баща си и преместването в Челси.

— Хм, ако моите родители решат да се местят на *Карлайл Скуеър*, ще бъда на седмото небе. Божичко, това ще те направи известна в обществото, Мади.

Мади напразно се беше опитвала да ѝ обясни, че беше застрашена от намушкване с нож в леглото или бавно отравяне от страна на новата си сестра, но Кейт не разбираше проблема ѝ.

— Добре тогава. Ти си на седемнайсет, през юни ставаш на осемнайсет. Кажи, че няма да отидеш с баща си, и си наеми апартамент.

Това успокояваше Мади в най-мрачните ѝ моменти. Реши, че на всяка цена трябва да иде в Челси, поне отначало, иначе баща ѝ щеше да се обиди ужасно. Но ако нещата станеха драстични, щеше да си намери нещо под наем. Откъде щеше да намери пари за това — нямаше никаква представа. Стипендията ѝ стигаше само за пътните разноски и елементарни нужди. Баща ѝ щеше да получи добри пари от къщата, но тя знаеше, че той вече беше взел предварителен заем, за да може да поеме част от разноските по приема и да плати за сватбеното пътешествие. Сега не беше удачно да го моли за пари.

Мади седна на леглото, единствената мебел, останала в стаята ѝ, и избърса чело. Отново се почувства ужасно нещастна. Трябваше да излезе. Тя грабна палтото и ръкавиците си и напусна опустялата къща. Отправи се към *Хампстед Хийт*.

Нощта вече се спускаше, когато Мади намери една пейка и седна, без да обръща внимание на пияниците, насочили се към храстите, за да прекарат там нощта.

Замисли се за това как светът ѝ изведнъж се беше преобърнал наопаки. Баща ѝ — човекът, когото обожаваше и от когото зависеше — беше толкова влюбен и замаян, че едва намираше време да я погледне. Той непрекъснато имаше светски ангажименти с Ивет и Мади почти не го срещаше. Себастиан се беше отбивал два пъти, но се беше държал странно и резервирано. Кейт беше отдадена на стремежите си да стане

следващата принцеса Даяна, а що се отнася до Саша... е, не биха разговаряли от онази ужасна нощ, когато я беше отблъснал.

Мади вдигна очи към нощното небе. Никога не се беше чувствала толкова сама, толкова необичана и нежелана. Поне занятията в школата я отвличаха донякъде от нещастния ѝ живот. Но пък срещите със Саша и денонощното присъствие на Никол Делиз...

— Проклятие! — Мади удари ядосано с юмрук по пейката.

Налагаше се да бъде зряла и силна духом. Поне засега не можеше да промени нищо, така че трябваше да се постарее и да се моли нещата да се подредят от само себе си. Тя вървеше бавно през тревата към светлините на къщите, мушнала ръце в джобовете си. Току-що беше стигнала до края на парка, когато забеляза позната фигура да пресича бързо пред нея заедно с друг мъж.

— Саша! Саша! — извика Мади.

Изглежда не я чу, макар да беше само на двайсетина метра от нея.

В гърлото ѝ заседна буца. Очевидно Саша беше решил да се прави, че не я забелязва. Докато се приближаше тъжно у дома, тя си мислеше унило, че това отхвърляне беше следващото, което можеше да добави в списъка си...

Мади оглеждаше за последен път всяка стая и си спомняше хубавите времена, преживени в нея. Чувстваше, че се сбогува с целия си досегашен живот.

Докато стоеше в оранжерията, усети нечия ръка на рамото си.

— Зная, миличка, зная. Но съм сигурен, че ще бъдем много щастливи в новия си дом.

Обърна се и се усмихна на баща си.

— Разбира се, че ще бъдем.

— Таксито е вън и ни чака.

Тя кимна. Беше задавена от потиснатите сълзи и не можеше да говори, а просто последва баща си навън, като не забрави да вземе кошницата с Шехеразада и мяукащите ѝ котета. Качи се в таксито, без да поглежда назад. Чу само как Кристофър затръшна входната врата и я последва.

Таксито спря пред новия им дом на *Карлайл Скуеър* и докато двамата слязат от него, входната врата се отвори и Ивет се втурна да посрещне съпруга си.

— Скъпи! Липсваше ми — изгука тя в ухото му и го поведе към къщата, оставяйки Мади да плати на шофьора и да мъкне по стълбите тежката котешка кошница.

В коридора Мади остави уплашените животни на пода, защото самата тя не знаеше какво би трябвало да ги прави. Изведнъж Ивет се появи от гостната с ужасена физиономия.

— Какво е онова? — попита тя, като посочи трите животинки.

— О, това е Шехеразада, котката ми, и двете ѝ котенца, Ивет.

— Но... но... — Кристофър се беше появил в коридора зад жена си. Ивет се обърна към него.

— Кристофър, ти не ми каза, че имате животни! Аз съм алергична към котки. Те не могат да останат тук. Ааа-пчи-хи — драматично кихна тя. — Моля те, отнеси ги оттук... Ааа-чи-хууу.

Кристофър стоеше слисан, докато новата му жена тичаше нагоре по стълбите и непрекъснато кихаше.

— Татко, моля те — кършеше умолително ръце Мади. — Какво ще правим? Не мога да се разделя с Шези.

— Виж, миличка, вината е моя. Просто не помислих за това. Дали твоята приятелка Кейт не би взела Шези и децата ѝ за известно време, докато се уредят нещата?

— Не, татко, няма да иска. Във всеки случай Шези е моя и аз няма да се разделя с нея.

Потискан, седмици наред, гневът на Мади се беше отприщил и тя крещеше с всичка сила.

— Успокой се, Мади, моля те. Ивет е алергична към котки и те явно не могат да останат тук — това е толкова просто.

— Не, татко! Не е толкова просто. Защо винаги нейните чувства да имат повече значение? — сълзи се стичаха по лицето ѝ. — Знаеш как обичам Шези. Ако тя няма да стои тук, аз се махам и край!

Кристофър прокара ръка през косата си.

— Виж, Мади, току-що пристигаме тук и моментът едва ли е подходящ за такива сцени. Може би има някоя барака отзад в градината, където Шези и нейните...

— Барака? Барака! За бога, татко, през нощта навън е страхотен мраз. Смятах, че и ти обичаш Шези като мен. Но изглежда си забравил всички ни, откак ТЯ влезе в живота ти. — Мади предизвикателно избърса сълзите си и си издуха носа. После взе кошницата.

— Щом Шези трябва да си върви, тогава и аз си отивам!

Запъти се към входната врата, отвори я с трясък и хукна надолу по стълбите.

— Мади! Мади! Чакай!

Кристофър изтича към отворената врата, но видя само как дъщеря му тичаше надолу по улицата с кошницата в ръка.

— Ще се върне, скъпи, не се тревожи — две нежни ръце разтриваха раменете му и отнемаха напрежението му. — Просто малка проява на ревност. Досега Мадлен те е имала изцяло за себе си. Трудно ѝ е да те дели с някого. Хайде, ела да прием по един чай.

— Наистина трябва да я последвам — въздъхна Кристофър. — Ами ако не се върне?

— Разбира се, че ще се върне — успокои го Ивет. — Няма къде другаде да отиде. Ще се успокои, ще видиш.

Той кимна с неохота и последва съпругата си.

Мади бутна една от портите от ковано желязо в центъра на площада и с облекчение откри, че не беше заключена. Трябваше да поседне някъде и да се съвземе. Малката зелена площ все още беше покрита със сутрешна слана, а цветните лехи бяха лишени от цвят. По лицето ѝ все още се стичаха сълзите на гняв, обида и разочарование. Тя седна на една влажна пейка и си пое дълбоко въздух няколко пъти.

— Честно да ти кажа, Шези, за момиче, което се гордее с това, че никога не плаче, май е доста странно да го прави почти непрекъснато през последните седмици — подсмърчаше тя.

Шези я погледна съчувствено и протегна лапа. Това породило нов изблик на сълзи.

— Никога няма да те изоставя, никога. Ще намерим къде да живеем. Няма да те напусна, мила, обещавам.

Но докато стоеше там, февруарският студ започна да я пронизва и тя започна да се пита какво да прави. Можеше да иде при Кейт, както беше предложил баща ѝ, но колкото и да я харесваше майката на Кейт, едва ли щеше да приеме едно бездомно момиче заедно с три бездомни котки.

Себастиан? Апартаментът на леля му не беше достатъчно голям да се завъртиш, така че това отпаднаше.

Колкото повече седеше и мислеше, толкова по-потисната се чувстваше. Изглежда, нямаше никаква алтернатива, освен да измръзне до смърт тук заедно с котките.

— Това ще накара татко да съжалява — бунтарски измънка тя.

От мисълта да изпълзи обратно в онази къща и да се раздели с любимите си котки направо ѝ се повръщаше. Но щом започна да не усеща ръцете си и видя, че козината на Шези е настръхнала от студ, разбра, че Ивет беше спечелила.

— О, ето ви!

Някакъв глас я сепна от унеса. Обърна се и видя Гладис, икономката на Ивет, да ѝ се усмихва съчувствено.

— Чух разправията за твоите котки.

Мади сви рамене.

— Да, няма да се върна, ако не мога да го направя с Шези и децата ѝ.

— Ами... аз току-що се отбих в съседната къща да видя една приятелка и мисля, че успях да им намеря дом, поне временно.

— И коя е тази приятелка?

Мади знаеше, че звучи като кисело дете, но не можа да се сдържи.

— Икономка на едно арабско семейство. Живеят ей там — Гладис посочи голямата бяла къща до тази на Ивет. — Тя обича животни, а къщата е толкова голяма, че твоите котки могат да живеят на долния етаж при прислугата доста щастливо. Отзад има и голяма градина.

— Собствениците няма ли да имат нищо против?

— Има само един младеж, който живее тук в момента, но рядко се осмелява да слезе долу. Не е идеално, но е най-доброто, което мога да осигуря засега. Бриджит, приятелката ми, казва, че можеш да ги посещаваш, когато поискаш. Хайде, ела, наистина смятам, че трябва да пийнеш нещо топло, а и котетата изглеждат доста гладни и май не им е съвсем удобно в тази кошница.

Точно тази забележка накара Мади да се реши да приеме.

— Добре — съгласи се тя и добави, без каквато и да било благодарност: — Но ако не харесам мястото, котките няма да останат там.

Гладис кимна.

— Разбира се.

Мади я последва до къщата, съседна на тази на Ивет. Гладис почука на вратата на приземния етаж. Отвори ѝ висока жена на средна възраст.

— Здравей, Бриджит. Това е Мади с нейните бедни, бездомни писанки.

Бриджит ги посрещна с усмивка.

— Влизайте, влизайте.

Мади последва двете жени по коридора. Влязоха в голяма, скъпо обзаведена кухня.

— Оставете кошницата ей там и нека да видим малките дребосъчета — каза Бриджит, като сочеше голяма дървена маса от бор в средата на стаята.

Мади тъкмо понечи да ги извади, когато един не много висок, тъмнокос младеж влезе в кухнята.

— Бриджит, звънях няколко пъти, но ти не отговаряш, така че... — той спря, щом зърна Мади, а после и кошницата на масата. — Коя е тя? — властно запита той.

Мади видя, че Бриджит се изчерви.

— Ами, сър, работата е в това, че...

— Какво има тук? — насочи се с подозрение към кошницата.

Мади я взе, сякаш да я запази от него.

— Това са моите котки и ние тъкмо си тръгнахме.

Лицето на младежа омекна.

— Аз обичам котки. Може ли да ги видя?

Мади кимна неохотно и като остави отново кошницата на пода, откопча каишката. Младият мъж надникна в нея.

— Ела, не се бой, няма да те нараня — нежно заговори той и подкани схваналата се Шехеразада да излезе от кошницата. — Ама че си красива! Как се казва?

— Шехеразада.

За нейно учудване Шези започна да мърка. Вниманието на младежа тогава беше привлечено от другите две муцунки, които надничаха нервно от кошницата.

— Децата ѝ, предполагам? — попита той Мади.

— Да.

— А може ли да попитам какво точно правите в моята кухня?

— Ами, разбирате ли... аз току-що се нанасям в съседната къща при моята мащеха и...

— За този разказ очевидно ще е нужно повече време — каза той и остави Шехеразада на масата, а вдигна другите две котенца. — Бриджит, пригответи ни чай и нещо за хапване и го донеси в дневната, моля. О, и намери храна за тези трите. Май добре ще им дойде — той върна котетата в кошницата и се обърна към Мади. — Оттук, моля.

Мади погледна към Гладис, която се въртеше край входната врата, кимна ѝ и след това ѝ даде знак, че си тръгва.

Най-малкото, което можеше да направи, беше да изясни ситуацията, затова Мади последва младежа. Излязоха от кухнята и тръгнаха по коридор, пред който просторното фоайе на Ивет изглеждаше претъпкано. Няколко големи и на вид скъпи картини висяха по стените.

— Извинете ме заради този музей. Елате горе в моята дневна — каза младежът.

Мади го последва по изящното стълбище и по коридора, където масите скърцаха под тежестта на още по-скъпи съкровища.

— Седнете до огъня да се сгреете. Изглеждате премръзнала.

Младият мъж затвори вратата, а Мади се захласна по разкоша в стаята. Големите прозорци бяха покрити със златисти завеси, които се съчетаваха с дамаската на диваните. В пищно украсената камина гореше силен огън, а тежки китайски лампиони хвърляха допълнителна мека светлина в различни пастелни нюанси.

— И така — младежът се настани срещу нея, — първо нека се представя. Казвам се Хасан Калил. А вие?

— Мадлен Винсънт, но всички ми казват Мади.

Тя протегна премръзналите си ръце към огъня.

— Казахте, че току-що сте се преместили в съседната къща?

— Да, но... о, това е ужасно дълга история.

— Добре. Аз обичам историите. А след като сте нарекли котката си на арабската принцеса, която трябвало да разказва по една история всяка нощ, за да остане жива, сигурно сте отлична разказвачка.

— Ами, баща ми се ожени отново и днес ние — имам предвид котките, баща ми и аз — се местим при новата му съпруга. За нещастие...

В този момент Бриджит пристигна, бутайки количката с чай, сандвичи и сладкиши.

— Ние ще се обслужим — каза ѝ Хасан.

— Добре ли са котките ми? — попита Мади.

Бриджит се усмихна.

— Чувстват се чудесно. Благодаря, сър.

Тя кимна и напусна стаята.

— А сега да се подкрепим. Вие говорете, а аз ще сервирам.

— Както вече казах, ние се местим при новата съпруга на баща ми, но тя неочаквано заяви, че е алергична към котки и че Шези и децата ѝ трябва да се махнат. Опасявам се, че напуснах доста бурно.

— Съвсем правилно. И аз бих постъпил така. Ето, пийнете това.

Хасан постави пред нея една изящна чаша с чай и чиния горещи кифли в масло.

— Ммм, това е чудесно — Мади отхапа от една кифличка и отпи от чая. Пръстите ѝ бяха доста премръзнали и се опасяваше да не разлее чая върху дебелия персийски килим. — Наистина е много мило от ваша страна, че ме поканихте. С родителите си ли живеете тук? — предпазливо попита тя.

— Не, къщата е моя, макар майка ми да я обзаведе за мене. Живея сам, като изключим персонала, естествено.

— Естествено — измънка Мади.

— Та вие казахте, че сте напуснали новия си дом? Как тогава се озовахте в кухнята ми?

— Гладис, икономката на мащехата ми, ме последвала. Каза ми, че познавала човек, който би се съгласил да се грижи за котките за известно време.

— Предполагам, че този човек е била Бриджит?

— Да, но моля ви, не я винете. Тя просто беше много любезна. Ще трябва да помисля къде другаде мога да ги оставя.

— Не е нужно. Могат да останат тук.

— Не, искам да кажа, че не ме познавате, пък и те не са много възпитани. Могат да повредят мебелите ви.

Хасан беше категоричен.

— Няма значение. Какво толкова ще им стане от няколко драскотини? Сутеренът и градината са достатъчно големи, а и Бриджит добре ще се грижи за тях, обещавам ви.

От тона на Хасан личеше, че не е свикнал да му се отказва.

— Добре, ако сте сигурен, че няма да пречат... Само за известно време, докато намеря нещо друго — с благодарност прие Мади. — Няма да имате нищо против да ги посещавам, нали?

— Ни най-малко. Това е една от причините за моето предложение — за да имам удоволствието да се радвам отново на приятната ви компания.

Мади се изчерви и се загледа в огъня.

— С какво... се занимавате? — попита тя.

— Следвам право в Лондонския университет. Имам още малко повече от година до дипломирането си. Както и да е, стига за мен. Вие с какво се занимавате?

— И аз съм студентка. В балетната школа към Кралския национален балет.

— Майка ми обожава балета. Когато е в Лондон, винаги гледа някое представление в операта. Любимата ѝ балерина е Ивет Делиз. Гледа я в „Лебедово езеро“ миналата година и каза, че това е най-добрата Одета/Одилия, която е виждала.

— Но Ивет Делиз не обича котки, Хасан. Точно тя е моята нова мащеха.

— Искате да кажете, че Ивет Делиз живее в съседната къща? Е, майка ми ще бъде поразена, като ѝ кажа.

— Ами, да... — Мади въздъхна и смени темата. — Къде живеят родителите ви?

— Майка ми прекарва повече от времето си във вилата ни в Антиб, а баща ми е отседнал в Джеда.

Стори ѝ се много странно, че едно семейство не обитава една и съща къща.

— Родителите ви са още женени, така ли?

— Разбира се. При нашите обичаи разводът е изключително рядко явление, а и моите родители са напълно щастливи така.

— Разбирам — погледна часовника си. — Е, май е време да се връщам и да приема последствията от постъпката си. Надявам се разбирате, че ще се притеснявам през цялата вечер дали не съм оставила моите бебчета при някакъв маниак, който отвлича котки? — усмихна се тя, но беше почти сериозна.

— Е, защо не наминете утре вечер да се уверите, че са още живи? Сутринта ще бъда в университета, но след пет часа съм си у дома.

Мади се изправи.

— Наистина е много мило от ваша страна.

Хасан я, изпрати до входната врата.

— Довиждане, Хасан, и още веднъж благодаря. До утре.

Докато затваряше вратата, Хасан неочаквано бе обзет от чувството, че Мадлен Винсънт ще играе важна роля в живота му.

12.

Кейт седеше пред огледалото на тоалетната си масичка и внимателно поставяше очната си линия, след нея туша за мигли, а накрая червилото. Тя четка косата си, докато заприлича на лъскава грива, обграждаща хубавото ѝ лице, после отиде до гардероба да огледа съдържанието му. Избра къса черна кожена пола и червен пуловер, като не забрави и обичайните си перли. Вече готова, тя се започна да се разглежда критично в цял ръст в огледалото.

— Точно както трябва — каза си тя.

Партито в Найтсбридж тази вечер беше по случай настаняването в нов апартамент на една нейна приятелка. Щеше да продължи цяла нощ и Кейт се съмняваше дали щеше да се прибере преди зори.

— Кейт! Таксито ти е отвън, мила! — извика майка ѝ нагоре по стълбите.

— Идвам!

Тя изключи новата уредба за компактдискове, която ѝ подариха за Коледа, наметна модния си шлифер и се отправи към стълбите.

Щом се настани в таксито, почувства, че изпитва особена радост и облекчение. По Коледа в дома им се долавяше особено напрежение. Баща ѝ беше прекарал повече от времето в офиса си, а майка ѝ изглеждаше необичайно бледа и нервна. Когато Кейт я беше запитала дали има нещо, тя беше поклатила глава.

— Не, мила. Баща ти има някои проблеми в работата, но всичко може да се уреди.

Кейт знаеше, че скоро една от компаниите на баща ѝ щеше да пуска нова емисия акции. Това очевидно създаваше допълнителна работа за баща ѝ, но за майка ѝ беше необичайно да е толкова напрегната.

Понякога чувстваше, че познава баща си твърде малко. Още от дете помнеше, че той рядко се задържаше вкъщи повече от няколко дни и все летеше за някакви делови срещи в чужбина. С течение на годините беше започнала да разбира, че е доста богат и властен човек,

както и да забелязва с какво уважение се отнасят към него служителите му или деловите му партньори. Натаниел Джонсън наистина беше внушителна фигура с огромен ръст, гърмящ глас и ореол на власт.

Тя знаеше, че той я глези, като компенсира с подаръци времето, което не можеше да ѝ отдели. Но и на съпругата си отделяше не повече време, отколкото на дъщеря си. Кейт понякога се питаше как майка ѝ издържа на това.

Мислите ѝ се насочиха към предстоящата вечер. Закле се да не се напива отново, за да не се събуди на другата сутрин, сгушена до някое момче, което почти не познава. Беше ѝ се случвало четири пъти, откак изгуби девствеността си през ноември. И четирите пъти с различен мъж. Бе очаквала, че ще я потърсят отново и ще започнат някаква връзка. Но и в четирите случая телефонът беше мълчал и тя беше видяла същите мъже да започват трайни взаимоотношения с други момичета.

Кейт осъзна, че не знаеше как да отказва. Най-лошото беше, че сексът дори не ѝ доставяше удоволствие, но в момента, в който се стигнеше до него, тя беше вече твърде пияна, за да спре развитието на нещата.

Въздъхна. Момичетата от класа ѝ, както и онези, които срещаше извън училището, нямаха проблеми в намирането на красиви, богати и постоянни приятели. Освен това успяваха да го правят, без да спят с тях още при първата среща.

Последното нещо, което искаше да придобие, беше лоша репутация. Вътрешно знаеше, че е от верните жени, че веднъж да си намереше мъж, нямаше да погледне към друг. Но проблемът очевидно беше в намирането на този единствен мъж.

Таксито спря пред голяма викторианска сграда с червени тухли. Кейт плати на шофьора и реши, че тази вечер ще бъде на портокалов сок и твърдо ще държи на това.

От апартамента на първия етаж се чуваше шумна рокмузика. Арабела, домакинята, отвори вратата след нейното позвъняване. Кейт завистливо изгледа стройната ѝ фигура и дългите руси коси.

— Скъпа! Влизай, влизай. Всички са тук. Ау, шампанско! Благодаря, Кейт. Напитките са в кухнята, както и повечето хора.

Кейт я последва в кухнята. Няколко души я поздравиха и тя съвестно си наля портокалов сок. После се върна във всекидневната,

която не беше толкова гъсто населена, и седна на някаква ниска табуретка в един тъмен ъгъл.

Май просто нямаше настроение за парти тази вечер. Никога досега не се беше чувствала такъв аутсайдер. Слушаше части от разговори за новогодишни празненства в провинцията, на които не я бяха канили. Кейт знаеше, че я приемат само донякъде. Усещаше, че никога няма да ѝ позволят да влезе в групата, която се движеше от парти на парти, а произходът ѝ беше британски и аристократичен, докато нейният беше съмнителен и източноевропейски.

— Защо ме е грижа? — каза на себе си тя.

— Какво?

Обърна се и видя един млад мъж, седнал на облегалката на дивана точно зад нея. Преглътна и се изчерви, когато разбра кой беше. Виконт Форбс, или Джулиън, както го наричаха близките му, беше братовчед на кралицата. Приятелката му — Верена Сърси-Уелс — беше в училището на Кейт до миналия семестър, когато беше отлетяла да учи в Америка. Кейт беше виждала Джулиън вече два пъти, докато чакаше Верена пред училището. Още тогава беше забелязала колко привлекателен беше той — висок и мускулист, с гъста кестенява коса, която се къдреше естествено около красивото му лице, и с поразителни сиви очи.

— О, нищо. Аз... говорех на себе си — измънка тя.

— Е, тогава да не ви прекъсвам — усмихна се той.

— Ами не, аз...

Не можеше да измисли какво да каже.

— Виждал съм ви в училище, нали? Как се казвате?

— Кейт. Кейт Джонсън — тя още веднъж се изчерви.

— Аз съм Джулиън Форбс. Приятно ми е да се запознаем както трябва — Джулиън ѝ се усмихна топло и тя потръпна от радост.

— Мога ли да ви донеса нещо за пиене? Чашата ви е празна.

— Благодаря. Бих предпочела малка водка с много портокалов сок.

Нуждаеше се от нещо, което да поуспокои нервите ѝ.

— Чудесно. Не си отивайте. Веднага се връщам.

Кейт го наблюдаваше как изчезва. Би трябвало да го прикотка някоя далеч по-интересна от нея. Питаше се дали все още поддържа връзка с Верена. Винаги виждаше техни снимки в светските хроники

— или от нощен клуб, или от откриването на някоя галерия. Изглеждаха неразделни. Обаче Верена беше в Америка, а Кейт беше точно тук.

— Ето ни и нас — Джулиън се върна съвсем скоро и ѝ подаде една чаша.

— Водката е съвсем малко, надявам се — усмихна се тя и отпи една голяма глътка, за да се успокои. Все още не можеше да повярва, че той иска да разговаря с нея.

— Разбира се. Разкажи ми за себе си, Кейт.

— Наистина няма много за разказване. Не съм много интересна — сви рамене тя.

— Недей да скромничиш. С какво се занимава баща ти?

— С издателска дейност.

— А така! Това е направо очарователно. Разкажи ми.

След четири водки с портокалов сок Кейт се чувстваше доста по-свободно в компанията на Джулиън. Той беше остроумен, забавен и изглежда истински се интересуваше от онова, което му казваше. Когато я покани да танцуват и я заведе сред останалите, на нея ѝ хареса начинът, по който ги гледаха и си шепнеха по техен адрес.

— Какво ще кажеш да се преместим? Аз живея точно зад ъгъла. Тук е твърде претъпкано и задушно.

Въпреки предишното си решение Кейт кимна с готовност. Човек не можеше да отказва на член на кралската фамилия. Във всеки случай това не означаваше, че ще трябва да прави нещо, когато се озове в неговия дом, нали така?

Тя с удоволствие се сбогува с домакинята, защото Джулиън не беше свалил ръката си от рамото ѝ. Щом излязоха навън, тя потръпна.

— Хайде — стисна ръката ѝ той. — Не е далеч. Ей сега ще стигнем.

Поведе я бързо през лабиринт от пусти улички и накрая пристигнаха пред голяма бяла къща с тераси. Отключи входната врата и след това изкачиха стъпалата до втория етаж.

Апартаментът беше голям, но ужасно разхвърлян.

— Извини ме за бъркотията. Нямахте ме през уикенда и чистачката не е идвала — извини се той. — Една последна глътка?

— Може, например бренди.

Кейт махна няколко използвани ризи от дивана и седна. Той се върна с две чаши и седна до нея.

— Каква музика обичаш?

— О, всякаква.

Скоро гласът на Елтън Джон се носеше успокояващо от скъпите тонколони. Джулиън седеше до нея, а тя се опитваше да измисли какво да каже.

— Какво показват картите за твоето бъдеще? Университет? — попита я той.

Тя сви рамене.

— Честно казано, не съм стигнала толкова далеч. Нямам големи амбиции да ставам нещо по-специално. Опитвам се да живея за момента.

— Добра философия — Джулиън я погледна, след това въздъхна. — Аз имам амбиция, но за нещастие семейството ми не я смята за подходяща. Много бих искал да стана актьор. Абсурдно е, тъй като съм от кралската фамилия, и то от особено плодовито нейно разклонение. Ако не работиш, обществото те смята за лентяй, но ако решиш да работиш, възможностите ти са страшно ограничени. Нямам склонност към цифрите, затова изключвам работа в лондонското сити. Не си падам и по природните науки. Предполагам, че ще се дипломирам и тогава ще му мисля.

Кейт беше ужасена от неговата естественост и откровеност. Винаги беше смятала, че животът на един човек от кралската фамилия е безкраен низ от забавления.

— Както и да е, не трябва да се оплаквам. Благороднически задължения, няма как. — Той се обърна към нея. — Знаеш ли, ти си много привлекателно момиче. Мислех си го още когато те виждах на излизане от училище.

Кейт се засмя, изненадана и поласкана, че я беше забелязал.

— Благодаря, но все пак бих предпочела да съм слаба и руса като всяко второ момиче в моя клас.

— Такива с лопата да ги ринеш. Ти си различна. Някак екзотична — посегна и погали лицето ѝ. — И с много възбуждащи устни.

И като взе чашата ѝ и я постави на пода, той я прегърна и зацелува.

След няколко минути, когато Кейт най-сетне успя да си поеме дъх, вече знаеше, че се беше случило нещо чудно. Беше се целувала безброй пъти с други мъже, но никога не се беше чувствала така. Всеки нерв в тялото ѝ тръпнеше и вместо да изпитва любопитство или колебание относно онова, което щеше да последва, тя го желаше още повече.

— Ще дойдеш ли в леглото? — Джулиън я гледаше напрегнато. — Не си длъжна, Кейт, но Бог вижда колко те желая.

Тялото ѝ не оставяше съмнение какво решение да вземе. Тя кимна и той я поведе за ръка към спалнята си.

— Ти си прекрасна, великолепа — шепнеше той, докато я събличаше и целуваше тялото ѝ.

Притесняваше се да го докосва и чак когато той хвана ръката ѝ и я постави от вътрешната страна на бедрото си, Кейт започна да опознава тялото му.

— Толкова си красива. И те желая все повече и повече...

Призори Кейт се събуди и се отдръпна от спящия Джулиън. Бяха се любили цяла нощ и накрая бяха заспали с преплетени тела. Тя предпазливо стана от леглото и започна да търси дрехите си. Краката ѝ бяха като от желе, но трябваше да се прибере, преди родителите ѝ да викнат полицията.

Тя отиде на пръсти в дневната, взе си чантата и извади листче и химикал. Позамисли се, захапала химикалката, после започна да пише. „Благодаря за незабравимата нощ. Обади ми се някой ден. К.“

Прочете написаното, после скъса бележката и я натъпка обратно в чантата си. Не искаше да насилва събитията. Ако той имаше желание да ѝ се обади, щеше да бъде съвсем лесно да намери телефона ѝ.

Измъкна се навън и спря такси.

Когато пристигна вкъщи, Кейт се съблече и потъна в удобното си легло. Краката ѝ се бяха вдървили. Чувстваше се като пребита. Още усещаше неговата мъжка миризма. Изобщо не искаше да я измива от себе си.

Веднага заспа дълбоко и засънува как се омъжва в църквата „Сейнт Джордж“ в Уиндзър, облечена в обшита с хермелин рокля.

13.

Първият месец на Мади в новия ѝ дом се оказа необичаен и труден, както беше очаквала. Едва виждаше баща си, който или работеше в операта през деня, или излизаше вечер с Ивет.

Все още не беше простила на Кристофър, че не я беше защитил относно Шехеразада.

Това, което я притесняваше най-много, беше начинът, по който Никол се докарваше пред Кристофър. Беше мила, услужлива и учтива — идеалната дъщеря. Мади безпомощно наблюдаваше как тя постепенно го омайваше. Излизаше, че той имаше повече време за Никол, отколкото за нея. Пред родителите им Никол се държеше като най-добрата сестра и Мади знаеше, че баща ѝ никога нямаше да ѝ повярва, ако му кажеше колко зловна ставаше тя в момента, в който останеха сами. Затова си мълчеше и ставаше все по-затворена и мрачна, докато Никол бавно завладяваше сърцето на баща ѝ.

Отношенията на Мади с новата ѝ майка никак не ѝ помагаша. Ивет се отнасяше с нея като с гостенка, видимо смутена всеки път, когато се налагаше да говори с нея.

С течение на времето Мади започна да измисля как да прекарва все по-малко време в къщата. Не само че трябваше да се примирява с Никол вкъщи, но присъствието ѝ в същия клас в школата означаваше, че няма отървяване от доведената ѝ сестра. Положението стана още по-лошо от факта, че Саша започна да я отбягва след започването на новия семестър, а това доставяше огромно удоволствие на Никол. Всичко това засилваше депресията ѝ, затова след последния час следобед тя често се отбиваше при Себастиан или Хасан, за да отложи колкото може прибирането вкъщи.

Шехеразада и семейството ѝ живееха щастливо и охолно на новото си място. Мади беше започнала доста да харесва Хасан. Макар да не му казваше как точно се чувстваше, той, изглежда, разбираше, че тя преживява труден период, и се стараеше максимално да я ободри. Тя

спестяваше оплакванията си за Себастиан — единствения човек, който според нея разбираше какво преживяваше тя.

Себастиан се беше изнесъл от апартамента на леля си в една квартира близо до колежа си в Барбикан. Там имаше място само за легло, хладилник и — неговата гордост и радост — старо пиано „Щайнуей“, на което се упражняваше денонощно през времето, когато не беше в колежа.

Една вечер към края на март, след особено тежък ден, Мади пристигна в квартирата на Себастиан. Щом ѝ отвори вратата, отвътре я лъхна миризмата на застоял цигарен дим.

— Здравей, мила. Влизай и слагай чайника.

Мади кимна, а той се върна при пианото, където работеше върху нова композиция. Мади напълни чайника, после се отпусна на леглото, докато чакаше водата да заври. Себастиан изсвири няколко ноти, записа ги, после се обърна и я погледна.

— Лоша работа, а?

— Честно казано, Себастиан, не знам още колко мога да издържа. Тази Никол е такава кучка! Цял ден грачеше из училище, че тя и Саша ще танцуват в главното па-де-дьо на продукцията в края на годината. Знае, че харесвам Саша, и е твърдо решена винаги да ми натяква, че ме е зарязал.

Себастиан стана да направи кафето.

— Виж, Мади, зная, че не е моя работа, но наистина смятам, че си по-добре без Саша. Нека Никол си го задържи. Той наистина не си струва.

— Откъде знаеш? Ти си го срещал само веднъж — възмутена го попита Мади.

— Добре, добре. Извинявай. Никога няма да посмея да критикувам твоя безценен Саша. Да оставим този спор, а?

— Защо си толкова настроен против него? Знаеш ли нещо, което аз не знам? — настоя Мади.

— Не, разбира се, че не — искаше му се да не беше казвал нищо. — Както и да е, ела тук да видим как ще изпееш най-новата ми песен.

— Трябва ли? — изпъшка Мади. — Скапана съм.

— Да, трябва. Хайде, Мади. Изслушвам проблемите ти, а ти можеш да покажеш повече любопитство към работата ми.

— Съжалявам, извини ме — виновно стана тя.

— Добре. Аз ще изсвиря мелодията и ще пея. Ти слушай.

Песента беше бавна балада. Мади тананикаше, докато Себастиан пееше с думите.

— Какво мислиш? — попита я той, когато свърши.

— Харесва ми — честно отвърна тя.

— Искам да чуя женски глас да я изпълнява. Трябва силен глас, затова почни бавно и тихо, но усили постепенно до средната част.

Мади изпълни песента с лекота. Себастиан слушаше как плътният ѝ глас и приятният ѝ тембър придаваха допълнителни измерения на композицията му. Осъзна, че беше написал тази песен за нея, за да подчертае вокалните ѝ възможности.

— Беше прекрасно, Мади. Ти наистина имаш широк диапазон. Иска ми се да направиш нещо за гласа си. Можеш да сложиш в малкото си джобче някои певици в „Гилдхол“.

— Благодаря, но не приемам. Тази песен ми харесва, не забравяй — легна на леглото и сложи ръце под главата си. — Себастиан, иска ми се да можех да намеря начин да спечеля малко пари, за да се махна от къщата на ужасите. Нанесох се там заради татко, но не мисля, че той би забелязал, ако се махна оттам.

— Не разсъждавай като разглезено дете, Мади. Баща ти е влюбен за пръв път от тринайсет години. Той е замаян от това и естествено насочва вниманието си към новата си жена. Но все още те обожава, знам, че е така.

— Може би. Аз лично смятам, че предпочита Никол. Няма значение, ставам на осемнайсет след три месеца и тогава ще мога да правя каквото поискам, стига да имам пари — в тях е цялата работа.

— Е, може да успее да ти помогна.

Мади се изправи.

— Как?

— Няма да е зле да изкарам нещо, освен стипендията си. Напоследък си мисля да започна да правя онова, което баща ти правеше.

— Да работиш в разни барове?

Себастиан кимна.

— Да. Само че ти плащат много повече, ако можеш да свириш и да пееш, но, разбира се, аз не мога да изпея вярно една нота. Чудех се

как би ти се сторило предложението да подготвим няколко песни заедно и да се опитаме да си потърсим агенция.

Тя го погледна подозрително.

— Но аз непрекъснато ти повтарям, Себастиан, че не съм певица. Аз съм балерина.

— Добре, Мади, тогава върви и си намери работа в някой ресторант като сервитьорка просто защото си голям инат и не признаваш, че имаш и друг талант, освен танцуването. Изобщо не мога да те разбера.

— Извинявай. Просто си мисля, че прекалено много хвалиш гласа ми, а той всъщност не е нищо особено. Изобщо не се напругам, когато пея.

— Точно това имам предвид! Твоят глас е чист, естествен, Божии дар, който ти можеш да усъвършенстваш, но никога не би могла да придобиеш дори и след милион години. Много по-естествена способност е от това, да танцуваш. Погледни се, трябва да се бърхтиш цял ден, за да поддържаш тялото си във форма, а само заставаш до пианото и пееш дори без да се замислиш за това как го правиш.

— Не говори така! — Мади скочи. — Да стана балерина винаги е било и ще бъде моя мечта.

— Защо? Заради майка ти? Нима ще прекараш остатъка от живота си, опитвайки се да станеш като нея заради баща си, Мади?

— Как смееш? — Беше преbledняла. — Смятах, че ти поне ме разбираш.

— Виж, успокой се. Съжалявам, наистина съжалявам. Не беше уместно. Просто не мога да ти опиша колко вбесяващо е да гледаш някого с такава дарба да не я използва.

— Да, неуместно беше, Себастиан. И то непостижимо неуместно. Танцувам, защото самата аз го искам, а не заради майка ми. Но погледни себе си — ти следваш стъпките на баща си, нали? Отивам си!

Тя грабна сака си и се отправи към вратата.

— Моля те, Мади, не си отивай! Съжалявам. Не исках да те разстройвам.

Тя се обърна със сълзи в очите.

— Е, успя да го направиш. Благодаря, Себастиан, но нямаше защо.

Вратата се тресна и стъпките ѝ отекнаха по голото стълбище. Той посегна за цигара. Знаеше, че се беше държал безчувствено в момент, когато Мади беше емоционално уязвима. Но онова, което беше казал, я беше засегнало толкова, защото беше твърде близо до истината. Дали имаше или нямаше талант на балерина — беше без значение. Себастиан знаеше, че постъпките на Мади бяха мотивирани от нуждата да угажда на баща си и да компенсира загубата на любимата му жена. А сега той беше намерил заместничка, която не само успяваше да запълни празнината в сърцето му, но отгоре на всичко беше истинска балерина. Светът сигурно се сгромолясваше в съзнанието на Мади.

— По дяволите! — Себастиан пусна цигарата си в чашата за кафе. Надяваше се, че ще има възможност да получи опрощението ѝ.

14.

След непредвиденото скарване със Себастиан Мади потъна в мрачна бездна. Чувстваше се предадена и от последния си съюзник.

Никой не можеше да я избави от нещастieto й. Великденските празници дойдоха и отминаха. Тя прекара повече от времето, упражнявайки се в центъра за балет „Пайнепъл“, само за да се махне от къщата и Никол. Кристофър и Ивет бяха прекалено заети с репетициите на новия балет, чиято премиера, беше след месец. Баща й я бе попитал дали иска да отиде и да наблюдава репетициите, но Мади отказа, защото Никол беше приела. Кристофър тъжно бе погледнал нацупената си дъщеря.

— Добре, щом не ти се иска. Мислех, че ще ти бъде интересно.

Мади бе наблюдавала как тримата се качват заедно в таксито след закуска. Никол се бе прибрала вкъщи, споделяйки впечатленията си от компанията и новия балет.

Дори Хасан я беше изоставил и беше отишъл при семейството си в Антиб за Великден. Но тя продължаваше да се отбива всеки ден при Шези и потомството й, макар Бриджит да ги обичаше почти колкото нея самата.

— Честно казано, скъпа — шепнеше Мади на Шези, — мисля си, че съм най-нещастният човек на земята. Не ми остана никой, с когото да си поговоря, освен теб.

И тя изплака мъката си пред търпеливата си слушателка.

— Най-лошото е, че дори накрая да постъпя в компанията, Никол също ще постъпи. Никога няма да се отърва от нея, никога! Двамата със Саша ще се издигнат бързо, а аз къде ще остана? Вероятно на последния ред в кордебалета, стига Никол да има нещо общо с това.

Шехеразада гледаше съчувствено господарката си, чиито сълзи на самосъжаление капеха върху меката й козина.

Когато се прибра късно вечерта, Никол, Ивет и баща й си бяха вече вкъщи.

— Тази вечер ще имаме специална семейна вечеря — каза Кристофър. — Съгласна ли си, Мади?

Тя кимна кисело. Мисълта, че трябваше да издържи два часа привидно учтив разговор с Никол, я караше да потръпне.

— Мади?

Беше вече по средата на стълбите, когато баща ѝ я извика.

— Да?

— Опитай се да бъдеш малко по-весела довечера, моля те.

— Да, татко — безизразно отвърна тя и продължи да изкачва стъпалата.

Кристофър въздъхна. Просто не разбираше какво ставаше с дъщеря му. Виждаше, че промените през последните месеци бяха трудни за нея, но му се струваше, че тя нарочно се инати. Ивет казваше, че това най-вероятно се дължи на хормоналните промени в тази възраст и че е най-добре да не ѝ обръща внимание. Никол, от друга страна, изглежда, нямаше такива проблеми. Беше толкова приятно и уравновесено момиче. Искаше му се Мади да прихване от нейните качества.

Мади лежеше в леглото си и слушаше уокмена си. Беше се втреничила в тавана. Макар да живееше в тази стая вече три месеца и всички нейни вещи да бяха в нея, все още се чувстваше като на гости. Липсваше ѝ безпорядъкът в къщата в *Хампстед*. Всичко тук беше толкова спретнато и подредено. Ивет получаваше пристъп дори ако някое цвете във вазата не беше на мястото си.

Дойде време да се преоблича за вечеря. Стана неохотно и затършува в гардероба си. Навлече една стара рокля и среса косата си. Нямаше смисъл да се старее да изглежда красива. Никол, с нейната хубава външност и специално ушити дрехи, щеше да спечели всяко състезание без никакво усилие. Мади въздъхна. В това беше проблемът. Никол беше по-добра от нея във всяко отношение. Беше най-добрата балерина в класа, беше откраднала Саша, а сега се опитваше да открадне баща ѝ. Мади осъзна, че дори ентузиазмът ѝ за балета беше попарен от Никол. Последният семестър не беше работила така усърдно, както би трябвало, и вече изоставаше.

Когато влезе в дневната, Никол се кикотеше с Кристофър така интимно и заговорнически, че кръвта ѝ кипна.

— А, Мади. Тъкмо навреме. Вечерята е готова.

Тримата намериха Ивет вече настанила се на масата за вечеря.

— Не е ли приятно? Четиримата заедно като истинско семейство? Трябва да се стараем да намираме по-често време за такива вечери — каза Ивет, докато Гладис сервираше супата.

Мади седеше мълчаливо, а тримата бърбеха за компанията.

Тогава Кристофър се изкашля.

— Мади, Никол, майка ви и аз имаме една идея. Тъй като и двете ще станете на осемнайсет в близките три месеца, сметнахме, че ще бъде добре да направим едно общо парти по случай пълнолетието ви. Какво мислите вие?

Очите на Никол светнаха от истинско въодушевление. Тя се обърна към Мади с широка усмивка.

— Каква прекрасна идея. Не мислиш ли, Мади?

Мади стисна зъби.

— Да. Защо не.

— Май не си особено очарована, миличка — намръщи се Кристофър на дъщеря се.

— О, не. Искам да кажа да. Това е... страхотна идея.

— Мислехме партито да бъде тук. Можем да опънем една шатра в задния двор, да повикаме оркестър и да направим дансинг — добави Ивет.

— О, да! А може ли да го направим с официално облекло, мамо? Ще бъде толкова по-изискано — чуруликаше Никол.

— Е, двете с Мади трябва да обсъдите всичко. Ще ви оставим да решавате сами. Решете какво бихте искали да правите, но в границите на разумното, естествено — усмихна се Кристофър.

— О, Мади, ще бъде толкова забавно, нали? — каза Никол.

— Да, Никол — Мади успя да се усмихне насила. — Много забавно.

15.

Двете седмици след страстната нощ на Кейт с Джулиън бяха най-дългите в живота ѝ. Отначало тя изпадна в пълна еуфория и започна да се държи като опиянена от любов, без да забелязва втрещените погледи и шушукането на останалите момичета. После, след няколко безсънни нощи и загуба на иначе големия си апетит — което беше добре дошло за нейната диета, — тя започна да подозира, че Джулиън може никога повече да не ѝ се обади.

Едва ли можеше да пита някого от класа си къде е той. Искаше да си мислят, че знае. Постепенно започна да усеща хладината, с която съученичките ѝ се държаха с нея. Една сутрин пристигна в училище и откри, че всички лекуваха махмурлука си. Очевидно предишната вечер беше имало парти, на което тя не беше поканена.

Когато, след като с часове се взираше в телефона и не успяваше да го накара да иззвъни, несигурността ѝ се усили. Не ѝ се искаше да повярва, че Джулиън я беше използвал само за една нощ. Едва ли някой би могъл да симулира страстта, която двамата бяха изпитали през онази нощ. Не, успокояваше се тя, той просто беше отишъл някъде и щеше да я потърси, след като се върне.

След три седмици Кейт беше отслабнала с близо пет килограма, фигурата ѝ изглеждаше страхотно, но обикновено искрящите ѝ очи бяха мътни и косата ѝ беше изгубила жизнения си блясък.

Най-накрая тя призна пред себе си, че се бе случило нещо ужасно. Беше се влюбила.

След цял месец пренебрегване от страна на съученичките ѝ Кейт реши, че ще трябва да хване бика за рогата и да попита някого. На обяд тя притисна едно от по-тихите момичета от курса си.

— Шарлот, може ли да поговорим? — нервно я попита тя в коридора.

Другото момиче вдигна рамене.

— Разбира се.

— Насаме — добави Кейт.

Отидоха в една празна класна стая и Кейт затвори вратата след себе си.

— Виж, момичетата очевидно ми са сърдити. Знаеш ли защо? — направо попита тя.

— Има нещо такова — изчерви се Шарлот.

— Тогава ми кажи, моля те.

Шарлот замълча, после склони.

— Добре, Кейт. Всички знаем, че си отишла в апартамента на Джулиън Форбс онази вечер на партито у Арабела. Приятелката на Джулиън, Верена, е в Америка, но тя има доста приятели в това училище и... — Шарлот спря, очевидно затруднена как да продължи.

— Не е нужно да продължаваш — каза ѝ Кейт. — Честно казано, Шарлот, как така стана, че аз трябва да поема вината? Да не би аз да съм отвлякла Джулиън против волята му? Във всеки случай не съм го виждала оттогава — нещастно вдигна рамене тя.

— Зная. Той отлетя за Америка да види Верена и да се опита да спаси връзката им. Сега са заедно на почивка и смятам, че всичко върви чудесно. Те все пак ходят от доста време, почти три години. Много хора смятат, че един ден ще се оженят. Виж, сигурна съм, че момичетата ще започнат да се държат нормално сега, когато Джулиън и Верена са отново заедно. Просто са проявили вярност, това е всичко — Шарлот се изправи да си тръгва. — Наистина, не се притеснявай повече.

Кейт поклати глава. Не се осмеляваше да говори. Изчака, докато Шарлот напусне стаята и се отдалечи по коридора. Чак тогава излезе навън и закрачи по Слоун стрийт под слабото пролетно слънце. Махна на първото такси, което видя.

— Накъде, мис?

— Рийджънт Парк, моля.

Спомена първото място, за което се сети. Трябваше да се махне от Челси, защото не знаеше колко време още ще успее да задържи сълзите си.

В парка Кейт седна на първата пуста пейка, която успя да намери, и като скри лице в шепа, заплака.

— Глупачка такава — изстена тя. — Той те използва. Било е само за една нощ — порови в чантичката си за салфетка и си издуха носа. — За бога, Кейт! Ти не си от тези хора. Те никога няма да те приемат

сред тях, никога! Ти си дъщеря на обикновен източноевропеец, който — независимо колко богат и влиятелен е — не може да си купи приемливо минало. А Джулиън! Той никога не би се отнесъл към някоя английска благородничка така, както се държа с теб. Как можа изобщо да си помислиш, че се интересува сериозно от теб!

Дълго седя на пейката, докато накрая сълзите ѝ пресъхнаха. После си избърса очите и си издуха носа.

— Е, надявам се, че си научила урока си, Кейт Джонсън. Започваш да се превръщаш в проститутка и това трябва да се спре — изправи се предизвикателно. — Повече никакви мъже, никога!

Този следобед Кейт не се върна в училище. Прибра се вкъщи и си позволи сауна, а после се поглезе в закрития басейн зад къщата.

През нощта лежеше в леглото и се опитваше да не мисли за Джулиън, но това беше невъзможно. Надяваше се, че може да го намрази, задето я беше използвал, но всичко, което си спомняше, бяха сивите му очи и копринената му коса, която се къдреше леко на тила му.

Тръсна глава, опитвайки се да прогони болезнения спомен. „Не! Стига! Ако изобщо ме потърси, което съм сигурна, че няма да направи, ще му кажа да върви по дяволите.“

На другия ден решението ѝ да го забрави беше закалено още повече, когато намери един вестник, отворен на страницата на светските клюки. Имаше голяма снимка на Джулиън, прегърнал красивата и дългокрака Верена.

Макар да се говори, че връзката им е била разклатена, тази снимка доказва, че неустоимата мис Верена Сърси-Уелс се чувства добре и отново е в прегръдките на нейния ухажор през последните три години, виконт Форбс. Мис Сърси-Уелс ще учи една година в Америка, но е взела ваканция, за да отлети за Антигуа и да прекара известно време с Джулиън. Макар и твърде млади за някакви окончателни решения — мис Сърси-Уелс е само на деветнайсет — приятелите им не изключват звъна на сватбени камбани в бъдеще. Виконт Форбс отлита

за Англия утре, за да продължи своето следване в Лондонския университет.

След два дни телефонът иззвъня. Кейт беше горе в стаята си и остави майка си да отговори.

— Кейт! Кейт! За теб е.

— Добре, мамо.

Пресегна се през леглото към телефона, но се поколеба за миг, преди да вдигне слушалката, и попита:

— Кой беше?

— Май каза, че името му било Джулиън.

16.

— Часът приключи! О, Мади, би ли се отбила в кабинета ми, след като се преоблечеш?

Стомахът ѝ се стегна, но кимна на Серж и последва останалите към съблекалнята.

— Чудно какво иска — каза тя на Джейн, докато навличаше анцуга си.

— Скоро ще разбереш. Сигурна съм, че не е нищо тревожно.

Малкият кабинет на Серж се намираще долу, където беше администрацията. Мади погледна нервно фотографиите по стените. Младият Серж беше сниман в някои от най-великите си роли. Мади забеляза, че на една от снимките партнираше на майка ѝ.

— Седни, Мади — посочи ѝ той един протрит стол. Усмихна ѝ се окуражително и събра пръстите си на покрив. — Чувствах, че трябва да си поговорим насаме. Някои преподаватели са забелязали известна промяна в работата ти в клас, аз също.

— Какво... какво точно имате предвид, сър? — измънка Мади.

— Ами през септември започна толкова обещаващо. Наистина бележеше напредък. Но после, след Коледа, забелязах, че като танцуваш, те скована някакво напрежение и през последните шест месеца, вместо да напредваш, започваш да изоставаш. Имаш ли някаква представа защо се получава така?

— Тъж... не, продължавам да се старая, колкото мога, сър.

— Виждам го, както и останалите преподаватели. В техническо отношение си станала по-зряла, но движенията ти са изгубили своята плавност. Тялото ти издава признаци на напрежение и твоето природно чувствено излъчване изглежда те е напуснало. Да нямаш някакви здравословни проблеми?

— Не, сър. Нямам — откровено отговори Мади.

— Е, тогава има нещо. Може би у дома?

— Не, сър.

Серж я изгледа продължително и тя сведе очи.

— Въпросът е в това, че следващата година е най-тежко. Сигурен съм, че съзнаваш, че в Кралския национален балет има много малко свободни места — максимум четири-пет. Преди Коледа ти имаше прекрасни шансове да бъдеш сред избраните. Сега не съм сигурен. Все още искаш да танцуваш, нали?

— Разбира се! Мечтата ми открай време е да танцувам в този балет. Съжалявам, че работата ми не дава резултати. Ще се старая още повече, обещавам.

Серж се вгледа в бледото ѝ лице. Може би имаше нужда от стимул.

— Мислех да те върна отново да партнираш със Саша в па-де-дъо за известно време. Можеш да станеш дубльорка на Никол в продукцията в края на семестъра.

— О, не, сър. Ако нямате нищо против, предпочитам да остана с Джон, моя досегашен партньор. Вече се познаваме добре и...

— Добре. Стига наистина да искаш това. Смятах, че двамата със Саша танцувахте много добре.

— Да, но... той сега е партньор на Никол и не е честно да се намесвам.

— Мадлен, засега няма постоянни партньори.

Серж въздъхна. И сега знаеше толкова за проблемите ѝ, колкото и преди тя да влезе в кабинета му. Имаше слабост към нея, понеже беше познавал майка ѝ, и можеше да забележи, че е много уязвима в момента. Не желаше да гледа как тя пропилява шансовете си, но щом не искаше да му каже какво не беше наред, той не можеше да направи нищо.

— Засега ще оставим нещата постарому. Благодаря, че се отби.

Мади се изправи.

— Наистина съжалявам, сър. Ще се постарая да променя нещата, обещавам.

— О, Мади?

Серж я спря тъкмо когато посягаше към вратата, решен да опита за последен път.

— Да, сър?

— Знаеш, че съм се обучавал в тази школа с майка ти, а после продължих да ѝ партнирам. Като ви сравни човек, мисля, че си също толкова обещаваща, колкото беше и тя на твоята възраст.

Лицето на Мади разцъфна в първата истинска усмивка от доста време насам.

— Благодаря ви, сър.

— И, Мади?

— Да, сър?

— Ако искаш да поговорим за каквото и да било, знаеш къде съм.

Тя кимна и излезе.

Серж погледна фотографията, на която партнираше на Антония, и се запита дали Кристофър беше казал на дъщеря си всичко, свързано със смъртта на майка ѝ. Едва ли, реши той. И това беше най-добрият начин. Миналото си е минало.

Мади напусна кабинета на Серж доста объркана. Беше ядосана, че личните ѝ проблеми влияят на танцуването ѝ, но и щастлива, че Серж беше проявил загриженост за нейните проблеми и най-вече, че я беше сравнил с майка ѝ. За пръв път от няколко месеца настроението ѝ беше добро. Докато вървеше към станцията на метрото, започна да си дава сметка, че беше приемала всичко само от лошата страна и това я беше съсипало. Може би се беше държала неадекватно. Трябваше да признае, че през последните седмици Никол беше дружелюбна. Дори бяха успели съвсем цивилизовано да обсъдят на два пъти тяхното парти, което беше насрочено за идния уикенд.

Във всеки случай Мади знаеше, че трябваше да промени отношението си, щом то беше започнало да се отразява на танцуването ѝ. Серж смяташе, че е талантлива, вероятно не по-малко от Никол. По Кингс Роуд вече вървеше доста по-самоуверено. Реши да се прибере и да намери сили да се усмихва повече. Щеше да се извини на баща си за своята навъсеност и дори щеше да се опита да бъде учтива с Никол. А от утре щеше да се съсредоточи върху подобряването на играта си.

— Мади! Мади!

Някой викаше името ѝ с всички сили. Погледна насреща и видя Кейт възбудено да ѝ маха от другата страна на оживената улица, а после да пресича, като се шмугваше между колите и такситата.

— Мади, скъпа! Как си? — радостно я прегърна Кейт.

Мади беше поразена от слабата фигура на приятелката си. Беше свалила доста килограми и лицето ѝ изглеждаше изопнато, а обикновено свежият ѝ тен беше отстъпил пред някаква уморена бледност.

— Чудесно. Много време не сме се виждали.

Кейт се почувства виновна.

— Така е. Съжалявам. Животът стана много трескав. Изглежда много глупаво, защото ходя на училище на две крачки от мястото, където живееш, но се разминаваме в движение, така да се каже. Имаш ли време за едно кафе? Моля те?

— Разбира се.

— Да идем в „Пучи“.

И като хвана Мади под ръка, двете се запътиха към кафенето.

— Е, как е животът в новия квартал? — попита Кейт, щом се настаниха и поръчаха кафе.

— Теб трябва да питам за това — сухо отвърна Мади. — Твърде съм заета с моите упражнения, за да забелязвам къде живея.

— Е, това, което имах предвид, беше как ти харесва животът в новото семейство? Никол наистина ли е злата доведена сестра, каквато я описваше?

— Ами, да... — Мади спря. Ако искаше да се промени, трябваше да започне още отсега. — И не. Не е твърде лоша. Сигурно и на нея ѝ е трудно да свиква. Ами ти? Изглежда си свалила страшно много килограми. Добре ли си, Кейт?

— Разбира се. Веднъж щом реша да правя нещо, го правя както трябва. Свалила съм почти десет килограма от септември досега.

— Не сваляй повече. Ще изгубиш...

— Свежестта си. Знам. Мама непрекъснато ми го повтаря. А на теб още ли ти партнира онзи руски танцьор?

— Не... нещата се объркаха — вдигна рамене Мади.

— Но ти още го харесваш, нали?

— Да, харесвам го. Но за нещастие той, изглежда, предпочита Никол. Както и да е — тя бързо смени темата, — намери ли вече богатия мъж от мечтите си?

Лицето на Кейт помръкна. Имаше ужасна нужда да поговори с някого. В края на краищата Мади ѝ беше стара приятелка.

— Всъщност да. Но съществуват някои проблеми. Виж, Мади, ако ти кажа, трябва да ми обещаеш да пазиш тайна.

— Защо? Да нямаш връзка с Уелския принц? — изкикоти се тя.

Кейт се усмихна кисело.

— Не, не съвсем. Работата е, че... не очаквам да ме разбереш, но...

Тя изля пред Мади всички подробности от връзката си с Джулиън — как бяха се намерили през една февруарска нощ, как той трябвало да се помирява с Верена, но как още в мига, в който пристигнал от Америка, ѝ се обадил и връзката им продължила тайно.

— Но той скъсал ли е отново с Верена или не?

— Не знам. Тя е в Щатите до края на месеца, така че, предполагам, тогава ще разбере.

— Защо трябва да криеш връзката си?

— Защото, когато Джулиън се появи в ресторант с друга жена, фотографите винаги успяват да го хванат. Не иска да се появява по вестниците, за да не го види Верена.

— Но това не е честно, Кейт. Ако той излиза с теб, тогава Верена трябва да знае — настояваше Мади.

— Знам, знам — въздъхна Кейт. — Толкова е сложно. Семейството на Верена е от стар аристократичен род и Джулиън не иска да го тревожи, нито пък своето семейство, което също държи на Верена.

— Но нима не е важно какво чувства Джулиън?

— Да, така е, но е родственик на кралицата.

— Не си ли мислила, че Джулиън може би те използва? — внимателно попита Мади.

— Разбира се, че съм мислила. Но какво мога да направя? Обичам го, Мади. Ще оставя нещата така, докато Верена се върне, а после ще видя как ще постъпи. Знаеш ли, сигурна съм, че ме обича. Това, което става между нас, е истинска магия.

Кейт извърна глава, но тя забеляза, че очите ѝ бяха пълни със сълзи.

Мади изведнъж почувства прилив на съчувствие към Кейт. Макар да се радваше на всички привилегии, за които би могло да мечтае едно момиче, както и на всичките пари, които всеки би искал, тя, изглежда, прекарваше живота си с чувството на аутсайдер.

— Кейт, сигурна ли си, че не си луда по него само защото е с кралска кръв?

— Не, Мади. Искам да кажа, че отначало си мечтаех за Балморал и разни тиари, но всъщност се отнася за самия Джулиън и начина, по който ме кара да се чувствам.

— О, милата — въздъхна Мади.

— Трябва да тръгвам. Джулиън каза, че може да ми позвъни довечера, а аз не искам да пропусна обаждането му — Кейт се пресегна и стисна ръката на Мади. — Благодаря ти, че ме изслуша. Наистина ми липсваше. Трябва да поддържаме връзка от време на време.

— Ще дойдеш на партито ми, нали?

— Да, благодаря за поканата. Ще се опитам да присъствам, само че Джулиън отлита за гръцките острови този уикенд и...

— Ако се обади, ще зарежеш всичко и ще хукнеш след него — довърши Мади.

Кейт се изчерви.

— Да. Нали няма да имаш нищо против?

— Е, ужасно ми се иска да бъдеш до мен за морална подкрепа, но смятам, че не мога да застана на пътя на истинската любов.

— Благодаря, Мади, ти си истинска приятелка.

Двете момичета се разделиха и тръгнаха в различни посоки. Мади вървеше към дома бавно, замислена над разговора с Кейт. Само преди десет месеца животът им беше съвсем прост, а за по-малко от година и върху двете се бяха струпали непреодолими проблеми. Май порастването не беше толкова хубаво, колкото бяха очаквали.

17.

Сутринта в деня на партито къщата беше пълна с разни доставчици и работници, които оправяха последните неща по голямата увеселителна палатка. Дори и Мади беше заразена от общото въодушевление.

— Мади, отивам до Фулъм Роуд с мама да изберем цветята. Нали би могла да ми направиш една услуга, моля те? — любезно я попита Никол, докато четиримата закусваха набързо в кухнята.

Мади едва ли би могла да ѝ откаже пред баща си и Ивет.

— Разбира се. Каква?

— Помолих Гладис да ми изглади роклята, но тя каза, че е твърде заета с организирането на доставките. Би ли отделила един момент да го направиш?

— Разбира се, че ще го направиш, нали, Мади? — каза Кристофър.

— Да. И без това ще трябва да изгладя и моята — кимна Мади.

— Благодаря — каза с нужното чувство Никол.

Десет минути по-късно Никол и Ивет напуснаха къщата и Кристофър отиде в градината да наблюдава работата там. Мади се качи на горния етаж в малката шивачна, където, освен шевна машина имаше и дъска за гладене. Роклята на Никол вече висеше на релсата за дрехи. Мади отиде да вземе и своята, спомняйки си последния път, когато я беше носила. Надяваше се, че Саша щеше да дойде довечера, да ѝ се извини и да прекара цялата вечер с нея.

Макар да не бяха разговаряли след скарването им, много ѝ се искаше и Себастиан да дойде тази вечер. Беше му изпратила покана в знак на помирение, а той беше отвърнал с извинително писмо, че много би искал да присъства, но за жалост трябва да отлети за Италия седмица преди това.

Мади вдигна предпазния найлон и внимателно постави сапфирено синята копринена рокля върху дъската. Беше красива и Мади знаеше, че Никол щеше да изглежда прекрасно в нея. Ужасена да

не остави и най-малкото петънце върху плата, тя го покри с чист тензух, включи ютията на най-слабата степен и започна да глади. Отне й цял час, но когато свърши, роклята изглеждаше чудесно. Тя въздъхна с облекчение, сложи обратно предпазния найлонов плик и я отнесе в стаята на Никол. После се върна да изглади и своята рокля.

Следобедът мина в трескава подготовка. В пет часа Ивет предложи всички да оставят инструментите и да пийнат нещо студено в градината.

— Не мога да повярвам, че нашето английско време наистина се оказа по-хубаво, отколкото очаквахме. Вечерта ще бъде приятно топла — каза Кристофър, докато работниците включваха светлините в градината.

— Изглежда прекрасно. Благодаря ви.

Никол отиде да прегърне майка си.

— Да, благодаря ви. Великолепно е — каза Мади.

— Сега, преди всички да отидем да се преобличаме, двамата с Ивет искаме да ви дадем нашия подарък — усмихна се Кристофър.

— Дълго и усърдно мислихме какъв да бъде — добави Ивет.

Кристофър извади два плика от джоба си и подаде по един на всяко момиче.

— Отворете ги — развълнувано каза той.

Мади намери билет за отиване и връщане до Ню Йорк в своя плик.

— Билет до Ню Йорк! — възкликна Никол.

— Всичко е уредено. Решихме, че тъй като и двете, надяваме се, ще бъдете доста заети през следващата година като членове на Кралския национален балет, трябва да се позабавлявате както подобава през последната си лятна ваканция. Така че, когато след три седмици семестърът свърши, и двете ще отлетите да погостувате на една моя много добра приятелка в Ню Йорк. През останалата част от юли и целия август ще правите в Щатите, каквото пожелаете. Марси е бивша балерина и на драго сърце ще се грижи за вас и ще ви развежда из града. Дори успех да уредя и на двете уроци към Нюйоркския балет — усмихна се Ивет.

— О, мамо, това е чудесно, нали, Мади?

Мади беше истински развълнувана. Дори това да означаваше, че ще трябва да търпи Никол, мисълта да види Ню Йорк и да има часове в

балета им си струваше усилието.

— Да, фантастично е! Благодаря, татко — прегърна баща си, а после се обърна към мащехата си: — Благодаря, Ивет.

— Е, всички ще заминем през лятото. Двамата с Ивет наехме една къща в Тоскана. Годината беше много тежка и отиваме там за месец да се наслаждаваме на известно усамотение.

Ивет кимна.

— А сега мисля, че е време всички да се подготвим за вечерта. Ако се бавим, гостите ще ни заварят по хавлии.

— Имаш ли нещо против да използвам банята първа, Мади? — попита Никол.

— Не. Оставих роклята ти окачена на гардероба.

— Благодаря.

Ивет и Никол изчезнаха нагоре по стълбите и Мади и Кристофър останаха сами.

— Хубаво е да те види човек по-радостна, миличка — каза той.

— Да, татко. Виж, съжалявам, че напоследък бях малко по-трудна за понасяне. Аз... трябваше ми малко време да свикна.

— Разбира се, миличка. Но ти знаеш, че все още си моето най-добро момиче, нали?

Очите на Мади се насълзиха.

— Да, татко, знам.

— Прегърни ме — Кристофър разтвори обятия. — Честит рожден ден, скъпа. Гордея се с теб.

В този момент Никол се появи на площадката, държейки роклята, която Мади беше огладила по-рано. Лицето ѝ беше обляно в сълзи.

— О, Мади, защо не ми каза? Ако знаех по-рано, може би щяхме да направим нещо.

Ивет се появи зад Никол.

— Каква е цялата тази връва?

— О, мамо, виж! — Никол разгъна роклята. В средата на полата, точно отпред, имаше ужасно петно от изгорено. — Не мога да я нося! Съсипана е и няма време да вземем нещо друго.

— О, мила! Не се тревожи. Сигурна съм, че ще намерим рокля за теб в моя гардероб. Как, за бога, стана това?

— Ами, помниш ли, тази сутрин, понеже Гладис беше заета, помолих...

Три чифта очи се обърнаха към Мади. Тя стоеше мълчалива и вцепенена, неспособна да каже нищо.

— Мадлен, защо, за бога, не каза по-рано? Можехме да се опитаме да я оправим или поне Никол щеше да има време да си купи друга рокля за вечерта.

Лицето на Кристофър не скриваше неговото раздражение и разочарование.

— Защото... аз... не съм направила това — измънка Мади.

— Разбира се, че си. Не лъжи, Мадлен. Всички чухме Никол, че те помоли, а и аз минах край шивачната и те видях там — тихо каза Кристофър.

Никол смело триеше сълзите си.

— Вижте, нека не се тревожим повече. Сигурна съм, че е било просто грешка и...

— Така ли беше, Мадлен? — попита Кристофър. — Не мислех, че имаш такива отвратителни отмъстителни наклонности. Срамувам се от теб, наистина се срамувам. След всички усилия, които Ивет и аз положихме, за да прекарате добре рождения си ден, ти ни се отплащаш по този начин. Както и да е, времето тече. Предлагам да се измиташ оттук, млада госпожице. Бих искал да те изгоня от партито, но твоите приятели ще очакват да видят домакинята.

Ръцете на Мади трепереха.

— Виж, татко, знам, че не ми вярваш, но аз не съм...

— Качвай се в стаята си веднага, Мадлен!

Никога не беше чувала баща си да ѝ повишава тон.

— И не слизай, докато не започне партито.

Като напускаше стаята, Мади хвърли поглед към Никол. Триумфиращият блясък в разплаканите ѝ очи не можеше да бъде сбъркан с нищо друго.

Мади изтича в стаята си и се хвърли на леглото. Обгърна с ръце раменете си и отчаяно започна да се люлее напред-назад.

18.

Кейт пристигна на партито на Мади в лошо настроение. Беше видяла Джулиън предишната вечер, преди да отлети за Гърция за лятото. Беше ѝ се заклел, че този път ще обясни на Верена, че всичко между тях е свършило, и ще приключи връзката си с нея веднъж завинаги. Но независимо колко много ѝ беше повтарял, че я обича, и колко страстно се бяха любили след това Верена беше тази, която днес се беше качила с него на самолета.

Кейт беше предупредила Джулиън, че ако не каже на Верена за връзката си с нея, тя няма да се среща повече с него.

Беше решила да остане вкъщи и да страда сама, но все пак това беше осемнайсетият рожден ден на най-добрата ѝ приятелка. Защо, по дяволите, щеше да оставя Джулиън да ѝ влияе? Избра най-сексапилната си черна рокля, гримира се и взе такси за Челси.

— Здравей, Мади, миличка! Честит рожден ден! — Кейт ѝ подаде малък пакет, докато я поздравяваше на вратата. — Ей, добре ли си? Изглеждаш ужасно.

Кейт беше забелязала зачервените очи и нещастното изражение на приятелката си.

Мади сви рамене и поведе приятелката си през къщата и към градината отзад.

— Благодаря. Ще ти разказвам някой друг път.

— Добре. Но гледай по-бодро, Мади. Имаш само един осемнайсети рожден ден.

— Ще се постарая — обеща Мади и стисна ръката на приятелката си. — Благодаря ти, че дойде, Кейт. Наистина имам нужда от теб тази вечер.

— Познаваш ме. Умирам за партита. О, наистина е красиво! — ахна тя, като видя фееричните светлини по дърветата.

Мади заведе Кейт в палатката, която вече беше пълна с гости.

— Шампанско, мис — сервитьорка със сребърен поднос предложи чаша на Кейт.

— Да, моля — каза Кейт и взе две чаши. Подаде едната на Мади.
— Мисля, че и на двете добре ще ни дойде едно питие.

— Проблеми с Джулиън?

— Да, но, както каза преди малко, и аз ще ти разказвам друг път. Тази вечер искам да забравя дори за съществуването му. Себастиан тук ли е? — попита тя, докато Мади я отвеждаше към един млад мъж, седнал сам на маса.

— Не. Учи в Италия през лятото. А преди три месеца се скарахме. Оттогава не сме си говорили.

— О, така ли — въздъхна Кейт. — Тъкмо очаквах някакъв по-съществен флирт. Ами Саша? Той сигурно е тук?

Мади вдигна рамене.

— Сигурна съм, че Никол го покани, но не съм го видяла. Кейт, това е Хасан Калил. Помниш ли, разказах ти, че той ме спаси, като приюти Шехеразада и децата ѝ, когато Ивет не ги искаше в къщата.

Кейт кимна и огледа младия мъж с двусмислен интерес. Беше изключително привлекателен, с мургава кожа, черна коса и големи кафяви очи, макар и малко по-нисък от мъжете, които харесваше.

— Здравейте, Хасан, приятно ми е да се запознаем. Чувам, че Мади е прехвърлила грижите за династията на Шехеразада на вас — засмя се тя.

— Да — усмихна се той и перленобелите му зъби контрастираха с тъмната му кожа. — Привързах се много към тях.

— Извинете ме, но ми е наредено да обикалям гостите. Вие двамата ще си правите компания за известно време, нали? — помоли ги Мади.

— Сигурна съм, че двамата с Хасан ще оцелеем, Мади — ухили се Кейт. — Хайде, върви.

— Не изглежда щастлива, нали? — обърна се Кейт към Хасан, когато Мади изчезна сред гостите.

— Така е. Попитах я какво има, но не пожела да ми каже. Сигурно е нещо, свързано с доведената ѝ сестра Никол.

— Да. Коя, е Злата вещица от Запада?

— Русото момиче в черната рокля до бащата на Мадлен.

Кейт огледа Никол.

— Наистина изглежда прекрасно.

— Да, но здравата тормози бедната Мадлен — тихо каза Хасан.

— И аз това чувам. А вие с какво се занимавате?

— Току-що завърших втората година от следването си. Уча право в Лондонския университет.

— Значи искате да ставате адвокат?

Хасан поклати глава.

— Не, не искам, но баща ми настоява да се дипломирам тук, в Лондон, и реших, че правото ще ми бъде най-полезно в бъдеще.

— Разбирам — Кейт беше още по-заинтригувана. Имаше нещо властно в начина, по който говореше той. — И какво ще правите, когато се дипломирате?

— Баща ми има много компании и аз ще се грижа за тези, които са в Европа. Но моята страст са конете. Баща ми притежава три конеферми за състезателни коне и аз ще отговарям и за този му бизнес.

Очите на Кейт светнаха.

— Обожавам конете. Детската ми мечта беше да бъде първата жена, която е спечелила Гранд Нешънъл. Гледала съм Нешънъл Велвит поне двайсет пъти.

— Значи яздите редовно?

— Правех го, когато бях по-малка. Родителите ми имат къща с малка конюшня в Хампшър, но аз рядко ходя там напоследък. А в Лондон е невъзможно да се язди. Ротън Роу е подходящо място, но обичам да яздя по пресечена местност.

— Тогава може би ще ми позволите да ви заведа да видите конефермата на баща ми в Нюмаркет някой уикенд? Имаме някои много красиви коне, а и през това време на годината там е прекрасно — каза Хасан.

— Тъ, да. Може би. Благодаря за поканата.

Кейт посегна за нова чаша шампанско. Докато го пиеше, настроението ѝ започна да се оправя. Е, Хасан не беше Джулиън, но можеше да се окаже приятно развлечение за една вечер. Умът ѝ беше зает с мисълта за Джулиън, когото си представяше на някой слънчев плаж, прегърнал небрежно свършените рамене на Верена. Отпи голяма глътка от шампанското си и се приведе по-близо към Хасан.

— Защо не ми разкажете за състезателните си коне? — усмихна му се съблазнително тя.

Няколко часа по-късно Кейт и Хасан танцуваха на дансинга някаква бавна песен. Партито беше към края си и Кейт знаеше, че е

много пиана.

— Ще идем ли у дома да пийнем нещо за последно? — попита Хасан. — Живея в съседната къща.

Кейт кимна.

Двамата пожелаха лека нощ на Мади, която все още беше трезва и изглеждаше потисната.

— Горе главата, миличка. Каквото и да е станало, не може да бъде чак толкова лошо.

— Може — въздъхна Мади.

— Виж какво ще ти кажа. Обади ми се и ще излезем да обядваме заедно. Тогава ще си излееш мъката пред мен.

Мади кимна.

— Благодаря. Как ще се прибереш?

— О, Хасан ще ми намери такси, нали?

— Разбира се. Лека нощ, Мадлен. И благодаря за страхотното парти.

Хасан я целуна по двете страни.

— Струва ми се, че ще трябва да ѝ помогна — каза Кейт, като се опитваше да не куца надолу по стълбите. Хасан ѝ предложи ръката си и тя с благодарност я пое.

— Да, Мадлен се нуждае от добра приятелка. Това е моята къща.

Той насочи Кейт по стълбите и отключи вратата.

— Сигурно доста от състезателните коне на баща ви са били победители — пиянски се изкикоти Кейт, когато Хасан я въведе в дневната.

— Бренди? — попита той.

— Чудесно.

Той наля и на двамата от една гарафа и постави тежката кристална чаша пред Кейт. После седна на дивана, на дискретно разстояние от нея.

Кейт се опитваше да реши дали ще спи с Хасан. Беше много внимателен към нея цяла вечер и тя го харесваше. Картината на Джулиън и Верена на плажа отново се появи в съзнанието ѝ. Изведнъж отчаяно ѝ се прииска да се почувства желана и тя се пресегна към ръката на Хасан.

— Благодаря за прекрасната вечер — нежно каза тя.

— На мен също ми беше много приятно.

После, точно както очакваше, Хасан я взе в прегръдките си и я целуна.

19.

— И така, за наказание, решихме, че ти няма да летиш за Америка с Никол. Нито пък ще дойдеш в Тоскана с нас. И тъй като дължиш почти четиристотин лири на Никол за роклята ѝ, Ивет успя да ти намери работа през ваканцията. Още от първия ден ще работиш като гардеробиерка на компанията в операта.

Мади кимна. Изпитваше нещо като облекчение, че няма да търпи Никол цели шест седмици.

— И, надявам се, млада госпожице, това ще те научи да потискаш злобата си. Честно казано, Мади, ти истински ме разочарова — Кристофър стана и въздъхна. — Гладис ще бъде тук да те наглежда, докато ни няма. Истински срам е, че пропускаш Ню Йорк, но ти сама си си виновна.

Мади кимна.

— Може ли вече да си вървя?

— Да.

Без да каже нищо повече, тя излезе от дневната и се качи в стаята си. Легна на леглото и затвори очи.

Всеки час в тази къща беше като прекаран в ада. Бе минала една седмица от партито, което беше се получило много добре. Мади се справи някак с гостите, като се усмихваше и разговаряше насила с тях, преструвайки се, че се забавлява, докато сърцето ѝ се късаше. Работата не беше в това, че Никол беше направила нещо ужасно, а че баща ѝ беше страшно разочарован от нея. Мади прехвърляше всичко в съзнанието си отново и отново и непрекъснато се питаше дали не трябва да се опита да му обясни нещата, но, от друга страна, знаеше, че нямаше смисъл. Никол много умно я беше злепоставила.

— Ти спечели — измърмори тя.

Знаеше, че Никол беше успяла да разруши ценната връзка, която съществуваше между нея и баща ѝ. Какво по-лошо можеше да ѝ стори?

Мади потръпна. Беше благодарна, че цели шест седмици Никол щеше да бъде на хиляди мили от нея, защото беше абсолютно сигурна, че злите ѝ намерения нямат край.

Затова няколко дни по-късно Мади махна с въздишка на облекчение на таксито, което откара Ивет, Кристофър и Никол на летище „Хийтроу“, откъдето щяха да отлетят за Тоскана и Ню Йорк. През последната седмица беше избягвала Никол, като прекарваше времето с Хасан, Шехеразада и котетата ѝ.

Беше се усмихнала на себе си, когато Хасан я разпитваше за Кейт. Очевидно двамата си бяха допаднали и Хасан я беше отвел със себе си. През следващата седмица пък щеше да я води в Нюмаркет да види конете на баща му. Мади се надяваше, че Кейт не го използва само докато Джулиън е далеч, но това в края на краищата не беше нейна работа, затова си мълчеше.

Кристофър беше намислил работата ѝ през ваканцията да послужи за наказание, но Мади откри, че очаква с нетърпение първата си вечер в операта. Взе метрото до Ковънт Гардън и после се отправи към сценичния вход на операта. Портиерът позвъни на главния гардеробиер да я посрещне. Тя стоеше в един ъгъл, докато бърбещи балерини влизаха през сценичния вход, и вдишваше особения аромат, с който изглежда бяха просмукани всички театри. Видя големия букет, донесен за изпълнителката на главната роля в „Баядерката“ тази вечер, и по гърба ѝ преминаха тръпки, като си представи, че и тя един ден може да получава цветя.

— Мадлен! Добре дошла, добре дошла!

Слаб мъж на средна възраст с изрусена коса, облечен в риза на цветя и тесни кожени панталони, се запъти към нея.

— Здравейте — срамежливо поздрави тя.

Той я прегърна през рамо и я поведе през едни летящи врати надолу из лабиринта от коридори. Говореше ѝ, без да спира, и вървеше с главоломна скорост.

— Името ми е Ралфи. Отговарям за гардероба и пляскам по дупето, ако объркаш работата, което съм сигурен, че няма да направиш, но... твоята мащеха не е ли най-сладкият ангел? Всички гардеробиерки я обожават! Ние сме общо десет души и всички

костюми се съхраняват в гардероб, и всяка вечер се взимат оттам. Не приличаш на майка си Антония, нали, миличка? Аз я обличах веднъж, когато играеше в „Спящата красавица“.

Мади кимна и се усмихна. Влязоха в голям асансьор, който ги качи в една бездънна стая, в която имаше безкрайни релси с окачени костюми. Ралфи я поведе към друга, по-малка стая, където двама млади мъже усърдно гладеха. От съседното преддверие се чуваше шумът на автоматична пералня и сушилня.

— Това е Мадлен Винсът. Тя ще работи при нас шест седмици. Нейна майка беше Антония Грѐм, а сега нашата мила Ивет е нейна мащеха.

Двамата младежи погледнаха Мади, видимо впечатлени.

— Сега ще започнеш с кордебалета. В него има трийсет балерини, а петима ще отговаряте за костюмите им. Ким? Ким, къде си, патенце? — изпищя Ралфи.

Една закръглена жена със сиви коси влезе в стаята с купчина метнати през рамо костюми и няколко клина, увити около шията ѝ.

— Ким отговаря за кордебалета. Тя ще ти покаже какво да правиш. Бързите смени в „Баядерката“ са доста неприятни, но имаш късмет, че не е „Лебедово езеро“. Четирийсет еднакви бели полички... кошмар, патенце, кошмар.

— Здравей, Мадлен. Ето, вземи тези и ще идем долу в съблекалните на кордебалета да те представя — усмихна ѝ се мило Ким.

Следващият час мина в трескава дейност. Мади следваше Ким нагоре-надолу с асансьора между съблекалните и гардероба, търсеше липсващи клинове или пък игла, за да се зашие някой скъсан костюм. Когато завесата най-сетне се вдигна, Мади и останалите гардеробиерки подготвиха следващото преобличане. Костюмите в „Баядерката“ бяха в пищни цветове и отразяваха жизнеността на екзотичния Изток. Мади подреждаше златисти и тюркоазени горница и панталони, както и стъклени бижута, които искряха на светлините на прожекторите. Когато балерините се изляха като поток в съблекалнята, последваха трескави десет минути, в които тя помагаше на поверените ѝ момичета да свалят единия костюм и да облекат другия, да си дръпнат ципа или да открият падналата обица.

Аплодисментите в края на първо действие я свариха отново да се качва към гардероба на горния етаж, тръпнеща от вълнение и възбуда.

След края на представлението всички костюми трябваше да бъдат събрани от балерините, да бъдат проверени за петна или скъсани места и да бъдат окачени по определен ред на една от дългите релси. Трийсет клина бяха сложени в пералнята, а бижутата бяха поставени в кутии с етикети, преди най-после Мади да бъде освободена да си тръгва.

Щом излезе навън, тя погледна часовника си. Няколко търсачи на автографи все още се навъртаха наоколо. Мади видя Саша, облегат на една стена малко по-нататък. Той ѝ се усмихна, което я окуражи да иде да го заговори.

— Здравей? Гледа ли представлението?

— О, да — кимна Саша.

— Чакаш ли някого?

— Да.

— Аз ще работя като гардеробиерка през ваканцията, нали знаеш.

— Сигурно е интересно.

Мади кимна и се почувства неловко. Не знаеше какво повече да каже.

— По-добре да вървя, за да не изпусна последния влак.

— Да. Довиждане, Мади.

— Довиждане, Саша.

Тя тръгна да си върви.

— Мади?

— Да? — обърна се и видя как очите му трепват за миг с някаква болка.

— Не, нищо. Внимавай, докато се прибиращ.

— Ще внимавам.

Мади разочаровано продължи към все още оживената станция на метрото. За миг си беше помислила, че Саша щеше да изясни неловкото положение, в което бяха изпаднали след онази злополучна нощ на неосъществени любовни ласки. Натъжена и все още копнееща по него, тя седна да чака влака за вкъщи.

През следващите седмици Мади се забавляваше с работата си в операта, макар да се дразнеше от факта, че парите, които печелеше,

щяха да идат у Никол. Стана приятелка с балерини от кордебалета, някои от които съвсем скоро бяха завършили балетната школа към Кралския национален балет. Трескавият живот зад сцената ѝ харесваше. Ралфи беше голям клюкар и Мади научи кой с кого има любовна връзка. Ралфи обличаше изпълнителя на главната мъжка роля — млад руснак на име Игор Станислав, когото смятаха за новия Баришников.

Една вечер през август, след като Мади беше работила вече почти, месец, портиерът Стан я извика на тръгване след представлението.

— Мис! Мис! Можете ли да оставите тези цветя в съблекалнята на Игор? Току-що ги донесоха.

— Разбира се, Стан.

Тя взе големия букет лилии и се отправи към гримьорната на звездата. Балетът сигурно беше единствената професия, в която беше нормално мъжете да получават цветя. Почука на вратата, но не последва отговор. Почука отново. Пак нищо. Реши, че той сигурно вземаше душ, и отвори плахо. Гримьорната беше празна, затова влезе тихо и остави големия букет върху отрупаната с дреболии тоалетна масичка.

Ярко осветеното огледало отрази някакво слабо движение зад нея. Вдигна очи и видя, че едното рамо на Игор се показваше иззад арката на малката дневна в съседство с гримьорната. Мади отиде да надникне зад ъгъла.

— Извинете, мистър Станислав, но...

Мади занемая слисана, като видя как Игор и мъжът, когото той страстно целуваше, се разделиха виновно.

Сърцето ѝ спря да бие. Гледаше втренчено Саша, чиито устни бяха изцапани от сценичното червило, с което беше гримиран Игор.

— Аз... донесох един букет, оставен за вас на сценичния вход. Извинете за безпокойството.

Тя се измъкна от стаята и хукна по коридора.

Следващата вечер Мади побърза да напусне театъра след представлението. Чувстваше се изтощена. Предишната нощ не беше

могла да заспи, защото напразно се беше опитвала да се примири с онова, на което беше станала неволен свидетел в гримьорната на Игор.

— Мадлен, може ли да поговорим?

Тя почувства нечия ръка върху рамото си, докато си проправяше път през тълпата от търсачи на автографи. Дръпна се и продължи да върви напред.

— Моля те, Мадлен, моля те — Саша я последва по улицата.

— Върви си, Саша. Няма за какво да говорим.

— Не, има. Ти си обидена и разтревожена. И то по моя вина — приближи се до нея, но тя не преставаше да върви нагоре по „Сейнт Мартин Лейн“.

— Искан ми се да ти бях казал преди защо за двама ни е невъзможно да...

— Саша, не искам надгробни слова. Сега разбирам всичко, благодаря ти.

— Мадлен, толкова е тъжно, че разваляме доброто си приятелство. Ти ми липсваше много през последните няколко месеца. Дали не бих могъл да опитам да го възстановя?

Мади долови отчаянието в гласа му.

— Защо, Саша, защо? Имаш ли някаква представа как се чувствах, когато си тръгна и ме изостави онази нощ? Ако си предпочитал мъже, тогава защо, за бога, стигна толкова далеч? Сигурно си знаел какво изпитвах към теб — преглътна бучката в гърлото си; чувстваше се още по-нещастна от факта, че самата му близост все още я караше да настръхва от възбуда.

— Моля те, Мади. Нека те заведе някъде да пийнем и да поговорим.

Тя го погледна и кимна неохотно. Въпреки че знаеше истината за Саша, неговата компания пак ѝ се струваше примамлива.

Отправиха се обратно по „Сейнт Мартин Лейн“ към един винен бар. Мади седна в тъмния ъгъл, докато Саша отиде да поръча питието. Върна се с бутилка червено вино и две чаши. Наля и ѝ подаде чаша. Тя отпи и продължи да го гледа мълчаливо.

— Какво мога да направя, за да ми простиш? През цялото това време се опитвах да събера кураж и да ти кажа истината, но... Чувствах се толкова виновен.

— Саша — Мади отпи отново от чашата си, — ти съвсем определено ли си... гей?

Той въздъхна и вдигна рамене.

— Да. Преди съм имал връзки и с мъже, и с жени, но откакто срещнах Игор, вече знам със сигурност какъв съм. Мадлен, не ми беше трудно да те любя през онази нощ. Наистина те желяех много. Но ти си ми скъпа като приятел. Обичам те истински и знам, че първия път заслужаваш да бъдеш с по-добър човек от мен. Направих ужасна грешка. Моля те да ми простиш.

Саша протегна ръка и я сложи върху ръката ѝ, но тя я отблъсна.

— Имаш ли някаква представа какво преживях оттогава? Чувствах се ужасно, Саша. Ти ме отхвърли по такъв жесток начин.

— Знам, знам. Но, Мадлен, ти си толкова красиво момиче и...

— Не съм красива, Саша. Не лъжи. Никол е красива.

— Грещиш, Мади. Тя е привлекателна, но няма добра душа. Отвътре е студена и груба, докато ти си нежна и топла. Ти имаш вътрешна красота. Предпочитам да танцувам с теб и казах на Серж, че следващата година искам да бъдем партньори.

— Той ми предложи и аз отказах — нацупено каза Мади. — Никол знае ли за... твоите предпочитания?

— Не. Никой не знае.

— Тя е влюбена в теб.

Саша сви рамене.

— Никол не знае как да обича. Тя мисли само за себе си. Но не в това е въпросът. Сега, когато знаеш истината, моля те, Мадлен, не можем ли да започнем отново?

Мади потърка чело.

— Наистина не знам, Саша. Аз все още изпитвам нещо, което е... нередно... при създадите се обстоятелства.

— Ще го преодолееш с времето, обещавам ти. Освен това смятам, че имаш нужда от приятел в момента. Животът е труден, нали?

Мади кимна бавно.

— Да. Никол... е, нека просто да кажем, че не ми е леко с нея.

— Знаеш защо е всичко това, нали?

— Не съвсем. Предполагам, защото е отвратителна, отмъстителна стара куч...

— Добре, добре — Саша се засмя. — Може би причината да се държи така лошо с теб е, че се страхува от теб.

— Никол? Да се страхува от мен? Това шега ли е?

— Не е шега, Мадлен. Наблюдавам я, когато те гледа как танцуваш. Тя знае, че ти си, или поне имаш потенциала да бъдеш, далеч по-добра балерина от нея. Но не ѝ липсва ум. Познава твоите слабости и ги използва. Ти си я оставила да побеждава през последните няколко месеца, Мадлен. И твоята игра пострада точно както желаше тя.

Мади наведе глава.

— Знам. И Серж ми го каза.

— Е, тогава се надявам, че след месец, когато отново се върнем в училище, ще бъдеш готова да се бориш.

— Но, Саша, знаеш ли само какво ми е сторила. Дори успя да настрои баща ми против мен. Това бяха най-ужасните месеци в моя живот. Всичко вървеше наопаки. А и ти не ми помогна особено — печално каза тя.

— Срамувам се от моето поведение, Мадлен. Наистина съжалявам. Но сега може би вече ще имам възможност да се реабилитирам пред теб. Ще бъда твой приятел и довереник. Ще се справим с Никол заедно. Съгласна ли си?

Саша ѝ се усмихна и тя разбра, че щеше да му прости. Във всеки случай той беше прав. Тя наистина имаше нужда от съюзник.

— Добре.

Лицето му светна.

— Чудесно! А сега трябва да се залавяш за работа. Догодина по това време двамата ще бъдем частица от най-великия балет на света.

— Може би.

— Никакво „може би“, Мадлен — сериозно каза Саша. — Съвсем сигурно е.

Последната вечер от работата ѝ в операта, след като Мади занесе костюмите в гардероба, Ралфи и останалите гардеробиери ѝ подариха голям букет.

— Заповядай, мила. Благодарим ти, че беше толкова прекрасна. С нетърпение чакаме да те видим догодина в друго ампло. Сигурен съм,

че този букет е първият от много други, които ще последват.

На Мади ѝ се доплака, когато ги целуваше за сбогом, и слезе с асансьора за последен път. Щом излезе от него, мина през дебелия врата, която водеше към крилата на сцената. Бутна я и навлезе в мрака зад декорите. Беше пусто. Мина през крилата и надникна иззад някаква част от декора. Завесата беше вдигната и сцената беше в мрак, като само слабите светлини на залата хвърляха върху нея призрачни отблясъци.

Тя пристъпи, все още с букет в ръце, и отиде най-отпред, изненадана от огромното пространство пред себе си. Изведнъж залата се изпълни с шум от аплодисменти. Хората пляскаха с ръце, тропаха с крака, подвикваха одобрително. Наведе се да вдигне розите, които валяха пред краката ѝ. Покланяше се отново и отново, а Саша се усмихваше до нея.

— Мис? Мис? Вече ще гасим осветлението.

— О, извинете.

Изчерви се и като се обърна, видя Стан, портиера, да стои зад нея.

Хвърли един последен поглед и бавно тръгна към страничните крила, оставяйки опустялата зала зад гърба си.

20.

Кейт се събуди и се протегна доволно. Отвори очи, слезе от леглото и седна на стола до прозореца. Дърветата по *Фицджерсон авеню* започваха да стават златисти и приветстваха пристигането на есента.

Както и завръщането на Джулиън.

Тя подпря лакът на перваза. Мразеше се, задето не можа да забрави, че днес той се връща в Лондон. Не ѝ се беше обаждал цяло лято.

Но сега тя имаше Хасан. Несъмнено той се беше оказал едно чудесно приключение и въпреки опасенията ѝ, че я очаква едно нещастно лято, ѝ беше осигурил приятно и забавно прекарване на времето.

Хасан беше идеалният любовник. Изпращаше ѝ цветя всяка седмица, откакто се срещнаха на партито на Мади, водеше я на обеда и вечери и я обсипваше с подаръци. Бяха пътували през някои уикенди чак до Париж и Флоренция, бяха прекарвали горещи летни дни в езда в околностите на конефермата в Нюмаркет. Сексът също беше изключителен. Нямахте съмнение, че Хасан беше влюбен в нея.

Тя също го харесваше. И то много.

Но той не беше Джулиън. Независимо колко упорито се опитваше да го забрави, не можеше.

Не беше споменала нищо за отношенията си с Джулиън пред Хасан. Той не съзнаваше, че има някой друг. Това я караше да се чувства ужасно виновна, но септември ѝ се беше струвал толкова далечен през юни...

— Така или иначе той няма да се обади. Очевидно всичко е приключило — каза си Кейт.

Стана и отиде под душа. После навлече тениска и джинси и си помисли, че ще ѝ стане по-добре, ако не си стои вкъщи през деня. През изминалата година атмосферата в дома ѝ се беше променила. Баща ѝ се появяваше още по-рядко отпреди, а лицето на майка ѝ непрекъснато беше смръщено и загрижено. Кейт неведнъж я беше питала какво не е

наред, но майка ѝ беше поклащала глава в знак, че няма такова нещо. Едва преди две седмици беше видяла някаква статия в „Дейли мейл“, в която се намекваше, че не всичко върви добре в „Джонсън Корпорейшън“. Тъй като вестникът, който отпечатваше историята, водеше ожесточена конкуренция с ежедневника на баща ѝ, Кейт не му обърна особено внимание. Винаги се намираха някакви клевети по адрес на баща ѝ, но този път напрежението въщи я беше накарало да се зачуди дали няма поне зрънце истина в статията.

Миналата седмица беше попитала баща си за тази история. Той ѝ беше отвърнал с гръмогласен смях, беше я щипнал по бузата и беше казал, че и тя е така лековерна, както и останалата част от читателската аудитория.

— Аз ще ги изправа пред Страшния съд, мила моя. Адвокатите ми ще им опекаят топките на шиш заради тази история.

Кейт въздъхна. Имаше среща с Хасан в дома му, откъдето щяха да тръгнат към един търг за коне, за да изберат млада кобила за конефермата. Това поне щеше да я разсее и да отвлече мислите ѝ от завръщането на Джулиън. Тя среса косата си, сложи си туш за мигли и червило и слезе долу да закуси.

В същото време Хасан закусваше в оранжерията зад къщата си в Челси. Опитваше се да помисли върху някои подробности от следването си през предстоящия семестър в университета, но не можеше да се съсредоточи. Чувстваше се така, откакто срещна Кейт.

Беше като омагьосан. Всяка негова мисъл след събуждането му беше свързана с нея, с тялото, очите ѝ, прекрасната ѝ усмивка. Имаше цял час до пристигането ѝ, а той едва можеше да го дочака.

Напоследък Кейт беше говорила за купуване на собствен апартамент. Тази мисъл го изпълваше със страх. Тя искаше да стане независима, сама да кове бъдещето си и това го плашеше. Искаше му се той да бъде нейното бъдеще, да бъде част от всички нейни планове. Няколко пъти ѝ беше предлагал да се пренесе да живее при него — в края на краищата неговата къща беше по-удобна от всичко, което баща ѝ би решил да ѝ купи. Натаниел Джонсън може и да беше богат, но Хасан знаеше, че неговият собствен баща може да го купи и продаде, защото богатството му беше стократно по-голямо. Кейт приемаше

неговите предложения със смях и с думите, че е твърде млада да се задомява. Хасан беше съкрушен. Не бе свикнал да му отказват.

Все пак беше започнал да разбира, че трябва да прояви търпение. След седмица щеше да отлети за Джеда. Щеше да каже на баща си, че си е намерил годеница. Баща му щеше да се противопостави. Не беше тайна, че той предпочиташе Хасан да се ожени за момиче от богато арабско семейство, но тъй като майка му беше францужойка, баща му едва ли щеше да протестира дълго срещу избора на сина си. Веднага щом получи благословията на баща си, той щеше да направи предложение на Кейт.

Щастливо си мислеше за деня, който му предстоеше. Беше казал на Кейт, че ще я води на търга да избират нов кон за конефермата в Нюмаркет. Това, което тя не знаеше, беше, че конят щеше да е за нея — неин собствен расов кон. Дали този екстравагантен подарък щеше да помогне на намеренията му?

Като сложи остатъците от пушената херинга, към която имаше особена слабост, върху една чинийка, Хасан я побутна под масата, където търпеливо я чакаха три чифта светнали котешки очи.

Кейт се прибра у дома крайно изтощена. Двамата с Хасан бяха избрали една красива кобила на търга.

— Някакви обаждания? — с надежда запитва тя майка си в кухнята.

— Няма.

— О, нищо.

Качи се горе, вбесена, че този факт моментално ѝ беше развалил настроението. Отиде да си напълни ваната. Щеше ѝ се да не бе отхвърляла предложението на Хасан за вечеря. Ами ако Джулиън се обадеше и нея я нямаше? Можеше и да не се обади отново.

— За бога, Кейт! — смърми се тя, докато се събличаше. — Забрави го!

Тя пристъпи във ваната и затвори очи. Хасан я беше попитал дали би искала да отидат през уикенда да видят новата кобила, която бяха купили. Беше се поколебала и беше смънкала, че още не знае какво ще прави, за всеки случай...

— Не! Не може да продължаваш така! Джулиън не се съобразява с теб, като планира живота си.

Прекара една ужасна нощ, втрещена в мълчаливия телефон. Той звънна веднъж и тя вдигна слушалката с разтуптяно сърце. Разочарованието ѝ, като разбра, че се обажда Хасан, сигурно беше явно доловимо в гласа ѝ.

— Добре ли си? Май си нещо потисната, мила?

— Не, добре съм! — сърдито се сопна тя, после се почувства ужасно, задето му крещеше така. — Просто съм уморена след този напрегнат ден, това е всичко.

— Тогава си легни рано, любов моя. Няма да те задържам повече. Искях само да разбера дали си решила нещо за този уикенд.

Кейт замълча за миг, после каза:

— Да, ще бъде чудесно да идем там. В петък вечер ли ще тръгнем?

— Да, ще те взема в шест. Смятам, че можем да спрем да вечеряме някъде по пътя. О, мила, толкова съм щастлив, че можеш да дойдеш. Имам изненада за теб — беше толкова щастлив, че Кейт се почувства още по-виновна.

— Очаквам с нетърпение уикенда.

— Аз също, мила. До петък.

— Да. Довиждане.

Кейт остави слушалката, легна на леглото и се зачуди каква ли беше изненадата. Започваше да осъзнава, че семейството на Хасан притежаваше богатство, пред което средният милионер изглеждаше като бедняк.

Спомни си един разговор с Мади преди повече от година, когато беше описвала какъв мъж иска за съпруг. „Безкрайно богат... да ме обожава.“ Знаеше, че в лицето на Хасан беше открила идеалния съпруг.

Само дето той не беше Джулиън.

21.

Когато отново започна занятия през септември, Мади се хвърли устремно в работата, като се изтощаваше до краен предел както в умствено, така и във физическо отношение. Наблюдаваше със задоволство как тялото ѝ започва да отговаря на целта, на която се беше посветила. Обикновено вечер беше толкова изтощена, че успяваше само да се довлече до вкъщи, да потъне във ваната и да изяде лакомо всичко, което Гладис поставеше пред нея. Лягаше си в девет и спеше до пет и половина.

Откри, че беше станала странно неуязвима за язвителните коментари на Никол, която бе крайно разтревожена, защото Серж вече няколко пъти беше избирал Мади за партньорка на Саша по време на упражненията. Но това заедно с мисълта, че играта ѝ се подобрява, ѝ помагаше да пропуска всичко, казано от Никол, край ушите си. Припомняше си думите на Саша и се уверяваше, че вече е на път да спечели.

След като разбра, че нищо от забележките ѝ не тревожи Мади, Никол се зае да я игнорира. Помежду им се възцари ледено мълчание.

Единственото, което все още нараняваше чувствата на Мади, беше хладното отношение на баща ѝ. Тя се успокояваше с надеждата, че един ден той ще види Никол в истинската ѝ светлина. Във всеки случай Кристофър беше толкова захласнат по Ивет и новия си живот, че Мади рядко го виждаше сам.

Есенният и пролетният семестър минаха бързо. Когато през май започна летният семестър, сред студентите се възцари някакво напрежение. Знаеха, че след по-малко от два месеца щеше да се реши тяхното бъдеще. Една шепа хора щяха да бъдат избрани за работа в компанията, а останалите щяха да се надяват да намерят места в по-малки балетни компании във Великобритания или Европа. Ако не успеяха и в това, щяха да излязат като добитък на пазара за прослушвания за мюзикълите в Уест Енд.

Първите показания за това, кои ще са щастливите избрани, щяха да бъдат дадени, когато изберяха състава за продукцията по случай завършването на годината.

По средата на май мадам Папен, директорката на школата, се събра на съвещание с художествения директор на компанията Антон Шенел и Серж.

— И така, споразумяхме се, че ще допуснем Дейвид Брайърли за хореограф на тазгодишното шоу при завършването, нали? — каза Серж.

Мадам Папен кимна.

— Да. Макар че не е много по-възрастен от самите студенти, той показва огромен талант и трябва да бъде окуражен.

— Ще му позволим ли сам да избира главните изпълнители? — попита Антон Шенел.

— Ами той очевидно ще пожелае да изкаже мнение, но все пак смятам, че Серж трябва да го насочва, защото е обучавал студентите през последните две години. Казваш, че има две потенциални фаворитки сред момичетата в този курс, нали, Серж? — попита мадам Папен.

— Да. Никол Делиз й Мадлен Винсънт.

Антон се засмя тихо.

— Никак не съм изненадан. И двете имат такива талантливи майки, макар да съм съгласен, че това рядко се наследява. Отгоре на всичко са и доведени сестри май, а?

— Точно така — отвърна Серж. — Предлагам да поканите Дейвид Брайърли в час, за да ги погледа. Двете са съвсем различни. Никол има невероятна техника и сила, докато Мадлен е ефирна и нежна като музика. През последните няколко месеца напредна неимоверно много. Единственият проблем е, че карах Саша Лопов да партнира и на двете. Както знаете, той е безспорно най-добрият балетист в училището. Джон Сайкс също е добър, но трябва да кажа, че Саша кара и двете да показват най-доброто, на което са способни.

— Добре, както каза, трябва да дойдем да ги видим. Какво ще кажеш за другата сряда следобед? — предложи Антон.

— Чудесно. Няма да предупреждавам студентите. Повечето са така напрегнати напоследък, че ще получат нервна криза, ако им кажа за предстоящото посещение.

Следващата сряда, тъкмо когато Мади беше погълната от усъвършенстването на едно трудно повдигане със Саша, мадам Папен, Антон Шенел и някакъв млад мъж влязоха в студиото. Сред студентите се разнесе шумно ахване. Мади, която балансираше върху ръката на Саша високо над главата му, изгуби концентрация, но се изпълни с благодарност към него, когато я хвана, докато падаше, и я пусна леко да стъпи на земята.

— Здравейте, мадам Папен, Антон, Дейвид — Серж отиде да посрещне гостите, докато момичетата наблюдаваха, притихнали уплашено.

— Както всички знаете, това са мадам Папен, Антон Шенел и нека ви представя Дейвид Брайърли, който ще бъде хореограф на вашата дипломна продукция.

— Моля, продължете обичайните си занимания — каза мадам Папен и положи все още грациозното си тяло върху един стол най-отпред. Дейвид и Антон последваха примера ѝ.

— Хайде, продължаваме. Мади, опитай това повдигане отново — каза Серж.

Мади кимна, но ѝ се щеше някой друг да беше имал късмета да бъде първи. Тя се отдръпна от Саша, който ѝ намигна. Засили се и се хвърли в ръцете му и само след секунда беше във въздуха, отлично балансирана.

— Добре, добре. Сега нека направим тази поредица от самото начало — Серж седна до Дейвид Брайърли, а Саша и Мади отидоха в ъгъла и заеха начални позиции.

— Бъди спокойна, малката ми. Аз съм тук — прошепна ѝ Саша и пианистът започна да свири.

Петминутната поредица мина идеално. Мади задържа крайната позиция, обхваната от чувство на въодушевление. Знаеше, че беше играла добре. Хвърли крадешком един поглед към гостите и видя, че си шепнеха нещо.

— Много хубаво — каза Серж. — Сега, Никол, може ли да дойдеш и да опиташ същото със Саша?

Мади отиде към групата момичета, а Никол скочи пъргаво и изтича към средата на студиото с широка усмивка.

— Здравейте, мадам. Здравейте, Антон. Как сте?

— Благодаря, добре, скъпа — кимна мадам Папен.

— Добре, започвайте, моля — с неприкрито раздражение каза Серж.

Мади не ги гледаше. Не можеше да издържи.

— Добре — каза Серж, когато Саша и Никол привършиха.

— А сега целият клас, моля. Ще танцуваме поредицата от стъпки, които ви показах миналата сряда.

Останалата част от упражнението премина като сън за Мади. Бяха избрани няколко момичета, които да изиграят по няколко стъпки сами. Имаше и доста шепнене и водене на бележки от страна на гостите.

В края на часа мадам Папен стана.

— Благодаря, момичета и момчета. Впечатлена съм от напредъка, който виждам в сравнение с миналата година. Браво, Серж.

Серж благодари, после отново се обърна към възпитаниците си.

— Както вече ви казах, Дейвид ще има специални упражнения с вас от идната седмица, за да подготви вашия дипломен балет. Днес само получи представа за вашите способности и стил. И така, реверанс, моля.

Класът завърши с традиционния реверанс за момичетата и поклон за момчетата, и аплодисменти за Серж. После те побързаха да си приберат резервните обувки и хвърлените жилетки и да се отправят към вратата. Посетителите продължиха да се съвещават със Серж.

— Няма никакви съмнения за Саша Лопов. Пред нас е един абсолютен талант — коментира Антон.

— И трябва да кажа, че танцуваше чудесно с Мадлен Винсънт — каза Дейвид Брайърли.

— Така ли? Аз пък го предпочитам с Никол Делиз — изказа мнението си мадам Папен.

— И двете момичета са потенциални звезди — каза Антон.

— Но за нещастие има само един Саша. И тази, която му партнира, ще има дяволски голямо преимущество. Дейвид, предлагам да оставим решението на теб и Серж. Работете с тях, вижте как ще потръгне. Ние ще дойдем да видим напредъка след три седмици и ще се включим тогава.

Останалите кимнаха в знак на съгласие. Дейвид вече знаеше, че е взел своето решение.

— Добър ден, аз съм Дейвид, вашият хореограф. Имаме шанса да работим с прекрасна музика, която, сигурен съм, всички познавате дори и само като фон от филма „Кратка среща“ — Концерт за пиано номер две от Рахманинов. Отправна точка ще ни бъде основната тема от филма. Случайна среща, после ретроспективна поредица от живота и на двамата герои. Рахманинов е бил подлаган на хипноза, когато е композирал концерта, затова искам целият балет да има някакво съноподобно внушение. Виждам съм ви да танцувате само веднъж, и то за много кратко време, затова днес отново ще ви огледам. Очевидно моят стил ще подхожда на някои повече, отколкото на други, затова ви моля да не се чувствате разочаровани, ако това, което ви дам днес, не съвпада съвсем с онова, което сте очаквали. Саша ще трябва да научи ролята на Лорънс. А Мадлен бих искал да поеме ролята на Кристина, жената, която той среща и в която се влюбва лудо. Никол, вие ще танцувате ролята на съпругата на Лорънс. Джон ще бъде съпругът на Кристина. Джейн — приятелката на Кристина, Саманта.

Мади едва се сдържа да не се хвърли на шията на Дейвид Брайърли. Погледна Саша, който вдигна палец да я поздрави с победата. Тя наистина си струваше всичките усилия и къртовския труд. Щеше да играе главната роля в балета, а Саша щеше да ѝ бъде партньор. Никол беше сразена. Не можеше да се въздържа да не погледне към нея. Тя разговаряше с Джон, сякаш изобщо нищо не я интересуваше.

Следващите два часа преминаха в работа, но Мади се наслаждаваше на усилията, които трябваше да положи над трудните стъпки, които Дейвид измисляше. Освен това неговите нежни и лирични движения бяха напълно в нейния стил.

— Прекрасно. Смятам, че днес се справихме много добре. Ще проведем репетиция след часовете в четвъртък само с петимата главни изпълнители, за да поработим над второ действие. Моля, бъдете тук в четири и половина. Благодаря — каза Дейвид.

Мади се понесе към съблекалнята върху крилете на щастието. Саша я хвана тъкмо преди да се шмугне вътре.

— Толкова се гордея с теб, Мади — вдигна я във въздуха и я завъртя около себе си тъкмо когато Никол минаваше край тях. — Помни, че трябва да я игнорираш — прошепна ѝ той.

Мади кимна щастливо и влезе вътре да приеме завистливите поздравления на другите момичета.

По-късно същата вечер Мади си бършеше косата в стаята, когато на вратата ѝ се почука.

— Влез.

Беше Никол.

— Какво искаш? — студено я попита Мади.

Никол се усмихна.

— Дойдох да те поздравя. Изглежда чукането с най-добрия балетист, какъвто от години не е идвал в тази школа, най-сетне си каза думата.

— За твоя информация Саша е...

Мади се спря. Беше се заклела да пази тайна. Реши да не откликва на предизвикателството.

— Е — небрежно продължи тя, — ако нямаш майка, която е примабалерина в същата компания, трябва да направиш нещо, за да пробиеш — и тя се усмихна мило на Никол.

Спокойното ѝ държане очевидно раздразни още повече Никол.

— Ти само почакай, Мадлен Винсънт. Порадвай се на своя триумф, защото няма да трае дълго. Ще се погрижа за това, не се притеснявай.

— О, нима? Какво смяташ да правиш този път? Да ме отровиш в деня преди представлението? Благодаря за поздравленията, но сега наистина трябва да те помоля да излезеш. Изморена съм и искам да си лягам.

— Приятни сънища, мила сестричке. Радвай им се, докато можеш.

Никол затръшна вратата, а Мади продължи да си суши косата, твърдо решена да не ѝ позволява да отрови радостта ѝ. Но независимо колко силно се стараше, изкривеното от злоба лице на Никол непрекъснато я преследваше. Сигурно тези заплахи бяха само израз на безсилието на Никол. Кой знае? Колкото и да се опитваше, Мади не можа да се убеди, че вече е видяла всичко, на което беше способна Никол.

22.

Една сутрин в средата на април Кейт се събуди и осъзна, че връзката ѝ с Хасан беше продължила почти десет месеца. И че бяха минали двацет и четири часа, откакто за последен път се сети за Джулиън.

— Сигурно започвам да се излекувам — изкикоти се тя и скочи от леглото.

Първите няколко седмици след завръщането на Джулиън миналия септември бяха ужасни. След около два месеца Кейт беше осъзнала, че тяхната връзка наистина беше приключила, и от това много я беше заболяло. Ключарските колонки във вестниците съобщаваха, че Джулиън и Верена отново бяха заедно. Кейт беше избягвала да ходи на партита с приятелки от училището, за да не би случайно и Джулиън да се появи там. Беше прекарала повечето време с Хасан. През уикендите обикновено ходеха в Нюмаркет да гледат новата кобилка. Хасан беше настоял да я нарекат Катерина Велика в чест на Кейт. Катерина беше участвала в първото си състезание през април и беше спечелила на гордата си господарка хиляда лири.

Кейт наистина не знаеше какво изпитва към Хасан. Но това, което знаеше със сигурност, беше, че ако той не беше до нея, тя едва ли щеше да преживее изминалите няколко месеца.

Миналата седмица Хасан я беше попитал дали би желала да го придружи до вилата на родителите му в Антиб, където да прекарат един от летните месеци. Каза ѝ, че семейството му изгаряло от нетърпение да се запознае с нея. Освен това ѝ предложи да се усамотят за две седмици след Антиб. Тя се беше съгласила и бяха избрали един прекрасен хотел на Сейшелските острови. Но дотогава ги чакаха два дяволски трудни месеца. За да се дипломира, Кейт трябваше да се яви на три матуритетни изпита, а досега беше учила твърде малко. Хасан беше в последния семестър на университета. Но пък после ги очакваха шест седмици слънце, море и забавления.

Четири седмици по-късно, в средата на май, Кейт погледна в един вестник и видя Джулиън да я гледа от него. Прочете написаното под снимката.

Носи се слух, че е настъпил срыв в отношенията между мис Верена Сърси-Уелс и виконт Форбс. Мис Сърси-Уелс е видяна напоследък в известен нощен клуб с лорд Андрю Грей. Нашите източници потвърждават, че те са повече от добри приятели. Приблизени на мис Сърси-Уелс съобщиха, че връзката ѝ с виконт Форбс е приключила.

Кейт погледна снимката и вдигна рамене. Любовният живот на Джулиън Форбс нямаше повече нищо общо с нея.

Две седмици по-късно, тъкмо когато излизаше, за да се срещне с Хасан за вечеря, телефонът иззвъня.

— Ало?

— Кейт? Обажда се Джулиън. Искам да те видя.

23.

— Мис Винсънт, на сцената, моля. Мистър Лопов, на сцената, моля.

Мади се погледна в огледалото, после стана бавно. Излезе от гримьорната си и тръгна по коридора. Бутна звукоизолиращата врата, която отвеждаше към крилата на сцената. Бърборенето на публиката стана действителност и тя осъзна, че стотици хора седяха само на метри зад тежката червена завеса от кадифе.

Две ръце обгърнаха талията ѝ и някой я целуна по бузата.

— Днес е денят, в който започваме нашето пътуване в историята, Мадлен — прошепна Саша в ухото ѝ, после хвана ръката ѝ и я поведе към средата на огромната сцена.

Заеха начални позиции. Тя погледна Саша и се усмихна. Публиката утихна и началните акорди от тъжната музика изплуваха от мястото на оркестъра.

Завесата се вдигна.

Кристофър стисна ръката на Ивет, докато наблюдаваше дъщеря си — една дребна фигурка, която владееше огромното пространство. Очите му се изпълниха със сълзи, като видя как мъртвата му съпруга оживява пред него. Мади беше наследила нейната пеперудено нежна и непринудена грация. От това разстояние, с помощта и на тежкия грим, тя изглеждаше точно като майка си. Спомените го върнаха в деня, когато за пръв път беше видял Антония да танцува.

Никол Делиз наблюдаваше зад крилата на сцената и се готвеше да се появи в ролята, която според нея беше далеч под възможностите ѝ. Малката фигурка, която танцуваше така красиво на сцената, ѝ беше откраднала и ролята, и партньора. Никога нямаше да ѝ го прости.

Аплодисментите в края на балета бяха оглушителни. Мади и Саша бяха изпратени с овации на крака и бяха извикани шест пъти на бис. В краката на Мади се появи купчина цветя. Дейвид Брайърли беше повикан на сцената от мадам Папен.

Мади слезе от сцената в състояние на истинско облекчение. През последната седмица не беше способна да се храни и спи от напрежение. Нервите ѝ бяха изопнати до краен предел и от факта, че непрекъснато беше внимавала да не би Никол да ѝ скрои някой мръсен номер. Беше сънувала кошмари със стъкла в балетните си палци, или пък че е заключена вкъщи, докато Никол отива да играе ролята ѝ, и какви ли не още ужасни инциденти преди деня на представлението.

Като слизаше от сцената, усети как краката ѝ изневеряват от умора и се препъва. Серж, който стоеше зад страничните завеси, я хвана.

— Хей, миличка. Ето, време е да поседнеш — и я поведе към един стол, като разгони тълпата зяпачи, които се трупаха да я поздравят.

— Благодаря — очите ѝ се напълниха със сълзи, когато Серж коленичи пред нея и хвана малките ѝ ръце в своите. — Съжалявам, аз...

— Мадлен, не се срамувай от сълзите си. Всички истински артисти са емоционални. Беше много красива там, на сцената. Дейвид и аз се борихме за твоята водеща роля. Благодаря ти, че доказа нашата правота. Двамата със Саша бяхте истинска радост за очите.

— Наистина — чу се някакъв глас в мрака.

— Татко! — скочи Мади и се хвърли в обятията му.

— Здравей, Кристофър — кимна му Серж и дискретно се оттегли.

— Искях само да ти кажа, че майка ти щеше да бъде много горда с теб тази вечер. Ти танцува наистина изящно, Мади.

— Благодаря — погледна баща си в очите и разбра, че напрежението от последните осемнайсет месеца се беше стопило и изчезнало. — Можем ли да започнем отначало, татко? — прошепна тя.

— Разбира се, всичко е забравено. А сега, към твоята гримьорна. Там те очакват много хора. Дръж — той ѝ подаде кърпичка. — Избърши си очите и върви да поздравяваш своята публика. Ще се видим в Краш Бар по-късно. А, между другото, макар да знам, че едва ли те изненадвам, вече си на работа в компанията. Но не казвай на никого, че съм ти казал — прошепна той.

— Наистина ли? А Никол?

— И тя също. Затова ще имаме огромно семейно празненство съвсем скоро. Дватама с Ивет сме луди от щастие.

Мади се опита да не издава своето разочарование. В края на краищата мечтата ѝ Никол да не бъде приета в компанията беше наистина нереална.

— Ще се видим после — махна ѝ Кристофър и я остави пред гримьорната.

Тя отвори вратата и видя, че вътре я очакваха мадам Папен, Дейвид Брайърли и Антон Шенел.

— Прекрасно, скъпа! — целуна я директорката.

— Мадлен, мога ли да те приветствам официално с постъпването ти в Кралския национален балет — и Антон Шенел подаде ръката си. — Опасявам се, че ще мине известно време, преди отново да използваш тази гримьорна. Както знаеш, ние предпочитаме всички да започват от кордебалета, но след днешното представление съм сигурен, че няма да мине много време, преди отново да се върнеш тук.

— Благодаря ви, сър.

Дейвид Брайърли я прегърна.

— Отлично. Ще прием за общия си успех.

— А сега те оставяме да се преоблечеш. Ще се видим по-късно в Краш Бар. Там няколко журналисти биха искали да си поговорят с теб и Саша — каза Антон.

Тримата се изнизаха от гримьорната и я оставиха да се преоблече на спокойствие.

Никол едва сдържаше гнева си, като наблюдаваше от един ъгъл в Краш Бар как тълпата се трупаше около Мади и Саша. Имаше фотографии и журналисти. Присъстваха и всички директори на компанията. Дори собствената ѝ майка беше прегърнала Мади и се смееше с Антон Шенел.

— Кучка! — измърмори под нос Никол. Въпреки че ролята ѝ беше от главните, знаеше, че тази вечер тя беше в сянката на бляскавата Мади.

Единственото, което я успокояваше, беше, че от мига, в който започнеха работа в компанията, двете отново щяха да бъдат равни. И

двете щяха да започнат в кордебалета и се надяваше да докаже на всички тези хора, че именно тя беше звездата, а не Мадлен Винсънт.

Погледна Саша, който говореше с Дейвид Брайърли и гледаше нежно към Мади. По гърба ѝ премина тръпка от копнеж. Желаше го от първия миг, в който го беше видяла.

Съдбата беше отредила на тях двамата да се издигнат заедно сред звездите. И тя щеше да направи всичко, абсолютно всичко, за да бъде той неин.

24.

— А наградата на името на Уилям Елдън за най-добър мюзикъл е за... — директорът на Музикалното училище „Гилдхол“ поспря драматично, докато отваряше плика. — Себастиан Ланг!

Публиката в театър „Форчън“ избухна в аплодисменти и одобрителни възгласи, докато Себастиан се качваше на сцената. Той се ръкува с членовете на журито и прибра трофея си, както и един плик с чек за петстотин лири. Замаян, но в приповдигнато настроение той взе микрофона.

— Благодаря ви, дами и господа. Особено съм изненадан и поласкан. Бих искал да изкажа специални благодарности на Гай де Суза, който ми помагаше при оркестрациите и наливаше джин в гърлото ми, когато беше необходимо — Себастиан сви рамене. — Мога само да кажа, че се надявам много скоро да се върна отново в Уест Енд с професионална продукция. Благодаря ви.

Себастиан напусна сцената и се отправи към мястото си.

Гай го потупа по гърба.

— Страхотен си, приятелю! Знаех си, че ще успееш!

— Е, да се надяваме, че от това ще излезе нещо. Миналогодишният победител получава помощи за безработни, а подгласникът му пише текста за новия мюзикъл на Андрю Лойд Уебър.

— Не бъди такъв песимист. Вярвам, че все някой ще се спре на теб и твоя мюзикъл. Хайде да идем да пийнем. Тази вечер трябва да празнуваш, Себастиан — усмихна се Гай.

Себастиан и приятелят му напуснаха залата и отидоха в малкото барче.

— Между другото — прошепна Гай — утре имам интервю в една звукозаписна компания. Стискай палци.

— Разбира се — знаеше колко силно приятелят му желае да започне продукция.

— Себастиан! Елате тук! Има някои хора, които искат да се срещнат с вас — директорът на колежа му махаше сред множеството.

Гай му намигна.

— Ще се видим после.

Себастиан прекара следващите два часа в разговор с импресарии и техните асистенти. Радваше се на похвалите и уверенията им, че притежава невероятен талант и го очаква голямо бъдеще. Но въпреки че говореха така, никой от тях не спомена, че ще му се обади в близко време, за да обсъдят възгледите си относно поставянето на неговия мюзикъл на сцена. Вместо това той изслуша цяла литургия за това, как мюзикълите в Уест Енд падали от сцена заради рецесията и как в последно време никой, освен Камерън, Андрю и Джаспър Конрад нямал пари да поставя нови мюзикъли.

Когато напусна театъра малко преди полунощ, Себастиан се чувстваше леко потиснат.

Повървя безцелно до Трафалгар Скуеър и там зачака автобус. Осъзна, че беше възлагал надежди някой да му направи предложение още тази вечер. През последните няколко седмици, когато работеше денонощно, за да изглади либретото на мюзикъла си, Себастиан беше мечтал да има един цял ден, в който да не прави нищо. Е, утре можеше да получи това, както и вдругиден. Всъщност сега вече нямаше нужда да става сутрин, освен ако не трябва да подпише договор за работа с някого. Нямаше вече колеж и приятелства. Беше сам в големия свят.

„Хей, приятелче, ти наистина спечели наградата. Още е твърде рано да започваш да се притесняваш“, каза си той.

Но Себастиан знаеше каква професия си беше избрал. Шансове като тазвечерния не се появяваха често. Опасяваше се, че утре, когато други неща ангажират времето и енергията им, импресариите, които срещна, щяха да го забравят и той щеше да потъне в забвение като толкова много други преди него.

Автобусът пристигна и той се качи. Е, поне през следващите няколко седмици може да поработи върху новата си партитура. Имаше една идея, която искаше да разработи по-подробно.

Изведнъж осъзна и другата причина, поради която беше в лошо настроение. Не страдаше често, че му липсваше семейство, но тази вечер би било наистина прекрасно, ако имаше майка и баща, на които да благодари в речта си.

Мади и Кристофър бяха неговите най-близки хора. Реши да се обади на Мади и да наруши мълчанието помежду им.

Колкото до бъдещето си... започна да се моли поне един човек от публиката да вярва в него.

25.

— Но защо така изведнъж промени решението си, Кейт? Не разбирам — Хасан крачеше напред-назад в дневната си. — Всичко е уредено. Щяхме да напуснем Англия след по-малко от месец, а ти изведнъж решаващ, че не искаш да дойдеш.

Кейт нервно кършеше ръце в скута си.

— Разбери, Хасан. Наистина съжалявам, но... — тя сви рамене. Просто не можеше да събере кураж да му го каже.

— Но какво? Моля те, кажи ми, Кейт. Напоследък се държиш странно. Отменяш срещи, а когато сме заедно, си някак далечна и чужда. Дори не си видяла Катерина през последния месец — разочарованието и обидата бяха изписани на лицето му. Той седна до нея и взе ръката ѝ. — Нещо неуместно ли сторих?

— Не, Хасан. Няма такова нещо. Просто аз... е, истината е, че мисля, че нашата връзка се изчерпва.

Хасан я гледаше невярващо.

— В какво отношение?

— Ами... трудно е за обяснение. Просто не е същото като едно време.

— Виж — нежно каза той, — и двамата бяхме подложени на огромно напрежение поради предстоящите изпити. Смятам, че се нуждаем от дълга почивка, и съм сигурен, че и двамата ще се почувстваме по-добре след нея.

Кейт издърпа ръката си и се изправи.

— Не, Хасан. Аз няма да се почувствам по-добре. Това, от което се нуждаем, според мен, е да се разделим. Наистина съжалявам за почивката, но няма да бъде почтено от моя страна, ако дойда с теб, като се чувствам така. Ти все пак трябва да отидеш.

— Кейт, има ли някой друг? Искам да кажа друг мъж? — Хасан изрече тези думи толкова тихо, че тя едва го чу.

Сега беше моментът. Кажи му, така няма да разбере от някого друго. Тя го погледна колебливо, но не ѝ достигна смелост и поклати

глава.

— Не. Няма друг. Просто смятам, че ни е нужно малко повече пространство за дишане. Ти иди да видиш семейството си, а аз ще остана тук. Ще видим как ще се чувстваме, след като се върнеш.

— Не, ти ще видиш как се чувташ, Кейт. Аз се чувствам отлично. Мисля — той преглътна бучката, която беше заседнала в гърлото му, — че е най-добре да си тръгваш. Очевидно си взела решение и няма повече какво да говорим.

Тя кимна виновно ѝ стана.

— Наистина съжалявам — нещастно каза тя. — Довиждане, Хасан.

Той кимна, но не посмя да продума. Чу стъпките ѝ по стълбите, както и затварянето на входната врата. Отиде до големите прозорци и се загледа в Кейт, която вървеше бързо по улицата, а после изчезна зад ъгъла.

— Довиждане, любов моя — прошепна той, отправи се към барчето с напитките и си наля голяма чаша скоч.

Каквито и да бяха извиненията на Кейт, той знаеше, че тя не го желае повече.

Преди около месец се беше обадил на баща си и му беше казал, че ще доведе бъдещата си съпруга, за да я запознае със семейството. Беше решил да ѝ направи предложение, докато са на Сейшелските острови.

А сега тя си беше отишла от него.

Искаше му се да се скрие в някаква много дълбока и тъмна дупка и никога повече да не излиза оттам. Не можеше да повярва, че е възможно да се изпитва такава болка.

Винаги беше получавал всичко, което поискаше. Но изведнъж прозря, че единственото нещо, което не можеше никога да си купи, беше любовта на Кейт.

26.

Мади и баща ѝ седяха и пиеха чай в кухнята.

— Разбираш, нали, татко?

Кристофър кимна.

— Разбира се. Вече си на деветнайсет. Имаш си собствен живот.

— Ще продължавам да идвам да те виждам — каза Мади. — А и ти можеш да се отбиваш на вечеря или просто така.

— Въпреки това не ми се нрави много идеята да живееш съвсем сама, миличка.

— Но аз няма да съм сама. Шези ще ми прави компания. А ти знаеш, че винаги ми е било приятно да бъда сама. Във всеки случай едва ли ще се задържам много там, като се имат предвид упражненията, репетициите и представленията. Защо не наминеш другата неделя да пийнем чай?

— С удоволствие, мила.

— Добре. Значи се уговорихме. Трябва да бързам, татко. Трябва да си избира завеси и да се обадя на енергоснабдяването, че се нанасям. Ще се видим по-късно.

Тя изтича горе в стаята си и се огледа със задоволство. Всичките ѝ неща бяха опаковани в кашони, готови за натоварване в малката камионетка, която беше наела за пренасянето си.

Търсенето на апартамент беше първата ѝ грижа, щом взе първата си заплата в Кралския национален балет. Не можеше да си позволи нещо голямо, но това нямаше значение. Важното беше да не е под един покрив с Никол. След неколкодневни обиколки Мади беше открила малък едностаен апартамент съвсем до Фулъм Палас Роуд. Беше чист и с повече въображение можеше да го направи много приятен. Голямото му предимство беше, че се намираше в сутерена и от кухнята му се излизаше в малка градинка. Това означаваше, че Шези щеше да има лесен достъп до външния свят.

Мади се беше отбила да види Хасан и да му каже, че най-сетне щеше да осигури дом на трите котки. Той изглеждаше така съкрушен

при тази новина, че тя се съгласи да вземе Шехеразада и да му остави другите две. Беше го попитала как вървят нещата между него и Кейт и той ѝ се беше сторил ужасно потиснат.

— Всичко свърши и не искам да говоря за това. Следващата седмица заминавам при баща си да обсъдим бъдещето ми, след като вече съм завършил университета. Може би се нуждая от малко откъсване оттук.

След три дни Мади и Шехеразада се нанесоха в новия си дом. Обхвана я истинско чувство на облекчение, когато затвори вратата след преносвача и огледа кашоните пред себе си. Разопаковането щеше да почака, защото имаше балетни упражнения след час.

Успя все пак да измъкне чайника, кафето и една чаша и като си тананикаше тихо, зачака водата да заври. Животът ѝ се беше променил така драматично, че трябваше да се оципе, за да повярва, че беше истина. Да си част от компанията беше нещо съвсем различно от това, да си студентка в школата ѝ. Макар в момента да нямаше представления, имаше репетиции за есенния сезон, часове за упражнения и проби. При първата проба Ралфи и приятелките ѝ в гардеробната я бяха посрещнали като отдавна изгубена дъщеря. За пръв път Мади се почувства на мястото си.

Никол беше станала много хрисима след триумфа ѝ. Единствено заради това Мади не ѝ показва бляскавите рецензии за себе си и Саша в „Дансинг Таймс“ и „Гардиън“. И двата вестника споменаваха името на Никол сред другите изпълнители на главни роли, но това беше всичко. Техните хвалебствия бяха само за Мади и Саша, които наричаха „млади бъдещи звезди“.

Не беше изненада за никого, че Саша веднага започна да играе като солист. Мади искаше да се бе родила мъж. Добрите балетисти бяха малко и тяхното издигане обикновено ставаше много по-бързо, отколкото при момичетата.

След двацет минути Мади осъзна, че беше време да тръгва за упражнения.

Антон Шенел надникна в студиото, където упражненията се провеждаха под пълна пара. Той изчака, докато класът свърши с адажиото.

— Саша, би ли се отбил при мен за няколко минути, след като приключите?

Саша кимна и се запита защо ли искаше да го види Антон.

— Ето това е положението — въздъхна Антон. — Разбира се, ние ще обжалваме, но проблемът е, че студентската ти виза изтича след пет седмици, фактически след това ти ставаш онова, което се нарича пресрочил. Това означава, че имиграционните служби са в правото си да те депортират обратно.

Саша седеше срещу Антон с преbledняло лице.

— Което означава да се върна незабавно в Русия, така ли? — бавно попита той.

— Да. Шансовете да те депортират са малки, но трябва да ти кажа, че тези хора сами си коват закони, затова нищо не е изключено.

Саша потръпна. Почувства как замръзва от страх. Мисълта да се върне отново в страната, където той и семейството му бяха страдали толкова много, беше непоносима.

— Моля те, Антон, би ли ми обяснил отново защо имиграционните служби са отхвърлили моето разрешение за работа?

— О, изтъкнаха ми някакви абсурдни причини. Казаха, че си щял да отнемеш работата на някой англичанин. Мисля, че това има нещо общо с новата твърда имиграционна политика на правителството, произтекла от нарастването на безработицата тук. Освен това има всякакви правила и ограничения от страна на Европейската общност. Очевидно, ако не можем да попълним свободното си място с британски танцьор, трябва да потърсим някого от страните от Европейската общност. Само след като сме доказали, че сме използвали всички останали възможности, за да намерим някого от Великобритания или Европа, можем да подадем молба ти да заемеш мястото. Както сам виждаш, всичко е един фарс. Този път имиграционните служби проявяват ината си само по известни на самите тях причини.

— Какво може да се направи? — отчаяно попита Саша.

— Ами опитваме се да намерим някой депутат, който да ти съчувства и да лобира за теб. Ще пуснем молба до имиграционните служби и ще се опитаме да въвлечем и средствата за масова информация, за да предизвикаме съчувствието на обществеността. Но, както вече казах, тревожното е, че всичко това може да отнеме месеци. А технически погледнато, ти ставаш незаконно пребиваващ чужденец след пет седмици. Това означава, че изцяло зависиш от милостта на властите. За нещастие, Саша, макар ние да знаем колко си талантилив, ти все още не си Нуреев или Баришников — Антон уморено почукваше с писалката си върху бюрото.

— Тогава какво ще правя?

— Ами, продължавай, както досега, и се надявай онези от имиграционните служби да не те задържат след пет седмици.

— Мили боже! — Саша прокара ръка през гъстата си коса. — Моля те, Антон, не мога да се върна там. Те убиха баща ми, майка ми почина от сърце след това. Балетните компании към Большой театър и театър „Киров“ няма да ме вземат, защото не съм тренирал в тяхната школа. Нямам никакво бъдеще там, никакво.

— Виж, Саша, ние от компанията ще направим каквото можем. Със сигурност не искаме да те изгубим. Но трябва да те предупредя, че можем и да не успеем.

Антон знаеше, че като директор на Кралския национален балет не трябваше да казва онова, което щеше да каже. Но, от друга страна, може би си струваше да се опита.

— Имаш ли приятелка, Саша?

Саша щеше да се изсмее. Този човек току-що му беше казал, че цялото му бъдеще виси на косъм, а сега го питаше за интимния му живот.

— Не, нямам.

— Жалко.

— Защо?

— Защото ако човек се ожени за британска гражданка, веднага получава права, каквито не е имал преди — каза Антон, като внимателно подбираше думите си. — Както и да е, това просто ми мина през ум. — Той погледна часовника си. — Опасявам се, че трябва да тръгвам за генерална репетиция в операта. Опитай се да не се тревожиш, Саша. Ще направим всичко, което можем. — Той се

усмихна. — Веднага щом получа някакви новини, ще те осведомя незабавно. Саша се изправи.

— Да, благодаря ви.

Напусна кабинета на Антон замаян. Гадеше му се и чувстваше, че има нужда от малко въздух. Събра нещата си от гримьорната и излезе от сградата. Вървеше по оживената улица, а очите му бяха изпълнени със сълзи на самосъжаление. Чувстваше се толкова безпомощен. Антон щеше да се постарее, но тези хора си играеха именно с неговия живот и неговото бъдеще.

И той не можеше да направи нищо друго, освен да чака.

Освен ако не... Саша спря и се замисли защо Антон го запитва дали има приятелка. Не, идеята беше абсурдна. Продължи напред, като реши да не ѝ обръща внимание. От друга страна, ако имаше възможност да избира между един такъв брак и депортирането си в Русия, първото можеше да се окаже по-малкото зло. Отново спря, забеляза едно кафене и реши да влезе да изпие едно кафе и да размисли.

Докато стоеше на мръсната маса и пиеше кафето си, осъзна, че дори едно такова място в Русия би минало за луксозно.

Идеята за брак ставаше все по-приемлива. Но за кого да се ожени? Естествено, нямаше пари да плати на някое момиче да се ожени за него, затова трябваше да бъде човек, когото познаваше.

Мади? Беше сигурен, че ако ѝ обяснеше ситуацията, тя щеше да му помогне. Но честно ли беше спрямо нея? Не.

Мади беше единственият му истински приятел, а сега беше и негова партньорка. Не искаше да я замесва в нещо такова.

Тогава коя друга би могъл да измами да се омъжи за него?

Изведнъж се сети и се усмихна широко. Знаеше, че тя от самото начало му беше хвърлила око и щеше, без да се замисли, да приеме възможността да отмъсти на Мади, задето ѝ е отнела партньора. Саша реши, че дори само тази причина би била достатъчна за нея да го направи.

А той можеше да бъде особено чаровен, когато се налагаше. Сви пръсти в юмрук, после ги разтвори и погледна дланта си.

— Като глина в ръцете ми — усмихна се той.

27.

— Никол, нашият романс беше много кратък, но знам още от мига, в който те зърнах за пръв път, че сме създадени един за друг.

В почти празния ресторант на две крачки от операта Саша държеше ръцете ѝ на светлината на свещите и нежно се усмихваше.

— Има нещо, за което искам да те помоля. Имаш ли представа какво е то?

Никол знаеше. Сърцето ѝ се изпълваше с щастие, докато го гледаше как рови в джоба си и вади малката кутийка. След провала на дипломната продукция Никол беше започнала да вярва, че Мади беше спечелила и в личен, и в професионален план. Всичките ѝ намерения да я дискредитира се бяха провалили и Никол направо не знаеше какво друго да предприеме. И тогава изведнъж преди три седмици Саша я беше спрял след часовете и я беше поканил на среща. После я беше водил на обеда и вечери и след около седмица я беше прелъстил в един апартамент в „Расъл хотел“ сред шампанско и цветя. Какво от това, че не беше такъв любовник, какъвто си го беше представяла? Сигурна беше, че затруднението му се дължеше на нерви и той щеше да се отпусне с времето. Независимо от всичко, тя беше безнадеждно влюбена в него.

— Скъпа Никол, ще се омъжиш ли за мен?

Тя умираше от желание да каже да, но чувстваше, че трябва да се въздържа за малко.

— Аз... ами всичко стана толкова бързо. Аз... сигурен ли си, Саша?

— Напълно. Никога не съм бил по-сигурен за нещо през живота си.

Тя се вгледа в красивото му лице и видя любовта в очите му. После сведе кокетно своите.

— Ами Мади? Имам предвид, че ти почти не говореше с мен през последния семестър и аз си мислех, че ти и тя...

Саша се усмихна и сви рамене.

— Винаги сме били много добри приятели. Това е всичко. Никога не съм я обичал по начина, по който обичам теб.

Никол съжеляваше, че няма касетофон, за да може един ден да пусне разговора на Мадлен Винсът.

— Но тя беше твоя партньорка, Саша, и съм сигурна, че йерархията в операта съвсем скоро ще ви събере отново.

— Ами! Нищо определено не е решавано. Моля те, Никол, скъпа, кажи, че ще станеш моя жена.

— Е, не зная дали бих могла, без да ми обещаеш, че ще говориш с Антон да се погрижи да бъдем партньори. Няма да е справедливо да се оженим, а после ти да танцуваш с Мади.

— Разбира се, мила. Когато намеря подходящ момент, ще говоря с Антон.

Никол отново го погледна в очите.

— Добре тогава, Саша. Ще се омъжа за теб.

— О, ангел мой, ти ме правиш истински щастлив.

Саша се наведе през масата и я целуна нежно по устните.

После отвори кутийката и извади пръстен с малък диамант, сгъшен в гнездо от сапфири. Плъзна го на безименния пръст на лявата ѝ ръка.

— О, Саша! Да знаеш какво ще стане, като кажа на мама! Ще иска да организира огромно тържество, а сватбата може да бъде на Коледа...

— Не! — почти изкрещя Саша.

Никол го изгледа стресната от неговата ярост.

— Искам да кажа, че не мога да чакам до Коледа. Искам да се оженим веднага. Не си падам по официалните тържества. Ще бъде толкова романтично да отидем само двамата в гражданското. После можем да кажем на целия свят и ти можеш да направиш своето тържество — Саша стисна ръката ѝ през масата. — Не искам да се отделям от теб нито минута повече — страстно каза той.

Мечтите на Никол за скъпа и шикозна сватба, на която Мади да присъства и да се пука от яд, се изпариха през прозореца. Но, от друга страна, да се оженият, както Саша беше предложил, беше по-романтично, пък и нейната собствена майка се беше омъжила за Кристофър след една бурна любовна история. Почти си представяше изражението на Мади, когато чуе какво са направили.

— Добре. Нека бъде, както искаш.

— Чудесно! Аз ще уредя разрешителното за брак утре и ще се оженим колкото е възможно по-скоро — Саша направи знак на сервитьора и попита за сметката. — Това е най-щастливата вечер в живота ми, скъпа.

— И в моя. Ще вземем ли една стая в хотела да я отпразнуваме?
— нетърпеливо попита Никол.

— Ами, смятам, че трябва да почакаме да се оженим, нали? Такава е традицията — спокойно отвърна Саша.

— Толкова си романтичен! Добре, но нека направим сватбата колкото е възможно по-скоро.

Саша остави няколко банкноти на масата и стана да помогне на Никол със стола.

— Естествено, след като сме женени, трябва да решим къде да живеем, но сигурна съм, че мама ще помогне. А аз ще трябва да си намеря рокля. И ще трябва да резервираме нещо специално за първата брачна нощ, и...

Той кимаше и се усмихваше, докато я извеждаше от ресторанта към таксито, на което махна.

— Лека нощ, мила моя — целуна я и по двете страни, но Никол се хвърли и го целуна по устните. — Ще се видим утре. Приятни сънища.

Саша гледеше как таксито тръгва по „Сейнт Мартин Лейн“. Когато изчезна зад ъгъла, той нададе победен вик.

Никол седеше щастлива на задната седалка на таксито и си повтаряше мислено прекрасната си тайна. Сигурно след като веднъж станеха съпруг и съпруга, щеше да бъде съвсем естествено да си партнират и на сцената.

Макар да знаеше, че обича Саша, техният съюз беше и един идеален начин да си отмъсти.

28.

Кейт се чувстваше малко виновна, че откакто се беше срещнала за последен път с Хасан преди около месец, не беше се сетила за него нито веднъж. Джулиън се беше върнал в живота ѝ и тя нямаше време да мисли за нищо друго. Беше се опитала да окаже някаква съпротива на неговите нетърпеливи и извинителни увертюри през първата им вечер заедно, беше се клела вътрешно, че няма да отива с него в апартамента му, но всичките ѝ намерения бяха изчезнали още в мига, в който го видя отново.

И шест седмици оттогава тя продължаваше да бъде ужасно и безнадеждно влюбена.

— Заминавам да се присъединя към хората на яхтата след две седмици.

Джулиън го каза толкова нехайно, че на Кейт ѝ беше нужна една минута, за да осъзнае смисъла на изявлението му. Лежаха в леглото, доволни след прекарания страстен следобед. Празната бутилка от шампанско до леглото беше доказателство, че Кейт беше взела и последния си изпит.

Тя се обърна да го погледне. Лежеше с ръка под главата, втрещен в тавана. Едва ли можеше да изглежда по-красив. Тя се извърна.

— О, колко добре за теб. Моля те, прати ми картичка.

— Не бъди такава, Кейт, моля те.

— Каква? Миналата година приятелката ти прекара лятото с теб. Какво ме прави по-различна?

— Виж, Кейт. Верена беше изключение. Обикновено не мога да взимам никого. Майка ми познаваше Верена от дълги години и...

— Тя е нещо като член на семейството — изимитира го Кейт. — Честно казано, Джулиън, преди няколко седмици аз се отказах от почивка в Южна Франция, а сега ти ми казваш, че изчезваш през лятото и ме оставяш тук сама. Всъщност нищо не се е променило, нали? Никога няма да бъда приета в твоето безценно семейство, нали?

— изправи се и понечи да слезе от леглото. — Е, не мога отново да преживея лято като миналогодишното.

— Върни се тук, Кейт — Джулиън хвана ръката ѝ, дръпна лицето ѝ и страстно я целуна. — Божичко, ти си страхотна. Просто не мога да ти се наситя.

— Не — Кейт се дръпна. — Говоря сериозно, Джулиън. Писна ми да се чувствам като *persona non grata*. Би ли ми казал какво точно ме прави толкова неприемлива за обществото? — Кейт започна да търси дрехите си, които бяха разхвърляни из стаята. — Искам да кажа, че знам, че нямам синя кръв, нито пък родословие от петстотин години, нито герб, но баща ми случайно притежава нещичко на свое име и е доста уважаван в британските бизнес среди. Е, вестникът му има лек социалистически уклон и той не е от най-върлите поддръжници на монархията, но — по дяволите! Не мога да си намеря бельото! — Кейт се отпусна разочаровано и седна на леглото.

— Ела тук, глупачето ми — Джулиън се опита да я привлече обратно в топлите завивки. Тя не помръдна. Той се отпусна назад на възглавниците и въздъхна тежко.

— Добре, добре. Съжалявам. Какво ще кажеш да се измъкнем някъде, когато се върна?

Кейт се обърна и се втренчи в него.

— Защо трябва да се „измъкваме“, както ти каза?

— Божичко, Кейт! Нима наистина искаш да те преследват папараците? Да следят всяко твое движение? Искам да защитя и теб, не разбираш ли? За твое сведение, майка ми отлично знае, че се срещам с теб.

— Тогава защо не мога да дойда с теб?

— Виж, мила, ти си дъщеря на издателски магнат, който притежава един от най-преуспяващите таблоиди в страната. Лятото е време, когато семейството почива далеч от погледите на медиите...

— Да не би да намекваш, че може да изпълнявам мисия за баща си? Че съм изпратена да шпионирам как лудуват кралските роднини? Боже мой! Това ли било! Казаха ли ми го сега! — Кейт се пресегна под леглото да си вземе обувките. — Махам се. Ако намериш бикините ми, закачи ги над леглото да ти напомнят за твоето завоевание. Сбогом, Джулиън!

— Моля те, Кейт, почакай! — Джулиън скочи от леглото. — Чакай!

Беше твърде късно. Кейт затръшна вратата под носа му и той чу стъпките ѝ, които забързано слизаха надолу по стълбите.

— По дяволите!

Той удари юмрук във вратата, а после се върна и седна гол в дневната. Намери една цигара и я запали.

Не за пръв път проклинаше своето родословие. Нещата, които за другите хора бяха прости, за него бяха винаги толкова усложнени. Макар да беше един от младшите членове на кралската фамилия, всяка крачка, която направеше, ставаше обществено достояние. Струваше му се, че използва малко от предимствата на положението си, но затова пък изпитва всички неудобства.

Знаеше, че започва бързо да се влюбва в Кейт. Беше споменал на майка си, че се среща с някакво момиче, и тя му бе предложила да го пази в тайна през следващите няколко месеца, за да види как ще потръгне връзката. Майка му не се радваше на репутацията му на плейбой, макар тя да беше незаслужена. Той бе просто един нормален и най-обикновен мъж на двайсет и две.

Джулиън знаеше, че връзката му с Кейт беше нещо по-различно. Когато не бяха заедно, не можеше да спре да мисли за нея. Представата за нейното екзотично тяло, увито около неговото, го накара да изпита физически осезаем копнеж.

Разбираше защо Кейт беше толкова разочарована, но не можеше да направи нищо. Загаси цигарата си и се отправи към банята.

Не желаше да я обижда. Но, както обикновено, нямаше никого, към когото да се обърне за съвет.

29.

Мади се приготвяше да тръгва за първата си репетиция, когато на вратата се позвъни. Тя отвори и видя Никол, облечена в красив кремав костюм, да се хили самодоволно.

— Какво искаш?

— Може ли да вляза, Мади?

— Защо?

— Защото имам новини и искам ти да бъдеш първата, с която ще ги споделя.

— Ще трябва да го направиш възможно най-бързо. След час имам репетиция на „Силфидите“.

— Знам. Саша е в театъра в момента. Трябваше да хукне направо от нашата... среща тази сутрин.

— О!

Никол се промъкна край нея и влезе в дневната.

— Тук е... уютно.

— Никол, наистина бързам. Моля те, казвай каквото си дошла да казваш и си тръгвай.

— Добре, добре — Никол се усмихна. — Смятах, че трябва първа да узнаеш, че в десет часа тази сутрин станах мисис Лопов — Никол протегна ръка и размаха пръста си пред Мади. — Харесваш ли пръстена ми?

Мади почувства, че ѝ се вие свят.

— Моля?

— Мадлен, не бъди толкова тъпа. Току-що ти казах. Тази сутрин Саша и аз сключихме граждански брак в Челси.

Мади побърза да седне, защото краката ѝ се подкосиха.

— Нямах... нямах никаква представа.

— Никой нямаше. Беше нещо като романа на баща ти и майка ми. Мила сестричке, кажи, че се радваш за мен.

Триумфът, изписан на физиономията на Никол, прониза дълбоко Мади.

— Но, Никол, аз знам със сигурност... о, няма значение — Мади поклати глава.

— Какво знаеш? Че Саша е влюбен в теб? Той ми каза, че не е. Защо ще се жени за мен, ако ти си тази, която обича?

— Не, Никол. Знаем, че Саша не е влюбен в мен — уморено отвърна Мади.

— Тогава какво знаеш за моя съпруг? Кажете ми.

Мади замълча.

— Хайде, Мади, не се стеснявай. Нали сме сестри в края на краищата.

Мади знаеше, че Никол я придумва, но злобата, изписана на лицето ѝ, я принуди да отвори уста.

— Стана така, че научих със сигурност, че Саша... че е хомосексуалист. Имаше връзка с Игор Станислав. Видях ги да се целуват и...

— Кучка такава! Не вярвах, че ще измислиш такова нещо! Изгуби го и не можеш да го понесеш!

— Не, Никол, наистина. Моля те, повярвай ми — настояваше Мади. — Казвам го за твое добро.

— Не знаеш какво говориш! Саша ме е любил много пъти и винаги е било чудесно! Само защото не си могла да го възбудиш, не означава, че...

— Стига, Никол! — грубият тон я накара да млъкне. Мади си пое дълбоко въздух и се опита да говори разумно. — Не мога да кажа, че разбирам мотивите на Саша и може би съм си въобразила онова, което видях. Наистина се надявам да е така, заради теб най-вече. Желая ти дълги години щастие, Никол. А сега, би ли си тръгнала, ако обичаш?

— Да. Трябва да стягам багажа. Дватама със Саша ще прекараме уикенда в едно чудесно хотелче в провинцията. — Тя тръгна към вратата, после се спря и се обърна. — Наистина вярвах, че можеш да измислиш нещо по-оригинално от тази глупава история за обратни наклонности. — Тя отвори вратата. — О, между другото, ако си мислиш, че ще ти позволя да партнираш на Саша сега, когато аз съм негова съпруга, очаквай нова изненада. Довиждане, Мадлен.

И тя затръшна вратата след себе си.

Шокирана, Мади притихна за няколко секунди. После грабна спортния си сак и — прекалено объркана, за да се опитва да разгадае

мотивите на Саша — излезе от апартамента.

30.

Когато Джулиън отлетя за Гърция през юни, Кейт отново се примири със самотата и несигурността. Щеше ѝ се да беше имала сили да му каже, че ако замине без нея, с тяхната връзка е свършено. Но не можа да го направи. Накрая бяха стигнали до компромис. Джулиън щеше да отсъства до края на август, но щом се върнеше, двамата щяха да заминат някъде заедно. Беше ѝ обещал, че няма повече да се крият, и тъй като тя изпитваше ужас да не го загуби, беше отстъпила.

Поне имаше нещо, с което да се разсейва, понеже баща ѝ най-сетне се беше съгласил да ѝ купи апартамент. Кейт прекара остатъка от юни в обикаляне на сенчестите улици на Кенсингтън и Челси, докато намери онова, което търси. Двустайният апартамент беше в една голяма къща, съвсем близо до Кенсингтън Чърч стрийт. Беше на втория етаж и светлата му дневна имаше голям еркереен прозорец, който гледаше към оградената от дървета улица под него. Баща ѝ плати за него в брой и Кейт се пренесе в началото на август. Откри, че ѝ харесва да обикаля многото, антикварни магазинчета наоколо, както и да размишлява пред разни мостри за пердата.

Когато получи изненадващо високи резултати на изпитите, баща ѝ каза, че ще ѝ купи кола. Избра си бяло пежо кабриолет и го паркира пред апартамента си, показвайки гордо своето позволително за пребиваване тук. Най-сетне притежаваше онези символи на благополучие, за които беше копняла.

Въпреки това беше потисната и самотна, и броеше дните до завръщането на Джулиън. Не ѝ се ходеше никъде, затова нощ след нощ седеше в апартамента си сама и мечтаеше за Джулиън. Една вечер, когато тишината ѝ действаше прекалено зле, Кейт се качи в колата си и отиде да види родителите си.

Майка ѝ я посрещна на вратата. Кейт можеше да се закълне, че беше плакала. Очите ѝ бяха зачервени, а лицето подпухнало.

— Здравей, мамче — целуна я Кейт и по двете страни. — Стана ми много скучно и реших да намина да си побъбрим. Добре ли си?

Изглеждаш разтревожена.

— Не съм, добре съм, само съм малко уморена. Влизай, влизай. Каква приятна изненада.

Кейт я последва в кухнята.

— Гладна ли си? — попита я майка ѝ.

— Не.

— Храниш ли се достатъчно, Кейт? Изглеждаш ужасно кльощава.

— Да, мамо, храня се. Аз съм добре, но ти изглеждаш болна. Сигурна ли си, че си добре?

— Да, Кейт — настоя майка ѝ.

— Къде е татко?

— На някакво събрание — тихо отвърна мисис Джонсън.

— Просто така, за разнообразие ли имаш предвид?

— Ще се разочарова, когато разбере, че се е разминал с теб.

Искаше да те види.

— Ау? За какво?

— Ще пийнем ли по едно? Аз определено бих искала шери — нервно каза майка ѝ.

Кейт се изненада. Майка ѝ пиеше много рядко.

— Добре. Ще пийна едно да ти правя компания.

Гледаше как майка ѝ взема бутилката от бюфета и налива догоре две чаши с шери. Ръцете ѝ трепереха.

— Наздраве — каза ѝ тя, като седна до кухненската маса.

— Да, наздраве.

— Кейт, има нещо, което искам да ти кажа.

— Давай тогава.

— Помниш ли онази статия, която се появи в „Дейли Мейл“ преди една година? По въпроса с акциите на баща ти?

— Да. Татко каза, че ще ги изправи пред Страшния съд — изкикоти се Кейт.

— Е, той наистина заведе дело, но за нещастие икономическата полиция е решила да назначи инспектори, които да започнат разследване на компаниите на баща ти.

— Икономическата полиция? — Кейт се втренчи в майка си. — Защо? Искам да кажа — татко няма какво да крие, нали?

— Не, разбира се, че няма. Това просто означава, че другите вестници ще имат храна за разни клюки.

— Е, не е нещо ново. Оплювали са го и преди.

— Те още не са надушили нищо. Но просто исках да те предупредя, че през следващата година може да хвърлят доста кал по него.

Кейт изучаваше майка си, която допиваше шерито си.

— Това не е нещо сериозно, нали?

— Не, наистина не е. Не искам да те тревожа, Кейт. Но двамата с баща ти решихме да ти кажем, за всеки случай. Вероятно нищо няма да излезе от цялата тази работа, затова хайде да я забравим вече — тя се усмихна вяло. — Как ти се струва животът като независима млада дама, а?

— Добър. Но ми липсва Джулиън.

— О, мила. Наистина го харесваш, нали?

— Да. Освен това имам прекалено много свободно време да мисля за него. Смятам да си потърся работа.

— Това е отлична идея. Направо е жалко, че не искаш да продължиш в някой университет. Получи толкова добри оценки на изпитите, а не се възползва от тях.

— Не, благодаря. Академичният свят изобщо не ме привлича.

Майка и дъщеря поговориха още един час, докато накрая Кейт стана и каза, че трябва да се прибира.

— Напълно ли си сигурна, че няма никакви проблеми, мамо? — попита Кейт, вече в коридора.

— Напълно.

— Ще ми кажеш, ако има, нали? Вече съм голямо момиче, както знаеш.

— Разбира се — майка ѝ я целуна. — Пази се и яж!

Кейт се качи в колата и включи двигателя. Докато излизаше от улицата, я обхвана някакво особено чувство на безпокойство. Разбираше, че майка ѝ не ѝ казва всичко. Ако икономическата полиция беше решила да разследва баща ѝ, сигурно подозираха, че нещо не беше наред.

Тази нощ тя се въртя доста в леглото, мислейки за онова, което ѝ беше казала майка ѝ. Не можеше да не се запита, съвсем егоистично, дали то щеше да повлияе върху отношенията ѝ с Джулиън.

31.

Две седмици след сватбата си с Никол Саша получи писмо, в което имиграционните власти канеха и двамата на разговор във вътрешното министерство. Беше го очаквал. Очевидно проявяваха особено подозрение относно неговите мотиви за брак.

Без да споменава проблема си пред Никол, Саша знаеше, че трябва да действа много внимателно. Същата вечер, когато се прибра в къщата на Ивет и Кристофър, където двамата живееха, докато Никол намереше апартамент според вкусовете си, той каза на Никол, че е запазил маса в един ресторант наблизо.

След вечерята Саша се пресегна през масата и хвана ръката на съпругата си.

— Скъпа, аз... имам много лоши новини.

Никол се вторачи в красивите му кафяви очи, изпълнени с тъга.

— Какво има? — разтревожено попита тя.

— Тази сутрин получих писмо, в което ни канят да посетим имиграционните служби във вътрешното министерство. За жалост изглежда не вярват, че съм се оженил за теб, защото те обичам.

— Какво, за бога, искаш да кажеш?

Саша въздъхна драматично.

— Имам известни проблеми с разрешителното за работа. Предполагам, че смятат, че съм се оженил за теб, за да остана тук. О, Никол, ако не повярват, че сме се оженили по любов, може да ме върнат обратно в Русия! — Очите му се изпълниха със сълзи. — Толкова те обичам. Не мога да понеса мисълта, че ще ме разделят с теб.

— Ама наистина ли могат да постъпят с теб така?

— Могат и ще го направят, освен ако не ги убедим, че сме се оженили само защото не можем да понесем мисълта да бъдем разделени. Толкова съжалявам, скъпа...

— Как смее някой да си вре носа в нашите интимни отношения и да предполага такива ужасни неща? Кога трябва да отидем там? Ще ги

подредя аз тези нахалници.

— Толкова съжалявам, че трябва да те подлагам на всичко това, Никол. Предупреждавам те, че те вероятно ще ни разпитват поотделно, за да се уверят, че говорим едно и също.

— Това е скандално! Те се отнасят с нас като с престъпници!

— Може би ще е по-добре да кажем, че сме заедно от повече от две-три седмици преди сватбата. Трябва вероятно да кажем, че сме били стодени поне година и нещо.

Никол го гледаше изучаващо през масата. Беше си спомнила какво ѝ беше казала Мади за него.

— Сигурен си, че си се оженил за мен по любов, нали, Саша? Но Мади каза, че...

Саша доби такова обидено изражение, че тя съжали за думите си.

— Какво каза Мади?

— Нищо, извинявай, аз...

— Как можа изобщо да си помислиш такова нещо! Виждаш ли, всеки ме подозира, всеки се съмнява в подбудите на Саша, дори и любимата ми съпруга.

— О, сигурна съм, че Мади просто е ревнувала. Мили, само ми кажи какво трябва да кажа на тези хора и ще го кажа. Не мога да понеса да те загубя сега.

По-късно Саша заведе жена си у дома, стисна зъби и започна да я люби.

Тя лежеше под него със затворени очи и въздишаше блажено, докато той се мъчеше да си въобразява разни неща, за да поддържа възбудата си. Не беше особено мил с нея, напротив му беше да я докосва дори. Престори се, че е стигнал до оргазъм, но Никол, която все още беше дете по отношение на плътската любов, изглежда, не забеляза нищо, дори след това го погледна влюбено и каза:

— Беше прекрасно. Как можах изобщо да се усъмня в теб? — и нежно го погали по гърдите. — Не се тревожи, скъпи. Ще им покажем на тези глупави чиновници колко много се обичаме, нали?

Саша кимна.

— Разбира се, любима.

После затвори очи и се опита да не мисли за неприятното тяло на Никол, прилепнало до неговото. Когато се увери, че е заспала, той се дръпна от нея и ѝ обърна гръб.

— Успех, скъпи. Знам, че всичко ще бъде наред — Никол стисна ръката на Саша и му се усмихна, преди да последва служителя на имиграционните власти в една малка стаичка. Саша наблюдаваше как вратата се затвори след тях и изпрати мълчалива молитва, преди друг служител да пристъпи към него.

— Бихте ли ме последвали, мистър Лопов?

Саша кимна и се изправи. Докато служителят го въвеждаше в друга гола стая за разговори, той си мислеше, че цялото му бъдеще зависеше от онова, което щеше да каже през следващите двайсет минути.

Служителят от имиграционните власти се усмихна на Никол.

— Е, смятам, че това е всичко. Трябва да ви осведомя, че съпругът ви ще трябва да подаде молба за право на заселване през следващите дванайсет месеца. Веднъж получил тези документи, той може да остане в страната за неопределен период от време и накрая да подаде молба за натурализиране. Ако през следващите дванайсет месеца вие получите каквито и да било съмнения относно мотивите на вашия съпруг за встъпването в брак с вас, трябва да ни пишете. Веднъж ако е получил документите за заселване, ние вече не можем да му направим нищо.

Никол се усмихна мило на служителя. Знаеше, че напълно го беше очаровала. Нямаше съмнение, че той й вярваше.

— Благодаря за предупреждението, но смятам, че няма да се наложи да ви се обаждам — тя сведе клепащи. — Дватама със Саша се надяваме да създадем семейство в съвсем близко бъдеще.

— Е, желая ви успех, мисис Лопов — мъжът стана от стола си. — Трябва да отида да се посъветвам с колегата, който интервюира вашия съпруг. Ако желаете, можете да почакате съпруга си тук.

Никол кимна. Щом служителят напусна стаята, тя въздъхна с облекчение. Разговорът беше преминал отлично. Беше успяла да отговори на всеки въпрос с необходимата доза мисъл и точност. Надяваше се и Саша да е направил същото.

Вратата се отвори и Саша влезе в стаята. Изглеждаше напрегнат. Седна на стола до нея.

— Как мина? — тревожно попита той.

— Чудесно. А при теб?

— Е, не искаше да ми повярва, но отговорих на всичките му въпроси толкова добре, че смятам, че не може повече да се съмнява.

Служителят, който беше разпитвал Никол, се върна в стаята. Саша взе ръката ѝ в своята. Мъжът седна и отвори папката си.

— Мисля, че всичко е наред. Обаче има само едно нещо. Както съзнавате, мистър Лопов, оженвайки се за мис Делиз, вие автоматично сте получили правото да останете тук още дванайсет месеца. След интервюто и двамата с колегата ми сме убедени, че вашата връзка е съвсем истинска. Но тъй като ви е било отказано разрешение за работа, което прави вашия внезапен брак малко съмнителен, моят шеф нареди да изчакате края на този дванайсетмесечен срок, преди да подадете молба за заселване. След като сте били заедно вече цяла година, ние с радост ще ви издадем такъв документ. Това само ще ни даде повече време да се уверим, че и двамата казвате истината, нали? — усмихна се той.

— Колко време след това ще пристигнат документите ми? — попита Саша.

— От три до шест месеца, в зависимост от натоварването тук. Мисля, че може да смятате, че след осемнайсет месеца ще ги имате. Благодаря и на двама ви за посещението днес. Ще ви изпратя.

Щом излязоха от сградата, Никол нададе радостен вик и се хвърли на шията му.

— Успяхме, скъпи! Всичко свърши! — и тя го целуна страстно.

Саша затвори очи и се насили да отвърне на целувката ѝ. Докато я целуваше, се питаше дали щеше да успее да се преструва през всичките тези дълги осемнайсет месеца.

32.

Два месеца след като се ожени за Никол, Саша посети Мади.

Естествено, за този брак се говореше много в балетната компания. Мади се беше опитала да не обръща внимание на клюките и бе намерила уважителна причина да не присъства на тържеството, което Ивет даде след сватбата. Чувстваше се объркана и обидена, но беше решила да не хаби повече сълзи заради Саша и Никол. Най-важното за нея беше да се концентрира върху своето танцуване. Помогна ѝ и това, че Саша беше солист и репетициите му се провеждаха по различно време от нейните, така че ѝ се налагаше да понася единствено самодоволната физиономия на Никол всеки ден.

Мади отвори входната врата.

— Здравей, Саша — уморено го поздрави тя.

— Може ли да вляза, Мади?

— Разбира се.

— Благодаря.

Той я последва в дневната, където застана с ръце в джобовете и нервно заобяснява:

— Трябваше да дойда по-рано, но...

— Не се чувствай виновен, Саша. Животът си е твой, а в тази страна има свобода. Можеш да правиш каквото искаш.

— Зная, Мадлен, но ти си ми приятелка. Сигурно си се изненадала, когато си разбрала. Дължа ти обяснение.

— Нищо не ми дължиш. Искаш ли кафе?

Саша кимна и я последва в кухнята.

— Моля те, Мадлен, не бъди студена с мен. Щеше ми се да можех да поговоря с теб преди, но съществени причини не ми позволиха да го сторя.

Мади въздъхна.

— Единственото, което ме боли, е, че ме излъга за... за това какъв си.

Тя се зае да търси чаши и да прави кафето.

— Не, не те излъгах. Мадлен, аз те смятам за моя много скъпа приятелка. Ако ти кажа истината, можеш ли да се закълнеш, че винаги ще я пазиш в тайна?

Тя му подаде чаша горещо кафе, от което се вдигаше пара.

— Саша, ако това са някакви нови глупости, за да ме спечелиш отново, аз...

— Моля те, Мади, повярвай ми. Всяка дума, която ще ти кажа, е самата истина.

— Добре. Хайде да идем да седнем, за да ми кажеш тази тайна.

Беше очаквала всичко друго, но не и историята, която ѝ разказа Саша.

— Значи искаш да ми кажеш, че си се оженил за Никол, за да можеш да останеш в страната? Така ли е?

— Да. Това беше единственият изход.

— Можеше да ме помолиш за това, знаеш много добре — тихо каза Мади.

— Не, не можех. Знам, че щеше да ми помогнеш, но не бях готов да моля точно теб. Ти заслужаваш нещо по-добро.

— И все пак работата е доста гнила. Тя наистина вярва, че я обичаш. Сигурно все някога ще разбере истината?

Той сви рамене.

— Да, след време, но след осемнайсет месеца това няма да има значение. Ще мога да остана във Великобритания и никога няма да ме принуждават да се върна в Русия. Двамата с теб можем да продължим кариерата си заедно и...

— Саша, не смяташ ли, че Никол ще очаква да ѝ партнираш отсега нататък? Ти си женен за нея, за бога!

— Да, но е без значение какво очаква тя. Това решение се взема от други, като се има предвид кое е най-добро за мен и за компанията.

Мади бе силно изненадана от неговия абсолютен егоизъм. Прочел мислите ѝ, той продължи:

— Мадлен, знам, че смяташ, че мисля само за себе си, но си спомни какво ти казах първата вечер, когато дойдох в дома ти в *Хампстед*. Ще направя всичко, за да съм сигурен, че няма да ме изпратят обратно в Русия. Моля те, кажи, че ме разбираш.

— Разбирам те, Саша, но не мога да оправдая постъпката ти, независимо колко мразя Никол. Имам ужасното чувство, че всичко ще

свърши с истинска катастрофа.

Той стана.

— Не. Всичко ще бъде наред. Вярвай ми. Трябва вече да вървя на репетиция. Между другото една малка птичка ми каза, че има планове след Коледа двамата с теб да възпроизведем ролите си в балета на Дейвид Брайърли. Ще включат „Кратка среща“ в репертоара. Довиждане, Мадлен — прати й той една въздушна целувка.

Вратата се затвори след него и Мади остана втрещено да гледа в празното пространство.

Разбираше, че този половин час със Саша я беше излекувал от последните остатъци от чувства, които изпитваше към него. Най-накрая го беше видяла в истинската му светлина — едно егоцентрично дете, към което винаги щеше да проявява загриженост, но нищо повече.

А Никол? Не можеше да не си помисли, че двамата наистина си подхождаха напълно.

33.

По време на пребиваването на Джулиън в чужбина, Кейт получи две картички от него, но той не ѝ се обади по телефона. Искаше ѝ се да плаче от разочарование, но дните минаваха и той продължаваше да мълчи.

Една нощ към края на август тя седеше в апартамента си, осъзнала, че беше дошло време да вземе някои решения. Животът ѝ беше празен и самотен.

С помощта на бутилка коняк тя си призна истината. Обвързването изглежда не съществуваше в речника на Джулиън. Дори да продължеше да се среща с него след завръщането му, щяха да я измъчват същите съмнения и несигурност всеки път, когато Джулиън я оставеше. Трябваше да се погрижи за живота си и да забрави за него.

Мъжете не влизаха в плановете ѝ за обозримото бъдеще. Може би след време, когато болката стихнеше... но не и сега. Най-трудното беше да започне да живее, без Джулиън да присъства в плановете ѝ за бъдещето. Кейт реши, че трябва да гледа на проблема си като на клинична пристрастеност. Щяха да последват симптомите на отказването, еуфорията — когато постигнеш замайващите висини на абстрахирането от мисълта за него за цял час, после нещастieto и депресията — когато лицето му се появише в съня ѝ и я завладееше физическият копнеж по него.

Първото, което трябваше да направи, беше да си намери работа. През следващата седмица Кейт започна да мисли какво би било най-подходящо за нея. Направи списък на онова, което я интересуваше, и после ограничи възможностите само до три — вътрешен дизайн, изкуство и коне. Знаеше, че първите две неща изискваха продължаване на образованието, а не беше особено запалена по идеята да се връща в колежа. За последното — е, шансовете да си намери работа в конеферма и да продължи да живее в апартамента си в Кенсингтън бяха нулеви. Така че то отпаднаше.

Истината беше, че не търсеше работа, от която да си изкарва прехраната. Още от малка винаги беше смятала, че ще се омъжи млада, ще живее в голяма къща и ще се грижи за съпруга и децата си. Разбираше, че вече не може да мисли така. Съвременните жени сами направляваха съдбата си, печелеха и бяха независими.

Една сутрин отново се почувства ужасно потисната и реши да се ободри, като обиколи магазинчетата за антики по Кенсингтън Чърч стрийт. Докато надничаше през витрината на едно малко магазинче, забеляза табелка на стъклото — „Търся помощник продавач. Кандидатите да се обадят вътре“.

„Защо не?“, помисли си Кейт и отвори вратата.

Вътре беше претъпкано със старинни мебели. Среброкос джентълмен с протрито карирано сако ѝ се усмихна от дъното на магазина.

— Мога ли да ви услужа с нещо?

— Да. Току-що видях обявата на витрината. Бих искала да работя при вас.

— Имате ли някакъв опит с антики.

— Всъщност нямам, макар много да се интересувам от тях. Прекарвам по-голяма част от времето си в обикаляне по такива магазинчета, особено тези наоколо.

— А имате ли опит като продавачка в магазин?

Кейт поклати глава.

— Не. Честно казано, дипломирах се в началото на лятото. Получих една отлична и две много добри оценки на матурата.

— Наистина впечатляващо. С такива резултати сигурно сте правили планове да следвате в университет?

— Не. Искам да започна работа, да направя кариера, като тръгна от най-ниското стъпало.

Кейт се изненада откъде ѝ дойдоха наум тези уверени думи.

Мъжът се усмихваше.

— Разбирам. Точно такъв помощник търся. Между другото, името ми е Бенет, а вашето?

— Кейт Джонсън.

— Е, Кейт, трябва да ви предупредя, че заплатата е ниска, а работното време е дълго. Аз ходя по разпродажби из цялата страна,

така че доста време ще бъдете сама тук. Това ще представлява ли проблем за вас?

Тя поклати глава.

— Не. Живея малко по-надолу на същата улица и ще ми бъде съвсем удобно.

— Ами, бих ви дал да попълните една молба, ако имах бланка — усмихна се мъжът. — Но вместо това смятам да направя кафе и докато го пием, да ми разкажете за себе си. Какво ще кажете?

— Чудесно — щастливо отвърна Кейт.

Тя си тръгна от магазинчето след час. Беше я завладяла истинска еуфория. Имаше работа, макар и ниско платена — само сто лири на седмица. Вървеше надолу по улицата и се радваше на яркото септемврийско слънце. Като зави в нейната пресечка и приближи входната врата, някаква позната фигура изскочи от една кола от другата страна на улицата и се втурна към нея.

Джулиън се беше върнал.

— Не, Джулиън. Съжалявам. Не.

— Но, Кейт, моля те. Обичам те.

— Как можеш да говориш така? За два месеца успя да ми пратиш само две въшливи картички! — Кейт забиваше пръсти в бедрата си с такава сила, че кокалчетата ѝ побеляваха. Не можеше... не трябваше да отстъпва. — До болка са ми втръснали твоите обяснения за създаващото ти проблеми семейно положение. Започвам да се питам дали просто не си намиращ удобно извинение с него. Това, че си от кралската фамилия, не означава, че не можеш да си служиш с показалеца, за да набереш даден телефонен номер.

— Да, но... — Джулиън поклати виновно глава.

— Никакви „но“! Повече никакви извинения. Вече преживях достатъчно болка. Най-добре е да се разделим веднага.

Той прокара ръка през косата си.

— Не ме интересува нищо друго. Само ти. Резервирал съм стая за следващия уикенд в един хубав хотел в Париж.

— Съжалявам. Заета съм. Заведи Верена или някоя друга от твоята котерия.

— Кейт, моля те. Казах на майка ми за теб. Тя иска да се запознае с теб. Няма нищо против нашата връзка.

— Стига с тези приказки за мамчето! Джулиън, ти не ми се обади почти два месеца, а сега нахлуваш тук и очакваш да продължим оттам, откъдето бяхме прекъснали. Моля те, отивай си.

— Кейт, ти не искаш да си отида. Знам, че ме обичаш. — Той се приближи към нея, но тя се отдръпна, съзнавайки, че ако му позволише да я прегърне, с нея беше свършено.

— Край, Джулиън. Върви и си намери някоя, която е готова да се примирява с твоето сложно положение. Аз не желая да го правя.

— Но аз не искам друго момиче. Искам теб.

— Съжалявам. Моля те — напусни.

— Добре. Но нека ти се обадя след седмица. Дотогава може да си променила решението си.

— Няма. Не искам да ми се обаждаш.

Кейт тръгна да отваря входната врата на апартамента. Джулиън я последва бавно.

— Значи това наистина е сбогом?

— Да.

Очите му се напълниха със сълзи. Тя успя да сдържи своите, докато той излизаше.

— Само ми отговори на един въпрос. Можеш ли честно да ми кажеш, че не ме обичаш повече?

Кейт го погледна в очите.

— Да. Довиждане, Джулиън — каза тя и затръшна вратата в лицето му.

34.

На горната снимка мис Мадлен Винсънт и мистър Саша Лопов танцуват известното па-де-дъо в „Спящата красавица“. Младата двойка бързо се издига сред редиците на Кралския национален балет. Този балет е семейна история и за двамата. Ивет Делиз танцува в главната роля — тя е тъща на мистър Лопов и мащеха на мис Винсънт; Никол Делиз — дъщеря на Ивет и съпруга на мистър Лопов — танцува Люляковата фея. Объркани ли сте? Бутилка шампанско за онзи читател, който може да определи каква е роднинската връзка между мис Винсънт и мистър Лопов!

Никол захвърли „Мейл он Сънди“ на пода. Отвори хладилника, извади една вече отворена бутилка и си наля. После отпи, облегна се на прозореца и се загледа в безупречните градини под него.

Саша отново беше излязъл, макар да беше неделя — единственият ден от седмицата, който можеха да прекарат заедно в красивия холандски апартамент, който Ивет им беше дала като сватбен подарък. Никол мислеше върху това, че макар и женени от месеци, двамата със Саша едва ли бяха прекарвали три цели дни заедно. Вярно, че и двамата водеха напрегнат живот, но дори в техните ценни почивни дни Саша ставаше рано и изчезваше чак до късно вечерта. Отначало тя го беше чакала и се беше опитвала да го разпитва къде ходи, но той отказваше да дава обяснения. Вдигаше изразително рамене, после се измъкваше в свободната спалня, оставяйки я напрегната и разтревожена. Тя прекарваше остатъка от нощта в размисли относно неговите отсъствия. Имаше известни подозрения, че той посещава Мади.

В гърдите ѝ се надигна ярост. Наля отново вино в чашата си, отиде в дневната и се отпусна на дивана.

Когато Саша я беше помолил да се омъжи за него, беше обещал, че тя ще му стане партньорка, освен съпруга. Преди две месеца обаче се беше прибрал и съвсем спокойно беше заявил, че с Мади ще възстановят първоначалните си роли в „Кратка среща“. Макар и двете с Мади да бяха издигнати до ранга на солистки, това не беше никакво утешение. Мади имаше за партньор Саша, а тя добрия, но безинтересен Джон. Никол беше бесняла и фучала, но Саша само беше подхвърлил, че решението няма нищо общо с него и че ще е по-добре тя да иде да говори с Антон. Никол беше последвала съвета му, но без никакъв резултат. Подозираше, че ако Саша беше настоявал по-усърдно тя да му стане партньорка, нещата щяха да стоят съвсем различно.

Започнаха да я гризат съмнения относно мотивите му за брак с нея. Когато двамата се бяха преместили в новия апартамент, Саша беше обявил, че предпочита да спи сам, и се беше нанесъл в свободната стая. Никакви избухвания и молби от нейна страна не успяха да променят решението му. Не бяха се любили повече от месец. Думите на Мади за Саша започнаха да се връщат все по-често в съзнанието ѝ. Ами ако я беше използвал само за да остане в страната? Ами ако Мади казваше истината и Саша беше гей? От друга страна, представяше си цялата му мъжественост на сцената и армията му от почитателки, която го чакаше пред изхода от сцената, и знаеше, че това едва ли беше възможно.

Не. Проблемът беше очевиден: Мади ѝ беше откраднала съпруга.

Никол вдигна вестника и се вгледа в снимката на Мади и Саша. Съпругът ѝ гледаше партньорката си в очите с изражение, присъщо единствено на влюбен. Двамата прекарваха толкова време в репетиции и представления, че техният дует вече се посрещаше като потенциални Фонтейн и Нуреев, докато тя си стоеше встрани и получаваше по някое обикновено солоизпълнение. Знаеше, че няма да мине много време и Мади и Саша щяха да започнат да получават главни роли, които наистина щяха да циментират връзката им.

Беше пренебрегнатата на сцената и извън нея. Повече не можеше да търпи това положение.

Най-лошото от всичко беше, че бе отчаяно влюбена в Саша. Той ѝ се явяваше насън, докато лежеше сама и копнееше за него. Неговата близост правеше положението още по-лошо и веднъж тя дори се

шмугна в стаята му и се мушна в леглото му. Когато обаче се опита да го целуне и погали, той я отблъсна с толкова очевидно отвращение, че тя повече не повтори опита си. Беше прекарала последните седмици в обмисляне на начини, чрез които отново да привлече своя съпруг в леглото си. Бельо, алкохол, храна — беше пробвала всичко, но без никакъв резултат. Бе правила опити да говори с него, да му стане близка, но уви. Макар да бяха съпруг и съпруга и да живееха под един покрив, двамата бяха непознати.

Бракът беше една измама. Никол знаеше, че трябва да се откаже от него и да предложи раздяла. Но това означаваше да признае поражението си пред целия свят, а гордостта ѝ не можеше да допусне такова нещо, особено ако подозренията ѝ се окажеха точни и Саша отидеше направо в обятията на Мади.

Стоеше на прозореца и гледаше обраслата в зеленина лондонска улица. Двама влюбени преминаха на отсрещния тротоар прегърнати. Ето как трябваше да се развиват нещата между нея и Саша, ако не беше онази кучка Мади. Вероятно Саша нямаше никаква вина. Сигурно Мади го подмамваше, за да я дразни.

Никол гневно захвърли чашата си в камината, където тя се разби на стотици парченца.

Стига толкова! Повече не можеше да търпи това положение. Време беше да измисли нещо. Първо, трябваше да потвърди подозренията си. Следващия път, когато Саша напуснеше апартамента, щеше да го проследи.

— И ако съм права, Господ да ти е на помощ, Мадлен Винсънт — изсъска тя.

35.

Мади погледна будилника и изстена. Беше десет и половина в неделя сутрин. Саша и Игор трябваше да дойдат към единайсет. Обикновено нямаше нищо против те да използват апартамента ѝ за срещите си, но тази сутрин се чувстваше страшно изтощена и ѝ се искаше да си остане сама вкъщи през целия ден.

Телефонът иззвъня и тя побърза да го вдигне.

— Мадлен, обаждат се Игор. Имам страхотна простуда. Не мога да намина днес. Моля те, извини ме пред Саша, но трябва да пазя леглото.

— Добре, ще му кажа. Пази се. Чао.

Мади затвори телефона, доволна, че няма да ѝ се наложи да излиза. Помисли си да се обади на Саша, но той вероятно вече беше излязъл. Можеха да обядват и да се свият на дивана да изгледат някой стар черно-бял филм.

Телефонът отново иззвъня.

— Здравей, непознато момиче. Обаждат се Себастиан.

— Божичко! Как си? Не си се обаждал цяла вечност.

— Благодаря, добре.

— Чух за наградата, която спечели. Поздравявам те.

— И аз тебе. Снимките ти се появяват във вестниците смущаващо редовно. Нещата изглеждат вървят добре.

— Така е — усмихна се Мади. — Май двамата със Саша ще получим първите си главни роли през новия сезон. Споменават нещо за „Лебедово езеро“.

— Боже, кошмарът за балерините.

— Да, но е истинско предизвикателство. Винаги съм мечтала да танцувам Одетта/Одилия.

— Помня. Виж, Мади. Обаждам се да кажа, че двамата наистина трябва да се видим. Какво ще кажеш да вечеряме заедно някой ден през следващата седмица?

— Трябва да стане след представлението на „Спящата красавица“.

— Разбира се. Ще запазя маса в „Приатели на виното“ за единайсет в сряда вечерта. Имам да ти разказвам много неща.

— Добре, Себастиан. Това е чудесно. Чакай ме на сценичния изход — звънецът на вратата се чу. — Трябва да вървя, Себастиан. Саша е на вратата.

— До сряда.

— До сряда — Мади остави слушалката и изтича да отвори на Саша.

Изгарящ гняв изпълни Никол, която наблюдаваше от другата страна на улицата как Саша слиза по стълбите на приземния етаж към апартамента на Мади. По лицето ѝ се стичаха сълзи на безсилна злоба. Нямахше да има смисъл да го последва докрай. Не, тя трябваше да използва предимствата на тази информация. Треперейки от студ, тя остана четирийсет и пет минути да наблюдава и да чака.

Най-накрая краката ѝ се вкочаниха и тя си тръгна. Макар да го беше подозирала през цялото време, изправянето лице в лице с истината беше ужасно болезнено. Слуховете, че след Коледа Мади и Саша щяха да играят Одета/Одилия и Зигфрид в „Лебедово езеро“, я караха да се чувства предадена в още по-голяма степен.

Мадлен Винсънт ѝ беше отнела ролята и партньора. Тя ѝ беше откраднала и съпруга.

Това повече не можеше да продължава.

36.

Розите започнаха да пристигат още на другия ден, след като Кейт каза на Джулиън, че всичко е свършило. Първата пратка беше само от една роза с бележка: „Една роза за един ден без теб. Обичам те. Дж.“.

Кейт беше изхвърлила розата и бележката направо в кофата за боклук. На следващия ден пристигнаха две рози.

„Две рози за два дни без теб. Обичам те. Дж.“

И те попаднаха в кофата за боклук.

Съвсем скоро започна да получава по стотина и повече рози на седмица. Започна да ги препраща на местната болница. Беше сигурна, че Джулиън не може да продължава с прищевките си дълго време.

Оказа се, че грешеше.

След три месеца цветята ѝ бяха станали основна грижа и сладкият мирис на рози се беше просмукал в дрехите и ноздрите ѝ. Въпреки това тя не се предаваше и затваряше телефона всеки път, когато Джулиън позвънеше. Опитваше се да се концентрира върху новата си работа. Беше погълнала многобройни ръководства и указатели за антики, както и други книги, от които научаваше нещо за този занаят. За да бъде ангажирана през почивните дни, беше започнала да ходи на търгове с Уилям Бенет. Опитваше се да се учи от начина, по който Уилям спазаряваше покупките си.

А розите продължаваха да пристигат.

В началото на февруари Кейт почувства, че решимостта ѝ отслабва. Джулиън сигурно я обичаше, щом правеше всичко това. Вероятно му струваше цяло състояние.

В една от свободните ѝ съботи, докато се излежаваше, без да бърза, във ваната, на вратата се позвъни. Тя не обърна внимание, тъй като си помисли, че млекарят се е отбил за парите си, но звънецът продължи да звъни.

Мърморейки под нос, тя излезе от ваната и като оставяше мокри следи по мокета, вдигна домофона.

— Да?

— Аз съм. Моля те, Кейт. Пусни ме.

— Не.

Тя затвори рязко слушалката. Сърцето ѝ биеше до пръсване.

Звънецът отново зазвъня настойчиво. Кейт изтича в спалнята и се просна мокра на леглото. Притисна по една възглавница към ушите си, за да изолира звука. Когато след малко ги махна, не чуваше звън. Като въздъхна с облекчение, тя стана да се изсуши. На входната врата се почука.

Тя си наметна хавлия и отиде да отвори.

— Здравей. Твоята дружелюбна съседка долу ме пусна да вляза. Боже мой, наистина си красива.

— Не, не съм. Махай се, Джулиън.

Тя се опита да затвори вратата, но той се оказа по-бърз.

— Моля те, Кейт. Поне ме пусни и ме изслушай.

— Добре, но само за няколко минути. Тъкмо се каня да излизам.

— Наистина ли? — усмихна се Джулиън. — Винаги ли бродиш по улиците на Кенсингтън по хавлия?

Кейт не отговори. Влезе в дневната и той я последва.

— Хайде, казвай каквото имаш да казваш и си тръгвай.

— Получаваше ли цветята?

— Да.

— Харесаха ли ти?

— Местната болница изпраща сърдечните си благодарности.

— Обичам те, Кейт. Не мога да те забравя и ако все още отказваш да ми простиш, ще се наложи да предприема по-драстични мерки.

— Какви например? — студено попита Кейт.

— Бих могъл да удвоя броя на цветята, да наема струнен квартет, който да прави серенади на теб и на цялата улица всяка вечер, да...

— Просто искам да ме оставиш на мира.

— Значи казваш, че не ме обичаш повече? Така ли?

Кейт уморено се отпусна на дивана.

— Да.

— Не ти вярвам.

— Това е твое право.

Джулиън седна на едно кресло.

— Добре, изглежда се налага да използвам коза си. Ще се омъжиш ли за мен?

Кейт го изгледа втренчено.

— Не ставай смешен, Джулиън. Смятам, че и без това прекали с всички тези романтични прояви, но не е нужно да прибъгваш до лъжи.

— Не лъжа. Искам да се омъжиш за мен.

Тя го изгледа изучаващо. Стори й се сериозен.

— Ей така изведнъж?

— Ами, от една страна, ще спестя разходите за цветя и...

— Махай се, Джулиън. Играеш много жестока игра, в която не искам повече да участвам.

Джулиън се изправи и се приближи до нея. Коленичи на килима в краката й и взе ръцете й в своите.

— Това не е игра. Не очаквам отговор сега, но искам да ми станеш съпруга. Запазил съм стая в същия хотел в Париж, където не отидохме последния път. Ще дойдеш ли с мен този уикенд? Дай ми възможност да докажа, че не съм негодник, за какъвто ме смяташ. Моля те.

— Предполагам, че ще пътуваме в отделни самолети, за да не надуши нещо пресата. Освен това ще прекараш целия уикенд с тъмни очила, за да не би случайно някой да те познае с мен — язвително каза Кейт.

— Съвсем не. Можеш да крециш от върховете на дърветата, ако искаш. Повече никакво криене — обеща й Джулиън. — Искам всички да знаят. И така отговорът „Да“ ли е?

Тя го погледна с насълзени очи и прошепна:

— Липсваше ми.

Джулиън стана и я прегърна.

— И ти, любима — той нежно я целуна по главата. — И ти.

37.

— Себастиан!

Мади се хвърли на шията на високия красив мъж, който я чакаше до вътрешния вход.

Той я прегърна силно, после се отдръпна да я огледа.

— Ей, изглеждаш пораснала от последния път, когато се видяхме — с нескрито възхищение каза той.

— Приемам го за комплимент, освен ако не говориш за бръчките, които се появяват с течение на времето — засмя се Мади и го хвана под ръка. — Хайде да отиваме да хапнем, че умирам от глад.

Докато пресичаха улицата на път за ресторанта, Себастиан я погледна отново. Трудно му беше да повярва колко много се беше променила. Лицето ѝ вече излъчваше зрялост, сините ѝ очи искряха, дългата ѝ руса коса беше твърда и блестяща.

Мади също си мислеше колко хубаво беше, че вижда отново Себастиан. Когато сервитьорът ги настани на осветената от свещи маса в малкия ресторант, за пръв път разбра защо Кейт беше бълнувала толкова за него. Нямахше съмнение, че той беше изключително красив мъж.

— Преди да започнем, искам да ти се извиня за глупавото си поведение в твоята квартира — Мади се изчерви силно. — Всичко ми се струваше ужасно и си го изкарах на теб. После ти замина за Италия и остана там цялото лято. Наистина съжалявам.

Себастиан ѝ се усмихна.

— Извинението се приема. Но май си спомням, че и аз не бях особено тактичен. Наистина е жалко, че изгубихме контакт за толкова дълго време. Сигурно и на двама ни не ни е било леко. Както и да е, нека забравим това сега. Чудесно е, че те виждам, Мади.

— Както и аз теб. Сега ми разкажи за Италия и наградата, която си спечелил.

Докато слушаше разказа на Себастиан за известния пианист, при когото учил в Италия, и за престижната награда, която е спечелил за

мюзикъла си, Мади осъзна колко много ѝ беше липсвал.

— Бях слисан, когато спечелих. Още вино?

Мади кимна и Себастиан напълни чашата ѝ. Сервитьорът пристигна с основното ястие.

— Искам да кажа, че имаше още десетина кандидати, чиито произведения определено смятах за по-добри от моето. Въпросът не е до парите, а до вниманието, което привличаш върху себе си. Тъй като досега наградата е била печелена все от бляскави композитори, продуцентите изведнъж те забелязват. Знаеш ли, Лойд Уебър беше в журито. След това дойде и лично ме поздрави. — Себастиан въздъхна. — Но трябва да призная, че въпреки всичко, телефонът ми мълчи през последните няколко месеца. Вече смятам да се откажа — тъжно добави той.

— Изчакай известно време, Себастиан. Сигурна съм, че ще те потърсят.

— Може би. Проблемът е, скъпа Мадлен, че човек не може да живее от въздух. Вече два месеца не съм плащал наема си и може да ме изхвърлят всеки момент, защото проклетият съвет все още не е изпратил документ за правото ми на безплатна квартира, а в момента нямам пукната пара на мое име. Човек се нуждае от пари, за да пише писма, да се обажда по телефона, да предразполага някого, като го кани на скъпи обеда.

— Сигурна съм, че това няма да продължи дълго, Себастиан. Ще се появи нещо, знам, че е така.

— Може би, но е толкова абсурдно да си спечелил тази награда и да си обявен за голям талант от пресата, а да вечеряш всеки божи ден печени картофи и боб. Най-лошото нещо е, че ми предложиха работа в оркестъра на филхармонията. Отлагам отговора си вече седмици наред, защото наистина не ми се иска да приключи кариерата си като концертиращ пианист. От друга страна, мисълта за заплата изглежда толкова примамлива, пък и диригентът няма да пази мястото вечно.

— Но, Себастиан, ако не искаш да правиш това, недей. Безсмислено е, въпреки че е добре да имаш сигурни приходи. Следвай мечтите си. Сигурна съм, че все ще се появи някое предложение. О, и между другото — аз плащам тази вечер.

Той вдигна вежди:

— О, не, аз ще платя. В края на краищата аз те поканих на вечеря.

— Не бъди глупав. Аз съм тази, която работи.

— Е, тъкмо се бях спазарил да измия чиниите, но ако си сигурна...

— Напълно — каза Мади. — Всъщност при условие да ме поканиш у вас и да ми приготвиш печен картоф.

— Готово. Сега да чуем всичко за тебе.

След два часа, когато сервитьорите обръщаха столовете върху масите около тях и се прозяваха шумно, двамата напуснаха ресторанта.

— Трябва да призная, че отдавна не съм прекарвал такава приятна вечер — тихо каза той. После я придърпа към себе си и я прегърна. — Знаеш ли, липсваше ми, макар че беше избухлива, нацупена и проклета.

Мади вдигна глава и го погледна.

— Ти също ми липсваше. Какво ще кажеш за един обяд в неделя. У дома.

— С удоволствие.

Тя се отдръпна от него, написа адреса си и му го подаде. Огледа улицата да види дали не се задава такси и махна на първото, което се появи.

— Лека нощ, Себастиан. Благодаря за прекрасната вечер.

— Смятам, че аз трябва да ти благодаря — на теб и на чековата ти книжка.

Той ѝ помогна да се настани в таксито.

— Ще се видим в неделя.

— Да.

Той остана загледан в отдалечаващото се такси, после тръгна бавно към Трафалгар Скуеър, където се надяваше да хване нощния автобус.

Докато чакаше на спирката сред тълпа сантиментални младежи, шоугърли и алкохолици, Себастиан разбра, че тази вечер отношенията му с Мади се бяха променили безвъзвратно.

Тя вече не беше малко момиче. Беше красива и талантлива жена, която сама направлява живота си и преуспява.

Себастиан се гордееше с нея. Искаше да бъде част от живота ѝ.

38.

— Мадлен, викат ни в кабинета на Антон след занятията — каза Саша, докато танцьорите пристигаха за репетицията в десет часа. Той ѝ се усмихна и Мади разбра, че днес беше решаващият ден.

— Реших да ви дадем старт със Зигфрид и Одета в „Лебедово езеро“. Как ви се струва това? — попита Антон.

— Прекрасна възможност. Много благодаря, Антон — веднага отвърна Саша.

— Мадлен? Смяташ ли, че си готова за тази роля? — попита Антон.

— Да, мисля, че да — отвърна тя, сдържайки се да не се хвърли на шията му.

— Добре. Аз поемам репетициите. Натоварването ще бъде много голямо, но смятам, че и двамата сте доказали, че можете да се справите. Никол и Джон ще ви дублират. Започваме следващата седмица. Ще имаме шест седмици, за да ви приведем в добра форма. А сега си вървете у дома и използвайте уикенда за пълноценна почивка. Следващата седмица започваме тежката работа — усмихна се Антон.

Щом излязоха в коридора, Саша и Мади се хвърлиха в прегръдките си.

— Успяхме, Мадлен! — целуна я Саша. — Сега ще трябва да си вървя у дома и да се оправям с Никол. Никак няма да се зарадва, като ѝ съобщя новината. Ще се видим в понеделник. Приятен уикенд.

— Благодаря.

Мади побърза към душовете. Трябваше да напазарува, преди да се прибере. Себастиан щеше да дойде на вечеря, затова реши да купи и бутилка шампанско.

Супермаркетът, който се намираше малко по-надолу от апартамента ѝ, беше препълнен с клиенти. Мади се почувства истински развълнувана, когато най-сетне се прибра у дома и остави

двете тежки пазарски торби на кухненската маса. Разопакова бързо нещата и сложи бутилката в хладилника. Наряза на ситно лук, гъби и чесън и ги прибави към говеждото и бульона в огнеупорната стъклена тенджерата. Включи фурната и сложи тенджерата вътре. После отиде в спалнята да реши какво ще облече. След половин час вече беше пробвала целия си гардероб и още не бе взела окончателно решение.

— Хайде, Мади. Та това е просто Себастиан. Виждаш те е и в най-неугледен вид — каза тя на отражението си в огледалото.

Но вече не беше „просто Себастиан“. По време на срещите им през последните четири седмици чувствата ѝ към него бяха започнали да се изменят. Изпълваше я трепетна тревога, когато знаеше, че ще го види, и броеше дните между срещите.

— О, какъв е смисълът? — Мади съблече роклята, с която беше, през глава и я захвърли на отрупаното с дрехи легло. — Той все още ме смята за дете.

Най-накрая реши да облече една къса пола, която показваше нейното неоспоримо преимущество — стройните ѝ дълги крака. Подбра подходяща блузка, сложи малко туш за мигли и червило и изчетка дългата си коса до блясък.

На входната врата се позвъни.

— По дяволите!

Мади сграбчи купчината дрехи от леглото и ги набута на дъното на гардероба. После хукна към вратата.

— Здравей — усмихна се тя. — Заповядай.

— Благодаря.

Себастиан влезе вътре и извади бутилка вино.

— Евтино е, но може да мине за подарък.

— Е, аз пък взех нещо специално за тази вечер.

Той я погледна учудено.

— Ще празнуваме ли нещо?

Мади отиде до хладилника и извади шампанското.

— Да. Ще го отвориш ли?

Себастиан кимна и тя му подаде бутилката.

— Добре, нека позная. Шехеразада отново е бременна.

Мади се усмихна.

— Не.

— Никол Делиз е решила да прекъсне кариерата си на балерина и да стане мисионерка в Ботсвана.

Мади се изкикоти.

— Не.

— Тъъ — почеса се по брадичката. — Чакай да помисля. Да не би Кралският национален балет да е в такова отчайващо положение, че ти е предложил да играеш Одета/Одилия в „Лебедово езеро“?

— Да! — изкрещя Мади едновременно с пукването и изхвърчането на тапата.

Себастиан наля от искрящата течност в две чаши и ѝ подаде едната.

— Това е великолепна новина. Страшно съм развълнуван. Моите поздравления.

— Благодаря.

— Е, да вдигнем тост за новата примабалерина на Кралския национален балет. Дано кариерата ти бъде дълга и доходна. Наздраве!

— Наздраве.

Вдигнаха чаши и отпиха.

— Сериозно, Мади. Не искам да се разнежвам в този момент, но като си помисля как ти свирех само, когато беше малко момиче. Изглеждаше толкова сладка с пъхнатата си в гащите рокличка, докато упражняваше своите plies. Тогава кой би си помислил такова нещо?

Мади го удари приятелски.

— Ами ти? Нещо ново тази седмица? — попита го тя, докато проверяваше яденето във фурната.

— Не. Най-вълнуващото, което се случи, е пристигането на чека с помощта ми като безработен.

— Ами майка ти? Тя не може ли да помогне?

— В никакъв случай. Не бих могъл да ида да ѝ хленча, не и след всичките тези години, през които съм се справял без нея. Но сигурно ще трябва да направя нещо съвсем скоро, иначе ще изчезна като вид. Това е първото ми свястно ядене за седмицата.

Мади се намръщи.

— Ти май наистина обичаш да преувеличаваш, Себастиан.

— Знам, това е част от неповторимия ми чар. Но стига сме приказвали за моите неволи. Събрали сме се да празнуваме твоя успех. Разкажи ми за интервюто с Антон.

Двайсет минути по-късно Мади сервира тенджерата с яденето на кухненската маса.

— И така, очакват ме три трескави месеца — каза тя и седна.

— Ммм, много е вкусно, Мади... Чудя се как злата ти сестрица ще приеме новината.

— Е, Никол ме дублира в „Лебедово езеро“. Това няма да хареса нито на нея, нито на мен. Ще трябва да внимавам за бананови кори и го казвам съвсем сериозно.

— Знам — съгласи се Себастиан. — Както и да е, забрави за нея. Тя е просто нещо второстепенно по пътя ти към славата и богатството. Ето, пийни си още вино.

Час по-късно, Мади вече се чувстваше леко замаяна и ужасно щастлива. Двамата седяха на дивана, слушаха музика и говореха за Кристофър.

— Не искам да бъда груб, но мислиш ли, че неочакваното му издигане като постоянен член на оркестъра има нещо общо с неговата съпруга?

— Вероятно. Но трябва да признаеш, че татко е талантлив. Той заслужава този шанс и ако са му помогнали малко, това не е нечестно. Трябва да го видиш, Себастиан. Толкова е щастлив. Каквото и да изпитвам към Ивет, трябва да призная, че е много добра с татко.

— Чудно как любовта може да промени човека, нали, Мади? — тихо каза той.

— Да — отвърна тя и го погледна. — Така е.

Напрежението изведнъж стана силно осезаемо. Себастиан продължи да я гледа.

— Виж, Мади, не съм особено добър в тези неща, но аз... може ли да те целуна?

Тя се изчерви и поклати глава.

— Не.

— Добре. Защото все пак ще го направя.

Той повдигна брадичката ѝ и я целуна. Мади затвори примряла очи.

След пет минути и двамата изпитаха недостиг на въздух. Тя се почувства странно смутена и се сгуши на рамото му.

— Знаеш ли колко много съм чакал, за да направя това? — прошепна той.

— Откакто си ме видял да правя своите plies с мушната в гащичките рокличка ли?

— Не, не чак толкова отдавна — засмя се Себастиан и погали косата ѝ. — Приятно е, нали?

Двамата прекараха следващите два часа в целувки и нежности, сгушени на дивана, където се наслаждаваха на новооткритата си близост.

Накрая Себастиан погледна часовника си.

— Вече е два и половина. Мисля, че съм изпуснал последната мотриса за вкъщи.

— Да. Можеш да останеш тук, ако искаш.

— Благодаря. Не ми се щеше да вървя няколко мили пеш.

— Себастиан, виж какво... може ли да не бързаме? — прошепна тя.

— Разбира се, скъпа — усмихна се той.

— Благодаря. Просто защото... е, имам неприятни спомени в това отношение и...

— Със Саша през онази нощ след коледния бал ли?

Мади беше слисана.

— Да. Как разбра?

— Защото, любов моя, никога не бях виждал по-нещастна гледка през живота си. Не ставаше въпрос само за махмурлук. Пък и имаше някои издайнически знаци, като разхвърляните ти из дневната дрехи, пълните чаши с кафе, диванът, който изглеждаше като след ураган...

— Добре, добре — тихо каза Мади.

— Съжалявам, спирам дотук.

— Виж, не е нужно да спиш тук. При условие че обещаеш да не...

Себастиан сложи пръст върху устните ѝ.

— Шшт. Разбира се, че обещавам.

На другата сутрин Мади се събуди и осъзна, че е сгушена в нечие топло и здраво тяло. Никога не беше делила леглото си с друг човек, но сега изпитваше някакво вълнуващо чувство на сигурност.

По краката ѝ премина истинска тръпка, когато почувства Себастиан да се размърдва леко. Испита непреодолима нужда да

разкъса бельото си и да почувства плътта му до своята. Едната му ръка беше отпусната върху бедрото ѝ. Обърна се, погледна го и го целуна нежно по устните. Без да отваря очи, той отвърна на целувката ѝ, а ръката му се придвижи нагоре по гърба ѝ, на голо. Мади почувства внезапно желание да се любят.

— Вземи ме, Себастиан — прошепна тя.

Той сънливо отвори едното си око.

— Сигурна ли си, Мади?

— Да.

Той я зацелува и притисна тяло към нейното. Тя почувства възбудата му.

— Знаеш, че не можем... искам да кажа, че можем да направим бебе сега — тихо каза той.

Мади го прекъсна с целувка. Не искаше да мисли за такива подробности. Ръцете му се плъзгаха по гърба ѝ и накрая, когато вече си мислеше, че ще изкрещи, ако той не я докосне, се спряха върху гърдите ѝ. Тя изхлузи тениската си през глава ѝ устните му обхванаха първо едното зърно, после другото. Имаше нещо много еротично в това, да гледаш такъв силен мъж да суче като безпомощно бебе. Едната му ръка се плъзна от вътрешната страна на бедрото ѝ и влезе под бикините ѝ. Пръстите му започнаха да я милват и изследват и да предизвикат най-вълнуващи усещания. Не след дълго тя извика, разтърсена от жадувания екстаз. Себастиан я целуваше по лицето.

— Толкова си красива, Мади — шепнеше той.

Тя се притисна към него и скри сълзите си. За пръв път в живота си наистина се чувстваше красива.

39.

На снимката виконт Форбс се наслаждава на тайна целувка в Рийджънт Парк с новата си любов — красавицата с абаносова коса мис Катрин Джонсън. Двамата са забелязвани редовно заедно през последните три месеца. Мис Джонсън е дъщеря на издателския магнат Натаниел Джонсън, чиито компании в момента са подложени на разследване от Отдела за стопански престъпления, чийто отчет трябва да бъде готов в средата на април. Междувременно мис Джонсън, която се занимава с антики, очевидно е неразделно до виконт Форбс. Приятелите им говорят, че двамата са влюбени.

Кейт прочете написаното и се намръщи. Не ѝ хареса частта за баща ѝ и се надяваше Джулиън да не ѝ обърне внимание.

След три седмици щяха да заминават за Антигуа, за да посрещнат там Великден и да се запознае с майка му и нейния антураж. Кейт вече се събуждаше посред нощ, обляна в пот. Ами ако майка му я мразеше? Ами ако имаше някоя страхотна блондинка в групата и Джулиън предпочетеше нея? Ами ако сбърка вилицата по време на обяд? Ами ако...

Несигурността ѝ растеше, макар че Джулиън беше много нежен и внимателен.

Кейт се изненада как телефонът ѝ започна непрекъснато да звъни само няколко седмици, след като двамата с Джулиън се бяха появили публично заедно. Момичета от старото ѝ училище, с които никога не беше имала приятелски отношения, изведнъж започнаха да ѝ се обаждат и да я канят заедно с Джулиън на някое парти или благотворителен бал.

Старата Кейт щеше да се наслаждава на тази промяна, но новата и далеч по-зрялата разбираше, че те ни най-малко не се интересуват от

нея, а искат Джулиън. Въпреки всичко ѝ беше забавно да се появява на такива места, неизменно прегърната от Джулиън.

Молеше се той да поднови предложението си за брак, колкото бе възможно по-скоро. Само тогава щеше да започне да се чувства сигурна и да повярва, че неговото обвързване е истинско.

Кейт си беше взела почивен ден, за да направи някои покупки за пътуването до Антигуа. Докато се обличаше, обмисляше откъде да започне.

Когато излезе от сградата, някаква светкавица от фотоапарат я накара да подскочи.

— Благодаря, Кейт — извика фотографът, скочи в колата си и подкара надолу по улицата.

Кейт сви рамене и отвори вратата на своята кола. Следващите няколко седмици може би бяха последните за нея като гражданин със собствен личен живот, преди да се присъедини официално към най-известната фамилия в света.

40.

Никога Мади не се беше чувствала по-щастлива. Макар животът ѝ да представляваше едно дълго и изтощително разписание, тя му се наслаждаваше с охота.

Репетициите с Антон за „Лебедово езеро“ вървяха много добре и той изглеждаше доволен от напредъка на Саша и самата нея. Вечер се прибираше вкъщи и намираше очакващия я Себастиан. Обикновено прекарваха вечерите спокойно и тихо, като гледаха телевизия или се любеха, преди Мади да заспи доволна в прегръдките му.

Най-сетне беше казала на Себастиан за Саша, за тяхното неуспешно преживяване и откритието ѝ, че той е хомосексуален. Беше очаквала Себастиан да бъде шокиран, но той само беше кимнал многозначително.

— Тогава съм бил прав.

— За какво?

— За това, че съм го виждал преди. В деня, в който го срещнах за пръв път в къщата ти, знаех, че съм го виждал някъде. По-късно същата вечер си спомних къде. Преди няколко седмици той се беше появил на едно парти за ръка с един известен хомосексуалист, който преподава в „Гилдхол“. Ето защо бях загрижен от това, че се обвързваш с него. Не исках да те виждам наранена, имайки предвид онова, което вече знаех. Вероятно скъпата му съпруга няма никаква представа?

Мади вдигна рамене.

— Кой знае. Ние въобще не разговаряме. Оставях Саша и Игор да се срещат тук, преди Игор да отиде да играе в Градския балет на Ню Йорк. Саша смяташе, че ще изглежда по-малко подозрително, ако посещава мен.

— Защо просто не се разведе с нея, след като вече е получил онова, което иска?

— Не може. Имиграционните власти все още могат да решат, че бракът е бил сключен с определена цел, и ще го изпратят обратно в

Русия. Трябва да изчака, докато получи документите за пребиваване.

— Никол, разбира се, си получи заслуженото, нали? — ликуваше Себастиан. — Вече почти я съжалявам.

— Не си хаби енергията — каза Мади с чувство.

Две седмици преди премиерата на „Лебедово езеро“ Мади пристигна вкъщи и намери Себастиан да обикаля развълнувано из апартамента.

— О, боже! Къде беше? Ще се пръсна, ако не ти кажа по-скоро новината! — Вдигна я във въздуха и започна да я целува отново и отново. — О, Мади! Случи се най-сетне!

— Пусни ме долу и кажи какво се е случило — усмихна се Мади.

— Похарчих половината си седмични пари за тази бутилка шампанско, но се надявам, че никога няма да се наложи да...

— Моля те, Себастиан! Кажи ми, преди да съм те удушила.

— Добре, добре. Тази сутрин се връщам в апартамента си и тъкмо чета съобщението, че ще ми прекъснат телефона, когато той започва да звъни. Обаждат се секретарката на „Конрад Пръдакшънс“ и ми казва: „Мистър Джо Трефиус се обаждат“, и пита дали да ме свърже. Аз вдигам нехайно рамене, сякаш всеки ден ми се случва асистентът на един от водещите световни импресарии да ме моли да си поговорим. Джо ми казва, че успял да чуе мюзикъла ми в *Гилдхол* и бил много впечатлен. Очевидно е изпратил запис на Джаспър Конрад и той харесал чутото. Джаспър помолил Джо да си уреди обяд с мен, за да поговорим, и ако всичко мине добре, да ми предложи да отлетя до Ню Йорк да се видя със самия Джаспър. В момента той е там, защото контролира последната си продукция, която ще има премиера на Бродуей след месец. Джо ме попита как намирам неговото предложение и... точно в този момент онези негодници от телекомпанията прекъснаха телефона ми. Затова се наложи да хукна веднага насам и да се обадя на Джо, за да му кажа, че не съм му затворил телефона и че ще се радвам да го видя на обяд — Себастиан спря, за да си поеме въздух. — О, господи, Мади, не е ли прекрасно?

— Абсолютно. Не ти ли казвах да не губиш надежда? Кога ще обядваш с Джо Трефиус?

— В края на тази седмица. Но има и лоши новини, мила.

— Това пък какво значи?

— Ами, Джо каза, че вероятно ще се наложи да летя до Ню Йорк към края на месеца. Това означава, че може да не съм тук за твоята премиера.

— Няма значение. Разбира се, бих искала да си тук, но това е твоят голям шанс и ти не трябва да го жертваш заради мен. Ще има и други премиери — опита се да скрие разочарованието си тя. Себастиан я прегърна.

— О, Мади, знаеш ли колко те обичам?

Той казваше тези думи за пръв път. Тя го погледна.

— Вярно ли е това?

— Да, любов моя, наистина те обичам.

41.

Една седмица преди премиерата на „Лебедово езеро“ Никол пусна плана си в действие. Тъй като беше дубльорка на Мади, знаеше много добре как да постъпи. Беше си водила бележки за всички сценични работници и беше подбрала най-подходящия кандидат — едно младо момче на име Джим Стюарт. Беше го поканила да пийнат в кварталната кръчма, където му беше поръчвала халба след халба бира. След като се беше уверила, че е достатъчно прост и беден, го беше попитала дали ще свърши работата.

Отначало той беше поклатил глава, казвайки, че не си струвало да го прави, защото, ако бъде открит, ще загуби работата си. След като му беше обяснила, че не е нужно никой друг да знае, и му беше предложила хиляда лири в брой, той беше станал по-сговорчив.

— В края на краищата това е само генерална репетиция. Всеки очаква техническите детайли да не са съвсем доизпипани.

Джим беше вдигнал рамене.

— Да, но не искам да наранявам никого. Сцената с езерото и без това си е доста опасна.

— Няма — беше го уверила тя. — Аз искам само да прекъсна генералната репетиция.

— Защо?

— Плащам ти хиляда лири, за да спреш лодката, не да задаваш въпроси — троснато му бе отговорила тя. — Ще го направиш ли или не?

— Ами не знам. Искам да кажа, че е малко рисковано. Лодката се контролира електронно и...

— Но ти каза, че си отговорен за пускането и спирането ѝ.

— Да, така е, но... може би още петстотин лири?

И така Никол му беше платила петстотин лири на място, а другите хиляда щеше да му даде, след като свърши онова, за което го беше помолила.

Онази вечер се беше прибрала у дома, чувствайки се щастлива за пръв път от месеци наред. Щеше да извади Мади от строя за няколко седмици, за да получи възможността да ѝ покаже кой е по-силният, както и да докаже пред пресата качествата си на балерина.

Така ѝ се падаше на Мади. Да крадеш нечий съпруг беше най-мръсният от всички номера.

Затова и тя щеше да играе мръсно.

Мади пристигна в операта два часа преди генералната репетиция. Искаше да има достатъчно време да се приготви на спокойствие. Себастиан беше заминал за Ню Йорк предишния ден и апартаментът ѝ се струваше ужасно самотен без него.

— Късмет, мис — извика Стан, портиерът на сценичния вход.

— Благодаря — отвърна Мади и се отправи към гримьорната, която беше използвала за последен път за своята дипломна продукция. Започна да ѝ се гади, като видя покритата с пера диадема пред огледалото. Бляскавата бяла поличка, която щеше да носи като Одета, кралицата на лебедите, и смолисточерната идентична поличка за Одилия висяха на закачалки. Макар това да беше само генерална репетиция, щеше да има публика, пред която да играе. Приятелите на Кралския национален балет винаги биваха допускани да идват и да наблюдават генералните репетиции.

Мади се преоблече в дрехите за тренировки и се отправи към сцената. Тя беше подготвена за първото действие. Дизайнерът наистина се беше постарал и сцената с езерото беше направо смайваща. Мади трябваше да стои на палци на носа на една лодка, оформена като лебед. Беше страшно трудно да пази равновесие, докато лодката се плъзга бавно в задната част на сцената, която с помощта на подходящо осветление изглеждаше като блестяща водна повърхност на езеро. На вчерашната репетиция беше имало някои технически проблеми. Лодката беше спряла рязко по средата на сцената и Мади без малко щеше да политне от нея. Дизайнерът беше обещал да поработи върху проблема с въжетата и тя се молеше да не ѝ се случи същото нещо и днес.

Отиде в центъра на сцената и упражни някои стъпки от началните поредици. Нейната детска мечта беше на път да се

осъществи. Като се обърна към слабо осветената зала, тя прошепна:

— Мамо, бъди тук с мен, моля те.

След десет минути се върна в гримьорната, където нейната гардеробиерка беше готова да я облече като кралицата на лебедите.

След час Мади вече чуваше как оркестърът започва да загрява, а в залата публиката се събираше и шумеше. Макар да не беше вечерта на премиерата, щеше да има стотици хора, които очакват да видят дали тя може да се справи с една от най-известните роли в класическия репертоар.

Саша стоеше зад сцената и нервно оправяше костюма си.

— Цяла сутрин повръщам — изстена той. — Никога не съм бил толкова нервен.

— Аз също, но помни, че всъщност най-важно е утрешното представление. Просто си мисли за това като за поредната репетиция — успокой го тя.

— Права си. Утре сме длъжни да смаем и публиката, и критиците — каза той и направи един съвършен пирует.

Чуха се първите звуци на красивата увертюра на Чайковски. Саша целуна леко Мади и по двете страни, махна ѝ и изчезна зад някакви декори, за да заеме начална позиция.

Запази спокойствие! Веднъж като излезеш там, ще забравиш притесненията си, мислеше си Мади.

След няколко минути се чуха началните акорди за нейната поява на сцената. Ефирна като лебедов пух, тя излезе с леки подскоци на нея.

Никол седеше в ложата на осветителите и ту скръстваше, ту отпускате ръце. Сърцето ѝ биеше до пръсване. Планът беше съвсем прост. Ако всичко минеше добре, тя щеше да играе в последното действие вместо Мади.

Мади не беше танцувала толкова добре никога досега. Двамата със Саша изглеждаха в идеална хармония. Седмиците изнурителен труд си казваха думата. Първото действие свърши и тя изтича задъхана към гримьорната си, където я очакваше Антон Шенел.

— Беше изящна, Мади. Танцувай така утре вечер и ще те обявят за новата Фонтейн — той я целуна. — Сега те оставям, а после ще се видим заедно със Саша за някои корекции. Наистина, скъпа, прекрасно изпълнение.

Мади се върна зад страничните кулиси за началото на второ действие. Беше обхваната от еуфория. Нервите ѝ се бяха успокоили и тя се хвърли в трийсет и двата fouettes така уверено, че получи овации от познавачите сред публиката.

Като напусна сцената, Мади изтича бързо до гримьорната, за да я преоблекат отново в бялата поличка на Одета. После заобиколи сцената отзад и един от сценичните работници ѝ помогна да се качи в лебедовата лодка. Тя застана на палци на носа на лодката и вдигна ръце над главата си в пета позиция.

Лодката започна да се движи гладко по сцената.

Никол затаи дъх.

Мади балансираше без усилие, а сухият лед се вихреше около нея. Изведнъж лодката спря рязко и Мади се прекатури и падна на сцената. Лодката се наклони настрани и предната ѝ част се стовари тежко върху нея.

Сред публиката се разнесе шумно ахване. Завесата падна.

42.

Сценични работници и хора от персонала се втурнаха към преобърнатата лодка. Нужни бяха петима души, за да я изтеглят и изправят.

— Тя добре ли е? — втурна се Антон към проснатата Мади. — Господи — изпъшка той и коленичи до нея.

Очите ѝ трепнаха и се отвориха за миг, изразяващи мъчителна болка, после се затвориха.

— Някой да извика линейка, бързо! Пийт — извика той на сценичния директор, — иди и направи съобщение, че представлението ще продължи колкото е възможно по-скоро. Някой да намери Никол. Мисля, че е в ложата на осветителите.

— Намерете и Джон.

Антон се обърна и видя пребледнелия Саша зад себе си.

— Съжалявам, Антон, но не мога да играя в последното действие с Никол. Искам да придружа Мадлен до болницата.

Антон кимна.

— Разбирам. Джон може да те замести в последното действие. Надявам се Мадлен да не си е счупила нещо.

И двамата погледнаха сгърченото ѝ тяло и разбраха, че надеждите им бяха напразни.

Линейката откара Мади и Саша до *Гай Хоспитъл*. Мади беше в безсъзнание и Саша потръпна, когато медицинските работници в линейката ѝ включиха система в ръката.

Щом пристигнаха, Мади беше откарана веднага в травматологичното отделение, а Саша остана да обясни подробностите в приемната. Той все още беше в сценичния си костюм и със сценичен грим и другите придружители на болни го гледаха втренчено, докато крачеше напред-назад в чакалнята.

След половин час Саша видя пребледнелия Кристофър да влиза през двойните врати и да се спира в приемната.

— Здравей, Саша. Обадиха ми се от операта. Какво, по дяволите, стана?

Двамата седнаха и Саша обясни подробностите около инцидента. Кристофър прокара пръсти през косата си.

— Мили боже! Как можаха да проявят такава небрежност! Ако Мади е получила някакви сериозни и трайни увреждания, ще съдя тези хора докрай! Лекарят каза ли ти вече нещо?

Саша поклати глава.

— Не. Бедната Мади. Мечтаеше за утрешната премиера от години.

— Нека да гледаме на нещата позитивно. Може да е само мозъчно сътресение и шок.

Саша беше доволен, че Кристофър не беше видял сгърченото тяло на дъщеря си на сцената на операта.

Мина час, после още един. Саша виждаше, че някои от другите пациенти си тръгват за къщи. Молеше се и те да могат да отведат Мади у дома възможно по-скоро.

Двамата с Кристофър изпиха незнаен брой чаши отвратително кафе. Говориха за операта и „Лебедово езеро“. Но тъй като всяка тема, която подхванеха, ги отвеждаше към Мади, накрая млъкнаха.

След още два часа на вратата се появи един лекар. Той веднага забеляза Саша и му махна. Двамата с Кристофър го последваха по един дълъг зелен коридор и влязоха в претъпкания му кабинет.

— Моля, седнете. Аз съм доктор Матюз, старши администратор в тази болница.

— Как е дъщеря ми? — попита Кристофър.

— Съжалявам, но е все още в безсъзнание. Направихме някои изследвания, макар на този етап да не можем все още да потвърдим със сигурност какви са нараняванията ѝ.

— Значи има трайни увреждания? — каза Саша.

— Да. В таза, но докато не се върне в съзнание, не мога да ви кажа нищо повече.

— Но сигурно знаете дали е сериозно или не — каза Кристофър.

— Разбирам вашата загриженост и ми се иска да мога да ви успокоя по начина, по който очаквате. Първоначалните рентгенови снимки показват известни увреждания в по-ниската част на гръбнака, но тепърва ще се наложи да откриваме колко опасни са те.

— Исусе! — тихо изохка Кристофър.

— Значи няма да може да танцува утре вечер? — попита Саша.

Доктор Матюз поклати глава.

— Не, това поне мога да гарантирам. Ще преместим мис Винсънт в интензивното отделение през нощта, за да можем да наблюдаваме по-добре развитието на нещата. Разбирам, че искате да останете, но наистина едва ли може да помогнете нещо. Дъщеря ви не е застрашена от смъртна опасност, макар да буди тревога, че е в безсъзнание за неопределен период от време. Жизнените ѝ показатели са стабилни, затова предлагам и на двама ви да си отидете вкъщи. Веднага щом има някаква промяна, ще ви се обадим — телефонът на доктора започна да звъни. — Извинете ме — каза той и вдигна слушалката.

— Аз смятам да остана — каза Кристофър на Саша, — но ти си върви вкъщи. Утре те чака важна вечер.

— Може би ще отменят премиерата — каза Саша с надежда.

— Не. За нещастие шоуто трябва да продължи, както казват. Предполагам, че Никол ще танцува вместо Мади?

— Да.

— Тогава мога да се обзаложа, че ще ви извикат много рано утре, за да репетирате. Наистина, Саша, върви си. Няма какво повече да правиш тук.

Саша кимна с неохота. Лекарят затвори телефона и се извини за прекъсването на разговора.

— Мога ли да видя дъщеря си? — попита Кристофър.

— Вероятно по-късно, като приключим с изследванията. Решихте да останете, така ли, мистър Винсънт?

— Да.

— Ще се опитам да ви осигуря стая за придружител. Бихте ли почакали тук, ако обичате.

Лекарят излезе и Саша стана от мястото си.

— Моля те, ако има някакви новини, ми звъни.

— Разбира се. Благодаря ти за това, че беше тук. Вземи шлифера ми. Ще изглеждаш доста странно, ако вървиш по улиците в този вид.

Саша взе шлифера му и го облече. После напусна болницата и спря такси. Мисълта, че трябва да види самодоволното лице на Никол,

когато се прибере вкъщи, без малко да го накара да се върне в болницата. Но Кристофър беше прав. Трябваше да поспи.

Когато се прибра, Саша завари Никол да седи на дивана в дневната. На масата пред нея имаше полупразна бутилка бренди. Тя скочи с леко олюляване, като го видя.

— Как е тя? Какво е станало? В операта се чуха разни слухове, че е умряла.

Саша беше поразен от очевидната паника, изписана на лицето ѝ.

— Не, Никол, не е умряла.

Тя се отпусна отново на дивана и се разплака.

— Слава богу, слава богу, толкова се изплаших.

Може би не я беше преценил правилно, може би тя наистина имаше сърце.

— Мади е все още в безсъзнание. Смятат, че е увредила гръбначния си стълб.

— О, боже... — Никол започна да трепери.

Саша седна до нея.

— Хайде, Никол, успокой се. Тя може да се оправи, макар лекарите да не са много уверени в това. Трябва просто да се надяваме.

Тя се отдръпна от него и си наля още бренди.

— Ако не се оправи, няма да си го простя — измърмори тя и го изпи наведнъж.

— Извинявай, Никол? Какво каза?

Тя погледна Саша с помътнял от алкохола поглед.

— Искам да кажа, че ще бъде ужасно да танцувам вместо нея утре.

— Никол, какво имаше предвид да си простиш? Не би могла да имаш нещо общо с този инцидент, нали?

Тя отново се разплака.

— О, Саша, не исках да я нараня лошо — изхленчи тя. — Само колкото да ѝ попреча да играе утре вечер. Леко запъване на лодката, падане с леки охлузвания... — гласът ѝ заглъхна и тя се разхълца силно.

Саша се отдръпна от нея. Помисли си, че беше толкова пияна, че вероятно халюцинираше.

— Моля те, Никол, нима се опитваш да ми кажеш, че си планирала това?

Тя скри лице в шепа.

— Да! Да! — извика тя. — И искаш ли да знаеш защо? Искаш ли? — тя се изправи несигурно. — Защото тя ми открадна ролята — гласът ѝ кънтеше от омраза, като посочи към него. — Открадна и теб. О, да, не мисли, че не знам, че я чукаш. Проследих те до нейния апартамент една неделя. Докато спеше в свободната стая и отказваше да докоснеш жена си, чукаше нея!

Беше само на педя от него, затова Саша не успя да се овладее. Сграбчи я и я разтърси като парцалена кукла.

— Ти, глупава краво! Кучко такава! — развика се той. — Никога не съм докосвал Мадлен Винсът!

— Спри! Недей! — плачеше Никол, докато Саша продължаваше да я разтърсва.

Щом отпусна ръце, Никол се строполи на пода пред него. Той клекна и я сграбчи за раменете.

— Искаш ли да знаеш защо никога не съм я докосвал? Както и теб също? Защото съм гей! Да, Никол, твоят съпруг е хомосексуалист, който намира мисълта за секс с която и да било жена за отблъскваща. Ожених се за теб, защото, ако не го бях направил, имиграционните власти щяха да ме изхвърлят от страната. Никога не съм те обичал. И как бих могъл? Ти си злобна извратена кучка, която използвах, за да постигна целта си. А скъпата ми приятелка Мадлен, която просто искаше да ми помогне, като ми позволяваше да се срещам с Игор в нейния апартамент, лежи в болница заради твоята патологична ревност! Отвращаваш ме!

Саша изтри собствените си сълзи ѝ погледна надолу към Никол. Не беше помръднала.

Той се отпусна тежко на дивана и се хвана за главата.

— Господи, аз съм виновен. Мадлен каза, че всичко ще свърши зле. Трябваше да я послушам.

— Лъжеш ме, нали, Саша? — едва чуто прошепна Никол. — Лъжеш, за да защитиш Мади. Знам, че имаш връзка с нея.

Той уморено поклати глава и въздъхна.

— Не, Никол. Ако можеш да се отърсиш от твоята мания относно Мади, ще видиш истината. Моята вина за случилото се е колкото и

твоята. Не повярвах на Мадлен, когато каза, че няма да се спреш пред нищо. Трябваше да я послушам.

— Значи твърдиш, че си се оженил за мен единствено за да избегнеш депортирането? — бавно каза Никол.

— Да.

— Обичам те, Саша. Смятах... смятах, че като отстраня Мади, можем да имаме шанс както на сцената, така и извън нея.

Той се втренчи в нея.

— Ти не знаеш как да обичаш, Никол. Смятам, че има нещо ненормално в теб.

— Не повече, отколкото в теб — спокойно отвърна тя.

— Е, утре ще имаш шанса, който чакаш толкова дълго. Докато Мади лежи в безсъзнание в болничното си легло, ти ще имаш възможността да блеснеш. Надявам се да изпиташ истинско удоволствие.

Искаше му се да има кураж да ѝ каже, че няма да ѝ партнира, но и за него това беше огромен шанс. Двамата щяха да носят вината заедно.

— Смятам, че трябва да ида в полицията и да им кажа какво си направила — бавно продължи той.

Никол вдигна глава и го погледна. Вече не беше пияна. Смущението в погледа ѝ беше отстъпило пред неприкритата злоба.

— Е, мили съпрузе, ако решиш да направиш това, ще трябва да отскоча до имиграционните служби и да им кажа, че съм била изиграна, за да се омъжа за теб. Сигурно ще им бъде много интересно да научат за връзката ти с Игор. Вероятно ще се съгласят, че най-добре за всички ни ще бъде да те качат на първия самолет за Москва. Затова нека се спазарим. Аз ще остана твоя жена дотогава, докато пазиш тайната ми. Утре и двамата трябва да направим най-хубавото представление в живота си. Знаем, че не по-малко от мен жадуваш за успех. Няма смисъл да проваляш шанса си, както и да разваляш всичко останало.

Двамата се гледаха предизвикателно и с нескривана омраза. Саша разбираше, че бяха стигнали до задънена улица. Искаше му се да има сили да ѝ се противопостави и да информира директорите на Ковънт Гардън, че Никол съзнателно беше изложила на риск живота на Мади, но същевременно предвкушаваше успеха и се радваше на

аплодисментите, които щеше да получи след премиерата утре вечер. Освен това, ако Никол наистина отидеше в имиграционните служби, щеше да се озове обратно в Русия още преди да се е усетил какво става.

Дори заради бедната Мадри, неговата скъпа приятелка, не би могъл да плати такава висока цена.

Той кимна бавно.

— Добре. Така да бъде. Сега си лягам. Утре ни чака дълъг ден.

Тръгна към вратата, но се спря и се обърна.

— Не си мисли, че сме се измъкнали от всичко това, Никол. Ще живеем с вината за стореното през остатъка от живота си. И двамата не сме свестни хора. Май сме точно един за друг.

Саша излезе от стаята и я остави сама.

43.

Мади беше обгърната като в тъмен пашкул от мрак, нарушаван единствено от потъването и изплуването от някакъв странен сън. Този сън сякаш продължаваше вечно, затова накрая тя реши, че трябва да се измъкне от него. Бавно отвори натежалите си клепачи. Чувстваше се ужасно, ужасно уморена.

Кристофър видя, че очите ѝ се отварят, и сграбчи ръката ѝ.

— Мади, здравей, миличка.

Не разбираше защо баща ѝ седеше до леглото ѝ.

— Какво правиш тук? — попита го тя и се опита да седне, но откри, че краката не я слушат.

— Не се опитвай да се движиш, скъпа. От лекарствата си доста замаяна.

Кристофър забеляза как паниката се изписа на лицето ѝ.

— Какви лекарства? Къде съм? Сънувах онзи ужасен сън, че танцувам Одета по време на сцената с езерото и... — Мади погледна измъченото лице на баща си, после вдигна ръка и се почеса по носа. Някаква пластмасова тръбичка влизаше в китката ѝ. Главата ѝ леко се проясни и очите ѝ се напълниха със сълзи. — О, божичко — прошепна тя. — Това се случи наистина, нали? В болница ли съм?

Кристофър кимна.

— Откога съм тук.

— От два дни.

— Тогава... — Мади се опита да мисли ясно, — тогава съм пропуснала премиерата. О, татко, пропуснала съм премиерата.

Кристофър взе книжни носни салфетки от нощното шкафче до леглото и изтри сълзите на дъщеря си.

— Ще има много други, ти не се притеснявай за това.

— Тя ли... искам да кажа, Никол ли танцува Одета/Одилия?

Кристофър кимна.

— Да.

Мади прехапа устни.

— Кога мога да се махна оттук?

— Е, хайде да караме едно по едно. За начало, ти вече се събуди. Падна доста зле.

— Да, помня. Въпреки всичко, мразя болниците — потръпна Мади.

— Моля те, скъпа, стой мирно.

Той гледаше как на лицето на дъщеря му се изписа смущение, после страх. Тя отново се опита да помръдне.

— Татко — каза тя с тъничко изплашено гласче, — не усещам краката си.

44.

Историята беше от онези, които медиите най-много обичаха. Млада балерина, покосена в самото начало на кариерата си, и друга — дори още по-красива — доведена в последния момент да я замести. На премиерата в Кралската опера станалата на крака публика извика Саша и Никол тринайсет пъти на бис. А когато пресата откри, че Зигфрид и Одета всъщност бяха семейни, приказката се превърна в действителност.

На сутринта след триумфа им телефонът не спря да звъни. Имаше молби за интервюта, за снимки, покани за дневни шоупрограми. Саша и Никол позираха влюбено пред обективите, съзнаващи своето двуличие, но неспособни да пропуснат възможността, която животът невинаги предоставя на всички. Този вид реклама щеше да циментира тяхното партньорство и да прибави блясък и пикантност, които щяха да привличат в залата все повече публика, дошла да види новите и съвсем млади Фонтейн и Нуреев.

Медиите отделяха съвсем малко място на Мади, споменавайки само, че е в болница и състоянието ѝ е стабилно. Историята на Саша и Никол беше тази, която щеше да продава вестниците им. Рецензиите за тяхното представяне бяха бляскави.

Два дни след премиерата двамата седяха в кухнята, закусваха и четяха неделните вестници сред ледено мълчание.

Телефонът иззвъня и Саша отиде да отговори.

— Саша, обаждат се Кристофър.

— Как е тя?

— В съзнание.

От гърдите на Саша се изтръгна хълцане.

— Слава богу.

— Но лекарите приключиха с изследванията и... — гласът на Кристофър секна. — Новините не са никак хубави.

— Кажете ми.

— В момента Мади не може да се движи от кръста надолу. Не чувства краката си.

— О... това... завинаги ли е?

— Не знаят. Смятат, че има оток в долната част на гръбнака. Той, в комбинация с шока, я парализира за момента. Това, което знаят със сигурност, е, че има пукнати прешлени.

Саша не беше чувал никога по-отчаян глас.

— Може ли да я видя?

— По-добре е да го отложим за няколко дни. Тя е силно упоена от успокоителните лекарства. Лекарите говорят, че ще я прехвърлят в болницата за гръбначни травми в *Стоук Мандевил*, ако няма подобрене.

— Ще ми се обадиш ли веднага щом стане възможно да я видя?

— Разбира се. О, моите поздравления. Ивет ми каза, че двамата с Никол сте били истинска сензация. Моля те, извини ме пред Никол, че не присъствах, и й предай моите сърдечни поздравии — Кристофър въздъхна. — Доволен съм, че ако някой трябваше да има изгода от нещастieto на Мади, то този някой беше Никол. Дочуване, Саша.

Саша държеше слушалката и не можеше да помръдне. Цялото му тяло трепереше. Накрая успя да остави слушалката и се върна в кухнята.

— Чете ли рецензиите в „Обзървър“? — Никол дъвчеше препечена филия. — Пише, че моята Одета била „свежа, примамлива и властна“. Какво има?

Тя се вгледа в бледото лице на Саша.

— Обади се Кристофър. Изпраща своите сърдечни поздравления и извинения, че не е бил на премиерата. О, да, каза също, че дъщеря му е дошла в съзнание и в момента е парализирана от кръста надолу.

Той се вгледа в ужасеното лице на Никол за миг, после се обърна и напусна стаята.

Себастиан пристигна със сутрешния полет от летище „Кенеди“, кипящ от възбуда. Престоят му в Ню Йорк беше страхотен. „Джаспър Конрад Продакшънс“ го бяха настанили в луксозен хотел на Сентрал Парк Саут и го бяха взели оттам за срещата му с Джаспър Конрад в черна лимузина.

По време на отличния обяд в „Четири сезона“ Джаспър му беше разказал за плановете си да постави на сцена мюзикъла на Себастиан.

— Очевидно ни чака дълга работа. Сюжетът се нуждае от обработване, както и либретото, но в основни линии нещата са чудесни. Смятам да пуснем първо една плоча, както направи Лойд Уебър с „Евита“. Има една песен, която според мен ще влезе в класациите.

— Да ни би случайно песента да е „Това любов ли е“?

— Всъщност, да. Сигурен съм, че ще се превърне в хит в Британия.

Обсъждането беше приключило с думите на Джаспър, че от следващата седмица включва Себастиан във вестниците за плащане. Себастиан се задължаваше да поработи върху песните, които според Конрад се нуждаеха от доизглаждане, и да подреди оркестрациите. Щяха да се срещнат, когато Джаспър се върне в Лондон след няколко месеца, и там вече щяха да продължат работата. Междувременно Джо Трефиус щеше да поддържа връзка със Себастиан в Лондон.

Главата му бучеше трескаво, докато чакаше багажа си и се питаше защо неговият винаги му се струваше последен. Нямахше търпение да прегърне Мади и да ѝ разкаже новините. Както, естествено, да чуе и нейните. Беше се опитал да ѝ позвъни на сутринта след премиерата, но никой не беше вдигнал телефона. Подозираше, че вероятно го бе изключила, за да поспи малко. Сега вече изгаряше от нетърпение да я види.

Най-сетне куфарът му пристигна и той се отправи към митницата, след което излезе през трети терминал. Беше малко разочарован, че Мади не го чакаше, макар и да не се бяха уговарили.

Реши да купи някои неделни вестници, за да почете, докато пътува в метрото. Той ги пъхна под мишница и се отправи към станцията на метрото. За щастие веднага хвана влак. Настани се на едно ъглово място и веднага отвори „Обзървър“ на страницата с рецензии за изкуство.

Сметна, че очите го лъжат. Дълго се взира в снимката на Никол и Саша в поза от „Лебедово езеро“. С бясна скорост зачете рецензията. Изведнъж купето му се стори ужасно задушно и му се догади.

Мади. В *Гай Хоспитъл*. Тежко ранена при падане по време на генералната репетиция.

— Исусе — изстена той, — моля те, дано да е добре.

Час по-късно Себастиан вече беше в приемната на огромната болница и се опитваше да открие къде се намира Мади.

— Не, няма я в никой от списъците — каза администраторката, втренчена в екрана на компютъра. — Да пробваме в интензивното. А, да, Мадлен Винсънт.

— Интензивното? — прошепна Себастиан.

— О, не, почакайте така — жената натисна една буква от клавиатурата. — Прехвърлена е в *Стоук Мандевил* тази сутрин.

— Как се стига дотам?

Жената му каза, че трябва да хване влак от станцията *Мерилбоун* и да пътува около час.

Себастиан побърза да излезе и спря такси.

Два и половина часа по-късно той пристигна в *Стоук Мандевил* и отново даде името на Мади на някаква администраторка. Казаха му да следва указателните знаци за отделението за гръбначни травми.

— Търся Мадлен Винсънт — каза той на сестрата зад бюрото.

Преди тя да отговори, някой сложи ръка върху рамото му.

— Здравей, Себастиан.

Обърна се и видя сивото лице на Кристофър да му се усмихва едва-едва.

— Как е тя? Какво стана, по дяволите? Току-що пристигам от Ню Йорк. Нямах никаква представа, че...

— Мадлен спи в момента. Пътува доста неудобно дотук. Хайде да идем да изпием по едно кафе, а? — Кристофър го поведе надолу по коридора към малка чакалня, после зарови из джоба си за десетпенсова монета за кафемашината. — Ето, заповядай. Карам само на него през последните няколко дни. Червата ми най-вероятно са прогнили вече.

— Значи си с Мади, откакто са я докарали тук?

— Пристигнах един час след като я бяха докарали в *Гай Хоспитъл*. Просто не можех да си тръгна, преди да е дошла в съзнание, а това стана вчера сутринта, слава богу. После решиха да я прехвърлят тук.

Той отпи глътка и седна на един от неудобните пластмасови столове.

— Какво се случи?

Кристофър му разказа подробно за инцидента, докато Себастиан слушаше мълчаливо и стискаше чашата си с кафе.

— Боже мой, Мади ми е разказвала колко сложна е техниката в сцената с езерото, но... — Себастиан погледна Кристофър подозрително. — Съвсем сигурен ли си, че е било инцидент?

— Разбира се. Че какво друго да бъде? Лодката спря рязко и се преобърна. От операта естествено ще проведат разследване.

— Щом Мади вече се е върнала в съзнание, след колко време ще разберат доколко тежки са травмите ѝ?

Кристофър въздъхна дълбоко.

— Ами, тя не чувства краката си.

— Мили боже! Какво казаха лекарите? Това дълготрайно увреждане ли е?

— Просто не знаят. Затова я прехвърлиха тук. Има пукнати прешлени, но засега лекарите казват, че трябва да изчакат, за да видят дали няма да си възвърне чувствителността в краката. Възможно е да стане. Очевидно отокът, получен от натъртването, причинява тази неподвижност.

— Мади сигурно е неутешима.

— За щастие тя е прекалено упоена в момента, за да се тревожи. Както казах, дадох ѝ нещо, за да я приспят веднага след пристигането тук.

Себастиан стана и започна да крачи из стаята.

— Кристофър, това е достатъчно лошо нещо за когото и да било, но Мади е балерина. В това се състои целият ѝ живот още от дете. Ами ако не може никога да танцува отново?

— Виж, Себастиан. През последните три дни непрекъснато си задавам същия въпрос. Отново и отново. И не стигам до никакъв отговор.

— Съжалявам. Толкова се вълнуваше, че ще танцува Одета/Одилия. Трудно мога да повярвам, че съдбата може да е толкова жестока.

Той седна и хвана главата си в ръце, неспособен да спре сълзите си. Кристофър го потупа по гърба.

— Хайде, недей. Трябва да мислим позитивно, заради Мади. Тя ми каза, че вие двамата сте... ами...

— Влюбени, смятам, е най-точната дума — продължи Себастиан.

— Ще трябва и двамата да сме силни заради нея. Трябва да ѝ помогнем да преживее това нещастие.

— Прав си. Съжалявам, сигурно е от шока. През цялото време на полета от Ню Йорк седях в самолета и се вълнувах, че ще я видя и ще чуя как е минала премиерата. Виж, мога ли да я видя?

— Не мисля, че лекарите ще ти позволят сега. Защо не идеш да хапнеш нещо, да се успокоиш и да се върнеш малко по-късно? Мади може да се е събудила дотогава, а ти може да си по-подготвен да се справиш със ситуацията. Последното нещо, което искаме, е да се покажем уплашени пред нея.

Себастиан кимна.

— Да. Прав си — той се изправи. — Виждам, че Никол е успяла да заеме мястото на Мади без никакви проблеми. За двамата със Саша има положителен коментар в „Обзървър“.

Кристофър се усмихна.

— Това е единственото добро нещо в цялата работа. Поне член от нашето семейство получи шанс след нещастieto с Мади. Сигурен съм, че и Мади ще мисли така.

Себастиан кимна вяло, изненадан, че Кристофър нямаше представа как се беше отнасяла Никол с дъщеря му.

— Ще се видим след малко — каза той и тръгна да си търси закуска.

Кристофър седна и потъна в размисли. Погълнат изцяло от живота си с Ивет, той само беше кимнал, когато преди месец Мади му беше казала за отношенията си със Себастиан. Сега започваше да осъзнава каква игра на съдбата беше това, че двамата бяха така влюбени. Започна да се чуди дали не трябваше да разкаже на Мади повече за начина, по който беше умряла майка ѝ, но това означаваше, че трябваше да разрови купчина спомени, които беше по-добре да останат забравени. Картината, която беше обрисувал на Мади за Антония и за това, колко са се обичали двамата, беше именно онази, която той искаше да си спомня.

Но какво щеше да стане, ако един ден тя разбереше?

Не, това, разбира се, беше невъзможно.

45.

— Щастлива ли си, скъпа?

Кейт и Джулиън бяха сами в малкото фоайе в отделението за специални посетители на летището в Антигуа.

— Много.

— Казах ти, че ще прекараме чудесно, нали? Тревогите ти бяха безсмислени — Джулиън стисна ръката ѝ. — Майка ми страшно те хареса. Знаех, че ще стане така. Тя много се вълнува за нашия годеж.

Един стюард дойде и им каза, че самолетът е готов да посрещне пътниците. Кейт последва Джулиън в първа класа и се настани удобно до него. Не можеше да повярва, че се връща в Англия, сгодена за мъж, който е една от най-изгодните партии в страната.

Щом самолетът се отдели от пистата, Кейт се загледа през прозореца. Когато кацнат, животът ѝ щеше да се промени завинаги.

— Майка ми каза, че ще трябва да изчакаме малко, преди да обявим намеренията си официално. Макар да съм сигурен, че това е само една формалност, трябва да попитам кралицата за разрешение да се ожена. Мама каза, че е обсъдила вече този въпрос и не очаква никакви проблеми. Във всеки случай това ще ти даде малко време да се организираш. Медиите ще те нападнат веднага щом чуят новината. Освен това ще имаме време да планираме някои неща. Мисля, че чух да споменават параклиса „Сейнт Джордж“ в Уиндзър около Коледа. Ще се промъкнем там през някоя от следващите седмици да го разгледаме.

Кейт кимна, като отново се питаше дали всичко това не е сън.

— Искам да кажа на родителите си.

— Разбира се. Щом майка се върне, ще ги покани в Кенсингтън Палас. Толкова съм щастлив, скъпа — Джулиън се наведе и я целуна. — Трябва да се порадваме на тези последни дни, когато все още не сме женени и не ни безпокоят. Поне на летището няма да ни чакат орди от фотографии.

След като похапнаха, той задряма. Кейт не успя да поспи. Все още я измъчваха съмнения, че нещо ще се случи и ще помрачи щастието ѝ.

След шест часа самолетът се спусна на пистата в „Хийтроу“.

Стюардът се приближи по пътеката към тях. Той се наведе към Джулиън.

— Бихте ли ме последвали за момент, сър?

— Разбира се. Няма да се забавя и минутка — намигна той на Кейт.

Той последва стюарда по пътеката и изчезна зад една завеса. Докато го чакаше да се върне, пулсът на Кейт се ускори и ръцете ѝ започнаха да се потят. Самолетът най-после спря окончателно.

— Виж, любима — каза той, като се отпусна отново на мястото си. — Опасявам се, че трябва да те оставя да минеш през митницата сама. Очевидно има някаква група фотографи, които ни чакат. Казаха ми, че е по-добре да напуснем летището поотделно.

Сърцето ѝ се сви.

— Но, Джулиън, защо? Искам да кажа, че не знам кой ги е осведомил, но...

— Това ще бъде последният път, когато се налага да правим това, обещавам ти, но ми дадоха нареждания. Нямам право да обсъждам защо се налага това. Ще ти се обадя довечера.

— Но какво трябва да казвам? Аз...

Стюардът се появи отново.

— Сър, бихте ли ме последвали, ако обичате.

Джулиън стана и взе ръчния си багаж. После нежно целуна Кейт.

— Не се тревожи. Просто не казвай нищо. И помни — каквото и да се случи, аз те обичам.

Той се усмихна на Кейт за последен път и тръгна след стюарда по пътеката.

След десет минути Кейт отиваше нервно към гишето за паспортен контрол и се чувстваше така, сякаш щеше да бъде хвърлена за храна на вълците. Все още не можеше да разбере защо я бяха оставили да застане срещу журналистите сама.

Нейният куфар беше един от първите, които се появиха на конвейера. Тя го грабна и се насочи към митницата.

Щом излезе през големите летящи врати, бутайки количката с багажа си, видя, че един мъж на бариерата я посочи.

— Ето я! — извика той.

Истинска стена от фотографски светкавици заслепи уморените ѝ от пътуването очи. Неочаквано се оказа заобиколена от цяла орда репортери, които започнаха да изстрелват въпросите си.

— Нямам какво да кажа, без коментар — каза Кейт, като се опитваше да си проправи път към изхода. Те обаче не я пускаха.

— Мис Джонсън, как се чувствате по отношение на случилото се?

— Без коментар.

— Имахте ли някакви догадки, че нещата са били толкова лоши, колкото изглеждат сега?

— Без коментар.

— Кога за последен път говорихте с баща си?

Кейт не разбираше защо никой не споменаваше името на Джулиън. Май продължаваха непрекъснато да питат все за баща ѝ. Ужасно ѝ се искаше да попита, но не можеше.

— Без коментар. Моля, пуснете ме да мина.

Най-сетне успя да се измъкне навън. Замаха отчаяно с ръка с надеждата, че някое от черните таксита, наредени на около двайсет метра от нея, ще тръгна към нея и ще я спаси. Слава богу, един от шофьорите забеляза сигналите ѝ и спря таксито си до нея. После излезе да вземе багажа ѝ.

— Пуснете дамата да мине, моля — каза той и грубо бутна един репортер встрани, за да може Кейт да се качи в таксито. После затвори вратата ѝ и побърза да заеме мястото си.

Тя погледна скупчените на стъклото лица, които надничаха към нея.

— Добре, мис. Трябва да ви измъкна оттук.

И като натисна клаксона, той даде газ и групата репортери се разпръсна.

Кейт се облегна благодарно на седалката, а таксито набра скорост.

— Благодаря ви, че ме спасихте — тихо каза тя.

— Моля, няма защо. За какво беше всичко това?

— Ще ми повярвате ли, ако ви кажа, че нямах никаква представа?

— Вероятно. Между другото, мис, накъде?

Прецени, че беше по-добре да иде при родителите си и да разбере какво става.

— *Фицджон авеню, Хампстед*, ако обичате.

— О, и вие ли живеете там? Точно там стана стрелбата тази сутрин.

— Каква стрелба?

— Естествено е да не знаете, щом сте били нейде в чужбина. Става дума за онзи издателски магнат — Натаниел Джонсън. Двамата с неговата госпожа бяха намерени застреляни тази сутрин.

46.

Мади нямаше представа от колко време е в болница. Спомняше си пътуването в линейката, макар да ѝ се струваше, че беше станало преди месеци. Новата ѝ стая беше много по-тиха от предишната. Искаше ѝ се само да спи.

Една сутрин отвори очи. Чувстваше се страшно уморена.

— Здравей, мила? Как си? — Себастиан се наведе над нея ѝ я целуна.

— Благодаря, ужасно — изстена Мади. — Сигурно съм тук от месеци.

— Не, всъщност само от седмица.

Мади облиза устни. Бяха сухи и напукани.

— Жадна съм.

— Чудесно! Това означава, че сигурно се чувстваш малко по-добре — наля вода и поднесе чашата до устните ѝ.

— Май ще е по-лесно, ако седна — каза Мади, тъй като по брадичката ѝ се стече вода.

— Не, има строги нареждания да стоиш в това положение, моето момиче.

Съвсем предпазливо Мади се опита да раздвижи палците на краката си. Изпита ужасна болка. Опита се да вдигне глава и да огледа тялото си, но не намери сили. Себастиан наблюдаваше лицето ѝ и знаеше какво си мисли. Рано или късно тя трябваше да узнае истината. Той хвана ръката ѝ.

— Искаш да знаеш какво се е случило с теб, нали, любима? — нежно каза той.

— Така ли, Себастиан? — отвърна съвсем тихо Мади. — Май начинът, по който се чувствам, ме кара да предпочета блаженото неведение.

— Ще се справиш, мила — успокои я той.

— Значи ще танцувам в „Лебедово езеро“ следващата седмица?

— Не, не съвсем, но... — Себастиан не знаеше как щеше да реагира тя. Достатъчно ужасно бе да обясняваш на някого, че може да мине година, преди да проходи, и то с помощта на бастуни, но тя бе младо момиче и животът беше пред нея.

— Падането ти от лодката беше много лошо. Част от нея те затисна. Сега си в отделението за гръбначни травми в *Стоук Мандевил Хоспитъл*, тъй като имаш пукнати прешлени. При интензивна физиотерапия ще зараснат добре.

Мади го изгледа.

— Защо имам усещането, че това бяха добрите новини?

— Ами лекарите ни увериха, че отново ще можеш да ходиш. Ще е нужно време и търпение, но...

Изражението на лицето ѝ го накара да млъкне.

— Какво искаш да кажеш с това, че ще ходя отново? За бога, Себастиан! Казваш го, като че ли съобщавах нещо хубаво! Защо не ми кажеш след колко време ще мога да танцувам?

— Мила, всеки случай е различен.

Той търсеше точните думи, но знаеше, че те не са достатъчно добри. Видя, че очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Опитваш се да ми кажеш, че може и да не танцувам повече, нали? — прошепна тя.

Той хвана ръката ѝ и я стисна.

— Не, скъпа. Искях да ти кажа, че през последните дни имаше моменти, когато двамата с баща ти мислехме за най-лошото и...

— Казваш ми, че трябва да благодаря на щастливата си звезда, че съм още жива, така ли?

— Опитвам се да кажа, че трябва да приемеш нещата такива, каквито са.

Тя се извърна настрана.

— Моля те, излез и ме остави на спокойствие.

— Мади, не ме отпращай. Аз...

— Върви! Моля те, Себастиан.

— Добре, но само за малко. Баща ти всеки момент ще дойде.

— Не искам да виждам и него.

Гласът ѝ беше толкова студен, че той потръпна.

— Не искаш да кажеш това.

— Искам.

Себастиан се изправи. Чувстваше се ужасно. Не беше успял да се справи със ситуацията. Трябваше да помоли лекаря да говори с нея. Нямахме смисъл да седи тук и да я разстройва още повече.

— Сигурна ли си, че си добре?

— Да, чувствам се чудесно.

Себастиан излезе и Мадис усети как по вените ѝ нахлува студеният поток на отчаянието.

Хич не я беше грижа дали щеше да може да ходи отново или не. Това не беше важно.

Ако не ще може да танцува, няма смисъл да живее.

47.

Кейт никога не разбра как преживя седмицата след смъртта на родителите си. Беше пристигнала на *Фицджерсон авеню* и беше заварила част от улицата изолирана с кордон.

Един от полицаите я беше въвел, уплашена и пребледняла, в кабинета на баща ѝ.

— Седнете, мис Джонсън. Детектив Уилкис ще дойде при вас след малко.

Кейт кимна и извади пакет цигари. Опита се да запали една, но ръката ѝ трепереше така силно, че не успя. Полицаят взе запалката и ѝ даде огънче. В този момент в стаята влезе леко оплешивяващ мъж и се ръкува с нея.

— Аз съм инспектор Уилкис. Разбирам колко ужасна за вас е тази сутрин. Обадохме се на летище „Хийтроу“ и ги помолихме да кажат на пилота ви, че ще е по-добре да слезете от самолета по-дискретно. Вероятно съобщението ни не е пристигнало.

Беше пристигнало, помисли си Кейт с горчивина, но очевидно имаше друга, по-важна персона, която трябваше да бъде предпазена от скандала.

— Аз... — Кейт преглътна шумно, събирайки смелост да изрече думите — разбирам, че моите родители са мъртви. Какво стана?

— Все още нямаме потвърждение от съдебните лекари, които проверяват доказателствата, но със съжаление трябва да ви кажа, че засега всички улики говорят за самоубийство. Предполагаме, че баща ви е застрелял майка ви, а след това е насочил оръжието към себе си.

— Никога! — противопостави се Кейт. — Баща ми не би отнел живота на майка ми, нито пък своя. Вие сте на грешен път. Търсите си извинение, защото нямате никакви следи!

Тя стана, но краката ѝ се подкосиха и отново се отпусна на стола.

— Разбирам колко ви разстройва всичко това, мис Джонсън, но повярвайте ми, ако родителите ви са убити, можете да бъдете сигурна,

че ще намерим виновника. Знаехте ли, че бизнесът на баща ви беше в процес на разследване от Отдела за стопански престъпления?

Кейт кимна.

— Да, но не виждам какво общо има това с тяхното убийство.

— Резултатите от разследването ще са известни днес.

Детективът наблюдаваше Кейт за някаква реакция. Тя седеше напълно неподвижно, вцепенена от шока!

— И?

— Те могат да се окажат от значение...

— Но вие все още не знаете дали е самоубийство! — отчаяно каза Кейт. — Баща ми имаше много врагове заради своите успехи.

— Съзнавахте ли, че империята на баща ви е на ръба на банкрута?

— Вие откъде знаете, че е така? Да не сте посветен в сделките на баща ми?

— За нещастие от утре всеки гражданин на нашата страна ще бъде посветен в сделките на баща ви.

Очите на Кейт се изпълниха със сълзи на гняв и разочарование.

— Сигурно са сгрешили! Компаниите на баща ми струват милиони и той щеше да ми каже, ако имаше проблеми.

Тя потърси кърпичка в чантата си и си издуха носа.

— Извинете, мис Джонсън, но е необходимо да ни отговорите на някои въпроси. Твърдите, че баща ви никога не ви е споменавал, че има проблеми в работата си, така ли?

— Да, никога.

— А майка ви?

Кейт тъкмо щеше да поклати глава, когато се сети за онази нощ, в която беше посетила майка си. Нямахше съмнение, че тогава тя беше много разтревожена.

— Майка спомена, че ще има разследване, но ми каза, че няма за какво да се притеснявам.

— Баща ви изглеждаше ли особено притеснен през последните няколко месеца? По-точно, имахте ли чувството, че нещо го тревожи?

Кейт се опита да си спомни последния път, когато беше видяла баща си. При всичките й отбивания вкъщи той не си беше у дома.

— Не съм го виждала известно време — тихо каза тя.

Помисли си, че само преди няколко часа беше истински развълнувана, че ще съобщи на родителите си за своя годеж. Очите ѝ отново се напълниха със сълзи.

— Добре. Мисля, че това е достатъчно за днес. Неприятно ми е, но трябва да ви помоля официално да разпознаете родителите си — внимателно каза детективът. — Най-добре е да свършите с това задължение веднага и да не мислите повече за него. Имате ли някакви роднини, на които мога да се обадя? Може би е по-добре да има близък човек с вас.

Кейт тъжно поклати глава.

— Не. Родителите ми бяха единствените ми роднини.

В моргата повдигнаха някакъв бял чаршаф и ѝ показаха лицата — първо на майка ѝ, после на баща ѝ. Кейт излезе от студената стая, като си мислеше, че ще припадне всеки момент.

— Бихте ли искали някой полицай да ви откара до дома ви? — попита детективът.

Кейт кимна.

— Да, моля, много мило от ваша страна.

— Щом нямате никакви роднини, може ли да извикам някой от вашите приятели да ви прави компания?

Джулиън, помисли си Кейт. Той щеше да се погрижи за нея. Щеше да му се обади, след като се прибере вкъщи.

— Не се тревожете. Ще се оправя.

— През следващите няколко дни ще поддържам връзка с вас, защото неизбежно ще възникнат още въпроси, които ще се наложи да ви задам. Наистина ви съветвам да се опитате да си намерите някое друго място, където да останете през следващите няколко дни. Репортерите най-вероятно ще спят на стъпалата пред дома ви.

— Накъде, мис Джонсън? — попита полицаят.

Кейт реши да се върне в апартамента си, поне засега. Щеше да се обади на Джулиън. Може би той щеше да измисли къде да отиде, докато се успокоят нещата.

Точно както детективът беше предсказал, пред сградата имаше цяла орда журналисти. С помощта на полицаия, който носеше куфара ѝ, тя си проправи път през тях, без да обръща внимание на въпросите, които ѝ крещяха. С облекчение отвори вратата на апартамента, пусна завесите в дневната и спалнята и се отпусна на дивана. Посегна към

телефона и набра номера на Джулиън. Нададе вик на разочарование, щом чу включването на телефонния секретар, но остави съобщение да ѝ се обади спешно. Сигурно вече беше чул новината? Може би вече беше тръгнал насам? Божичко, колко ѝ беше нужен сега!

Кейт седна в мрачната дневна, заслушана в тишината. Продължаваше да си мисли, че трябва да се обади на майка си, че тя щеше да знае какво да се направи, но тогава осъзна, че майка ѝ никога вече не можеше да ѝ помогне. Дишането ѝ се учести, зави ѝ се свят и тя започна да се задушава.

— Спокойно, спокойно — непрекъснато си повтаряше. Наля си едно голямо бренди и го изпи с гримаса на отвращение. Беше в шок. Това беше всичко. Щеше да ѝ мине.

Два часа по-късно Кейт вече бе търсила Джулиън пет пъти и винаги ѝ беше отговарял телефонният секретар. В отчаяното си желание да поговори с някого тя позвъни на Мади. Отново нямаше отговор.

Погледна часовника си. Все още показваше времето в Антигуа, затова го пренави. Включи телевизора, за да се поразсее, докато чака обаждането на Джулиън. Лицата на майка ѝ и баща ѝ се показаха на екрана пред нея. Тя изплака и загаси телевизора.

В десет часа Кейт все още седеше сама в тъмнината. Бутилката с бренди беше полупразна и по лицето ѝ се стичаха сълзи на самосъжаление.

— О, мамо, тате, как можахте да ме оставите така? — проплакваше тя.

Сигурно беше заспала, защото се събуди вдървена на дивана. Вътрешностите ѝ вряха и тя изтича в банята да повърне. Изми лицето си със студена вода, върна се в дневната и набра номера на Джулиън. Сигурно най-сетне се беше прибрал вкъщи. Когато чу металното щракване на телефонния секретар, постави слушалката обратно. Не разбираше къде може да бъде той, защо не ѝ се обаждаше и защо не бе дошъл да я види.

Освен ако... не, сигурно не. Джулиън я обичаше. Това, което се беше случило с нейните родители, нямаше нищо общо с тяхното бъдеще.

Но четири дни по-късно, когато съдебните лекари потвърдиха, че баща ѝ наистина беше застрелял майка ѝ, а после и себе си, докладът

на икономическата полиция беше направен обществено достойно и вестниците тиражираха истории за срутвщата се империя на Натаниел Джонсън, както и за незаконните сделки, които бил правил. Кейт разбра, че Джулиън никога повече нямаше да ѝ се обади.

48.

Саша вървеше бързо по *Хампстед Хийт* и се оглеждаше на всички страни. Винаги, когато идваше тук, знаеше, че поема голям риск. Ако някой го забележеше и съобщеше на журналистите, тайната му щеше да излезе наяве и това щеше да бъде краят на неговата кариера във Великобритания. Никол щеше да каже на властите, че бракът им е фиктивен, и той щеше да се озове в самолета за Русия, преди да успее да мигне. Тя неведнъж му беше казвала, че няма да го защити в случай на скандал.

Но той имаше свои нужди и трябваше да ги задоволява. Щеше му се Игор да не се беше върнал в Ню Йорк, но още преди да се разделят, Саша беше станал доста неспокоен. Той обичаше тръпката на търсенето и на новата плът, притисната в неговата. За него удоволствието ставаше още по-силно, когато знаеше, че има риск да бъде хванат.

След пет минути един изключително красив рус младеж вече вървеше до него. Отправиха се към мъжките тоалетни, без да говорят.

Четирийсет минути по-късно Саша търсеше такси, за да отиде до Ковънт Гардън. Надяваше се, че последните двайсет минути щяха да заситят нагона му поне за седмица.

Естествено имаше и други причини да съкрати своите похождения до минимум. През последната година беше чул, че трима негови приятели бяха умрели от СПИН в Ню Йорк. Говореше се, че СПИН се разпространява с бързината на огъня, в гей общността в Англия, макар и да не познаваше никого, който да е болен.

Саша вече не си водеше сметка за броя на любовниците си. Какъв беше смисълът? Може би трябваше да използва предпазни мерки, но те убиваха спонтанността, чувствителността и интензитета на удоволствието. Мисълта, че може би играе на руска рулетка с живота си, не беше от най-приятните.

Настанен в таксито, той се замисли за представлението на „Призракът на розата“, в което двамата с Никол щяха да играят

главните роли довечера.

След представлението Никол седеше пред огледалото в гримьорната си и оправяше грима си. Погледна отражението си в огледалото и въздъхна.

Имаше онова, за което беше мечтала през последните две години: гримьорна номер едно в операта, бляскаво бъдеще в кариерата и красив и преуспяващ партньор на сцената и извън нея.

Въпреки това се чувстваше ужасно. Възхвалите, които получаваше за играта си през последния месец, бяха помрачени от факта, че дълбоко в сърцето си тя знаеше, че Мади беше тази, която трябваше да ги получава. Чувството за вина, което изпитваше от онзи ужасен ден, когато откараха Мади в болницата, не беше изчезнало. Даже се беше засилило, след като Саша ѝ беше съобщил потискащата прогноза на лекарите за бъдещето на Мади.

След шест седмици в болницата, изглежда, Мади имаше шансове да проходи отново. Някога. Но в момента беше в инвалидна количка. Що се отнася до бъдещето ѝ като балерина, лекарите не даваха никаква надежда.

С кариерата на Мади беше свършено. И именно Никол я беше погубила. Саша изпитваше особено удоволствие, докато негласно я осъждаше, описвайки депресията на Мади. Разказа ѝ, че Мади почти не говорела и че лекарите били разтревожени за умственото ѝ състояние не по-малко, отколкото за физическия ѝ напредък.

Ивет не преставаше да пита Никол дали е посетила Мади. Никол скалъпваше по някое половинчато извинение, защото знаеше, че няма да понесе гледката на Мади в инвалидна количка.

Чувствата ѝ към Саша още повече объркваха нещата. Колкото и да се опитваше, Никол не преставаше да го желае, макар че той я игнорираше през повечето време и когато наистина говореше с нея, го правеше с неприкрита неприязън. Беше сигурна, че той си има мъже любовници. Непрекъснато изчезваше и Никол се срамуваше да признае, че сънищата ѝ бяха изпълнени с ужасни фантазии за онова, което той правеше с тях.

Чувстваше се непривлекателна и незадоволена. Искаше ѝ се някой да я вземе в прегръдките си и да ѝ каже, че е красива.

Тъкмо се отправя към изхода, когато Стан я извика от портиерната да ѝ предаде някаква бележка.

Тя му благодари и излезе навън да раздава автографи. Отвори я чак в таксито за вкъщи. Пулсът ѝ се ускори.

Скъпа госпожице Делиз,

Както може би знаете, неотдавна бях уволнен от Кралската опера във връзка с нещастния инцидент, засягащ Мадлен Винсънт. С оглед на това смятам, че ми се полага известна компенсация. Като се има предвид колко преуспяваща сте вие, след случилото се с мис Винсънт, не ми се ще да ви безпокоя, пък и предполагам, че не желаете да ме виждате. Затова прилагам своята банкова сметка. Предлагам сумата от двеста лири, която да внасяте ежемесечно директно от вашата банкова сметка до по-нататъшни уточнения. С нетърпение очаквам първата си вноска следващия месец.

Бележката не беше подписана. Тя потръпна. Това беше изнудване. Но какво можеше да направи? Разбра, че можеше да бъде и по-лошо. Поне вноските, които искаше той, бяха съвсем дребни, като милостиня, дори и да трябваше да му ги плаща до гроб.

Но цената, която трябваше да плати за успеха си, беше висока. Започваше да се чуди дали си бе струвало.

49.

Себастиан загаси цигарата си в капачката от буркан върху пианото и отметна косата от лицето си. Прозя се и си погледна часовника. Оставаха още два часа, преди да стане време да иде до болницата при Мади, но първо имаше среща с Кристофър.

Беше прекарал по-голямата част от нощта, работейки върху мюзикъла си. Съвсем естествено беше при това пътуване напред-назад до болницата и прекарване на повече то време през деня там да изостане с работата. Джаспър Конрад пристигаше в Лондон през юли и щеше да поиска да чуе преработените песни. Себастиан знаеше, че има още много работа, преди мюзикълът му да придобие най-добрия си вид. Трябваше да се затвори за два-три месеца и наистина да се залови за него изцяло.

Изми се бързо и си облече чиста риза, сложи малко храна за Шехеразада, която се свлече от разхвърляния диван и я подуши подозрително. Скоро след инцидента Себастиан се беше съгласил с Кристофър да се премести в апартамента на Мади. Освен че беше по-голям от неговия, можеше да се грижи за Шехеразада. През последните седмици котката изглеждаше не по-малко депресирана от господарката си.

— Какво да ти взема за пиене? — попита Кристофър.

— Една бира би ми дошла като истинска почерпка.

— Добре.

Кристофър се запъти към бара, а Себастиан се настани на едно от покритите с изтъркана дамаска канапета. Кръчмата беше близо до болницата и двамата с Кристофър често се оттегляха там през последните седмици.

— Ето — Кристофър постави двете бири върху издрасканата маса. — Наздраве.

— Да, наздраве — повтори като ехо Себастиан.

— Видях се с лекаря на Мади тази сутрин. Не вижда причини Мади да остава повече в болницата. Смята, че смяната на обстановката може да ѝ помогне. Предложи оздравителен дом, но смятам, че най-доброто решение за Мади е да дойде при мен и Ивет. Можем да превърнем дневната в нейна стая. Тоалетната е в съседство и Ивет предложи да инсталираме и душ в нея. Ако Мади не успее да проходи с бастуни толкова скоро, колкото се надяваме, ще помислим за подвижен стол за стълбището до горния етаж.

Себастиан знаеше, че трябва да бъде особено тактичен.

— Хм. Не ме разбирай погрешно, не мисля, че Мади има нещо против Ивет, но наистина ли е добра идеята да живее в една къща с една от най-преуспелите балерини на десетилетието? Особено когато дъщерята на Ивет е заела мястото ѝ в Кралския национален балет? И, разбира се, другият проблем е, че ще трябва редовно да ходи на физиотерапевтични процедури в *Стоук Мандевил*. Това би било доста дълго пътуване за нея.

— Разбирам твоите доводи, но не искам Мади да ходи в друго болнично заведение. Смятам, че ѝ е нужен домашен уют.

— Съгласен съм с теб. Може ли да направя едно предложение? Имам един приятел, композитор, който притежава чудесна вила в едно село на име Монкс Ризбъроу. Красотата на това място е забележителна, освен това го е наследил от майка си, която е била инвалид, и домът ѝ е приспособен за инвалидна количка. Приятелят ми с удоволствие ми го предлага под наем дотогава, докато го искам. Там има достатъчно място и за пиано, което означава, че мога да работя и да се грижа за Мади едновременно. И — добави той — вилата е разположена на много тихо местенце, само на двайсет минути от болницата.

— Това наистина звучи добре. Но, Себастиан, сигурен ли си, че можеш да поемеш грижите за Мади? Тя не само се нуждае от постоянни физически грижи, но е ужасно депресирана. Знам, че имаш определени срокове за мюзикъла и...

— Обичам Мади и искам да се грижа за нея.

— Има един проблем. Нямах кола.

— Ще си купя.

— Ако Мади възприеме твоята идея, сигурен съм, че Ивет ще ти помогне финансово да си купиш кола. И естествено аз ще ви посещавам толкова често, колкото ми е възможно.

— Разбира се. Надявам се да не смяташ, че искам да ти открадна Мади.

— Добре, да вървим да видим какво ще каже тя.

— И така, скъпа, това са нашите предложения — завърши Кристофър. — Какво ще кажеш?

Двамата със Себастиан седяха и чакаха някаква реакция от страна на фигурата в инвалидната количка. Мади се размърда нервно и продължи да гледа през прозореца.

— Нямам нищо против.

— Е, какво предпочиташ — да останеш при мен и Ивет за известно време или да идеш във вилата със Себастиан?

— Казах, че нямам нищо против — повтори Мади отегчено.

— Ако идем във вилата, тогава и Шехеразада ще може да дойде там. Тя много тъгува за теб, Мади — тихо каза Себастиан.

Мади бавно извърна глава и го погледна. Стори му се, че забеляза някаква сянка на усмивка да пробягва по устните ѝ.

— Тогава по-добре да ида във вилата.

50.

Монкс Ризбъроу беше китно селце в Бъкингамското графство, само на седем мили от *Стоук Мандевил*. Вилата беше уединена, построена сред нива, голяма около два декара. Изгледът към околностите беше прекрасен. На долния етаж имаше уютна дневна с огромна камина и таван с много греди, кабинет, в който сега се намираще пианото, баня с душ и тоалетна, както и спалня, където щеше да спи Мади. Горе имаше още две стаи и баня.

— Е, как ти се струва, любима? — Себастиан беше сложил кошницата на Шехеразада върху коленете на Мади, докато буташе количката ѝ към входната врата.

— Много е хубаво — равнодушно отвърна тя.

— Много хубаво? Боже мой, аз мествя рая и земята, за да намеря за теб и проклетата ти котка удобно местенце в провинцията, близо до болницата, а ти казваш само едно „Много е хубаво“ — Себастиан се усмихна на Мади, докато отваряше вратата. Беше си обещал, че колкото и затворена и негативно настроена да продължава да бъде, той няма да избухва. — Ето ни, пристигнахме — той вкара количката ѝ в дневната. — Би ли искала да видиш стаята си?

Мади сви рамене.

— Нямам нищо против.

Себастиан си помисли, че ако тя го каже още веднъж, ще я удуши. Но използвайки неподозирани си резерви от търпение, той рече:

— Е, добре, все пак ще ти я покажа.

Тя огледа хубавата, по женски подредена стая и не каза нищо.

— Все пак е малко по-добре, отколкото в отвратителната болнична стая. Оставям те тук, докато взема куфарите и провизиите от колата. Купил съм много консерви, за да не би да ни затрупат преспи и да останем откъснати от света.

— Себастиан, не ставай смешен. Сега е юни.

— Да, но мотото на всеки добър скаут е да бъде готов за всичко. Връщам се след минутка — и излезе, като ѝ намигна.

— Би ли искала най-сетне да излезеш? — прошепна Мади на пухкавото личице, което я гледаше от кошницата върху коленете ѝ. Котката пристъпи предпазливо върху скута ѝ. Мади остави кошницата на пода, прегърна я и продължи:

— Съжалявам, че отново трябваше да те оставя, мила, но вече се върнах — котката замърка в ръцете ѝ и очите на Мади се напълниха със сълзи, но щом чу стъпките на Себастиан, тя побърза да ги изтрие.

Себастиан беше предупреден от лекаря да не очаква бързо подобрене в душевното състояние на Мади. Беше казал, че ще ѝ е нужно време да свикне с шока да гледа към бъдещето, знаейки, че няма да може да танцува отново.

— Това е като смъртта на близък роднина — беше казал лекарят. — Мади толкова е свикнала да има само един фокус в живота си, че сега, когато ѝ е отнет така рязко, нервната ѝ система не може да понесе шока. Тя все още си мисли, че животът няма какво да ѝ предложи. Но ще настъпи подобрене.

След десет дни Себастиан започна да се пита дали не се беше нагърбил с непосилна задача. Сякаш жизненото момиче, което познаваше, беше заменено с някаква непозната, чиято прилика със старата Мади беше само физическа.

След като ѝ помогнеше да стане от леглото сутрин, той я водеше в банята да се измие и облече. После тя оставаше там, където я оставеше, втренчена в пространството, докато дойде време за физиотерапията ѝ. Себастиан се напрягаше да измисля начини да я ангажира — купуваше ѝ книги, вземаше видеокасети, предлагаше разходки или обяд в някоя провинциална кръчма, но тя само свиваше рамене и казваше, че няма нищо против.

Лекарят му беше казал, че Мади трябва да бъде подтиквана да упражнява краката си в инвалидната количка. Всеки път, когато ѝ предлагаше да опита, тя свиваше устни и казваше, че е твърде уморена. И макар да беше напълно способна да си направи нещо за пиене или някаква закуска в специално пригодената кухня, не правеше

усилие да върши нищо за себе си. Себастиан знаеше, че ако не я караше да се храни, тя едва ли щеше да го прави.

Един следобед, когато влезе в болницата да я вземе от водните процедури, нейната рехабилитаторка го дръпна встрани. Каза, че тялото на Мади е вече напълно подготвено за подобрене, но самата Мади сякаш не иска това да стане. Себастиан отвърна, че ще се опита да поговори с нея, но като я пренесе в колата и тя седна и се умълча, настроението му съвсем помръкна.

Имаше и друг проблем. Беше си мислил, че вилата ще бъде идеално място за работата му, но откри, че дните му се запълваха с нещата, които вършеше за Мади. Когато наистина седнеше пред пианото, докато тя беше на процедури, мислите му бяха толкова заети с нея, че само стоеше и гледаше клавишите.

Единственото същество, към което Мади проявяваше някакви емоции, беше проклетата котка. Себастиан започваше да се дразни само при вида ѝ. Не можеше да не се чувства обиден от начина, по който Мади го беше изолирала от себе си. Искаше му се тя да избухне, да крещи и да плаче, но да не гледа повече безжизнената ѝ физиономия и празен поглед.

Бореше се със себе си, защото знаеше, че ако няма признаци на подобрене в близко бъдеще, трябваше да се признае за победен и да предложи на Кристофър да потърси професионална помощ за Мади. Вероятно беше твърде наивен, за да смята, че тя се нуждае именно от неговата любов. Мади не реагираше по никакъв начин на усилията му, сякаш ѝ беше напълно непознат.

Една сутрин по време на третата им седмица във вилата Себастиан беше в кухнята и приготвяше закуска, докато Мади се оправяше в банята. Шехеразада се търкаше в краката на Себастиан, за да получи втора купичка храна.

— Не, котко! Вече ти дадох цяла купа „Уискас“. Не може да си още гладна!

Той постави чаша мляко пред мястото на Мади и се обърна да вземе маслото и препечения хляб. Като слагаше чинията с хляба на масата, завари Шехеразада да души млякото на Мади.

— Слизай! Махай се отгук! Веднага!

Себастиан понечи да свали със замах котката, но едновременно с това бутна и чашата с млякото. Той подритна леко Шехеразада отзад и се зае с разлятото на пода мляко.

— Как смееш!

Гласът, който чу, беше само сърдит шепот. Себастиан вдигна глава и видя Мади в количката си на вратата на стаята.

— Здравей, закуската е почти готова. Шези току-що бут...

— Попитах, как смееш! — лицето на Мади беше преbledняло от гняв.

— Как смея какво?

— Ако само някога посмееш да докоснеш отново котката ми, ще...

Тя удари кокалчетата на ръцете си в облегалките на инвалидната количка.

— Мади, за бога, аз едва я докоснах. Беше си навряла носа в млякото ти и...

— Просто я остави на мира отсега нататък. Тя е моя. Как смееш, как...

— Мади, може и да не си забелязала и кой знае как е станало това, но аз съм този, който се грижи за проклетата ти котка през последните два месеца! Уредих да наемем това място, защото си мислех, че може да ти е от полза, и оттогава правя всичко, на което съм способен, за да те развеселя и мотивирам. Боже мой! Не искам и не очаквам благодарност за нищо. Правя го, защото те обичам. Но в продължение на три седмици, откакто сме тук, ти не ми каза спонтанно и две думи, освен да ме нахокаш, че съм изгонил проклетата ти котка от кухненската маса. Струва ми се, че не си справедлива. Зная, че ти е много тежко, но, боже мой, правя всичко, което е по силите ми!

Той разсеяно прокара ръка през косата си и продължи:

— Очевидно не ме искаш тук и нищо, което правя, не е достатъчно добро за теб. Предлагам да извикаш Кристофър и да го помолиш да дойде и да те вземе. Може да те върне в Лондон. Очевидно не си щастлива тук с мен.

Себастиан погледна бледото лице, което му отвърна със същото безизразно изражение, и въздъхна.

— Отказвам се. Победен съм. Закуската е готова. Ако имаш нужда от нещо — аз съм в кабинета. Извини ме.

Той мина покрай инвалидната количка, отиде в кабинета и затвори вратата. Седна пред пианото, вдигна капака и удари с ръце върху клавишите. Стаята се разтреса от ужасния неблагозвучен шум.

Бяха минали два часа, а Себастиан все още не беше изсвирил нито една нота. Въпреки първоначалния си гняв сега се чувстваше ужасно виновен, че се беше развикал на Мади. Седеше отнесен и гледаше разсеяно през прозореца спокойната околност. Бог знае какво въздействие можеше да има неговото избухване. Налагаше се да преглътне гордостта си и да отиде да се увери, че тя е добре.

Очевидно се беше провалил. Реши да се обади на Кристофър следобед и да го помоли да вземе Мади към края на седмицата.

След още половин час не можа да издържи повече на тишината, стана от табуретката пред пианото и се отправи към вратата. В този момент тя се отвори и Мади вкара количката си в стаята. Все още бледа, тя изглеждаше по-спокойна.

— Добре ли си? Тъкмо идвах да проверя.

Тя кимна.

— Виж, съжалявам, че ти се развиках. Не бях прав и...

— Не, Себастиан, моля те, не се извинявай. Вината беше моя. Държах се ужасно и наистина съжалявам.

Тя не смееше да го погледне, а той се наведе и взе ръцете ѝ в своите.

— Не, не си, мила. Всичко е толкова ужасно за теб...

— Това не е извинение. Откакто стана инцидентът, ти се държиш великолепно, а аз съм толкова погълната от своето нещастие, че се изненадвам как си ме понасял толкова дълго. Във всеки случай знам, че пренебрегваш работата си, а аз съм едно огромно бреме върху раменете ти. Ще се обадя на татко и ще му кажа да ме върне в Лондон. Сигурна съм, че мога да продължа физиотерапията си и там. Ти беше фантастичен, Себастиан, и няма да е справедливо да правиш повече това.

— О, мила, ти не си бреме. Просто си скубех косите, защото изглеждаше така отчуждена, а аз не можех да ти помогна. Мади, моля те, не се връщай в Лондон. Обичам те. Искам да бъда с теб.

— Много си мил, Себастиан, но аз не съм човекът, който бях, и се съмнявам, че някога отново ще бъда. Едва ли искаш да се обвързваш с инвалид, който зависи от теб за всяко нещо.

— Мади, моля те, погледни ме.

Тя сви юмруци и поклати глава.

— Моля те — настоя той и вдигна брадичката ѝ, за да погледне в очите ѝ. — Скъпа, обичам те, независимо дали си в инвалидна количка или не. Но тя няма да ти е нужна дълго. Единственото, което има значение, е да знаеш дали още ме обичаш.

— Но аз нямам какво да ти предложа, Себастиан. Аз съм инвалид без бъдеще. Можеш да си намериш нещо по-добро — зададено отвърна Мади.

— Може да не си забелязала, но аз те харесвах доста преди да ми мине през ум, че ще станеш преуспяваща балерина. Обичам те заради самата теб.

Тя се втренчи в него, после проплака сподадено.

— О, боже, Себастиан, как мога да живея, ако не танцувам?

Той я прегърна. Искаше му се да има отговор на въпросите ѝ. Постепенно риданията ѝ утихнаха и само от време на време се чуваше някое хълцане. Себастиан я вдигна и я отнесе в дневната. Тя не го пусна дори и след като я настани на дивана.

— Прегърни ме, Себастиан. Моля те, прегърни ме.

— Тук съм, скъпа. Няма да ходя никъде — успокой я той.

— Събуждам се всяка сутрин и си мисля, че не си струва да ставам. Очакват ме единствено болката и огорчението, че не мога да направя нищо за себе си. Чувствам се като зелка.

— Уверявам те, че изобщо не изглеждаш така, любима — нежно я погали Себастиан по косата. — Лекарите казаха, че инвалидната количка е само временна. Сигурен съм, че ако положиш поне мъничко усилия, ще можеш да стоиш права съвсем скоро.

— Какъв е смисълът? Това само ще ми напомня за онова, което повече не мога да правя.

— Значи възнамеряваш да прекараш остатъка от живота си, седнала в инвалидна количка, от която нямаш нужда, без дори да се опиташ да се отървеш от нея?

Мади вдигна глава и го погледна напрегнато.

— Балетът беше моят живот. Сега, когато го няма, ми се струва, че животът ми е свършил.

— Мила, разбирам те, но чела ли си някога „Поляна“?

— Мисля, че да. За момичето, което не можело вече да ходи ли?

— Да. То играло „щастливата“ игра. Всеки ден се събуждало и си изтъквало причини да се радва, че още е живо. Накрая положението ѝ се подобрило.

— Какви причини мога да имам аз?

— Ами първата е, че си жива. Ако положиш усилия, скоро ще се изправиш на крака и ще започнеш да ходиш, макар и с бастуни. Няма причини да не водиш нормален живот в близко бъдеще. И... знай, че не е много, но имаш и мен — тихо каза Себастиан.

Мади разтърка очи и изсумтя. После се вгледа в изражението му.

— Май мисля само за себе си, нали?

— Е, това е напълно разбираемо, но наистина се поотпусна малко.

— Прав си. Наистина трябва да положи усилия. Само ако можем да намеря причина да го направя. Засега мисля само за празнотата на моето бъдеще. Но обещавам да опитам. Има много хора в по-тежко от моето състояние.

Себастиан я целуна по носа.

— Ще те сложа обратно в количката и можеш да идеш в банята да се пооправиш. После, за начало, можеш да дойдеш в кухнята и да ми помогнеш да приготвим обяд.

— Обичам те, Себастиан. Съжалявам, че се държах толкова ужасно с теб.

— Мисля, че мога да ти простя. — Той я вдигна от дивана и я пренесе в инвалидната количка. — Хайде да започнем да мислим позитивно, какво ще кажеш?

Тя се усмихна.

— Хайде.

Себастиан отиде в кухнята и извади домати и сирене от хладилника. Знаеше, че това е много важна стъпка напред. Но дълбоко в себе си разбираше, че това беше само началото на нейното тежко изкачване по стръмния път на възстановяването.

Мади беше изгубила своето бъдеще и своята цел в живота. Себастиан напрягаше ум, за да измисли начин да ѝ ги върне.

51.

Кейт се събуди. Искаше ѝ се да вярва, че е някакъв кошмар, който ще свърши с дърпането на завесите и нахлуването на новия ден. За жалост това не стана. Напротив, нещата, вместо да се подобрят, изглежда, се влошаваха.

В медиите все още бушуваше бурята, свързвана с така наречените мошеничества на баща ѝ. Щеше ѝ се да се случи някакво общонационално бедствие, което да отвлече вниманието на журналистите.

Чувстваше се като заек, хванат в капан. След тежкото погребение, което стана обществено достояние — и на което тя се чувстваше като предател на нацията за това, че жалее своите родители — Кейт се опита да се върне на работа в антикварния магазин. Но той беше обсаден от репортери и след два дни тя реши, че мистър Бенет не заслужава такова изпитание. Той ѝ беше предложил да се върне след месец, ако нещата се успокоят, но засега нямаше такива изгледи.

И Кейт като всички останали граждани четеше всяка сутрин все нови и нови разкрития за бизнеса на баща си. Очевидно десет милиона лири бяха изтеглени нелегално и депозирани в чужбина. Преди две седмици империята на баща ѝ беше обявена в несъстоятелност и беше назначен специален екип от счетоводители, който да проследи пътя на липсващите пари. Къщата на *Фицджерсон авеню* беше обявена за продан и всички авоари на баща ѝ бяха на разположение на служебен съдия-изпълнител. Кейт бе подложена на дълги часове разпит от счетоводителите. Знаеше, че я подозират, че знае къде са липсващите пари. Беше получила заплашителни писма от разорени бизнесмени и гневни служители.

И отгоре на всичко това не беше чула и дума от Джулиън от момента, в който беше слязъл от самолета на летище „Хийтроу“, Разбираше защо. Едва ли един член на кралската фамилия би могъл да се ожени за дъщерята на някакъв изключително високопоставен и мъртъв крадец и убиец.

Да се каже, че беше горчиво разочарована, беше много слабо. Тримата души, които беше обичала най-много на този свят, я бяха изоставили да се справя с тази ужасна ситуация сама.

Кейт успя да преживее дългите дни отчаяние. Искаше ѝ се да има достатъчно пари, за да избяга от Англия, докато врявата стихне, но месечната издръжка от баща ѝ беше спряна още в деня, в който беше обявен фалитът на неговата издателска империя. А неколкостотинте лири, които имаше в своята текуща сметка, се стопяваха много бързо.

Прекарваше повече от времето си в апартамента, като безцелно се опитваше да разсее вниманието си от неприятностите, но обикновено не успяваше и се отдаваше на пиене. Лекарят ѝ беше предписал валиум и сънотворни, така че повече от времето ѝ минаваше като в унес.

Наистина не знаеше още колко може да издържи така. Самоубийството беше изход, за който често се сецаше в три часа сутринта, но знаеше, че е твърде страхлива, за да го направи.

Звънът на телефона наруши тишината. Кейт изобщо беше престанала да си прави труда да го вдига. Винаги се обаждаше някой журналист или счетоводител с въпроси, на които тя нямаше отговор. Чу се включването на телефонния секретар.

— Здравей, Кейт. Обажда се Мади. Аз... ами, добре, щом те няма... мразя да говоря с тези машини. Искях просто да...

Кейт изтича до телефона и грабна слушалката.

— Здравей, Мади, тук съм.

— Здравсти, Кейт, как си?

— Била съм и по-добре — кисело отвърна тя.

— Наистина съжалявам, че не ти се обадох по-рано. Аз самата имах доста проблеми. Искях просто да ти се обадя и да ти кажа колко съжалявам за... случилото се.

— Благодаря — Кейт избухна в ридания. — О, Мади, не знаеш колко е хубаво да чуеш гласа на приятел.

— Как се справяш?

— Истината е, че не се справям. Затворила съм се в този апартамент и постепенно полудявам. Не можеш да си представиш какво бяха последните няколко седмици за мен. Опитах се да се свържа с теб в апартамента, но изобщо не получих отговор.

— Не съм там от март. Чула ли си за моя... инцидент?

— Не. Какъв инцидент?

— Щях да играя Одета/Одилия в Ковънт Гардън, когато част от декора падна върху мен по време на генералната репетиция. Бях в болница два месеца. Все още съм в *Стоук Мандевил*, където се опитвам отново да... прохода.

Кейт прехапа устни.

— Господи, Мади! Толкова съжалявам. Сигурно съм била в чужбина, когато е станало. Изглежда и двете сме преживели ужасни неща.

— Да, ами... — гласът на Мади заглъхна. — Виж, много бих искала, но за нещастие не мога да скоча на влака за Лондон. Можеш ли да ми дойдеш на гости?

— Мади, всеки повод да напусна този мой затвор е като манна небесна! Кога мога да дойда?

— Какво ще кажеш за този уикенд?

— Чудесно! Как се стига дотам? Имам пари само колкото да наля бензин в колата.

Мади й даде подробни указания.

— Звучи доста лесно. Сама ли си там, или си с баща си?

— Всъщност съм със Себастиан.

— Разбирам — каза Кейт. — Е, този уикенд ще можем да поплачем и да поговорим за негодите в живота. Нямам търпение.

След като затвори телефона, Кейт се почувства по-добре, отколкото се беше чувствала седмици наред. Да напусне Лондон и да посети старата си приятелка беше точно онова, от което се нуждаеше най-много.

52.

В петък сутринта Кейт се събуди рано. Взе душ, облече се и си приготви багаж в малък куфар. Искаше да тръгне преди десет, за да пристигне в Монкс Ризбъроу по обед. Като излизаше, видя купчина писма за нея върху масата във фоайето. Сториха ѝ се служебни и неприятни. Остави ги там, където си бяха, защото не искаше да разваля доброто настроение, което я беше спходило за пръв път от толкова време.

Вече на излизане от Лондон Кейт включи радиото и запя заедно с него. Дори и времето беше прекрасно и тя наистина изпита моментно щастие.

— Тя е тук, Себастиан! — извика Мади от прозореца в дневната. Себастиан се появи от кабинета и я целуна по главата.

— Хубаво. По-добре върви и отвори вратата.

Той я гледаше как се придвижва към входната врата.

Мади я отвори, неподготвена за гледката на стройната Кейт с издължено и бледо лице.

Кейт стоеше на стъпалата, напълно стъписана пред гледката — своята приятелка в инвалидна количка.

— Здравей, Кейт.

— Мади! — Кейт се хвърли да я прегръща и за малко не я събори заедно с количката. Когато влязоха в дневната, Себастиан видя сълзите в очите и на двете момичета.

— Кейт! Колко се радвам да те видя! — Себастиан я целуна сърдечно и по двете страни.

— Аз също. Не мога да ви опиша колко ми е хубаво, че съм тук — усмихна се тя. — Тази вила е направо идилия. Купих малко шампанско, за да ви благодаря, че ме поканихте, и да отпразнуваме нашето събиране след толкова много време.

Тя подаде бутилката на Себастиан.

— Чудесно. Ще стане истинско пиршество с кулинарната изненада, която съм приготвил за обед. Ще го сложа в хладилника да изстине. Извинете ме.

Излезе от дневната и Кейт седна на дивана.

— Ама той значи и готви! Сигурно си го обучила. Знам, че трябва да почакам да минат повече от трийсет секунди, откакто съм тук, но трябва да те питам, ами... ти знаеш. — Очите на Кейт искряха.

— Да — отвърна Мади.

— Откога сте заедно?

— Вече почти шест месеца.

— Щастлива ли си?

Мади кимна с грейнали очи.

— Да. Себастиан е направо прекрасен. Бях много депресирана след инцидента и се държах с него отвратително, но той не ме напусна и сега вече чувствам, че може би ще започна да живея отново. Да си кажа честно, ако не беше той, не мисля, че щях да го преживея.

— И след колко време отново ще започнеш да мяташ крака до ушите си?

Още докато питаше, Кейт видя болката в очите на Мади и разбра отговора.

— Страхувам се, че никога. Имам пукнати прешлени. Ако съм късметлийка, ще ми остане само малко накуцване, но танцуването изобщо не влиза в дневния ред.

— О, Мади, толкова съжалявам. Как се случи?

Мади разказа за станалото съвсем безизразно.

— Изглежда се справяш със ситуацията много добре. Толкова си спокойна.

— Не бях, уверявам те. Все още има много моменти, когато тялото не ми се подчинява и ми се иска да пицця и да се откажа.

— Сигурно ще получиш някакво обезщетение, нали? В края на краищата, вината е на балетната компания.

— Да. Предложиха ми много щедра сума, за да не ги съдя. Себастиан казва, че трябва да преследвам тези негодници за всяко пени, но, честно казано, Кейт, в момента не бих могла да издържа такова дело. В крайна сметка няколко хиляди в повече няма да ми върнат кариерата — тъжно заключи тя.

— Е, трябва да кажа, че съм съгласна със Себастиан. Имаш пълното право да ги съдиш, пък и парите винаги могат да ти потрърват, както вече започвам да разбирам — мрачно каза Кейт.

— Можеш ли да разговаряш за това, което ти се случи, Кейт? Искам да кажа, че не искам да ровя...

— Честно казано, имах страшна необходимост да си изплача мъката пред някого. Проблемът е, че като почна веднъж, може и да не спра.

— Обядът е сервиран в кухнята, дами — показва глава на вратата Себастиан.

— Ще остане за после — каза Кейт. — Не искам да те лишавам от храната.

Тримата хапнаха нещо леко и пиха шампанско. Себастиан разказа на Кейт за своя мюзикъл и за това как се надява, че до една година ще издаде албум, ако всичко върви по план.

След обяда той се обърна към Мади.

— Време е да подремнеш, млада госпожице.

— О, Себастиан, трябва ли? Случаят е специален. Нямаме гости толкова често.

— Нарездане на лекаря. Никакви изключения — непреклонно каза той и стана от масата да изкара количката на Мади.

— Виждаш ли какво трябва да търпя, Кейт? Толкова обича да командва!

Докато Себастиан извеждаше Мади от стаята, Кейт започна да вдига чиниите. Изведнъж почувства колко празен беше животът ѝ. Каквито и да бяха проблемите на Мади, тя имаше някого, който я обожаваше. Във вилата цареше атмосфера на любов, нещо, което болезнено ѝ липсва.

— Ще направя кафе и можем да го изпием вън на верандата — каза Себастиан.

— Сигурен ли си? Не искам да ти преча, ако имаш работа. Мога и сама да се развличам, докато мине следобедът.

— Не ставай смешна. Тъкмо ще имам извинение да се отделия за няколко часа от онзи господар от абанос и слонова кост в кабинета.

Двамата седнаха отвън да се насладят на топлия следобед.

— Мади изглежда в добро настроение, като се имат предвид обстоятелствата — каза Кейт.

— Да. Е, има си своите добри и лоши дни, но през последния месец при нея наистина настъпи подобрение.

— Ами занапред? Има ли някакви планове?

Себастиан поклати глава.

— Не, всъщност няма. Приемаме нещата такива, каквито са, и се концентрираме върху възстановителния процес. Но трябва да ти кажа, че тя ще започне да размишлява за бъдещето си много скоро и това страшно много ме притеснява. Знаеш, че Мади е имала само една амбиция още от малко момиче. Искане ми се да измисля нещо, което да я замести, да ѝ даде храна за нови размисли и планове.

— Би ли могла да преподава?

Себастиан сви рамене.

— Вероятно, но засега е с много крехка психика, а да гледа как други балерини се трудят над движенията, извършвани преди от нея с такава лекота, няма много да помогне да се възстанови душевното ѝ равновесие.

— Мади спомена, че балетната компания ѝ предложила значителна сума, за да не ги съди. Не може ли да започне някакъв бизнес?

— Все още е рано, Кейт. Първо искам да я вдигна на крака, да върна силата и увереността ѝ. После ще видим. Струва ми се — очите на Себастиан светнаха, — че има една цел, която може да ѝ се стори значима и да я накара да се труди.

— И каква е тя?

— Да може да измине пътя до олтара. Смятам да помоля Мади да се ожени за мен на Коледа.

— О, Себастиан, това е прекрасна новина! Вие двамата сте създадени един за друг!

— Да, но не казвай нито дума. Сигурен съм, че ще прибегнем до услугите ти на шаферка. А сега, стига толкова за Мади и мен. Ти как се справяш? Изглеждаш изтощена.

— Аз... ами... — Кейт започна да чупи пръсти. — Беше доста страшно, Себастиан.

— Мога да си представя. Сигурно нищо не си знаела за проблемите на баща си?

— Съвсем нищо.

— Вероятно е било ужасен шок. Имаше ли някой до теб, който да ти помогне да го преживееш?

Кейт тъжно поклати глава.

— За жалост не. Трябваше да се омъжвам, но въпросният човек изчезна в момента, в който избухна скандалът. Мисля, че това ме нарани не по-малко от останалото.

— Бедната Кейт — въздъхна Себастиан.

— Но така или иначе няма смисъл да се вайкам за минали неща. Имаше дни, когато си мислех, че няма да издържа, но мисля, че... — тя си пое дълбоко въздух — ... моля се най-лошото вече да е отминало. Вече повече от седмица няма никакви репортери пред вратата ми. Надявам се, че са намерили друга жертва. Ще има още разговори със счетоводителите, но мисля, че вече започват да ми вярват, че нямам милиони в банкова сметка някъде другаде по света. Мади не е единствената, която трябва да взема решения за бъдещето си. Ще ми се да започна някъде наново, извън Лондон, но засега нямам пари. Трябваше да напусна временно работата си заради шума, който вдигаше пресата.

Себастиан погледна Кейт с възхищение.

— Мога само да кажа, че когато стигнеш дъното, не можеш да потъваш повече. Смятам, че и при теб най-лошото вече е минало, Кейт. А като съдя по това как си се справила с положението, струва ми се, че заслужаваш медал.

— Е, баща ми може да е бил лъжец, измамник и крадец, но открих, че поне съм наследила неговата сила да понася нещастия — тя прехапа устни. — Както казваш, изгубих всичко. Няма какво повече да губя.

В събота, след като бяха обядвали в местната кръчма, те се върнаха вкъщи и Мади отиде да подремне.

Кейт попита Себастиан:

— Бихме ли притеснявали Мади, ако идем в кабинета и ми изсвириш някои песни от твоя мюзикъл?

— О, не. Точно по това време върша най-голяма част от работата си. Мади заспива под звуците на пиано още от бебе. Засега песните още не са съвсем обработени, но защо пък да не ги чуеш?

Двамата отидоха в кабинета и Себастиан седна пред пианото.

— Как се казва? — попита Кейт.

— До миналата седмица нямаше име. Напрасно се мъчех да измисля нещо подходящо. Тогава в четвъртък, в ранните часове, ми дойде вдъхновението. Ще нарека мюзикъла „Омагьосани“.

— Страхотно заглавие. За какво се разказва?

— Ами, накратко, за едно момиче, което се влюбва в женен мъж. Имат кратка връзка, но тя не може да го забрави. Опитва всичко, за да го накара да я обича, накрая отива при магьосница, която да му направи бяла магия, за да откликне на чувствата ѝ. За нещастие мъжът се разболява скоро след като е направена магията, и момичето обвинява себе си. Няма да ти кажа края — срамежливо каза Себастиан.

— Ще трябва да дойдеш да го видиш. Женската роля е страхотна обаче. Ще ти изсвирия увертюрата.

Кейт седна и затвори очи. Музиката оживя под талантливите му пръсти.

— Ето. Не е съвсем завършена и ще звучи съвсем различно, когато е оркестрирана. Именно върху това работя в момента.

— Звучи... омагьосващо — засмя се Кейт. — Може ли да ми изсвириш още? Какво ще кажеш да чуя една-две от песните?

— Разбира се. Не ми се случва често да имам публика, пред която да се фукам. Но те предупреждавам, че гласът ми е ужасен.

След половин час вратата на кабинета се отвори и Мади влезе в количката.

— Здравей, скъпа. Защо си станала? Знаеш, че лекарят каза, че...

— Майната му на лекаря! Не можах да заспя. Освен това се чувствам съвсем добре.

— Притеснявала си се да не изпуснеш нещо, нали? — усмихна се Себастиан.

— Слушах неговия шедьовър. Звучи страхотно — каза Кейт.

— Би бил още по-добър, ако не се чува моят глас. Знаеш ли какво, Мади? Защо не изпееш песента „Това любов ли е?“ заради Кейт?

Мади се изчерви и поклати глава.

— О, хайде, Мади. Не ми отказвай — окуражи я Кейт.

— Давай, мила. Знаеш нотите наизуст. Пяла си песента преди години, в квартирата ми.

— Е, добре, щом ще млъкнете след това — сърдито каза Мади.
— Подай ми думите.

— Добре, осем такта въведение и влизаш.

След четири минути, когато замряха последните акорди на песента, Кейт седеше онемяла и гледаше втренчено Мади.

— Аз... ами това беше истинска сензация, Мади. Нямах представа, че можеш да пееш така. Тя има прекрасен глас, нали, Себастиан?

Себастиан кимна. Наблюдаваше Мади, която се беше смутила.

— Наистина е уникален. Но не се опитвай да й го казваш, Кейт.

— О, Мади, ти си крила своето съкровище досега! Наистина притежаваш красив глас.

— И при това напълно естествен. Само трябва да си отвори устата и той излиза — отбеляза Себастиан.

— Добре, добре — намръщи се Мади. — Зная, че това е заговор да убедите бедната инвалидка, че има и други атрибути. Няма да мине! Не ми е нужна такава помощ, благодаря! Отивам в стаята си!

Със сълзи в очите Мади започна да се напъва да обърне количката в обратна посока и отблъсна Кейт, която се опита да й помогне.

— Мади, моля те! — извика Кейт.

— Оставете ме на мира!

Двамата я гледаха как напуска стаята. После чуха как затръшва вратата на спалнята си. Себастиан въздъхна.

— Може би сега виждаш, че Мади не се справя толкова добре, колкото показва външно. Много абсурдно положение. Винаги е имала задръжки относно гласа си. Разпищяваше се, щом намекнех, че може да има талант в това отношение. Наистина не разбирам защо.

— Аз също — отвърна Кейт. — Дори аз мога да преценя, че има изключителен глас.

— Мади е невероятно уязвима и несигурна в момента. Разбирам защо си мисли, че се опитваме да я окуражим.

— Е, аз ще поговоря с нея, ще й влея малко здрав разум в глупавата глава. Как смее да си мисли, че я лъжа! — Кейт стана и се отправи към вратата.

— Истинска англичанка — заключи Себастиан, повдигайки вежди.

Кейт почука на вратата на Мади и влезе, преди да чуе отговор. Мади седеше в количката. Завесите все още не бяха вдигнати. Кейт седна на леглото.

— Какво, за бога, означаваше всичко това? Никога не съм виждала такава реакция в живота си!

— Вярно е, нали? Себастиан те помоли да изкажеш възхищение от гласа ми, за да ме поощри. Открай време ме кара да пея.

— Мади, може да се изненадаш, но ще ти кажа, че през последните двайсет и четири часа двамата със Себастиан не сме обсъждали теб. Всъщност той беше добър слушател, пред когото разкрих проблемите си — сърдито отвърна Кейт.

— Господи — опомни се Мади. — Отново се вайкам, когато ти имаш толкова много проблеми. Съжалявам, Кейт, прощаваш ли ми?

— Да, при едно условие.

— И какво е то?

— Че ми вярваш, когато ти казвам, че наистина имаш прекрасен глас. Използвай го, Мади. Грехота е да оставиш такава дарба неоползотворена.

Мади въздъхна.

— Добре. Не е кой знае какво. Едва ли ще имам възможност да го използвам.

Кейт вдигна рамене.

— Кой знае?

— Чувствам се наистина неудобно, че не поговорихме за твоите проблеми.

— Не се тревожи. Себастиан изигра ролята на състрадателната леля. Имаш страшно добър човек до себе си. Не го изпускай — разчувствано каза Кейт.

— Така и смятам да направя. Себастиан спомена, че тъкмо си щяла да се омъжваш. За кого?

— За Джулиън.

Мади я погледна изненадано.

— Нямах представа.

— Е, в клюкарските колонки ни споменавах, но предполагам, че си била твърде заета с кариерата си, за да четеш вестници.

— Да, така е. Едва отскоро, когато имам толкова много свободно време, започнах да ги чета. Но си мислех, че сте приключили много

отдавна. Какво се случи?

Кейт ѝ разказа как се бяха развили отношенията ѝ с Джулиън.

— В един момент щях да се омъжа за него, а в следващия той изчезна от самолета, преди да успея да мигна. Естествено, разбираш по какви причини, нали?

— Да — намръщи се Мади. — Не може член на кралската фамилия да бъде намесен в скандал, нали? Изглежда толкова жестоко. Човек би си помислил, че поне ще ти се обади.

— Уви — въздъхна Кейт. — Но властта на това семейство наистина плаши. В пресата не беше спомената нито дума за връзката ми с Джулиън, макар да бяха изровили всичко друго. Предполагам, че им е наредено да си затварят устата.

— О, Кейт, изглежда няма вече с какво да бъдеш наранена.

— Не. Така каза и Себастиан. Нямам какво повече да губя.

Кейт си спомни тези думи, когато паркира колата си пред апартамента си в неделя вечерта. Мади и Себастиан ѝ бяха казали, че може да ги посещава, когато поиска, и настроението ѝ беше в известна степен повишено.

Отвори входната врата на сградата, събра писмата, които беше пренебрегнала в петък, и изкачи стъпалата към апартамента си. Уморена след дългото пътуване, сложи ключа в ключалката, но ключът не се превърташе. Опита отново. Нищо. Изглежда не пасваше напълно. Наведе се към ключалката и я разгледа. Погледна и пода под нея и видя малка купчина стърготини.

Със свит стомах Кейт отново опита да отключи. Като не успя и този път, започна нервно да ритя вратата.

Съседът ѝ от другата страна на площадката отвори вратата си и надникна.

— Няма смисъл да се опитвате. Дойдоха в събота и смениха бравата.

— Кой дойде?

— Не знам. Казаха, че имали съдебно разпореждане за конфискация. Сметнах, че сте уведомена.

Съседът сви рамене и затвори вратата си.

Кейт зашеметена се свлече на пода. Сигурно, сигурно нямаха право да вършат това, без да я предупредят. Започна да рови в чантата си писмата, които беше взела, и да разкъсва пликите. Те съдържаха сметки от кредитни карти или рекламни материали. В последния плик намери онова, от което се страхуваше. Съобщаваха ѝ, че апартаментът е собственост на починалия Натаниел Джонсън и съставлява част от недвижимото му имущество. Тъй като то в момента подлежи на ликвидация, апартаментът трябва да бъде конфискуван. Счетоводителите бяха получили подобно съдебно разпореждане.

— Господи! — Кейт хвана главата си в ръце и тихо заплака.

Ако само баща ѝ беше записал апартамента на нейно име... Спомни си, че ѝ беше казал, че може да получи данъчни облекчения, ако го представи като „квартира за персонала“. Тогава не беше обърнала внимание. В края на краищата това беше хитър номер, от който всеки разумен бизнесмен би се възползвал.

Но сега тя беше бездомна и имаше единствено дрехите на гърба си и колата. Опита се да мисли разумно. Трябваше да позвъни на счетоводителите сутринта, за да я пуснат в апартамента да вземе личните си вещи. Едва ли имаше някой в офиса в девет и половина в неделя вечер.

Провери съдържанието на портмонето си: двайсет и четири лири и седемдесет и три пенса. Чековата ѝ книжка и кредитните ѝ карти бяха грижливо подредени в едно чекмедже от другата страна на заключената врата. Новата ѝ политика беше да носи само пари в брой, за да се въздържа от харчене за ненужни неща.

Кейт реши, че има нужда да пийне нещо.

Най-близката кръчма беше на *Кенсингтън Чърч стрийт*. Вътре беше претъпкано и задимено. Поръча си двойна водка и седна в един ъгъл. Като отпи две големи глътки, започна да се чувства по-спокойна. Що се отнася за тази нощ, единствената ѝ възможност беше да се обади на Мади и Себастиан и да помоли да ѝ осигурят легло за преспиване.

Наблизо край нея група млади хора пиеха, пушеха и се смееха. Бяха на нейна възраст. При вида на тяхната младежка веселост и настроение нещастие ѝ се стори още по-непоносимо. Кейт пресуши чашата си, върна се на бара и си поръча нова двойна водка. После се

отпусна отново в ъгъла си. Знаеше, че празният ѝ стомах нямаше да понесе още едно питие, но не искаше да чувства повече болка.

След час тя беше изхарчила и последните си пари за шестата си двойна водка. Но вместо да притъпи болката ѝ, алкохолът я беше направил неконтролируемо емоционална.

— О, мамо, тате, как можахте да постъпите така с мен? — шепнеше тя на себе си. Нямаше никой, който да го е грижа за нея. Беше свикнала да не чувства липса от нищо, а ето че сега беше бездомна и безпарична. Твърде пияна и разстроена, за да се интересува дали хората я гледат, Кейт отпусна глава на масата и заплака.

— Извинете. Добре ли сте?

Гласът беше познат, но Кейт не можеше да го свърже с даден човек. Вдигна глава, но погледът ѝ беше замъглен от сълзи.

— Кейт! Каква мъка! Какво е станало?

Тя му се усмихна през сълзи.

— Здравей, Хасан — успя да каже тя, преди да се втурне към дамската тоалетна.

53.

Когато Кейт се върна, Хасан седеше на масата и си мислеше за съвпадението, което го беше срещнало с Кейт тази вечер. Беше дошъл на другарска среща с някои стари приятели от университета. Иначе рядко се озоваваше в кръчма.

— Изглеждаш ужасно. Може ли да ти предложи да те откарам вкъщи?

Незнайно защо тези думи предизвикаха неудържим кикот у Кейт.

— Разбира се. Просто ме пусни под моста при останалите бездомни.

Хасан я гледаше, сякаш беше полудяла.

— Виж, мисля, че не си добре. Моля те, нека те откарам вкъщи.

— Но аз току-що ти казах, че вече нямам дом — Кейт се изкикоти. — Конфискуваха го.

— Е, сигурно имаш къде да отседнеш.

— Да. Ще карам до Ейлзбъри да погостувам на Мади.

— Кейт, не ставай глупава. Няма да караш изобщо в това състояние.

— Не, ще карам — опита се да стане, но краката ѝ се огънаха и отново се отпусна на стола си. — По дяволите! Чувствам се ужасно — изпъшка тя.

— Хайде. Нека те изведе оттук. Ще поговорим, когато те заведе у дома.

— Спри да говориш за домове! Казах ти, че аз вече нямам такъв.

— Добре, тогава ще отидем в моя — Хасан стана и се опита да я вдигне от стола.

— Не ходя с непознати мъже в техните домове — заинати се Кейт, без да помръдне.

— Хайде, Кейт. Опитвам се да ти помогна. Не можеш да останеш. Ще те изхвърлят оттук.

Най-сетне Хасан успя да я изправи на крака и като я хвана за рамото, я насочи към вратата.

От студения въздух главата ѝ се замая и тя почувства пристъп на гадене.

— Извинявай, но аз ще...

Хасан я придвижи до една стена и продължи да я поддържа, докато тя повърне. Накрая ѝ подаде носна кърпичка и я насочи към края на тротоара. Махна на едно такси и ѝ помогна да се качи в него. Кейт моментално заспа на рамото му.

Пред къщата на *Карлайл Скуеър* Хасан плати на шофьора и отнесе Кейт нагоре по стълбите. Отвори вратата на стаята за гости и внимателно положи спящото момиче върху леглото. Махна сакото и обувките ѝ и я покри със завивката. Като гледаше бледото ѝ, изцапано от сълзи и грим лице, той почувства, че го обзема прилив на съжаление към нея. Загаси лампата и влезе в дневната, дълбоко замислен.

54.

Кейт се събуди, но не си спомняше къде се намира. Скочи от леглото замаяна, но общо взето не се чувстваше толкова зле, колкото можеше да се очаква. Дръпна завесите и ярката светлина нахлу в стаята.

— По дяволите!

Тя седна на леглото и започна да си спомня фрагменти от предишната вечер. Като вдигна глава, зърна лицето си в едно огледало. Позволи си да се изсмее кисело. Косата ѝ стърчеше, а лицето ѝ беше нашарено с размазан грим. Изглеждаше като скитница. Погледна часовника си и ахна, като видя, че беше дванайсет и половина. Трябваше да се свърже със счетоводителите, за да вземе личните си неща от апартамента. Отиде в банята. След няколко минути лицето в огледалото вече смътно напомняше за онази Кейт, каквато беше предишният ден. Сложи си обувките, метна сакото си през рамо и отвори вратата. Хасан стоеше на площадката.

— Добро утро, или може би добър ден — усмихна се той. — Стори ми се, че чух раздвижване.

Кейт се изчерви.

— Виж, Хасан. Наистина съм ти благодарна, че ми позволи да остана снощи, и съжалявам, че бях пияна. Наистина трябва да вървя. Трябва да върша милион неща.

— О, и къде по-точно отиваш? Снощи ми каза, че си бездомна.

— Трябва да ида да взема счетоводителите, да вляза в апартамента си и...

— Добре, защо не им се обадиш оттук? — спокойно попита Хасан.

Кейт просто искаше да си тръгне, но той имаше право. Можеше да се обади или оттук, или от уличен телефон, за който нямаше пари.

— Добре — каза тя сърдито, — стига да нямаш нищо против.

— Разбира се, че няма да имам. Мога ли да ти предложа, преди да се втурнеш да вършиш хилядите неща, да си вземеш вана и да

сложиш нещо в стомаха си. Снощи, както знаеш, съвсем не беше добре.

Кейт отново се изчерви.

— Виж. Иди в дневната и се обади, където трябва. Аз ще ти напълня ваната и ще измисля нещо за закуска. Съгласна ли си?

Кейт кимна.

— Благодаря — тихо каза тя, погребала гордостта си нейде сред кичурите на дебелия килим.

Кейт се присъедини към Хасан четирийсет минути по-късно, след като се беше свързала със счетоводителите и се беше освежила във ваната.

Той ѝ посочи стол.

— Седни и хапни нещо. После може би ще ми кажеш за какво става дума.

Кейт кимна и седна. Масата пред нея беше отрупана с плодове, кроасани и препечен хляб. Взе си една ябълка, разряза я на четвъртини и я загриза.

— Мисля, че се нуждаеш от нещо по-съществено — каза Хасан и като посегна към една препечена филия, започна да я маже с масло. — Изяж това — каза той и ѝ подаде чинията. — Станала си само кожа и кости. Предполагам, заради историята с баща ти — осмели се да подхвърли той.

— Да. Не е нужно да навлизам в подробности. Сигурна съм, че ти, както всеки друг в тази страна, знаеш колкото мен самата благодарение на милата ни преса.

— Така е. През по-голямата част от последните няколко месеца бях извън страната, но, естествено, чух какво се е случило. Наистина съжалявам, Кейт. Моля те, приеми моите съболезнования.

— Тези месеци не бяха най-добрите в живота ми. Искам да се извиня за поведението си снощи. Дължеше се на шока, който получих, като се прибрах вкъщи и разбрах, че са ми конфискували апартамента. Понеже беше на името на баща ми, разбираш ли.

— Но не трябваше ли да те предизвестят да напуснеш?

— Не. Татко беше отчел апартамента като квартира за хора от персонала. Счетоводителите току-що ми казаха, че тъй като бизнесът е

в ръцете на съдия-изпълнителя, а технически апартаментът е част от бизнеса, не се е налагало да ми пращат предупреждение. Освен това не съм била вписана официално като наемател. Както ми обясни един от счетоводителите, съдия-изпълнителят само от добро сърце ми е изпратил двацет и четири часовото предупреждение. За нещастие точно тогава не съм си била вкъщи.

— Разбирам — въздъхна Хасан. — Ами личните ти вещи?

— Счетоводителят се съгласи да се срещнем при апартамента днес следобед, за да си събера дрехите и вещите. Трябва да присъства, за да се увери, че няма да открадна нечия чужда четка за зъби или дървена лъжица.

— А после?

Кейт си наля чаша чай.

— Нямам представа. Първото, което трябва да направи, е да продам колата. Тя поне е на мое име. Това ще ми осигури малко пари в брой. После ще се наложи да потърся друг апартамент под наем.

— Но къде ще живееш, докато си уредиш нещата?

— Вероятно при Мади.

— Но ти трябва да си тук, в Лондон, за да можеш да си търсиш апартамент.

— Да, но нямам голям избор, нали?

— Можеш да останеш тук — предложи Хасан.

— Много мило от твоя страна, Хасан, но...

— След два дни заминавам за Америка. Току-що купихме една конеразвъдна ферма в Кентъки и ще отсъствам повече от месец. Тук и без това ще бъде празно.

Кейт искаше да откаже, но, от друга страна, беше глупаво да отхвърля предложения й покрив над главата. И след като Хасан нямаше да бъде тук...

— Аз... защо си толкова мил с мен, Хасан, след като така се отнесох с теб?

Той се усмихна.

— Тези неща са вече минало. Ти си моя стара приятелка и се нуждаеш от помощ. Това е всичко, Кейт, наистина.

— Добре. Ужасно съм ти благодарна, че има къде да се подслоня през следващите няколко седмици. Докато се върнеш, трябва да съм си намерила къде да отида. Ще ти плащам наем, разбира се.

— Разбира се — кимна Хасан. — Колкото можеш да си позволиш.

Кейт погледна часовника си.

— Скоро трябва да тръгна за срещата със счетоводителя пред моя апартамент.

— Искаш ли да те придружа?

— Не, благодаря. Ще се оправя, Хасан.

— Добре. Ще се видим довечера. Ако ме няма, когато се върнеш, Бриджит ще те пусне. По-късно ще ти потърся ключ за входната врата.

Той се усмихна, стана и остави Кейт сама в стаята. Отиде в кабинета, седна пред бюрото и запрелиства купчината факсове, без да вижда какво чете. Мислите му непрекъснато се връщаха към Кейт.

Самата ѝ близост беше достатъчна да му замае съзнанието. През последната година беше много нещастен и не можеше да я забрави. Когато видя във вестниците нейни снимки с виконт Форбс, реши да я намрази, защото го беше излъгала, че не го напуска заради другото. Така и не успя. Ето че сега отново имаше възможност да я спечели. Очевидно тя бе преживяла тежки месеци — това наказание ѝ беше достатъчно, че го бе накарала да страда. Сега съдбата му беше предоставила благоприятна възможност да ѝ помогне. А и тя нямаше как да откаже.

Кейт беше предопределена за него.

Веднъж само да си я върнеше, Хасан знаеше, че никога няма да я изпусне отново.

55.

— Добро утро, скъпа, добре ли спа? — Себастиан целуна Мади, която влизаше в кухнята.

— Не особено — въздъхна тя. — Невъзможно е да се настаня добре, а тези обезболяващи са направо безполезни.

— Няма нищо. Ще подремнеш следобед. Днес съм направил палачинки. Помня как ги мятеше из цялата кухня, когато бяхме малки.

— Твоите готварски умения не спират да ме изненадват. По-добре да не се възстановявам достатъчно и да не почвам да готвя, за да не се излагам.

— Просто ми харесва да нося накъдрена престилчица, мила — засмя се Себастиан и постави чиния с отлично приготвени палачинки пред Мади. — Искам да видя чинията празна.

— Наистина ще стана дебела като прасе, ако не внимавам — изстена Мади. — Тялото ми е свикнало с осемчасов режим на физическо натоварване. Всичките ми мускули ще се превърнат в мас.

— Можем да започнем да посещаваме местния плувен басейн. Какво ще кажеш за утре?

Мади поклати глава.

— Не, благодаря — потръпна тя.

— Защо не?

Лицето ѝ помръкна.

— Защото ще се смущавам. Както и да е, нека говорим за нещо друго.

Себастиан се запита дали Мади щеше някога да преодолее своите комплекси относно тялото си. Макар лекарят да му беше казал, че няма причини да се въздържа от внимателно любене, тя отбягваше нежностите му и настояваше да спи сама. Той разбираше, че това беше реакция против самата нея, а не против него. Днес искаше да не я ядосва, затова бързо смени темата.

— Мади, питам се дали би ми направила една огромна услуга.

— Каква услуга? — подозрително го изгледа тя.

— Ами, нали знаеш, че ще се срещам с Джаспър Конрад след около две седмици.

— Да.

— Ще взема назаем един двукасетъчен касетофон и електрическо пиано от Джо Трефиус, за да мога да запиша обновените песни. Така Джаспър ще може да получи представа как ще звучат. Чудех се дали няма да ми помогнеш с някои от тях?

— Имаш предвид да пренавивам ролките ли?

— Не, глупчо. Имам предвид да изпееш някои от песните на Тина. Повечето от най-хубавите ми песни в това шоу се изпълняват от нея и ще бъде чудесно, ако Джаспър може да ги чуе.

Мади се колебаеше.

— Себастиан, нужно ли е отново да спорим за това? Знаеш какво ми е мнението.

— Мади, това няма нищо общо с теб. Моля те за услуга и смятам, че не е хубаво да ми отказваш, особено след като съм ти направил палачинки за закуска — очите на Себастиан шеговито искряха.

— Това е изнудване — възмути се Мади.

— Опасявам се, че е така. Виж, наистина ще ти бъда много благодарен. Моля те.

— Не знам. Нека помисля. Палачинките ми изстиват, затова млъквай и яж.

По средата на предобедна Мади влезе в кабинета и му се усмихна.

— Добре, печелиш. Кога започваме?

През следващите три дни Себастиан слушаше с възхищение как Мади, отърсила се от своята несигурност, пееше все по-добре и по-убедително. Той вече знаеше, че нейното бъдеще беше именно в пеенето. Макар че никога нямаше да си го признае, тя изглеждаше много по-весела от обикновено. Свирукаше си песните в банята и се усмихваше, когато той я хвалеше.

В края на седмицата Себастиан замина за Лондон да събере оборудването. После двамата прекараха уикенда в кабинета и записаха шест песни, които той искаше Джаспър да чуе.

Усети, че очите му се навлажняват, когато слушаше как Мади пее „Това любов ли е?“. След като се беше поупражнявала и беше придобила една нова увереност, тя я изпълняваше превъзходно.

Късно в неделя вечер демонстрационният запис за Джаспър бе готов. Себастиан отиде да вземе бутилка вино и наля в две чаши.

— Е, какво мислиш? Става ли за Бродуей и Уест Енд?

— Себастиан, песните звучат прекрасно. Толкова си талантлив. Джаспър ще ги хареса.

Той коленичи пред нея.

— Твоят глас е това, което ги прави толкова специални, мила.

— Не мога да повярвам, че наистина пея аз — отвърна Мади.

— Разбираш ли сега защо непрекъснато говорех за твоя глас?

Мади вдигна рамене.

— Може би. Удивително е какво може да направи съвременната техника.

— Я стига вече с това подценяване — нежно я гризна за ухото Себастиан, а после я целуна по устните. — Благодаря ти, любима. Този път го направи заради мен, но се надявам в бъдеще да го правиш заради себе си.

— Може би — усмихна се Мади, видяла за пръв път някакъв лъч надежда. — Може би.

56.

Себастиан измина бързо *Фрит стрийт* и зави на *Сохо Скуеър*. В ръката си стискаше куфарче с музиката за „Омагьосани“ и демонстрационния запис. Влезе в голямата викторианска сграда и взе асансьора за втория етаж. Като си пое дълбоко въздух, натисна бутона на интеркома на една врата с надпис „Джаспър Конрад Продакшънс“.

— Себастиан Ланг за среща с Джаспър Конрад.

Вратата избръмча и се отвори. Той влезе в просторно фоайе с тапицирани в плюш мебели и стени, окичени с плакати от многобройните триумфи на Джаспър в Уест Енд и Бродуей.

— Добро утро, мистър Ланг. Ще известя мистър Конрад, че сте тук. Моля, седнете. Желаете ли кафе, докато го чакате? — попита симпатичната руса секретарка.

Себастиан поклати глава. Седна и взе един брой на „Сцена“. Четеше го, без да вниква в нито една дума.

След десет минути Джаспър Конрад се появи и се усмихна широко.

— Себастиан, радвам се да те видя. Как вървят нещата?

Двамата се ръкуваха.

— Добре, добре.

— Това да се чува. Ела в кабинета ми да изслушам този запис, преди да продължим нататък.

Огромният кабинет на Джаспър беше мебелиран с черни кожени дивани и етажерки от хром.

— Настанявай се — Джаспър му посочи един диван. — Мога ли да ти предложа нещо за пиене?

— Не, благодаря.

Себастиан седна, постави куфарчето си върху тъмното стъкло на масичката и извади нотите и касетата със записа.

— Чудесно — каза Джаспър, когато Себастиан му подаде касетата. После се обърна към етажерката и я постави в уредбата, която беше последна дума на техниката.

Себастиан затаи дъх, когато Джаспър натисна бутона.

— Добре. Започваме.

Джаспър седна зад бюрото си, а началните тактове на увертюрата се изляха през мощните високоговорители.

Звуците на финалната песен замряха някъде след половин час.

Джаспър стана бавно, прекоси стаята и изключи уредбата. После се вгледа замислено в Себастиан.

— Май ще е по-добре да идем да обядваме.

Сърцето на Себастиан се сви.

— За да обсъдим кога започваме да записваме албума и каква зала ще искаме за шоуто — Джаспър се усмихна широко и сложи ръка на рамото му. — Страхотна работа! Направо великолепна! Откъде, за бога, намери момичето, което пее Тина. Приказна е! Какъв глас! Ще можем ли да я използваме за албума?

Джаспър заведе Себастиан на обяд в „Клуба на Джери“ — малък приземен бар с ресторант. Като се поотпусна малко, Себастиан прие предложението на Джаспър за шампанско.

— Добре, трябва да направим планове. Бих искал албумът да излезе догодина през юни. Сега е октомври. Ако започнем да записваме през март, значи ни остават пет месеца. Ще задвижа своята рекламна машина на най-висока скорост. В идеалния случай бих искал да видя „Това любов ли е?“ да излезе като сингъл, също като „Не плачи за мен, Аржентина“. Първоначалните продажби на билети за „Евита“ бяха феноменални именно заради успеха на сингъла и албума. Ще гледаме да го поставим някъде в Уест Енд догодина. Имаме достатъчно време, за да може рекламата да стигне върховата си точка. — Джаспър изгледа Себастиан. — Това може да се окаже нещо голямо, много голямо. Песните са страхотни, историята е необичайна. Остава да намерим някои известни имена за главните роли. Искам да се срещна и с момичето от записа. Как се казва? Познавам ли я?

Себастиан поклати глава.

— Не. Всъщност тя е известна в друга област. Името ѝ е Мадлен Винсънт и беше балерина в Кралския национален балет, Ковънт Гардън.

— Значи притежава професионални качества — има сценичен опит и така нататък.

— О, да.

— Защо вече не играе там?

Себастиан трябваше да внимава какво говори. Ако се отнасяше само до албума, засега нямаше проблеми. А ако имаха повече от година, преди да поставят мюзикъла на сцена, той беше сигурен, че Мади щеше да е почти подвижна дотогава.

— Претърпя инцидент, травма, която сложи край на кариерата ѝ като балерина. Знаете как малък физически проблем може да прекъсне обещаваща балетна кариера само за миг — отвърна той, без да се смути.

— Разбира се. Стига да не е куца — засмя се Джаспър. — Мислех си, че можем да направим онова, което Андрю Лойд Уебър и Тим Райе направиха с Елейн Пейдж. Тя беше неизвестна, преди да играе Ева Перон в „Евита“. След Коледа ще те помоля да я доведеш да се запознаем. Вокалните ѝ данни личат от записа. Привлекателна ли е?

— Много. Поне според мен.

— Така значи, а? — намигна му Джаспър.

Себастиан усети, че се изчервява.

— Всъщност написах ролята на Тина, като имах предвид нейния глас.

— Всички композитори трябва да си имат муза. Това ги вдъхновява — каза Джаспър. — А сега да се залавяме по-сериозно да планираме нещата.

Себастиан караше сред натоварения трафик в петък вечер, без да се дразни. Касетата със записа гърмеше в тон. Колоните и той си мислеше, че никога не беше изпадал в такава еуфория. Не само мюзикълът му щеше да бъде записан на албум и после поставен в Уест Енд, но беше успял да измъкне най-ценния подарък за жената, която обичаше: бъдеще, което можеше да бъде също толкова успешно, колкото онова, от което тя трябваше да се откаже.

Той се отби в местния магазин за алкохол и купи бутилка шампанско. Беше решил, че точно тази вечер щеше да каже на Мади още нещо.

Когато Себастиан се прибра, тя беше в количката си в дневната и четеше книга.

— Здравей, мила. Добре ли си?

Мади видя блесналите му очи и веднага се успокои, че новините са хубави.

— Да. Бети ме остави след физиотерапията. Тръгна си преди десет минути. Разкажи ми — нетърпеливо каза тя. — Не можах да се концентрирам върху нищо през целия ден. Джаспър хареса ли записа?

— Да го хареса? Да го хареса? Той се влюби в него!

С бързо движение Себастиан я вдигна и завъртя около себе си. После я целуна нежно по устните и каза:

— Мила моя, музиката ми не беше единственото нещо, в което той се влюби. Искан теб в ролята на Тина.

Той остави Мади на дивана и коленичи пред нея.

— Аз... о, Себастиан.

За миг Мади забрави за инвалидната количка на метри от нея и наистина повярва, че това може да стане. После лицето ѝ помръкна.

— Каза ли му за моя проблем?

Себастиан кимна.

— Да. Казах, че си получила травма при танцуване.

— Но каза ли му, че съм в инвалидна количка? — настоя тя.

— Не. Но той не иска да те види преди Коледа, а твоята физиотерапевтка каза, че дотогава ще ходиш с бастуни. А шоуто ще бъде поставено след година. Това ни дава много време. О, скъпа, не е ли чудесно?

Мади го гледаше и отчаяно се мъчеше да повярва, че е така. Той забеляза погледа ѝ.

— Мади, знам, че искам много, но вярвам, че с моя помощ ще можеш да го направиш. Има време, обещавам ти.

— Има ли наистина, Себастиан? — колебливо попита тя.

Той стисна ръката ѝ.

— Да. Виж, смятам да отворя шампанското и да намеря две чаши. Това наистина е повод за празнуване.

Мади гледаше в пространството, смутена и обърквана.

— Отново се съмняваш — каза той, като се върна в стаята с чашите шампанско. — Познавам по очите ти.

Мади му се усмихна. Не беше честно да разваля неговия празничен момент със своите съмнения.

— Извинявай — каза тя и пое подадената чаша.

— О, да — нехайно каза Себастиан, — има още нещо, което исках да те помоля.

— Какво?

— Ами питах се дали няма да искаш да направиш една друга кратка разходка в близко бъдеще.

— Докъде? — озадачена попита Мади.

— До предната част на църквата — каза той с усмивка.

Тя още повече се обърка. Себастиан се наведе и сложи и двете чаши шампанско на масата.

— Не бъди толкова недосетлива, Мади. Опитвам се да те попитам дали ще се омъжиш за мен.

— О, господи! — задъха се тя.

— Прекрасно! Само това ли ще кажеш?

Мади се засмя.

— Извинявай. Всичко това тази вечер е твърде много за мен.

— Е?

Тя го изгледа мълчаливо.

— Моля те, Мади. Плашиш ме. Кажй нещо — молеше той.

— Ако си толкова убеден, че ще мога да ходя отново, тогава денят, в който прекося този хол без никаква подкрепа, е денят, в който ще се съглася да се омъжа за теб — бавно каза тя.

— Тогава приемам, че ще използваш моето предложение като още един стимул да се бориш за собственото си възстановяване, нали?

— Да.

Себастиан я целуна.

— Добре. Значи се уговорихме. Но разбираш, че ще те оставям в болницата при твоята физиотерапевтка още в зори и ще те взимам, когато заключват вечер, нали?

— Мога да си представя — изпъшка Мади. — Моят личен надзирател.

— Заинтересован съм по две причини — усмихна се Себастиан. — И не възнамерявам да губя.

57.

Кристофър се настани в удобния си кабинет и изсвири няколко акорда на новото пиано, което Ивет току-що му беше подарила за рождения ден. Той плъзна пръсти по клавишите. Харесваше му този чудесно акордиран инструмент.

Въпреки всичко нямаше настроение. Не разбираше защо, макар хората да казваха, четирийсетте години са като вододел — време за размисли както върху миналото, така и върху настоящето.

Съвсем скоро беше навършил четирийсет и три, а чувстваше, че е постигнал съвсем малко за това време. Когато беше по-млад, имаше толкова надежди и мечти. Искаше да напише голям концерт или музика за балет. Не беше се сбъднало нито едното, нито другото. Най-доброто, което му се беше случило, бе, че свири в добър оркестър. Най-лошото — че бе издържан от съпруга, която беше използвала връзките си, за да му намери работа.

Несъмнено беше щастлив с Ивет, както беше и с Антония, докато... Кристофър се изправи и разтърси глава. Не искаше да мисли за това. Тези чувства бяха погребани нейде дълбоко в него и не искаше да ги възкресява.

Загледа се през прозореца с мушнати в джобовете ръце. Не трябваше да се оплаква. Имаше красива жена, която обожава, прекрасен дом и — след дълги години на трудности — никакви финансови грижи.

Но нямаше нищо, което да е негово, изцяло и съвсем негово, нищо, което той самият да е създал и за което да има заслуга. Макар приятелите на Ивет да бяха повече от мили с него, щеше му се да има и тяхното уважение.

Наистина беше талантлив, когато бе по-млад. Питаше се дали все още има някакъв талант.

Мислите му се върнаха към онези години в музикалния колеж, когато Том, бащата на Себастиан, смяташе, че светът е създаден за тяхно развлечение.

Ръцете на Кристофър докоснаха клавишите на пианото и той изсвири началните тактове на една мелодия, която си спомняше много добре. Все още имаше партитурата, пъхната някъде. Изведнъж изпита неочаквано желание да я чуе. Отвори един шкаф, пълен с касети, и започна да търси сред тях. Тъкмо когато беше започнал да се отказва, намери онова, което търсеше, в голям кожен плик.

Кристофър извади пожълтелите листове хартия. Един от тях падна на пода. Той вдигна писмото и занемя, като го зачете. Спомените нахлуха в съзнанието му и той мушна писмото обратно в плика. Не искаше да го гледа повече. Запрелиства нотните листове. После постави първите страници на стенда и засвири. След около час спря и остана втренчен в пространството.

— Скъпи, това беше направо прекрасно! Скоро ли си го написал?

Кристофър подскочи и се обърна. Ивет стоеше на вратата. Той поклати глава.

— Не. Беше нещо отпреди години, което намерих в шкафа.

— Стоя от половин час тук като в захлас. От тази музика ми се дотанцува.

— Благодаря, мила, но...

— Има ли още от нея?

— Да. Това е цяла симфония.

Ивет тръгна към него, като непрекъснато жестикулираше изразително.

— Тогава трябва да ми позволиш да чуя останалото. Ако и то е толкова добро, колкото това, което току-що чух, трябва да направим нещо с него.

Той въздъхна.

— Ивет, много съм поласкан, но...

— Никакво „но“! Винаги се подценяваш, но този път няма да стане. Изсвири ми останалото, моля те, скъпи.

Кристофър знаеше, че това беше моментът, в който трябваше да каже истината на жена си, но от възхищението в очите ѝ, което забелязваше толкова рядко, му стана така приятно, че не го направи. В края на краищата нима вреди на някого?

— Добре — неохотно се съгласи той.

Ивет седна на един стол и затвори очи.

— Готова съм.

Той започна да свири.

Седмица по-късно Ивет се втурна в кабинета на Кристофър и го прегърна.

— Скъпи! Любими! Имам чудесни новини!

Той не можа да не се засмее на детския ѝ ентузиазъм.

— Мила, успокой се и ми кажи.

— Закълни се, че няма да ми се сърдиш.

— Зависи какво си направила.

— Първо трябва да се закълнеш. Във всеки случай направих го за теб.

— Хайде, Ивет, кажи ми.

— Ами нали знаеш, че бях впечатлена силно от онази музика, която ми изсвири миналата седмица?

— Да.

— Знаех си, че няма да предприемеш нищо, затова я взех на репетициите в понеделник. Накрая помолих Антон да остане и да послуша пианиста, който изпълни твоята симфония. Не казах кой е композиторът, затова не си мисли, че са ти направили някаква услуга, скъпи.

Сърцето на Кристофър се сви и той се отпусна и седна. Ивет продължи, без да забележи неговата реакция.

— След като послуша десет минути, Антон се заразхожда из стаята, после се върна и накара пианиста да посвири още малко. Попита ме дали не може да вземе нотите за няколко дни. Казах му, че може да вземе фотокопие. Той отново ме попита кой е композиторът, но аз пак не казах нищо. Днес следобед Антон каза, че е чул цялата симфония от край до край и я иска за новия си балет! О, скъпи! Не е ли прекрасно! Само си помисли за всичките онези години, през които не си направил нищо с нея, а сега твоята композиция ще има премиера в Кралската опера.

— Ивет, каза ли на Антон, че е моя творба? — тихо попита Кристофър.

— Да. Не можех повече да го държа в тайна. Нямах нищо против, нали, скъпи?

Кристофър се почеса смутено по главата.

— Не, аз... виж, Ивет, истината е, че аз...

— Ти си талантлив композитор, който е твърде скромен и сам си вреди с тази скромност. Време е да спреш да криеш истинската си стойност — тя го прегърна и го целуна нежно по главата. — Сега ще покажем на всички онези, които се чудеха защо съм се омъжила за теб. Толкова се гордея с теб. Довечера те извеждам на вечеря, за да празнуваме. Някакви предпочитания?

Кристофър уморено поклати глава.

— Ти избирай.

— Ще ида да се обадя по телефона — Ивет се отправи към вратата.

— Скъпа?

Тя спря на прага.

— Да?

Кристофър видя щастието и гордостта в очите ѝ. Колкото и да се опитваше, не можеше да намери точните думи.

— О, нищо. Просто исках да ти благодаря.

Тя му изпрати въздушна целувка и излезе.

Кристофър въздъхна тежко и се хвана за главата. Беше изпуснал възможността да каже истината веднъж завинаги.

Но той ужасно се нуждаеше от всичко това. В края на краищата нима не му бяха длъжници? Пък и имаше малка вероятност някой да разбере.

Кристофър знаеше, че току-що се е оплел в мрежата на измамата.

58.

Никол рядко се изнервяше преди представление, но тази вечер, докато се приготвяше за първо действие от „Спящата красавица“, в която играеше главната роля, на Аурора, почувства, че ѝ трепери под лъжичката.

Тази вечер беше решаваща за нея и за Саша, ако искаха да се утвърдят като артисти от голяма величина. Представлението беше специална премиера на балета и щяха да присъстват хора от кралската фамилия. След това тя и останалите от състава щяха да бъдат представени зад кулисите на нейно кралско височество принцеса Маргарет, която беше патрон на Кралския национален балет. Щеше да има вечеря в „Кларидж“, където да се съберат още средства за „Спасете децата“ — благотворителната организация, за която бяха предназначени приходите от премиерата тази вечер.

— Мис Делиз и мистър Лопов на сцената, благодаря ви.

Никол провери палците си за последен път и се запъти към крилата.

Саша вече беше там, неотразим в бляскавия костюм на принца.

— Късмет — тихо му пожела тя.

Той не ѝ обърна внимание и отиде в другия край на сцената. Никол се питаше как беше възможно двамата да успеят да убедят публиката в любовта между техните герои, когато зад кулисите те почти не си продумваха.

Оркестърът започна да свири увертюрата. Очите ѝ се напълниха със сълзи. Искаше ѝ се животът ѝ да беше като този на Аурора — една омагьосана принцеса, която един красив принц щеше да спаси с целувка. А Никол не се радваше на ничия любов.

След два часа букетите валяха върху Никол и Саша и публиката непрекъснато ги аплодираше и връщаше на сцената. Никол си тръгна

от нея, отрупана с цветя, но без да изпитва обичайната след представление еуфория.

Антон Шенел я чакаше зад кулоарите. Той я целуна нетърпеливо и по двете страни.

— Истински триумф, скъпа. Беше прекрасна тази вечер.

— Благодаря, Антон.

Тя се отправи към гримьорната си и помоли гардеробиерката си за известно време да не пуска никого. Искаше да се усамоти за малко, преди да се срещне с членовете на кралското семейство.

Никол седна и се вгледа в силно гримираното лице в огледалото.

По време на второ действие, докато двамата със Саша танцуваха па-де-дьо и той я държеше нежно, като докосваше някои места от тялото ѝ, които тя така отчаяно копнееше да докосва у дома им, Никол беше разбрала, че настоящото положение не може повече да продължава така. Беше истинско мъчение да го обича, да работи с него денонощно и да знае, че той я мрази и презира. Беше имала достатъчно време да осъзнае, че той няма да се промени, че това положение никога няма да стане по-добро.

Гардеробиерката ѝ почука и влезе.

— Кралските особи вече пристигат зад кулисите, мис Делиз.

Никол позира на фотографите в момента, в който се ръкуваше с принцеса Маргарет. Сред гостите беше и един изключително симпатичен млад мъж. Никол се усмихна и му подаде ръка.

— Танцувахте прекрасно, мис Делиз.

— Благодаря — каза тя, изведнъж разпознала виконт Форбс.

— Ще присъствате ли на вечерята тази вечер? — попита я той.

— Да.

— Тогава ще се видим по-късно.

Никол почувства особена възбуда, когато той мина край нея, за да се ръкува с останалите главни изпълнители. Настроението ѝ беше вече значително по-добро. Тя се прибра в гримьорната, почисти лицето си и развърза стегнатата си на кок гъста руса коса. Доволна беше, че си беше купила нова рокля за вечерта. Облече тоалета на Версаче с особено удоволствие.

След десет минути Никол се огледа внимателно в огледалото. Знаеше, че изглежда чудесно.

Беше останала в плен на обаянието на Саша прекалено дълго. Вече знаеше кой беше мъжът, който щеше да ѝ върне свободата.

59.

Мади и Себастиан посрещнаха Коледа във вилата. Поканиха Кейт, а Кристофър и Ивет дойдоха да ги видят в първия ден от новата година. Бяха много доволни от нейния напредък. Макар инвалидната количка да стоеше край нея, краката ѝ вече бяха достатъчно силни, за да я държат изправена с помощта на бастуни.

Но не толкова нейната подвижност зарадва Кристофър, а смехът ѝ и начинът, по който искряха очите ѝ с предишната си живост.

— Е, Себастиан, не знам как успя, но наистина направи чудеса. Мади отново е същата като преди. Изглежда полага решителни усилия да се възстанови и макар да имах известни съмнения, сега вече вярвам, че ще успее.

— Любов. Най-доброто от всички лекарства — тихо отвърна Себастиан.

Изгаряше от желание да им разкаже, че Мади щеше да пее Тина, но тя го беше помолила да се закълне да пази тайна, докато всичко стане съвсем сигурно.

Мади забеляза колко щастлив изглеждаше баща ѝ. След обяда, когато петимата седнаха пред огъня, Кристофър ѝ разкри причината за своята жизнерадост.

— Антон планира новия балет за пролетта — завърши той.

— О, татко! Моите поздравления! Толкова съм горда с теб. Страхотно е — Мади се протегна да го прегърне. — Баща ми, известен композитор. Заслужаваш го — след всичките тези години.

— Е, цялата работа потръгна благодарение на Ивет. Аз никога нямаше да събера кураж да дам партитурата на Антон — Кристофър погледна влюбено жена си.

— Мадлен е права, скъпи. Ти наистина заслужаваш. Аз само поставих партитурата в подходящи ръце.

Мади откри, че гледаше на Ивет по нов начин. Сега, когато не живееше съвсем близо до нея и се беше освободила от враждебната

Никол, започваше да разбира колко много се грижеше Ивет за баща ѝ и колко добра беше с него.

— Реших този балет на Кристофър да бъде моята лебедова песен — каза Ивет. — Догодина ставам на четиридесет и една и не искам да свърша кариерата си с ролята на бавачката в „Ромео и Жулиета“. Искам хората да ме запомнят като Аурора или Жизел.

— Опитах се да я разубедя — въздъхна Кристофър, — но, от друга страна, я разбирам отлично. Може би е по-добре да се откаже, докато е на върха на славата си, макар да изглежда все още като младо момиче.

Ивет се изчерви.

— Благодаря ти, скъпи, но смятам, че съм заслужила почивка. Разказа ли на Мадлен нашите планове за бъдещето?

— Не, но тъкмо се канех да го сторя. След като приключи сезонът на моя балет, „Симфония за двама“, Ивет и аз заминаваме на дълга ваканция във Франция. Ивет е полуфранцузойка и копнее да се върне към своите корени, нали, скъпа?

— Да. Двамата с баща ти ще потърсим къща в Южна Франция. Смятаме да я превърнем в постоянен лагер. Ако балетът на баща ти има успех, той ще бъде длъжен да напише и друг, а околностите в тази част на света са много по-красиви от Челси. Освен това — тя потръпна — съм уморена и отвратена от английския климат. Старите ми кокали искат топлина и много слънце.

— Ама че стари кокали — засмя се Кристофър. — Какво мислиш, Мади?

— Мисля, че идеята е прекрасна — тя сбута Себастиан. — Безплатни ваканции във Франция, скъпи.

— Напълно — съгласи се баща ѝ. — Между другото, чухте ли, че Никол и Саша са поканени да гостуват на Градския балет в Ню Йорк?

Мади се опита да не се поддава на обидата, но не можа.

— Не. Много хубаво — рязко отвърна тя.

Кристофър изглеждаше смутен от необмислените си думи.

Себастиан го извади от затруднението.

— А аз имам нужда да ми погостуваш при мръсните чинии в кухнята — пошегува се той и се изправи.

— И аз ще дойда да помогна — обади се Кейт.

Кристофър и Кейт последваха Себастиан.

— Като говорим за Никол и Саша — те и двамата ти изпращат най-сърдечни поздрави — Ивет мърдаше неспокойно на стола. Все още не можеше да се отпусне пред своята заварена дъщеря. — Съжалявам. Никол отдавна се кани да дойде, но е толкова заета в момента. Саша каза, че ще се отбие да те види, преди да отлетят за Ню Йорк.

— Предай му специални поздрави — каза Мади.

Последва дълга пауза, докато и двете се опитваха да измислят какво да кажат.

— Благодаря ти за всичко, което си направила за татко — каза накрая Мади. — Той заслужаваше този шанс.

— Да, така е — кимна Ивет. — Аз... аз много го обичам. Знаеш го, нали, Мади?

— Да, знам го.

Двете жени се усмигнаха една на друга, разбрали най-сетне, че не са врагове.

60.

Аплодисментите все още звучаха в ушите ѝ, докато тичаше към гримьорната и сваляше в движение бляскавата си корона. Никол седна пред огледалото и наплеска студен крем върху лицето си.

— Бързате ли тази вечер, мис Делиз? — попита я гардеробиерката ѝ.

— Да.

— Сигурно отивате на някое хубаво място?

— Да — отвърна Никол, без да се ангажира в разговор.

След петнайсет минути седеше в едно такси и пътуваше към апартамента на Джулиън.

Той беше уредил тя да седи до него по време на вечерята в „Кларидж“ и двамата прекараха цялото време, разговаряйки. Следващата вечер беше получила огромен букет бели рози с картичка, върху която пишеше „Дж.“. Беше се обадил преди второто действие и я беше попитал дали може да се видят същата вечер след представлението да пийнат нещо. Беше се съгласила и си бяха уговорили среща в дискретен бар в една малка уличка някъде зад Ковънт Гардън.

Тази вечер, седнала в таксито, Никол не беше сигурна дали беше влюбена, или просто жадна за секс, но рядко беше изпитвала такова вълнение при мисълта, че ще бъде сама с мъж. През последните шест седмици Джулиън я беше накарал да забрави пренебрежителното отношение на Саша, като я беше затрупвал с комплименти и я беше накарал да се почувства отново красива.

Тази вечер, ако я помолеше да остане, тя нямаше да се противи.

Двамата не обсъждаха факта, че тя беше омъжена или че той беше близък роднина на кралицата, който вече имаше връзка с друга жена и постоянно беше на страниците на вестниците. Взаимното привличане правеше часовете, прекарани заедно, направо нереални. Никол знаеше, че това беше последната възможност за среща с Джулиън, преди двамата със Саша да отлетят за Ню Йорк след Коледа.

Таксито спря пред апартамента на Джулиън. Тя плати на шофьора и натисна звънеца.

— Качи се — гласът на Джулиън по интеркома я накара да потръпне от желание.

Чакаше я на вратата. Целуна я сдържано по двете страни.

— Красива, както винаги — усмихна се той. — Влизай. Въведе я в огромната дневна, където беше наредена малка масичка със запалени свещи.

— Шампанско?

— Чудесно.

Джулиън взе бутилката от кофичката с лед, отвори я и наля златистата течност в две чаши. Подаде едната на Никол.

— Наздраве — каза той.

— Наздраве.

Двамата отпиваха мълчаливо от шампанското. Между тях неочаквано бе настъпило някакво особено напрежение.

— Гладна ли си?

— Бих могла да хапна нещо.

— Трябва да си призная, че не съм готвил сам, а поръчах да донесат яденето. Защо не седнеш на масата, а аз ще взема вечерята от фурната.

Никол седна и отново отпи от шампанското. Отдавна не беше прелъстявана от мъж и нервите започваха да ѝ изневеряват.

Разговаряха тихо за качества на отличния „Бьоф Уелингтън“.

— Кога отлиташ за Ню Йорк?

— В края на седмицата.

— Ще ми липсваш.

Никол не отговори. Само като го гледаше от другата страна на масата, прималяваше от желание.

— Още?

— Не, благодаря.

— Да поседнем ли?

— Да — Никол стана и тръгна към дивана.

— Би ли желала да пийнеш бренди или нещо друго?

— Бренди.

Джулиън донесе бутилката и седна до нея.

— Слава богу, че нямам повече представления до заминаването в Ню Йорк — каза Никол. — Този сезон беше истински изтощителен и е хубаво, че мога да си пийна, без да се тревожа дали ще се отрази на танцуването ми на другия ден.

— Свалям шапка на балерините. Тази всеотдайност, дисциплина и отричане от всичко останало ми изглеждат феноменални.

— Така е — съгласи се Никол, питайки се колко време още щяха да говорят празни приказки, преди да я прегърне и целуне.

— Телата ви са прекрасно изваяни като на атлети — той прокара пръст по бедрото ѝ и почувства мускула ѝ. — Твърди като скала — засмя се той.

Месеците сексуално въздържание накараха Никол да изтръпне от възбуда, докато пръстите на Джулиън пътуваха по вътрешната страна на бедрото ѝ. Той взе чашата ѝ.

— Мисля, че си една от най-сексапилните жени, които някога съм виждал. Всяка нощ имам еротични фантазии и си представям какво бих направил с чудното ти тяло в леглото. Имаш ли нещо против, че съм си фантазирал някои неща с теб?

Тя поклати глава, неспособна да каже нито дума.

Тогава Джулиън се наведе над нея и впи страстно устни в нейните. Ръцете му намериха гърдите ѝ.

Той я бутна назад на дивана и разкъса копчетата на роклята ѝ, търсейки зърната ѝ.

— О, как те желая! — изстена той. — Искам да те видя гола.

Никол го отблъсна и се изправи. Бавно съблече роклята си и я остави да падне на пода. Остана по бял копринен сутиен и бикини, колан с жартиери и чорапи.

Джулиън стоеше в захлас.

— Господи — изстена той, гледайки идеалните ѝ женски форми.

Никол се усмихна съблазнително. После се обърна и се наведе да разкопчее колана си. Джулиън не можеше да откъсне очи от заоблените ѝ задни части. Тя плъзна ръце и свали бавно първо единия, после другия си чорап.

— Още? — тихо попита тя и се обърна с лице към него.

— Моля те — прошепна Джулиън с дрезгав от възбуда глас.

Никол се пресегна зад гърба си и разкопча сутиена си. Той падна на пода и откри малките ѝ, но стегнати гърди. Джулиън се наведе

напред да ги пипне, но тя го отблъсна.

— Каза, че ме искаш гола.

— Да, да, искам те.

Тя бавно плъзна палци в копринения триъгълник, който скриваше най-интимните ѝ части. Мушна пръстите в еластичната част и смъкна бикините надолу. Те паднаха на пода и тя пристъпи встрани от тях.

— Това ли искаше? — усмихна се тя.

Джулиън не отговори. С едно движение се озова върху нея. Събори я на пода и започна да обсипва лицето и тялото ѝ с целувки.

— Съжалявам, но не мога да издържам повече.

Само за секунди той разкопча ципа си и я облада бурно. Устните му намериха зърната ѝ и тя почувства как в нея започна да се надига някакъв непознат прилив на удоволствие и нейните викове се смесиха с неговите.

Джулиън се отпусна задъхан върху нея.

— Какво направи с мен? — прошепна той. — Моят контрол... Извинявай. Не можех да се сдържам повече.

Никол нежно погали копринената му коса.

— Имаме цяла нощ — тихо каза тя.

Когато напусна апартамента на Джулиън в девет часа сутринта, Никол се чувстваше изтощена, но доволна. Бяха правили любов много пъти през цялата нощ.

Джулиън я беше молил да остане. Но като го целуваше за сбогом, тя знаеше, че той беше изпълнил ролята си в нейния живот — беше възстановил самочувствието ѝ на жена, беше ѝ посветил една страстна нощ, която никой от двамата нямаше да забрави.

Те нямаха бъдеще заедно. Бяха се използвали един друг. Ако спрат сега, нямаше да навредят никому.

Като махна на едно такси и седна вътре, мислите ѝ се прехвърлиха върху Ню Йорк и бъдещето ѝ, в което Джулиън нямаше никаква роля.

61.

Кейт продаде пежото си през януари. Направи си вноска за жилище и внесе парите, получени от продажбата, тъй като се страхуваше, че счетоводителите може да проверят банковата ѝ сметка и да се питат откъде бяха дошли тези пари. После започна да си търси жилище.

Преживяването беше доста потискащо. В сравнение с луксозната, огромна и празна къща на Хасан всеки апартамент, който беше посетила, изглеждаше малък и тъмен. Но можеше да си позволи само седемдесет лири на седмица.

Кейт се прибра вкъщи след едноседмично търсене на жилище. Беше много потисната. Не можеше да повярва, че животът ѝ беше взел такъв обрат, особено след като бе свикнала никога да не се грижи за пари. Разбра, че през изминалите двайсет и една години беше приемала за даденост живота, за който повечето хора можеха само да мечтаят. Мислите ѝ непрекъснато я връщаха към нейния хубав и удобен, но конфискуван апартамент и към това колко щастлива беше, когато го имаше.

Кейт беше сигурна, че Хасан щеше да ѝ позволи да остане в къщата му колкото иска, но знаеше, че не бива. Чувстваше се неудобно, че беше там, след като така го беше изоставила. Реши, че дори ако мястото, където ще се премести, е ужасно, тя ще се опита да бъде самостоятелна.

Плати едномесечна предплата за една квартира в Нотинг Хил. Беше много малка, но поне бе чиста и уличката, на която се намираше, беше сравнително безопасна.

В средата на януари Кейт каза на Бриджит, че напуска, и тъжно събра малкото си вещи, които беше успяла да спаси от конфискувания апартамент. Остави на Хасан бележка, в която му благодареше и му съобщаваше новия си адрес.

Цяла седмица се стара да превърне квартирата в дом. Купи цветя и плакати, за да освежи мястото, и накрая остана сравнително доволна

от резултата.

Депресията я връхлиташе най-неочаквано, но тя се стараяше да си напомня, че все пак има покрив над главата си и достатъчно пари да преживее следващите няколко месеца.

Отиде да види мистър Бенет в антикварния магазин и го попита дали мястото ѝ още беше свободно. Той със съжаление ѝ каза, че тъй като не се обадила, предположил, че няма да се върне, и наел друго момиче да му помага.

Кейт знаеше, че трябва да си намери работа. Знаеше също, че няма да е никак леко, като се има предвид икономическата криза.

През една студена януарска вечер тя се върна отчаяна от още един тур безплодни интервюта. Отвори главния вход на сградата и намери плик, адресиран до нея и оставен на изтривалката пред вратата. Вътре имаше надраскана набързо бележка.

Скъпа Кейт,

Съжалявам, че не те намерих. Върнах се от Кентъки тази сутрин. Ще ми бъде приятно да обядвам в твоята компания утре, ако, разбира се, нямаш други ангажименти. Моля те, обади се, ако желаеш да ти изпратя кола.

Хасан

Тя се качи в квартирата си, замислена над поканата. Чудеше се дали да я приеме. Накрая самотата победи гордостта и тя отиде до телефона в коридора и набра номера на Хасан. Отговори Бриджит и Кейт я помоли да предаде на Хасан, че с удоволствие ще обядва с него, но няма нужда да изпраща кола.

Докато пътуваше с автобуса към къщата на Хасан, Кейт реши да се старая да бъде колкото може по-весела. Не искаше Хасан да види колко зле се чувства.

Като приближи къщата, Хасан отвори вратата, спусна се по стълбите и я целуна по двете страни.

— Здравей, Кейт. Радвам се, че успя да дойдеш — прегърна я през раменете и я поведе по стълбите.

Дневната изглеждаше много уютна с огъня в камината.

— Шампанско?

Той се зае с бутилката от кофичката.

Кейт кимна. Мислеше си колко добре изглежда Хасан. Беше загорял от месеците, прекарани на слънце в Кентъки, и тялото му изглеждаше здраво и силно.

— Ето.

Той ѝ подаде чашата.

— Благодаря, Хасан. Преди да продължим, просто искам да ти благодаря, че ме покани на обяд. Аз... — Кейт се мъчеше да намери точните думи, беше смутена, но знаеше, че трябва да каже какво чувства. — Много съм ти благодарна, че ми помогна да преживея последните няколко месеца. Смятам те за свой много добър приятел, но...

— Нищо повече? Това ли се опитваш да ми кажеш? — спокойно попита той.

Тя кимна. Чувстваше се ужасно.

— Просто не искам да те подвеждам.

— Напълно те разбирам. Аз също те смятам за много добър приятел. Нашата връзка не беше особено сполучлива, но това не е причина да се откажем от взаимната си компания, нали?

— Не.

— Добре. Стига толкова изповеди. Да прием за нас двамата — Хасан вдигна чашата си и отпи.

Кейт се усмихна.

— Да. За нас.

Кейт остана много доволна от обета. Шампанското течеше като река, а Бриджит беше приготвила храна за цяла армия. Хасан беше отпуснат, забавен и говореше интересни неща за времето, прекарано в конефермата в Кентъки.

— Американците имат напълно различен начин на обучение на конете. Обичат конете им да се учат направо на място. Те получават твърде малко тренировки у дома. Склонни са да започнат да се състезават много бързо и всъщност изкарват курса на обучение на пистата.

— Дори не съм виждала кон през последните шест месеца. Много неща от стария ми начин на живот ми липсват, но конете съвсем определено са първи в списъка.

— Не искам да се натрапвам, но винаги, когато пожелаеш, си добре дошла в конюшните ни в Нюмаркет.

След половин час Кейт се беше свила на големия диван, отпусната и сънлива. Хасан отиде до едно чекмедже, извади от него някакъв плик и ѝ го подаде.

— Това е за теб.

— Какво е то?

— Отвори и виж.

Вътре имаше чек за осем хиляди лири на нейно име.

— Но... аз... какво, за бога? — тя го гледаше слисана.

— Катерина Велика имаше много добър сезон. Спечели три надбягвания. Като неин собственик ти прибираш наградите.

— Но, Хасан! Не мога да приема това! Нямам нищо общо с коня вече цяла година.

— Но името ти е вписано в документа за собственост. Значи това са твои пари — вдигна рамене той.

Кейт решително поклати глава и му върна чека.

— Не, вече взех достатъчно. Наистина, Хасан, не мога да приема това.

Той взе чека.

— Добре. Ще ги вложа в банката на твое име, тъй като по закон това са твои пари. Разбирам защо не искаш да ги вземеш сега. Обаче — той се изкашля — наистина искам да те питам нещо.

— И какво е то?

— Ами двамата с баща ми току-що купихме една конеразвъдна ферма във Франция. В момента тя работи на загуба. Все още има някои добри кобили, но репутацията ѝ на водеща конеферма е изгубена заради лошото управление през последните няколко години. Самите помещения имат нужда от основен ремонт. Проблемът е, че ме очаква особено тежка година и няма да имам възможност да ѝ отделям нужното време и внимание. Нужен ми е човек, който да бъде на самото място като главен управител. Чудех се дали няма да проявиш интерес.

— Аз? — Кейт беше убедена, че ушите ѝ изневеряват.

Хасан кимна.

— Да. Ти си много по-умна, отколкото смееш да предполагаш, и най-важното е, че обичаш конете. Задачата да върнеш на конефермата предишната ѝ слава никак не е лека, но вярвам, че след няколко години

оттам ще излизат бъдещи победители. Убеден съм, че ти си човекът за тази работа.

— Аз... — тя търсеше подходящи думи. — Ужасно съм поласкана, Хасан, но нямам абсолютно никакъв опит. Сигурно има много други хора, които са далеч по-квалифицирани от мен.

— Разбира се. Но не и такива, на които мога да се доверя. Разбираш ли, Кейт, имам много други дела, които ангажират вниманието ми. Искам, така да се каже, да предам юздите на другия и да зная, че мястото е в сигурни ръце. Ще имаш пълна независимост, ще ти помага екип от добре обучен персонал, ще получаващ, разбира се, и щедро възнаграждение.

— Но...

— Ако смяташ, че ти правя услуга заради старите времена, грешиш — лицето му стана сериозно. — Златното ми правило е никога да не смесвам работата с удоволствието. Ще се отнасям с теб като с всички останали мои служители.

Ще имаш своите задължения и ако не ги изпълняваш, тогава... — той вдигна рамене. — Това обаче е черногледство. Както вече казах, вярвам, че ти си човекът за тази работа. Това е.

Кейт осъзна, че той говори сериозно.

— Имаш ли някаква работа в момента? — попита той.

— Не.

— При тази рецесия може да се окаже много труден проблем да намериш нещо. Може и да съм ти спестил тези неприятности. Защо не помислиш върху предложението ми за няколко дни. Ще летя за Париж следващата седмица, за да подпиша документите за покупката. Ако се интересуваш, предлагам ти да дойдеш с мен да хвърлиш един поглед.

— Добре — колебливо каза Кейт, — но ми се струва, че е немислимо.

Когато вечерта се прибра в студената си квартира и почти подуши миризмата на депресията между четирите стени, Кейт започна да мисли, че може би сгреши, като отказа предложението на Хасан.

Какво, за бога, я задържаше тук, в Англия? Нищо, абсолютно нищо. Щеше да напусне тази страна и да загърби болката от последните няколко месеца.

Разбра, че Хасан ѝ хвърля спасително въже и тя трябва да го стисне с двете си ръце.

След двайсет и четири часа му се обади и му каза, че ще се радва да лети с него до Париж.

62.

— Готов ли си?

— Да. — Себастиан се отмести от вратата.

— Добре. Ето.

Себастиан седна на дивана и затаи дъх. Вратата бавно се отвори. На прага стоеше Мади, облегната на бастуните си.

— Браво! — спонтанно я аплодира той.

— Сега ще вървя към теб.

Мади стисна зъби и направи три мъчителни крачки към него. После се отпусна тежко на бастуните. Беше задъхана. Като видя колко беше пребледняла, Себастиан стана да ѝ помогне.

— Сядай! Остави ме на мира! — сърдито му се озъби тя.

— Извинявай. — Себастиан седна смирено.

След десет минути и още четири крачки Мади застана пред него. Всичко, което беше постигнала до този момент, бледнееше по значимост пред тези седем крачки. Себастиан никога не се беше чувствал така горд.

— Да! — той размаха победоносно юмрук и я прегърна силно. После я целуна нежно. — Обичам те, обичам те, мила моя. Ти успя! Ти успя!

— Е, това все пак е начало. Чака ме още много път, затова не се въодушевявай прекалено много. Но всичко това се дължи само на теб.

— Не ставай глупава. Аз не съм ти задвижил краката.

— Да, ти го направи. Даде ми причина да опитам. Наистина не бих могла да го направя без теб.

— Добре. Ще се съглася, че е отборен успех.

Себастиан я целуна отново, чувствайки как у него се надига потисканата шест месеца страст. Беше предупреден да изчака, докато Мади се почувства готова да прави любов, докато свикне с различното си тяло. Понякога обаче не можеше да се владее. Желаше я и в този момент.

Целуна я отново и Мади почувства неговото нетърпение. Обзе я чувство на вина и себепрезрение, защото поставяше на изпитание търпението му и защото не можеше да откликне на страстта му по начина, по който искаше.

Себастиан почувства нейното напрежение и ѝ помогна внимателно да седне на дивана. След това, което току-що беше постигнала, не биваше да разваля момента, като ѝ напомня други проблеми, причинени от нейната инвалидност.

— Какво ще кажеш да го полеем?

Мади кимна с благодарност. Разбираше, че той ѝ спестява друга болка.

— Страхотно.

— А след това, мадам, имаме репетиция.

— Разбира се.

Себастиан отиде да вземе бутилка вино. Като наля две чаши, той се замисли, че остава по-малко от месец до срещата на Мади с Джаспър. Беше изпратил рекламни снимки на Мади от времето преди инцидента и Джаспър му се беше обадил да каже, че я одобрява. Със силата на гласа си и външността си Мади беше подходяща да запише ролята на Тина за албума. Тяхната среща беше само една формалност.

Себастиан осъзна, че трябваше да предупреди Джаспър, че Мади ходи с бастуни, но знаеше, че незабавно щеше да бъде отхвърлена. В края на краищата това нямаше никакво значение за албума. Себастиан бе убеден, че докато започнат репетициите за самото шоу, Мади щеше да ходи без чужда помощ.

Съмнението отново скова съзнанието му. Ами ако Джаспър откаже да я използва заради нейния недъг? Не можеше да си го представи. Именно „Омагьосани“ беше онова, което бе върнало Мади от ръба на отчаянието и ѝ бе дало причина да се напъне да измине тези няколко крачки, на които току-що беше станал свидетел. Както самата тя беше казала, той ѝ бе върнал смисъла на живота.

63.

Никол и Саша се върнаха от Ню Йорк в средата на февруари. Краткият сезон в „Метрополитън“, където гостуваха на нюйоркския балет, беше преминал при огромен успех. Американците бяха обикнали младата двойка и билетите за всички техни представления бяха изкупени.

Никол се влюби в Ню Йорк. Градът ѝ се струваше вълнуващ, а хората щедри и приветливи. Затова, когато художественият директор ги беше извикал в кабинета си и ги беше попитал дали желаят да работят за компанията постоянно, тя беше проявила голям интерес към предложението.

За жалост Саша не го направи.

Двамата се скараха много лошо във връзка с предложението, но Саша отказа да отстъпи.

— Не харесвам Ню Йорк — беше казал той. — Не бих могъл да живея тук. Така или иначе не мога да напусна Англия за какъвто и да било срок, докато не получа документите си за пребиваване. Трябва да остана в Англия, докато се уредят. За негово раздражение, те се бавеха повече от нужното, точно както се беше опасявал.

Отначало Никол си беше помислила, че щом Саша не желае да я придружи в Ню Йорк, не може нищо повече да се направи. Вярваше, че ключът към нейния успех беше партньорството ѝ с него. Продължи обаче да мисли за предложението. Тя беше само на двацет години. Другите балерини сменяха партньорите си през цялото време. Естествено, че беше достатъчно млада, да намери някого, с когото да постигне мечтаната слава. И без това личният им живот беше истинско нещастие. Колко време щеше да мине, преди това да започне да личи и на сцената?

Единствената причина да стои обвързана със Саша бе, че той знаеше за онова, което беше сторила на Мади. Като обмисли ситуацията, стигна до заключението, че дори Саша да каже на някого в операта какво беше направила, бе много вероятно да не му повярват. А

той нямаше никакво доказателство. След двудневни размисли Никол реши, че това е риск, който си струва да поеме. Най-добре беше да скъса всички връзки и да избяга както в личен, така и в професионален план.

Никол се срещна с художествения директор на балета и му каза, че е много заинтригувана от предложението му, но Саша не е. Директорът ѝ обясни, че има един млад американец, който е подходящ за неин партньор, и предложи да му изиграят нещо заедно.

Никол и Джери Дюпре се харесаха веднага и изиграха па-де-дьо от „Жизел“, което допадна много на художествения директор. Договорът на Никол с Кралския национален балет подлежеше на подновяване след връщането ѝ в Лондон. Тя се уговори да започне работа в Градския балет на Ню Йорк при първа възможност.

По време на полета към Англия Никол изпита ужасни пристъпи на гадене.

На втория ден след завръщането им тя продължаваше да се чувства зле. Помисли си, че е пипнала някой стомашно-чревен вирус, и реши да не му обръща внимание.

На следващата сутрин получи нов пристъп на гадене. Саша седеше в кухнята и четеше вестник.

— Господи, чувствам се ужасно — въздъхна Никол.

— Върви на лекар тогава — Саша не вдигна поглед от статията, която четеше.

— Благодаря за съчувствието, мили съпруге. Ако ми отделиш две минути внимание, ще ти кажа нещо важно, което те засяга.

Саша продължи да чете вестника.

— О, нима? И какво е то?

— Реших да се разведа с теб и да приема предложението на Градския балет в Ню Йорк.

Саша остави вестника на масата.

— Решила си какво? — попита той пребледнял.

— Не съм съгласна да продължавам да живея по този начин. Искам развод, след което заминавам за Америка, колкото може по-бързо.

— Но, Никол, ние имахме уговорка, забрави ли? Да останем женени, докато получа документите си за пребиваване. Те все още не са пристигнали.

— Е, уговорката се разваля. Боже, каква глупачка съм била. Нима си мислиш, че някой ще ти повярва, като му кажеш, че съм виновна за инцидента с Мади? — Никол се изсмя. — Разбира се, че не. Няма абсолютно никакво доказателство. Върви им кажи, ако искаш. Не ми пука. Всичко това ми дойде до гуша, Саша. Веднага ще подам молба за развод.

— Но, Никол, става въпрос за няколко седмици. Ако го направиш сега, може да ме върнат в Русия.

— Да. Какъв срам. Ами, сигурна съм, че ще измислиш нещо. Извинявай, мисля, че пак ще повърна.

Тя успя да стигне до банята тъкмо навреме.

Понеже на другата сутрин не се чувстваше по-добре, Никол си уговори час за посещение при своя лекар на *Харли стрийт*. Докато чакаше в приемната, тя се усмихваше доволно при мисълта за шокираното изражение на Саша, когато му беше споменала решението си. Скоро след това той беше излязъл и не го беше виждала оттогава.

— Мис Делиз, бихте ли влезли сега? — усмихна ѝ се младата администраторка.

Възрастният лекар, когото посещаваше от дете, я прегледа много старателно.

— Добре, облечи се и ела да седнеш тук — изсумтя той.

Никол се облече и седна в очакване да чуе диагнозата.

— Мисля, че ти няма нищо, Никол. Ще ти направим някои изследвания на кръвта и урината, но от размерите на матката ти и сутрешните пристъпи на гадене бих заключил, че си бременна в дванайсетата седмица.

Беше очаквала всичко друго, но не и това. Изглежда, шокът се изписа на лицето ѝ.

— Неочаквано, а? Повечето бебета идват така.

Никол се замисли как цял живот беше отхвърляла непорочното зачатие, но изведнъж се сети.

Джулиън.

— Господи! — въздъхна тя.

— Не изглеждаш особено щастлива от новината, Никол.

— Ами, аз... — не знаеше какво да каже тя.

— Най-добре е да потвърдя бременността. Това може да стане до утре сутринта, макар за жалост да отсъствам през следващите два дни. Но ако се обадиш на сестрата след десет часа, тя ще ти каже резултатите. А по-късно през седмицата трябва да минеш да си поговорим.

— Но моята кариера... — прехапа устни Никол.

— Да, съжалявам, но за известно време трябва да преустановиш подскачането по сцената на операта. Както ти казах, дай си няколко дни почивка и ела да ме видиш в края на седмицата.

Никол се изправи, но краката ѝ едва я държаха.

— Добре.

— Никол, отбий се при сестрата. Тя ще ти вземе кръв и урина за изследване. Довиждане.

— Довиждане, докторе.

Тя тръгна по коридора към стаята на сестрата.

— Трябва да дам урина и кръв за изследване — подаде тя здравната си карта на сестрата.

— Добре — усмихна ѝ се тя. — Елате и седнете тук.

Докато приготвяше спринцовката и връзваше ръката ѝ, сестрата каза:

— Мога ли да споделя колко много ми хареса вашата игра в „Жизел“? Бяхте прекрасна и мисля, че е страшно романтично, че двамата с мистър Лопов сте влюбени не само на сцената, но и извън нея. Направо си личи!

— Благодаря — отвърна Никол.

— Значи докторът смята, че може да сте бременна? Сигурно с мистър Лопов сте страшно развълнувани.

— Да.

— Ще трябва да спрете да танцувате за известно време обаче.

— Да.

На Никол ѝ се искаше сестрата най-сетне да млъкне.

— Оставете чашката с урината в тоалетната. Аз ще я взема оттам. Обадете се след десет часа утре сутринта за резултатите.

Никол напусна кабинета на лекаря и се запита накъде да върви. Мисълта да се върне в апартамента при Саша беше направо непоносима. Докато вървеше по Харли стрийт, осъзна, че има само една възможност. Трябваше да се отърве от това бебе. То щеше да обърка всичките ѝ планове. Операцията беше много проста и не си струваше да се притеснява изобщо. Жените непрекъснато правеха аборти.

Помисли си за това, че носи в себе си нещо мъничко, което има кралска кръв във вените си. От това щеше да стане страхотен скандал.

Цялата ситуация, в която беше изпаднала, както и мрежата от измами, която двамата със Саша бяха изплели, бяха абсурдни. Колкото по-скоро замине за Ню Йорк и сложи ново начало, толкова по-добре ще е за нея.

Реши да вземе такси и да отиде при майка си. Ще пренощува при нея и на сутринта ще се обади в кабинета оттам. В момента, в който се потвърди, че е бременна, ще отиде в някоя клиника да направи аборт. При добро стечение на обстоятелствата всичко ще приключи по това време следващата седмица. Тогава ще започне да планира преместването си в Ню Йорк и да уреди раздялата си със Саша.

На следващата сутрин Саша се събуди от звъна на телефона. Главата му пулсираше тъпо от препиването предишната вечер с един приятел, с когото се бяха запознали на *Хампстед Хийт*.

Остави телефонния секретар да се включи, обърна се на другата страна и отново заспа.

Два часа по-късно стана и отиде в тоалетната, учуден, че Никол не се беше прибирала. Включи записа на телефонния секретар и тръгна да си прави кафе.

Онова, което чу, го накара да застине от изненада. Той върна лентата и я пусна отново.

Нямаше никаква грешка. Пусна го още веднъж, за да се увери окончателно.

— Ало, обажда се Дейзи Кемп от „Ивнинг Стандарт“. Едно птиченце от Харли стрийт ми каза, че вие двамата сте получили много хубави новини. Бих искала да потвърдите, че Никол очаква първото си дете. Моля ви, обадете ми се на следния номер...

Саша седна пред масата. Новината го изуми. Сигурно имаше грешка? Никол — бременна? Саша се изсмя на глас на иронията на тази ситуация. После започна да се замисля за нещата през последния месец. На няколко пъти беше коментирал, че обикновено леката като перце Никол му се беше сторила по-тежка, когато я повдигаше. Освен това ѝ се гадеше всяка сутрин през последните две седмици. Май нещата наистина пасваха на новината. Запита се кой ли беше бащата. Нямаше представа, че тя си има любовник.

Саша се усмихна лукаво. Освен че щеше да ѝ попречи да го напусне, бременността щеше да я накара да изпие горчилката на собственото си лекарство. Нямаше да може да танцува поне една година. Може би тогава щеше да почувства поне малко от болката, която беше причинила на Мади.

Той не се и съмняваше, че Никол ще се опита да се отърве от бебето, затова се молеше само да не закъснее. Върна лентата и записа номера на журналистката. После вдигна слушалката и го набра.

Никол лежеше на леглото в старата си стая. Чувстваше, че няма сили и ѝ се гади. Веднага щом сестрата беше потвърдила бременността, тя се обади на една частна клиника. Уговори се да ги посети на следващата сутрин и ако всичко мине добре, да постъпи за кратката операция на следващия ден.

— Колкото по-рано, толкова по-добре — изпъшка тя.

— Никол! Никол, скъпа! В стаята ли си?

— Да, мамо — отвърна тя и се надигна като чу леките стъпки на майка си по стълбите.

Ивет влезе в стаята, широко усмихната.

— О, скъпа, защо не ни каза? — тя се наведе и я прегърна силно. — Моите поздравления! Стори ми се малко пребледняла тази сутрин. Трябваше да се досетя. Знаеш ли, малко се обидих, че трябваше да го науча от вестниците.

— Извинявай, мамо, но не разбирам за какво говориш?

— Няма повече смисъл да го пазиш в тайна. Сигурно вече цял Лондон знае новината. Има чудесна снимка на теб и Саша. Той е страшно развълнуван.

Никол грабна „Ивнинг Стандарт“ от майка си и прочете статията на първа страница.

— Скъпа, страшно преbledня. Добре ли си? — загрижено попита Ивет.

Никол се отпусна назад в леглото, неспособна да проговори.

— Гаденето скоро ще отmine, ще видиш. Не се притеснявай за кариерата си. Аз отсъствах само три месеца, след като те родих. А раждането ще бъде съвсем лесно. Всичките ни здрави мускули помагат за избутването на бебето. Господи! Ще ставам баба!

Никол лежеше на леглото, а майка ѝ чуруликаше край нея за радостите на майчинството. Никол беше твърде отчаяна, за да разговаря с нея. Нямаше представа как бе узнал, но Саша беше видял шанса си и го беше използвал, знаейки много добре, че тя няма да може да го остави, след като е съобщил на целия свят, че тя очаква тяхното първо дете. Тяхното дете! Никол се намръщи. Едва ли щеше да се обади във вестниците, за да им съобщи, че всъщност бащата беше някой друг и че преди половин час беше звънила в една клиника, за да си уреди аборт. Беше хваната в капан. Саша току-що беше провалил живота ѝ.

Нямаше да му го прости, докато е жива.

64.

Себастиан беше уредил срещата с Джаспър в един ресторант, така че двамата с Мади да могат да пристигнат първи и Мади да се настани. Себастиан не виждаше причина Мади изобщо да става.

Тя беше неспокойна заради измамата.

— Не е хубаво, Себастиан. Джаспър трябва да знае истината за моята инвалидност. Ако му обясним, че ще ходя нормално след десет месеца, тъкмо навреме за репетициите, сигурно няма да има нищо против.

— Виж, Мади, какъв е смисълът да оставяме негативно впечатление при първата ти среща с този човек. Тези бастуни те правят да изглеждаш по-зле, отколкото си в действителност. Ако можем да се измъкнем от ситуацията, без да се налага да ги използваш, тогава ще го направим.

— Но когато отидем в звукозаписното студио след шест седмици, аз ще бъда с тях, макар и само с единия. Какво ще ми кажеш да правя тогава? Да левитирам над пода ли?

— Шест седмици са след шест седмици — не отстъпваше Себастиан. — Както каза, дотогава твоето вървене ще се е подобрило. Моля те, Мади, направи го, както ти казвам. И двамата знаем, че можеш да се справиш. Просто не искам да давам на Джаспър повод да ни откаже.

И така Мади се беше съгласила да пристигне със Себастиан двайсет минути по-рано. След като едно такси ги остави пред ресторанта в Сохо, Себастиан помогна на Мади да влезе.

— Надявам се да не ми се наложи да посещавам тоалетната, след като пристигне Джаспър.

— Просто ще трябва да се стискаш — каза Себастиан и седна на стола до нейния. — Изглеждаш красива днес, Мади. Сигурен съм, че Джаспър ще те хареса.

Мади кимна нервно и се размърда неспокойно на стола си. Десет минути по-късно Себастиан забеляза Джаспър и стисна ръката на

Мади.

— Всичко ще бъде наред. Вярвай ми.

Себастиан се изправи, когато Джаспър им махна с ръка пред ресторанта, после тръгна към тяхната маса.

— Здравейте, мис Винсънт. Приятно ми е да се запознаем — каза Джаспър.

Мади се усмихна и подаде ръка през масата.

— На мен също.

Джаспър и Себастиан седнаха. Джаспър се втренчи в Мади. Тя се изчерви, сякаш той беше разкрил тайната ѝ.

— Вашите снимки ви оцетяват. В действителност вие сте много по-красива — усмихна се и тя малко се успокои. — Мисля, че шампанското ще бъде съвсем подходящо за случая, нали? — каза той, гледайки списъка на вината в менюто.

Докато Джаспър поръчваше шампанското, Себастиан гледаше гордо Мади. Миналата седмица той я беше закарал на фризьор в Ейлзбъри, където бяха оформили и изсветлили хубавата ѝ гъста коса. Сега беше почти руса и очите ѝ изглеждаха по-тъмносини. Мади си беше сложила малко грим и носеше любимата си тюркоазена рокля. Себастиан си спомни колко обикновена тийнейджърка беше и колко красива изглеждаше днес.

Сервитьорът пристигна и наля шампанско в чашите им.

— Е, да прием за „Омагьосани“. Сигурен съм, че ще има голям успех.

— За „Омагьосани“ — казаха Мади и Себастиан едновременно.

— Имате страхотен глас, мис Винсънт — отбеляза Джаспър.

— Моля ви, наричайте ме Мади.

— Сигурен съм, че Себастиан ви е казал, че искаме албумът да излезе до юни. А се надяваме да пуснем „Това любов ли е?“ като сингъл. Ще ви хареса ли да сте начело на класациите, Мади? — усмихна се той.

— Да, аз...

— Искаме да завладеем младите хора с албума. Себастиан е написал съвременен мюзикъл с модерно звучене, който трябва да се хареса на хората под трийсет и пет години. А щом песните изпълнява такава млада и хубава дама като вас, не можем да загубим. А, разбира се, това, че сте професионална балерина, означава, че знаете как да се

движите и използвате тялото си, което винаги е от полза. Себастиан ми каза, че сте напуснали балета поради някаква травма.

Мади погледна към Себастиан, но той напрегнато гледаше Джаспър.

— Да.

— Но сега всичко е наред, както чувам. Възнамеряваме да ви направим звезда, Мади. С вашия глас и външност не можем да не успеем. Докато подготвим шоуто в Уест Енд, искам всички хора в страната да знаят коя сте и всяко младо момиче, което е мечтало да стане известно, да се идентифицира с вас. В наши дни рекламата и подходящото представяне провалят или помагат дадена продукция. Лойд Уебър е направо сензационен в това отношение. Наистина смятам, че с моя опит, музиката на Себастиан и вашия глас ще постигнем печелившата комбинация — сияеше Джаспър.

Всяко друго момиче, на което този известен продуцент от Уест Енд би говорил тези неща, щеше да се чувства на върха на щастието. Но Мади само се чудеше как би реагирал Джаспър, ако знаеше, че тя не може да напусне масата без помощта на два бастуна.

По време на обяда тя почти не слушаше техните обсъждания на албума, шоуто и най-вече на самата нея. Сърцето ѝ се сви още повече, като чу за блестящия млад хореограф, когото Джаспър беше ангажирал за танците.

— Всъщност бих искал вие двамата да дойдете в кабинета ми след обяда. Можем да чуем записа и мога да ви изсвирия две песни, които смятам, че все още се нуждаят от малко работа. Мога да чуя, и то с най-голямо удоволствие, как Мади пее на живо.

Мади погледна Себастиан. Паниката се четеше в очите ѝ.

— Съжалявам, но Мади има друг ангажимент веднага след обяда, но аз мога да дойда с вас — каза Себастиан, без да трепне.

— Няма нищо. Ще си насрочим друга среща следващата седмица. Имаме да говорим за много неща и аз просто нямам търпение да ви чуя как пеете, Мади. Разбира се, трябва да доуточним нещата по договора. Имате ли си рекламен агент? — попита я Джаспър.

Мади поклати глава.

— Ще има до следващата седмица — каза Себастиан. Докато Джаспър плащаше сметката, Себастиан се наведе към Мади.

— Поръчай такси, когато се махнем, и отиди на *Карлайл Скуеър*. Ще мина да те взема — прошепна той.

— Добре, хайде да тръгваме. В нашата посока ли сте, Мади? — попита Джаспър.

— Не. Ще ѝ поръчам такси като излизаме — Себастиан се обърна към Мади. — Бих изчакал тук, докато таксито пристигне, Мади. Навън е адски студ.

— Напълно си прав — съгласи се Джаспър. Той се наведе и се ръкува с Мади през масата. — Беше ми приятно. Вие сте всичко онова, което Себастиан ми описа. Очаквам с нетърпение да се видим следващата седмица.

— Аз също — измънка Мади. — Благодаря за обяда.

— За мен беше удоволствие. Довиждане.

Мади гледеше как двамата мъже излизат от ресторанта. Тя сковано направи знак на един сервитьор да ѝ донесе бастуните.

След пет минути сервитьорът ѝ съобщи, че таксито я чака отвън. Тя се изправи с мъка и се подпря на бастуните, отказвайки помощта на сервитьора. Отвън шофьорът на таксито ѝ помогна да се настани отзад.

Мади гледеше през сълзи улиците на Лондон, които ѝ приличаха на размазан детски акварел. На *Карлайл Скуеър* шофьорът ѝ помогна да се изкачи по стълбите. Гладис отвори входната врата.

— Здравей, Мади — засия тя. — Каква приятна изненада. Страхувам се, обаче, че баща ти и Ивет са на репетиции в операта.

— Няма значение. Много съм уморена, Гладис. Ще се кача горе да подремна малко. Можеш ли да ми помогнеш?

— Разбира се.

Гладис я придържаше, докато се справяше мъчително със стълбите. Когато най-сетне пристигнаха пред вратата на старата ѝ стая, Мади се обърна към нея.

— Вече ще се оправя сама, Гладис. Когато Себастиан Ланг пристигне, би ли му казала, че не съм тук, ако обичаш?

— Да, Мади, но...

— Просто не искам да виждам никого в момента — твърдо каза тя.

Гладис кимна.

— Добре. Ще му кажа.

— Благодаря.

Мади влезе в стаята и заключи вратата след себе си. Насочи се към стола и се отпусна тежко в него, изоставяйки бастуните.

Беше време да признае истината.

Беше инвалид, поне засега. Онова, което Себастиан се беше опитал да направи за нея, беше чудесно, но Мади знаеше, че няма начин да се измъкне, без истината да излезе наяве. В момента, в който влезеше в кабинета на Джаспър Конрад следващата седмица и той видеше естеството на нейния проблем, всичко щеше да свърши. Каквото и да казваше Себастиан, това беше нещо, което не може да се скрие. Джаспър Конрад искаше да я превърне в звезда. Но звездите не куцукаха с бастуни.

Себастиан беше направил всичко от любов към нея, Мади го знаеше отлично. Разбра обаче, че ако продължават с тази игра, не само тя щеше да си причини още болка, но щеше да застраши и неговото бъдеще. Това беше неговият голям шанс и Мади не искаше да му създава усложнения.

Себастиан беше смисълът на живота ѝ. Знаеше, че той беше човекът, който ѝ помогна да оцелее. Боготвореше го, обичаше го така, както може да се обича само веднъж в живота. Никога нямаше да намери мъж, който да я обича като него, до такава степен, че да жертва собственото си бъдеще.

Но тя не можеше да го остави да направи това.

65.

— Защо не иска да ме види? — Себастиан крачеше разсеяно из стаята.

Кристофър въздъхна.

— Виж, Себастиан. Наистина не знам. Помолила Гладис да ти каже да стоиш настрана. С нейното крехко здраве, смятам, че е най-добре да й дадеш време да се успокои и да реши какво иска.

— Господи!

Себастиан прокара ръка през косата си. Беше пристигнал на *Карлайл Скуеър* и ужасен беше разбрал от Гладис, че Мади не иска да го види. Беше изтичал горе и беше блъскал по заключената врата на Мади. Отвътре не се чуваше нищо. Най-накрая беше слязъл долу и се беше отпуснал в един стол в дневната.

Кристофър беше отишъл при него след няколко минути.

— Съжалявам. Знаеш колко упорита може да бъде Мади.

— Тогава просто ще стоя и ще чакам — каза Себастиан и скръсти ръце. — Все по някое време ще трябва да отвори вратата.

— Виж, не искам да се правя на строг баща, но очевидно Мади е непреклонна в желанието си да не се среща с теб сега. Наистина смятам, че е най-добре да се прибереш у дома. Утре сутринта, след като поговоря с нея, ще ти се обадя.

— Нещо сигурно я е разтревожило по време на обяда — въздъхна Себастиан. — Иска ми се да зная какво. Всичко мина така чудесно. Джаспър много я хареса.

— Защо не ми разкажеш всичко? Може и да успея да хвърля известна светлина върху проблема ти — предложи Кристофър.

Себастиан му разказа за „Омагьосани“ и факта, че Мади трябваше да пее Тина за албума.

— Е, може би все още не се чувства готова. Това ще е огромно напрежение след една болест като нейната. Джаспър знае за нейната инвалидност, нали?

Себастиан го погледна виновно.

— Донякъде.

— Бъди по-точен, ако обичаш.

— Ами не знае, че на Мади ѝ се налага да използва бастуни в момента. Това беше тяхната първа среща и не исках Джаспър да бъде разколебан, преди да се е срещнал с нея.

— Предполагам, че сега той вече знае?

— Не. Мади беше седнала, когато Джаспър пристигна в ресторанта. Но той се уговори с нея за среща следващата седмица, когато ще пробват някои песни. Тогава ще разбере.

Кристофър започваше да разбира.

— Не мислиш ли, Себастиан, че щеше да бъде много по-разумно да кажеш на този продуцент за състоянието на Мади от самото начало? Какво ще стане, ако следващата седмица той реши да не рискува с Мади поради вероятността тя да не се възстанови напълно? В края на краищата от онова, което казваш, той и неговата компания ще похарчат луди пари за представянето на Мади и албума. Проблемът на Мади едва ли може да мине за незабележим, нали?

Себастиан удари с юмрук по облегалката на стола си.

— Виж, ако бях казал на Джаспър истината по-рано, той дори не би дал шанс на Мади. А тя ще бъде по-добре по това време догодина, сигурен съм в това.

— Ти знаеш и аз знам, че възстановяването на Мади е гарантирано. Онова, което не е сигурно, е колко време ще ѝ е нужно. Наистина ли смяташ, че Мади може да се справи с водеща роля в шоу в Уест Енд за по-малко от година време, да не говорим за издаване на албум и участие в реклама.

— Да, вярвам. Боже мой, Кристофър! Ти знаеш каква беше Мади след инцидента. Това шоу ѝ даде импулс да се бори за своето възстановяване. Напредъкът ѝ е забележителен.

— Съгласен съм. Това е една чудесна възможност за нея. Но заради самата Мади ти трябва да кажеш истината на продуцента. Подозирам, че Мади е ужасена от вероятността да бъде отхвърлена, щом той разбере за проблема ѝ.

Себастиан въздъхна.

— Прав си. Може би съм бил малко несправедлив и към Мади, и към Джаспър. Аз просто знам, че тя е момичето за тази роля. Трябва да я чуеш как пее, Кристофър. Невероятна е.

— Виждам, че си го направил с най-добри намерения, но сега е моментът да оправиш нещата.

Себастиан погледна часовника си.

— Добре. Джаспър трябва да си е все още в кабинета. Ще ида да го видя.

— Гледай да му кажеш цялата истина. Аз ще ида да поговоря с Мади.

Когато Себастиан тръгна, Кристофър се качи бавно по стълбите към стаята на Мади и почука на вратата.

— Моля те, миличка. Пусни ме да вляза. Себастиан ми разказа всичко за „Омагьосани“ и за обяда днес. Трябва да поговорим.

Чу шум и след няколко минути пребледнялата Мади стоеше на вратата.

— Влез — каза му тя.

Той я гледаше как бавно се придвижва към стола си. Последва я и седна на леглото.

— Себастиан отиде да каже истината на Джаспър, скъпа.

— Трябваше да го направи още в самото начало. Чувствах се като пълна мошеничка, докато стоях там, в ресторанта, и слушах плановете на Джаспър за мен. Знам, че Себастиан го направи, защото ме обича, но... — гласът ѝ секна.

— Смятам, че той съзнава, че е направил грешка. Но, както ти самата каза, направил я е с най-добри намерения и защото иска теб в главната роля на неговия мюзикъл.

— Надявам се да не е застрашил своите собствени възможности за работа с Джаспър. Такъв шанс не идва много често.

— Можем само да чакаме и да видим какво ще каже Джаспър.

Мади кимна, вече убедена в крайния резултат.

— Значи искаш да ми кажеш, че няма гаранция, че Мади ще се възстанови напълно до времето, когато трябва да пуснем шоуто? — бавно каза Джаспър.

— Казвам, че е напълно вероятно да успее, но сметнахме, че е най-добре да изясним напълно нейното положение.

Джаспър почукваше с писалка върху бюрото си.

— Питам се, Джаспър, дали ще е възможно да отложим нещата с шест месеца? Това ще даде на Мади малко повече време.

Продуцентът го изглежда мълчаливо.

— Ти си влюбен в това момиче, нали?

— Да, но това няма нищо общо. Смятам, че Мади е момичето, което трябва да играе Тина.

— Съжалявам, Себастиан, но това, че си влюбен в нея, е нещо много съществено. Ти ме измами, а сега молиш да отложим нещата с шест месеца. Вече съм ангажирал звукозаписно студио за март и театрална зала за следващата година. Ако направя това, за което ме молиш, ще загубя огромни суми. Освен това застрахователите никога няма да се съгласят някой в състоянието на Мади да играе главната роля.

— Да, но вие също смятате, че тя има прекрасен глас.

— Така е. Но има много прекрасни гласове, които нямат проблема на Мади. Казах и на двама ви по време на обета, че искам да направя звезда от момичето, което играе тази роля. Успехът на продукцията зависи главно от нея. Ако трябва да сме съвсем честни, Себастиан, ти ме молиш да рискувам с възстановяването на Мади или да загубя пари, като отложам нещата. Право да си кажа, не съм склонен нито за едното, нито за другото. Себастиан го гледеше втренчено.

— Значи това е всичко?

— Не, Себастиан. Има много продуценти в този град, които щяха да те изхвърлят, след като си се държал по този начин, но аз случайно вярвам, че твоят мюзикъл има потенциал. Готов съм да забравя случилото се и да продължа с друго момиче в ролята на Тина. — Джаспър сви рамене. — Решавай сам, но искам да ми кажеш решението си до утре по това време. А сега, ако ме извиниш... — Той стана и тръгна към вратата. — Обади се преди пет, Себастиан. Твоята приятелка ще има и други шансове в бъдеще. Сигурен съм, че тя няма да иска да жертва твоите сега. Довиждане.

Стреснат и объркан, Себастиан се запъти към най-близката кръчма, поръча си двойно уиски и седна.

Мади беше права през цялото време. Господи, той се беше оказал голям наивник. Любовта му към нея го беше заслепила и той не

можеше да възприеме правилно реалния свят, където никой не се интересуваше от нищо друго, освен от самия себе си и правенето на пари. Намръщи се, като си помисли колко жесток е бил, като е карал Мади да вярва, че ролята на Тина ще бъде нейна.

А сега? Какво, по дяволите, щеше да ѝ каже? Че Джаспър не я искаше и че щяха да продължат с друго момиче в ролята на Тина? След като ѝ беше внушил такива надежди, не можеше да постъпи така.

Поръча си ново питие и се замисли върху проблема. Кое беше най-важното нещо в неговия живот? Мади. Дори кариерата му беше на второ място след любовта му към нея. Не можеше да си представи живота без нея. Искаше му се тя да се съгласи да се оженят незабавно, вместо да чакат до пълното ѝ възстановяване.

Себастиан осъзна, че няма никаква нужда да взема решения. Щеше да има други шансове, други продукции, но можеше да има само една-единствена Мади.

66.

— Как можа, Саша? Как можа?

Саша седеше мълчаливо в кухнята и държеше чашата си с кафе, а Никол крачеше нервно напред-назад, тръскайки ядосано и недоумяващо глава.

— Негодник такъв! Направил си го, защото знаеш, че няма да имам възможност да се отърва от него, нито пък да кажа на света, че съпругът ми е обратен и не може да прави любов с жена си, камо ли да ѝ направи бебе. Не искам това бебе! Не го искам! — започна да повишава глас Никол.

— Е, все още можеш да се отървеш от него, стига да си готова да приемеш, че хората ще смятат, че си убила нероденото си дете заради скъпоценната си кариера на балерина — подразни я Саша.

Тя се спря и го погледна.

— Ти наистина ме мразиш, нали?

— Да.

— Но си готов да се преструваш, че си баща на детето ми и че живееш под един покрив с мен, за да не те напусна, така ли?

— Да. Имаме уговорка. Трябва да останем заедно, докато получа онези документи. Ако сега подадеш молба за развод, както смяташе да направиш, за мен всичко е загубено. И дори документите да дойдат всеки момент, аз съм готов да остана с теб, докато се роди детето, поне за пред хората. След това си свободна да правиш каквото си искаш.

— Колко мило от твоя страна, Саша. Но има и друга причина, нали?

— Е, мислех си, че ти попречи на Мади да танцува, а сега аз имах възможност да ти сторя същото, макар и само за кратко време — бавно каза той.

Тя се изправи.

— Не мога да остана тук. Връщам се в къщата на майка ми.

— Както искаш. Не ме е грижа. Но внимавай. Сигурен съм, че не искаш медиите да разкрият, че живеем разделени веднага след съобщението, че очакваме първото си дете.

— Предполагам, че си решил коя ще ти бъде партньорка, докато съм неразположена?

— Не, все още не съм. Дватама с Антон ще го обсъдим утре. Има вероятност да партнирам на майка ти в новия ѝ балет „Симфония за двама“. Мисля, че твоят втори баща е написал музиката.

— Негодник!

— Помни, Никол, ти беше тази, която ми каза, че заминава за Америка при нов партньор. Едва ли можеш да ми се сърдиш, че ще търся друго момиче, с което да танцувам, особено след като ти сама си си наложила това прекъсване.

— Ще съжаляваш за това, Саша, обещавам ти. Ще намеря начин да ти го върна, щом така опропасти живота ми!

— Но, Никол, повечето жени намират бременността за най-радостното си преживяване. Вероятно съм ти попречил да вземеш най-лошото от всички възможни решения. Сигурен съм, че от мен ще излезе любящ баща — многозначително се усмихна той.

Никол го гледаше и за пръв път не знаеше какво да каже. В гърдите ѝ бушуваше такава ярост, че отиде в стаята си, сложи някои от нещата си в един куфар и напусна апартамента, затръшвайки вратата след себе си.

Животът ѝ се превърна в кошмар. А си нямаше никого, към когото да се обърне за помощ. Всичко, което някога беше искала от живота, беше да задоволи изгарящата я амбиция да стане най-известната балерина в света, да засенчи майка си.

А какво беше успяла да постигне? Кариера, която трябваше да прекъсне, бебе, което не искаше, и съпруг, който я мразеше толкова, колкото и тя него.

Никол започваше да се съмнява в самата себе си. Досега винаги беше сигурна, че всичко ще бъде чудесно. Никой, освен майка ѝ не я обичаше, но ако Ивет узнаеше какво беше сторила на Мади, тази любов веднага щеше да пресъхне.

Гледаше през прозореца на таксито, което я откарваше към *Карлайл Скуеър*. Беше нещастна. Всичките ѝ мечти за бляскаво бъдеще бяха рухнали. Изгубила контрол над живота си, нейде дълбоко в

подсъзнанието си Никол знаеше, че трябваше да вини единствено себе си за това.

67.

— Себастиан, държиш се глупаво и неразумно! Как, мислиш, ще се чувствам, ако трябва да живея с мисълта, че заради мен си жертвал най-големия шанс в живота си.

— Съжалявам. Не съм готов да продължа с продукцията, ако ти не изпълняваш главната роля. Нещата са съвсем прости.

Мади въздъхна, загледана в лицето му. То излъчваше неговата непреклонност. Минаваше два сутринта, а те все още седяха в стаята ѝ в дома на Ивет и Кристофър, без да постигнат някакъв напредък в разговора, започнал преди три часа, когато Себастиан се беше върнал от срещата си с Джаспър.

— Виж, ако някой трябва да пострада, това съм аз — каза Мади колкото може по-спокойно. — Знаех през цялото време, че Джаспър ще изгуби интерес към мен, щом разбере какъв е проблемът ми. Приемам го, Себастиан. Такава е действителността, това не е вълшебна приказка. Най-важното нещо е, че през последните два месеца добих вяра, че е възможно да имам бъдеще, като се занимавам с нещо друго. Сега вярвам, че имам глас, с който може да си изкарвам прехраната. Знам, че ще имам и други шансове и че трябва да приема това сега.

— Но, Мади, как може да разсъждаваш така пораженски? Знаеш много добре, че можеш да запишеш албума и...

— Съжалявам, Себастиан. Вече три часа разговорът се върти в омагьосан кръг и се чувствам изтощена.

Той я погледна виновно.

— Господи, извинявай, Мади — коленичи до стола и взе ръката ѝ. — Не разбираш ли, че ти единствена имаш значение за мен? Няма да позволя на някакъв гадняр така да се отнася с теб! „Омагьосани“ е толкова мой, колкото и твой. Както казваш, в бъдеще ще имаме и други възможности да го направим така, както ние искаме. Тази роля е твоя. Написах я за теб. Няма да се съглася цялата работа, която извърши за своето възстановяване, да отиде на вятъра.

— Моля те, Себастиан. Мога да използвам краката си, нали? Не бих казала, че трудът ми е отишъл на вятъра — Мади се прозя. — Хайде да спрем дотук и да поспим.

— Добре — целуна я Себастиан. — Искаш ли да ти помогна да си легнеш?

— Не, мога да го направя сама. Върви, сигурно си изтощен и ти.

— Знаеш, че го правя, защото те обичам, нали, Мади?

— Да. Сега върви.

Когато той излезе, Мади бавно свали дрехите си и се мушна под завивките. Разбираше защо Себастиан се държеше така и сърцето ѝ се стопляше от неговата любов и вяност. Но знаеше също, че те се проявяваха съвсем не на място. Себастиан трябваше да използва благоприятната възможност, която Джаспър му даваше, защото иначе щеше да съжалява цял живот.

Трябваше да вземе драстични мерки, за да е сигурна, че той ще го направи.

— Готова ли си да си вървим у дома? — Себастиан стоеше в стаята на Мади, изненадан, че тя все още бе в леглото.

— Не — отвърна тя.

— Какво има, скъпа? Не си ли добре?

Той седна на леглото ѝ и пипна челото ѝ. Тя раздражено тръсна глава.

— Добре съм.

— Тогава защо не си готова?

— Защото няма да дойда с теб. Оставам тук.

— Защо?

— Защото ще бъда инат като теб. Докато не престанеш да се държиш глупаво, няма да мръдна от тази къща.

— О, хайде, Мади. Не се дръж така.

— Държа се така, както се държиш и ти.

— Но Никол е тук. Тя закусва долу с Ивет. Очевидно е пристигнала в четири сутринта. Сигурно не искаш да стоиш под един покрив с най-върлия си враг, нали?

— Дори това е за предпочитане пред възможността да гледам как си пропиляваш кариерата — студено отвърна Мади.

— Добре, съжалявам, но отказвам да променя решението си.

— Аз също — отвърна тя. — Не искам да те виждам, докато не го направиш. Моля те, върви си.

— О, хайде, Мади. Не бъди дете. Днес следобед имаш процедури в болницата. Не трябва да ги пропускаш.

— Та нали говорим за пропуснати възможности, Себастиан? Моля те, върви си — повтори тя.

— Но не виждаш ли, че го правя, защото те обичам?

— А ти не виждаш ли същото?

— Можеш ли да си представиш какво ще чувстваш, като гледаш как избирам друго момиче за ролята ти, после правим албум и шоу? Не мога да ти причиня това. Не е честно.

— Това е мое решение, а не твое. Така или иначе, няма да го обсъждам повече. Моля те, тръгвай си.

Мади извърна глава и затвори очи.

Себастиан се увери, че в момента не можеше да я отведе със себе си.

— Добре — вдигна рамене той. — Ще чакам долу, докато промениш решението си.

— Чудесно. Аз пък ще чакам тук, горе, докато промениш своето.

Себастиан разбра, че са стигали до задънена улица. Слезе в дневната и седна на един стол. Кристофър влезе след него.

— Мади още ли не е готова за тръгване? — попита го той.

Себастиан обясни, че може да мине доста време, докато тя се пригответи за тръгване. Кристофър седна срещу него.

— Тя иска да продължиш с „Омагьосани“ независимо от това, че няма да пее Тина, нали?

— Да, накратко казано.

— Трябва да кажа, че съм съгласен с нея. Предполагам, че един ден може да пожелаеш да се ожениш за Мади?

— Още утре, ако е съгласна. Знаеш ли, дъщеря ти е страхотен инат, Кристофър.

Кристофър го изгледа, преди да заговори.

— Виж, това наистина не е моя работа, но все пак мога да кажа своя съвет. Мади страдаше, защото израсна с баща, който никога не успя да направи големия удар, който му беше така нужен. Не успях да й осигуря финансова сигурност. Вече съм на четирийсет и три и най-

сетне имам своя шанс. Напълно разбирам защо Мади не желае да пропуснеш своя. Просто историята ще се повтори. Да погледнем нещата в очите, Себастиан — ако искаш да се ожениш за Мади, ще имаш нужда от нещо, с което да се издържате. Мади е изключително силна. Невероятно съм горд от начина, по който се справя със състоянието си сега. Сигурно ѝ е ужасно тежко след всички труд, който положи. Но не виждаш ли, че тя не иска да проявяваш благородство заради нея? Няма да бъде от полза за никого. Повярвай ми, Себастиан. Шансове като този не се срещат често. Мади знае тази истина така добре, както и аз.

Себастиан гледаше сериозното лице на Кристофър и беше напълно съгласен с него.

— Така е, но се чувствам ужасно, че подведох Мади, че я накарах да повярва в нещо, което се оказа невъзможно.

— Тогава се съобрази с онова, което тя иска от теб сега.

— Ние двамата с нея май си приличаме по инат — усмихна се Себастиан.

— Знам. Расли сте пред очите ми. Във всеки случай, трябва да вървя на репетиции в операта — Кристофър се изправи. — Животът е твърде кратък, Себастиан. Хвани го с две ръце, докато имаш възможност. Може и да не се видим, като се върна.

Мади все още лежеше в леглото, завита презглава. Себастиан седна на леглото до нея.

— Семейният съвет стигна до взаимно приемливо решение.

Лицето на Мади се показва под завивките.

— И какво е то? — сериозно попита тя.

— Ще продължа с „Омагьосани“ при едно условие.

— И кое е то?

— Че независимо от твоята подвижност се съ согласиш да се омъжиш за мен преди края на тази година.

Мади го погледна. Като се замисли за миг, тя каза:

— Добре. В навечерието на Нова година. Става ли?

— Много си трудна за уговорките. Разбира се, че става.

Тя протегна тържествено ръка и той се ръкува с нея.

После и двамата прихнаха да се смеят.

— Ти ще ме довършиш, млада госпожице — нежно каза той и я целуна.

68.

Кристофър седеше до корепетитора в студио 2 в Кралския национален балет и наблюдаваше Ивет и Саша, които работеха по една поредица стъпки от първо действие на „Симфония за двама“. Беше изпълнен със смесени чувства, докато Саша издигаше грациозното тяло на Ивет високо над главата си.

Не можеше да повярва, че денят, за който бе мечтал, най-после беше настъпил. Премиерата беше след две седмици и в програмата срещу композитор щеше да бъде изписано неговото име.

Всичко това си струваше безсънните ноци на угризения и многобройните връщания назад в миналото, когато се питаше какво да прави.

Вече нямаше смисъл да се тревожи. Заровете бяха хвърлени, колелата бяха приведени в движение и той знаеше, че има малка вероятност някой да разкрие истината.

Уважението, с което Ивет и останалите от Кралския национален балет вече гледаха на него, си струваше угризенията на съвестта, които все още го пронизваха от време на време. Цял живот беше търсил признание на таланта си. В края на краищата всеки заслужава малко помощ. От този момент нататък, стига балетът да има успеха, който му предричаха, той можеше наистина да се залови за работа.

Ивет му намигна от другия край на залата. Все още не можеше да повярва, че я беше открил, че беше щастлив с нея, както някога с Антония. Чувството за déjà vu, докато слушаше познатата музика и гледаше как Ивет танцува, го накара да потръпне.

Сякаш справедливостта бе възтържествувала. Беше направил един пълен кръг и отново бе в началото. Може би сега, след всичките тези години, раната щеше да заздравее.

Мади и Себастиан отидоха с колата до Лондон за премиерата на „Симфония за двама“.

Операта беше препълнена. Една премиера винаги изваждаше на показ черните папийонки и бижутата, а тази вечер не правеше изключение. Барът „Краш“ бе пълен с оживено разговарящи и тръпнещи в очакване почитатели на балета.

Мади и Себастиан седнаха на местата си на първия ред на първи балкон. Тя остави бастуните си на земята и хвана ръката му.

— Ужасно се страхувам — прошепна тя. — Ами ако критиците не го харесат?

— Няма страшно — успокои я Себастиан и огледа елитната публика. — Отпусни се и се наслаждавай, Мади. Баща ти е работил цял живот за тази вечер. Заслужава да успее.

Светлините угаснаха. Диригентът се появи пред публиката и посрещнат с бурни аплодисменти, ѝ се поклони. Щом цигулките започнаха да свирят началните тактове на увертюрата, Мади се запита къде ли беше баща ѝ сега и как ли се чувстваше. Облегна се назад, изпълнена с гордост.

Себастиан наблюдаваше лицето на Мади при вдигането на завесата. Макар да не беше казала нито дума, той бе загрижен, че тази вечер вместо радостна, може да се окаже горчива за нея.

На огромната гола сцена се появиха малките фигури на Ивет и Саша, осветени само от два ярки бели прожектора.

Себастиан почувства как Мади се напъга и стисна ръката ѝ по-силно. После затвори очи и се заслуша в музиката.

Още преди да свърши първо действие, Себастиан беше уверен, че беше чувал тази музика. Разбира се, това беше напълно възможно. Кристофър му беше казал онзи ден, че е написал тази симфония преди много години. Като се имаше предвид колко много време през детството си беше прекарал Себастиан в къщата в *Хампстед*, беше напълно възможно да е чувал Кристофър да я свири.

И все пак той беше сигурен, че в спомените му музиката не беше свързана с къщата в *Хампстед*, а с различно място и различни хора. Светлините блеснаха и той се сепна. Хората започнаха да отиват към бара.

Мади се обърна към него с искрящи очи, пълни със сълзи на радост и щастие.

— Не беше ли прекрасно? О, Себастиан, татко успя, той успя, нали?

Себастиан кимна бавно, опитвайки се да се отърси от чувството на de ja vu.

— Да, мила моя — усмихна се той.

69.

Саша не можеше да не изпитва задоволство, като гледаше как Никол се дразни от наедрялата си от бременността фигура. Неспособна да прави друго, освен да стои вкъщи и да яде, Никол беше натрупала доста килограми, което я правеше още по-раздразнителна. Саша се радваше, че беше толкова зает с репетиции денем и представления нощем. След егоистичната Никол той беше изпитал истинско удоволствие от партньорството с Ивет. Но след приключването на сезона Ивет се оттегляше от балета и му се налагаше да си търси друга партньорка. Нямаше вероятност след раждането да възстанови известното партньорство с Никол.

Разрешителното му за пребиваване бе пристигнало две седмици след като бе потвърдил бременността на Никол в „Ивнинг Стандарт“. Веднага след раждането на бебето и двамата щяха да бъдат свободни. Лъжата за техния съвместен живот беше започнала да става непоносима.

Саша се събуди една сутрин през юни, взе душ и отиде в кухнята да закуси. Никол вече беше седнала пред огромна чиния с препечени филии и четеше вестник.

— Къде беше снощи? Не се прибра до три часа? Чукаше някъде някое момченце, а, скъпи?

— За предпочитане е пред гледката, която представляваш ти на масата. Изглеждаш наедряла от вчера. При тази скорост на пълнеене Кралският национален балет ще те използва за ролята на дамата в „La Fille Mai Gardée“. Ще спестят доста от парите за подплънки.

Никол се изчерви.

— Млъкни, Саша. Всички жени напълняват, когато са бременни. Веднага щом родя, ще се постарая да сваля излишните килограми.

— Възможно е. В момента не бих могъл да те вдигна на повече от пет сантиметра от земята.

— Е, ако срещам малко разбиране от страна на съпруга си, едва ли щях да се утешавам с ядене.

— Може би ако детето беше от съпруга, той щеше да се държи по-различно.

Никол удари с юмрук по масата.

Сълзи на гняв бликнаха в очите ѝ, докато ставаше.

— Негодник такъв! Кой ме набута в тази каша, а? Защо не се изнесеш при някое от твоите момченца и не ме оставиш на мира?

Тя избяга от стаята и затръшна вратата на банята. Сутрешните двубои бяха нещо обичайно за тях. Саша седна да закуси и взе вестника. Видя малка снимка на някогашния си приятел и любовник Игор Станислав. Прегледа набързо статията под нея. Сърцето му почти спря.

Игор беше починал предишния ден в Ню Йорк. Според статията — от тежка форма на пневмония.

Саша знаеше какво означава това.

Думите от вестника се замъглиха пред очите му. Може би прекалено много драматизираше нещата. Може би беше точно така, както съобщаваше вестникът — един случай на гадна пневмония.

— Господи! — гледаше през прозореца на кухнята и чувстваше, че му прималява.

Разбира се, разбира се, че не беше умрял от... Беше му невъзможно дори да го помисли. Преди колко време имаше връзка с Игор? Сигурно имаше вече три години. Започна да изпробва всяка част от тялото си, за да се увери, че е в отлична форма и я контролира напълно.

Чувстваше се добре, но най-разумно бе да отиде да се изследва. Да, това беше отговорът. Той щеше да го освободи от притеснения.

Ами ако беше серопозитивен?

Имаше две възможности. Да живее с мисълта, че може да се е заразил, но не е сигурно, или да иде да разбере и после да живее със съзнанието, че е със смъртна присъда.

Пое си дълбоко дъх и се опита да се успокои. Беше страхливец. Знаеше, че дори да се случеше най-лошото, той нямаше да може да приеме истината.

70.

През следващите три месеца животът на Мади беше далеч потруден, отколкото беше очаквала. Но след като беше убедила Себастиан да продължи работата по „Омагьосани“, не мислеше, че има право да се оплаква.

Себастиан прекара повечето от март в едно звукозаписно студио в Лондон, като тръгваше рано сутрин и се връщаше във вилата в повечето случаи след полунощ. Мади продължи физиотерапията си, като Бети беше тази, която я вземаше и връщаше от болницата. Вечерите бяха дълги и самотни, и ѝ предоставяха много време за размисъл. Успокояваше се с думите на своята физиотерапевтка, че след два-три месеца ще хвърли единия бастун, а след още шест месеца и другия. Едва тогава можеше да започне да гради отново бъдещето си.

Когато Себастиан си беше вкъщи, той непрекъснато разправяше анекдоти за членовете на състава на „Омагьосани“. Мади се опитваше да не се дразни, но не успяваше. Опита се да бъде въодушевена, след като той ѝ пусна касетата на Шиобан Мъри — момичето, което я замени в ролята на Тина. Несъмнено то притежаваше хубав глас. Мади знаеше, че Себастиан просто се опитваше да я ангажира, но с течение на времето се стигна дотам, че тя не искаше изобщо да ѝ се споменава за „Омагьосани“. Стискаше зъби и си спомняше как Себастиан беше готов да се откаже от всичко заради нея, и не беше честно да вини него за своето нещастие.

Една нощ през април Мади седеше втренчена в телевизора, вечеряйки неохотно, когато телефонът иззвъня.

— Мади, обаждат се Кейт.

— Кейт! Колко се радвам, че те чувам! Как си? Къде си?

— В момента съм в Лондон, но само за следващите два дни. Питам се дали мога да дойда да те видя утре и да преспя при теб. Само ако не си заета.

Мади потисна желанието да се изсмее.

— Е, трябва да проверя ангажиментите си в бележника... но смятам, че ще мога да те вмъкна някъде в графика си.

— Страхотно! Ще хвана влак към четири часа и после ще взема такси до вилата.

— Очаквам с нетърпение да се видим, Кейт.

— Аз също. И не се тревожи за храната. Аз ще донеса.

На следващата вечер Кейт пристигна, натоварена с хранителни продукти и бутилки вино.

— Страшно се радвам да те видя без инвалидната количка — тя се усмихваше, като гледаше как Мади ѝ помага да разтовари нещата.

— Здравей, Шези, отдавна не съм те виждала.

Кейт се наведе да погали котката, която се усукваше около краката ѝ.

— Ами напредвам по малко, но ме чака страшно дълъг и труден път и понякога си мисля, че няма да стигна до края му.

— Ще стигнеш — успокой я Кейт. — Какво ще кажеш за една чаша шампанско?

— Какво празнуваме?

— Фактът, че ти очевидно се възстановяваш, както и моята нова кариера.

— Каква нова кариера?

— Всичко ще бъде обяснено, но само след като сложа спагетите — загадъчно се усмихна Кейт.

След като го направи, двете отидоха в дневната и седнаха.

— Разкажи ми, Кейт. Каква е тази нова работа?

— Ами, това е една фантастична възможност. Отначало много се колебаех, когато Хасан ми предложи и...

— Хасан? — изненада се Мади. — Но той не е ли в Америка?

— Върнал се е. Обядвахме заедно и ме попита дали бих проявила интерес към неговото предложение.

— Много мило от негова страна, като се имат предвид обстоятелствата. Но предполагам, че всичко се дължи на неговите чувства към теб. Той беше направо сломен, когато го изостави.

Кейт се изчерви.

— Да. Нека не се връщаме към миналото. Като си спомня каква съм била на осемнайсет, направо ме хваща срам.

— И мен също — засмя се Мади. — Бяхме направо отвратителни.

— Знам, знам. Предполагам, че единственото добро нещо от цялото ми нещастие, е, че трябваше да се поогледам хубавичко и да преоценя живота си. Надявам се, че съм вече малко по-свясна отпреди.

— О, Кейт, всички узряваме по различен начин. Ти просто се събра с неподходящи хора, това е всичко. Както и да е, продължавай да разказваш. Умирам от любопитство.

Мади отпи от шампанското си.

— Нали знаеш, че винаги съм си падала по конете?

— Как да не знам? — усмихна се Мади. — Спомням си, че ми завързваше въже през кръста и ме караше да припкам из градината на баща ти.

— Благодаря, че ми напомни — засмя се Кейт. — Е, когато с Хасан бяхме все още заедно, прекарвахме много време в конюшните му в Нюмаркет. Той дори ми подари един расов кон — Катерина Велика. Накратко казано, Хасан току-що е купил една ферма за коне във Франция и ме помоли да ида там и да я ръководя.

— Ау! Страхотно! — усмихна се Мади.

— Отначало много се колебаех, защото си мислех, че той има други подбуди, пък и нямам никакъв опит в тази дейност. Но след Коледа отидох там заедно с него. Конефермата е имала завидна репутация, но постепенно е западнала и сега има нужда от здрава ръка и много работа. Тогава му казах, че не смятам, че съм квалифицирана за тази работа, но той настоя, че мога да се справя. Накрая стигнахме до компромис. През февруари се преместих в Нюмаркет. Там вървах по петите на управителя като кученце в продължение на два месеца и попивах всякаква необходима информация. В момента конефермата във Франция се ремонтира, но част от основното помещение ще бъде готово след месец. Ще летя за там с Крис — управителя от Нюмаркет — този петък. Той ще ме въведе в работата през първите два месеца, а после ще продължа сама. Какво ще кажеш?

Мади гледаше искрящите очи на Кейт и оживения ѝ вид.

— Струва ми се, че изглеждаш толкова щастлива, каквато никога не съм те виждала.

— Но мислиш ли, че мога да се справя с тази работа?

— Разбира се, Кейт! Умна си, винаги съм го казвала, а и Хасан не е идиот. Не би ти поверил такъв важен проект, ако не смята, че можеш да се справиш.

— Значи не го подозираш в друг умисъл?

— Не мога да отговоря на този въпрос. Опитвал ли се е да те докосне, откак подновихте приятелството си?

— Не. Държи се като истински джентълмен. Всъщност през последните месеци почти не съм го виждала. Непрекъснато отсъства по работа.

— Ако бях на твое място, просто щях да съм му благодарна, че ми дава такава възможност. Да прием за новата ти кариера.

Мади вдигна чаша и се чукна с Кейт, после Кейт отиде да сервира спагетите и соса „Болонез“. Мади отиде при нея в кухнята и седнаха да вечерят.

— Като говорим за мъже, как е твоята половинка? Или по-скоро, къде е?

— Както обикновено, в звукозаписното студио. Записва албума на „Омагьосани“. Почти не го виждам през последните няколко седмици — въздъхна Мади.

— Все пак звучи вълнуващо. Мислех си, споменахме нещо, че ти ще бъдеш в главната роля.

— Да, но... това е дълга история, Кейт.

— Имаме цяла нощ на разположение.

Мади ѝ разказа как Себастиан беше дал касетата на Джаспър, но не му беше казал за нейните проблеми и как, след като разкрил истината, Джаспър беше отказал да ѝ даде ролята на Тина.

— О, Мади, сигурно за теб е било ужасно. Но Себастиан го е направил само от любов, сигурна съм.

— Да, но трябва да си призная, че ми е много трудно, когато се върне късно вечер, да го слушам да ми говори непрекъснато за „Омагьосани“. Да, аз съм тази, която го убеди да продължи, не бива да се оплаквам, нали?

— Да, не бива. Въпросът е, че след няколко месеца и ти ще ходиш. Сега поне знаеш, че имаш кариера пред себе си, стига да я искаш. Този твой глас няма да изчезне, Мади. Ще имаш и други възможности. Смятам, че един ден ще станеш голяма звезда.

— Може би. Но все още ме чакат много трудности за преодоляване.

Кейт наля чашите догоре.

— Пийни още шампанско. Не забравяй, че имаш мъж, който боготвори земята, по която стъпваш.

— Знам, планираме да се женим в навечерието на Нова година — мрачно каза Мади.

Кейт се загледа в лицето на Мади.

— Колко романтично! Ти май не изгаряш от нетърпение да завържеш брачния възел. Не си се отказала от Себастиан, нали?

— О, не. Обожавам го. Само че... — сега беше ред на Мади да се изчерви. — Май имам проблем.

— И какъв е той?

— Малко е смуцаващ в действителност...

— Тогава сигурно е свързан със секса — съвсем спокойно отвърна Кейт.

Мади кимна.

— Трудно е за обяснение, но двамата със Себастиан не сме се любили, откак стана инцидентът.

— Господи, този мъж сигурно е откачил.

— Не го казвай — извика Мади. — И без това се чувствам достатъчно виновна.

— Желаяш ли го все още?

— Да... и не. Искам да кажа, че вътрешно го желая, но когато се стигне дотам — и погледна тялото си, което едно време ми се подчиняваше безпрекословно, а сега всичките му мускули са се отпуснали и не мога да направя и най-лесното нещо, — ме обзема самопрезрение. Никога не съм се чувствала особено привлекателна, но поне имах хубаво тяло, а сега й него изгубих. Чувствам се сексапилна колкото франзела хляб. Всеки път, когато Себастиан ме докосва, аз се отдръпвам и се питам как е възможно да харесва саката!

— О, мила — въздъхна Кейт. — Мисля, че разбирам защо се чувстваш така, но това, как се възприемаш ти и как те възприемат останалите, са две съвсем различни неща. Ти беше нещо като грозното патенце, когато беше тийнейджърка, но през последните няколко години наистина разцъфна. Ти си много хубава, Мади. И макар тялото да не ти се подчинява, както си свикнала, по теб няма и грам тлъстини.

Бих убила човек, за да имам крака като твоите — каза Кейт със завист. — Както и да е, всичко, което споменах, няма нищо общо с най-важното — че Себастиан още те желае.

— Дали? Не се е опитвал да ме съблазнява цяла вечност — изстена Мади и отпи отново от шампанското.

Кейт възмутено обърна очи към тавана.

— Боже мой, жено! Какво очакваш? Ти не знаеш какво искаш. Щом го отблъскваш всеки път, когато се приближи, значи му изпращаш съвсем ясно послание. Естествено е да се отдръпне.

— Права си — съгласи се Мади. — При неговата ангажираност с „Омагьосани“ и другите ни проблеми направо чувствам, че ми се изплъзва. А той е всичко, което имам.

— Не, Мади. Тук наистина грешиш. Това е единственият урок, който научих миналата година. Можеш да разчиташ само на себе си. Знаем, че сега може да ти е трудно, но ще го преодолееш. Направо можеш да се смяташ за късметлийка, че имаш такъв светец като Себастиан. Той остана до теб и в най-тежкия час. В момента просто страдаш от депресивно чувство за малоценност. Това е твой проблем, а не на Себастиан.

Мади погледна сериозната ѝ физиономия и се замисли.

— Благодаря ти, Кейт. Права си. Винаги съм смятала, че аз съм по-разумната от двете.

— Тази вечер беше мой ред. Между другото може ли...

— Какво?

— Да бъда шаферка?

Мади я погледна и се изкикоти.

— Разбира се, че можеш!

— Добре. Хей, направо се изненадах, когато прочетох, че Никол и Саша чакат бебе.

— Ти не си единствената. Никол живя при майка си през миналия месец, макар сега отново да се е върнала в апартамента при Саша. Сигурно е станало случайно. Просто не мога да си представя Никол в ролята на майка.

— Жал ми е за бебето. Нито Саша, нито Никол ще имат време да му дават нужната обич и топлина. Това би означавало да прекъснат кариерата си за година и нещо.

— Да. Така за известно време ще опита какво означава да си неспособна да танцуваш.

Кейт почувства болката, изписана на лицето ѝ.

— Все още ти е тежко, нали? — тихо каза тя.

Мади кимна.

— Да. Ужасно тежко.

71.

Албумът „Омагьосани“ беше пуснат през юни и веднага предизвика вниманието на медиите. „Това любов ли е?“, сингълът от него, излезе по същото време и влезе в класациите под номер четирийсет и пет. През следващата седмица се премести на двайсет и второ място. През следващите няколко седмици Мади не можеше да пусне радиото или да отвори вестник, без да чуе или да види интервю на Себастиан или на изпълнителката на главната роля — Шиобан Мъри.

Тя се вгледа отблизо в снимката на Себастиан и Шиобан, които се смееха заедно в сутрешния „Дейли Експрес“. Нямахше съмнение, че това ирландско момиче беше много красиво.

Мади беше благодарна, че днес, за пръв път от седмици наред, Себастиан нямаше никакви ангажименти. Щяха да прекарат деня заедно и тя с удоволствие си мислеше за тази перспектива. Той се беше прибрал късно предишната вечер и беше сигурна, че е изтощен. Затова беше станала рано да приготви закуска.

Чу някакво раздвижване горе и стана бавно да сложи чайника. След десет минути Себастиан влезе в кухнята и я целуна по бузата. Изглеждаше уморен.

— Добро утро, скъпа. Слава богу. Свободен ден. Мирише на нещо хубаво.

Той седна до масата и се протегна.

— Да. Има бекон, яйца, наденички, домати и много кафе в чайника.

Себастиан я прегърна тъкмо когато се изправяше, подпряна на бастуна си, да обърне бекона в тигана.

— Точно каквото нареди лекарят. Благодаря, мила.

Той си наля чаша кафе и запрелиства вестника.

— Обърни на дванайсета страница — не можа да се сдържи Мади.

Себастиан я послуша и изсумтя.

— Колко отвратително съм излязъл на снимката. Шиобан обаче е добре.

Мади не каза нищо, докато пълнеше чинията му с бекон и яйца.

— И така, мила моя. Какво ти се иска да правиш днес? Можем да идем до Ейлзбъри да обиколим магазините. Не си си купувала нови дрехи повече от година, а сега, когато си почти през целия ден на крака, макар и с помощта на бастуна, мисля, че се нуждаеш от попълнение на гардероба.

— Може би — каза Мади и седна бавно пред чинията си на масата.

— После можем да идем да обядваме в онази съвсем малка кръчмичка, която открихме с Кейт, и после... — телефонът иззвъня. — По дяволите. Ей сега се връщам.

Мади започна да закусва. Когато Себастиан не се върна до пет минути, тя сложи яденето му във фурната, за да не изстива.

След двадесет минути, когато вече миеше чиниите, Себастиан се върна.

— Знаеш ли какво? — сияеше той.

— Какво?

— Обади се Джаспър. „Това любов ли е?“ е влязла в челната десетка. Вече е номер осем. Искат Шиобан да се появи в „Топ ъв дъ Попе“. Очевидно това гарантира изкачване с още няколко места. Джаспър смята, че може да се надяваме да влезем в тройката. О, Мади, това е такава важна новина за шоуто!

— Направо страхотна! Трябва да излезем да я отпразнуваме, да обядваме в някой шик ресторант или нещо такова.

Лицето на Себастиан помръкна.

— За жалост има и лоши новини. Джаспър е уговорил две интервюта днес следобед. Много бих искал да откажа, любима, но в момента всяка реклама работи за нас. Но ще се върна към шест. Какво ще кажеш да запазим някъде маса за вечеря.

Мади се опита да не издаде разочарованието си.

— Добре.

— Съжалявам, мила. Можеш да дойдеш и ти, знаеш много добре.

— Знам.

— Но не искаш, така ли?

Мади поклати глава.

Себастиан въздъхна.

— Всичко това скоро ще свърши и тогава ще имаме много време да бъдем заедно. Изтърпи ме още малко. Знам, че сигурно ти е много трудно сега.

— Не се тревожи, Себастиан. Ще се оправя, наистина. Мади с усилие сдържаше огорчението си.

— Май ще е по-добре да ида да взема душ. Трябва да съм в града в един часа.

Мади си спомни приготвената закуска във фурната.

— Себастиан! — извика тя, но вече чу шума на водата в банята на горния етаж.

Отвори фурната, извади чинията със спечените бекон и яйца и изхвърли съдържанието в кофата за боклук.

След час Себастиан тръгна за Лондон. След като изчисти и подреди кухнята, Мади погледна часовника си. Чакаше я още един безкрайно дълъг ден. Тъй като бе смятала, че ще го прекара със Себастиан, беше отменила процедурите си за деня, така че сега беше лишена дори и от това развлечение.

Отдели почти час за миене и обличане, после седна в дневната и се опита да измисли нещо полезно за вършене. За кой ли път се чудеше как живеят хората с трайни увреждания.

Обезщетението от Кралския национален балет беше пристигнало преди две седмици. Себастиан беше изсумтял раздражено при вида на чека за петдесет хиляди лири и я беше попитал наистина ли смята, че кариерата ѝ струва едва толкова. Тя беше вдигнала рамене, защото знаеше, че не е възможно да обясни, че никаква сума не можеше да компенсира загубата на способността ѝ да танцува.

През изминалата седмица Мади беше мислила как да използва парите най-разумно. Не искаше нищо за себе си и тъй като беше страдала много през последната година, искаше да може да се отплати на хората, които ѝ бяха помогнали, или да създаде някакъв фонд за подпомагане на атлети, балерини и други хора, които внезапно бяха прекъснали активната си дейност. Докато реши какво точно иска да прави с тях, парите щяха да останат на банкова сметка с висока лихва.

Тя взе „Жълтите страници“ и прелисти раздела с ресторантите. Избра един и запази маса. Беше два часът, само след четири часа Себастиан щеше да се върне и да прекарат заедно една чудесна вечер.

Реши, че наистина ще се постарее да изглежда добре. Отиде до гардероба в стаята си и извади няколко рокли и поли, които не беше носила, след като се случи нещастieto. Избра една черна пола и я съчета с дантелена блуза. После отиде в банята и изрови от шкафчето някаква маска за лице, която нанесе веднага. Взе хавлиена кърпа и шампоан и се премести в кухнята да си измие косата, защото мивката там ѝ беше по-удобна, отколкото тази в банята.

После седна пред огледалото да изсуши и среше косата си. Накрая започна да си слага грим.

В пет часа се облегна назад и огледа резултата. Усмихна се. Дори самата тя трябваше да си признае, че изглежда хубава.

Мади се премести на леглото и свали халата си. Застана гола пред огледалото и си наложи да се огледа за пръв път след нещастieto.

Беше напълно изненадана, че тялото ѝ изобщо не се беше променило през последната година. Краката ѝ все още бяха дълги, стройни и стегнати, коремът — плосък и твърд, задните части — по-скоро отслабнали, отколкото напълнели.

Изведнъж осъзна колко глупаво бе разсъждавала. Образът, който си беше създавала във въображението, нямаше нищо общо с действителността. Увреждането ѝ беше сериозно, но невидимо — скрито някъде в гръбнака ѝ.

Мади се облече усмихната. Имаше до себе си мъж, когото обича и който бе достатъчно търпелив да я чака да се вразуми. Не искаше да го загуби. Довечера щеше да му покаже колко му беше благодарна.

Мади не се разтревожи, когато Себастиан не се прибра вкъщи в шест. Масата в ресторанта беше резервирана за осем и половина, а пътят дотам беше десетина минути с кола.

В седем и половина тя започна леко да се притеснява. Дали не беше му се случило някакво ужасно нещастие? Той винаги ѝ се обаждаше, когато щеше да закъснее.

В осем часа телефонът иззвъня.

— Скъпа, аз съм — Себастиан звучеше задъхано. — Съжалявам, че не можах да ти се обадя по-рано.

— Къде си?

— В телевизионния център на Би Би Си. Записват „Топ ъв дъ Попе“ и Джаспър настоя да дойда с него да гледам.

Мади чу сигнала на телефона и псувнята на Себастиан, който бързаше да сложи нова монета.

— Кога ще можеш да си тръгнеш? Запазих маса в ресторант за осем и половина.

— Мила, съжалявам, но ще трябва да отмениш резервацията. Джаспър е уговорил да вечеряме с Шиобан и някакъв важен телевизионен продуцент, който може да пожелае да направи специално предаване за „Омагьосани“. Просто не мога да откажа.

Мади си пое дълбоко въздух.

— Не се тревожи. Разбирам те.

— Виж, нямам повече дребни. Ще се опитам да ти се обадя по-късно. Мади, аз...

Телефонът прекъсна. Тя остави слушалката и преглътна сълзите си. Постоя известно време, зареяла поглед в празното пространство, после се сети, че трябва да отмени резервацията в ресторанта.

До десет часа Мади гледа телевизия с Шези на коленете си. Галеше котката разсеяно и не възприе нито дума от комедията и новините след нея. Опитваше се да не се смята за толкова нещастна. Това беше само една вечеря, щеше да има още много такива, а както сама беше казала на Себастиан, той трябваше да се възползва от всяка възможност още щом изникне.

Реши да остане с полата и блузата и да не почиства грима. Може би Себастиан нямаше да закъснее много и... Мади се уплаши да не би желанието ѝ да изчезне.

В един часа телефонът иззвъня.

— Здравей, аз съм — гласът на Себастиан звучеше необичайно плътно. — Мади, скъпа, опасявам се, че прекалих с пиенето. Мисля, че не трябва да рискувам да шофирам сега. Ще взема такси и ще отида у баща ти.

Мади чуваше някаква музика и гласове.

— Добре. Къде си?

— Виж, трябва да вървя. Ще се прибера утре сутринта.
Дочуване.

Мади отиде бавно в стаята си за пръв път от три седмици с помощта и на двата си бастуна. Отпусна се тежко на леглото и разкъса дрехите си, после седна пред огледалото. Сълзите ѝ се смесиха с тоалетното мляко за почистване на грим.

Събуди я звънът на телефона. Още сънena и забравила за своя недъг, тя скочи от леглото и се строполи на пода.

— Ох! По дяволите!

Изправи се с мъка, докопа бастуните си и на овчарски подскоци се озова в дневната и грабна слушалката.

— Ало. Домът на Себастиан Ланг ли е?

Беше нисък мъжки глас, очевидно на чужденец.

— Да.

— Извинете, че се обаждам толкова рано, но може ли да говоря с него, моля?

— Съжалявам, но го няма в момента. Кой се обажда?

— Франческо Чезаро, вторият му баща. Трябва спешно да говоря с него. Майка му е сериозно болна тук, в Рим. Трябва да дойде веднага.

— О, боже — сърцето на Мади се сви. — Както казах, съжалявам, че го няма, но мога да му предам съобщение да ви се обади веднага.

— Би било много мило от ваша страна. Както казах, случаят е спешен. Запишете номера ми. След два часа ще тръгна за болницата, затова запишете и номера там.

Мади записа двата дълги номера.

— Ще се свържа и ще го накарам да ви се обади веднага. Дочуване, мистър Чезаро.

Остави слушалката и погледна часовника над камината. Беше седем и половина. Вдигна отново слушалката и набра номера на баща си в Челси. Телефонът звъня дълго, преди да чуе познатия сънен глас.

— Здравей, татко. Извинявай, че ти се обаждам толкова рано, но имам спешно съобщение за Себастиан. Би ли го извикал, моля те?

— Себастиан? Но той не е тук, Мади. — Тя се обърка, но само за миг.

— Оо. Мисля, че ще откриеш, че е. Сигурно е пристигнал късно снощи и Гладис го е пуснала, без да чуете. Би ли проверил в гостната?

— Добре. Почакай така.

Мади чакаше и си мислеше как да съобщи ужасната новина на Себастиан.

— Мади? Проверих гостната, твоята стая и дивана долу, не намерих и следа от него.

— О, той ми каза, че ще преспи у вас.

— Вероятно е решил да остане другаде. На твое място не бих се тревожил. Виж, какво да му кажа, ако се появи?

— Кажи му да ми се обади веднага.

— Той с Джаспър ли беше снощи?

— Да.

— Джаспър може да знае къде е останал. Имаш ли номера на домашния му телефон?

— Себастиан може да го е записал. Трябва да проверя.

— Добре. Не се паникьосвай. Обади ми се, ако имаш нужда от някаква помощ.

— Ще го направя. Благодаря, татко. Доскоро.

Мади прелисти бележника с адреси и телефонни номера до телефона, благодарна, че Себастиан педантично беше настоял да записва всички номера, където можеше да го търси, в случай че имаше някакъв проблем.

Под името на Джаспър имаше два номера. Първият се оказа на офиса му и Мади набра втория. Джаспър вдигна слушалката след петото позвъняване.

— Да?

— Джаспър, обажда се Мадлен Винсът. Съжалявам, че звъня толкова рано.

— Здравей, Мади. Как си? — бодро попита Джаспър, сякаш беше станал преди часове.

— Благодаря, добре. Джаспър, знаеш ли случайно къде е Себастиан? Трябва спешно да се свържа с него.

От другата страна на линията настъпи зловеща тишина.

— Колко спешно?

— Много. Майка му е сериозно болна.

— Това наистина е спешно. Ами, аз си тръгнах към два, а Себастиан и Шиобан останаха с продуцента... — гласът на Джаспър заглъхна. — Виж, Мади, остави на мен. Ще видя как да го намеря. Ще го накарам да ти се обади веднага, нали така?

— Благодаря, Джаспър — едва успя да продума Мади.

Затвори телефона и едва успя да стигне навреме до банята. Повръщаше ѝ се, но нищо не се получи. Седна на тоалетната седалка и избърса стичащите се по лицето ѝ сълзи.

Очевидно Джаспър знаеше къде е Себастиан, но се опитваше да спести неудобството и на двамата, като се обади лично на Себастиан. Нямахше нищо чудно. Себастиан беше мъж, а не светец. Щом тя не задоволяваше мъжките му потребности, той се беше насочил другаде. Замисли се колко нощи беше закъснявал и колко ли време вече продължава връзката му.

Телефонът иззвъня. Тя отиде трепереща в дневната.

— Ало.

— Аз съм, мила. Току-що ми се обади Джаспър. Каза, че трябва да говориш с мен за нещо спешно. Добре ли си?

Гласът на Себастиан звучеше загрижено.

— Къде си?

— В дома на Шиобан.

— Мислех, че ще преспиш на *Карлайл Скуеър* — студено каза Мади.

— Щях, но Шиобан ми предложи дома си и реших да не събуждам всички в Челси.

Мади не можеше да повярва, че той ѝ говори за своята изневяра така спокойно. Сякаш нарочно искаше тя да узнае.

— Моля те, мила, кажи, че си добре.

— Да, добре съм. За съжаление майка ти не е. Баща ти се обади преди час и каза, че тя е в някаква болница в Рим. Иска да му се обадиш веднага.

Мади се ненавиждаше за начина, по който му съобщи новината.

— Господи. Би ли ми дала номерата, мила?

Тя повтори механично двата номера.

— Добре — въздъхна Себастиан. — Ще му се обадя да чуя поредната лъжа и после тръгвам за вкъщи. Би ли ми приготвила паспорта? Ще ми е нужен, ако се наложи да летя за Рим. Ще се видим след час.

— Добре. Дочуване.

Мади затвори с трясък телефона, облече се и отиде в дневната да чака завръщането му.

72.

Себастиан се прибра в девет и половина блед и уморен.

— Здравей, мила — поздрави той и я целуна по главата. — Извинявай за цялото това безпокойство. Трябваше да ти се обадя от апартамента на Шиобан, за да ти кажа къде съм, но беше толкова късно, че не исках да те будя.

— Свърза ли се с втория си баща?

— Да. Мама има рак. Не очакват да живее още дълго.

— Съжалявам много, Себастиан.

Той сви рамене.

— Е, трябва да призная, че не съм я виждал особено често през последните години и ще бъде лицемерно да започна да я оплаквам, но все пак ми е доста криво. Опасявам се, че трябва да летя за Рим веднага.

— Разбира се — кимна Мади.

Той я изгледа.

— Наред ли е всичко, мила? Изглеждаш ядосана. Извиних се, че не ти се обадох къде съм, но това е първият път и...

— Как можеш да бъдеш толкова спокоен, като говориш за това?
— избухна Мади.

Себастиан я гледаше слисано.

— За кое?

— За връзката си с Шиобан! Дори Джаспър знае за нея.

Себастиан едва се сдържа да не избухне в смях.

— Чакай малко. Искаш да кажеш, че понеже останах до късно в апартамента на Шиобан, веднага си приела, че имам връзка с нея?

— А нямаш ли? Ако нямаше, защо тогава Джаспър не пожела да ми даде номера на Шиобан, когато попитах къде си?

— Защото, любов моя, Джаспър е този, който има връзка с нея. Вероятно е отскочил горе до топлото си легло, за да попита Шиобан дали ми е дала ключовете за дома си, тъй като тя беше при него снощи. Всичко трябва да остане в тайна, защото Джаспър е семеен мъж.

— Но Джаспър каза, че двамата с нея сте останали в клуба, когато той си тръгнал.

— Да — търпеливо обясни Себастиан. — Казах ти, че Джаспър е семеен. Той си тръгна първи, после двамата с Шиобан се качихме в едно такси и аз я оставих пред дома му и продължих към нейното жилище — Себастиан въздъхна. — Разбирам, че ме подозираш в най-лошото, но е малко жестоко точно днес да ме подлагаш на инквизиционни разпити. Бях сам в апартамента на Шиобан снощи. Можеш да се обадиш на Джаспър, ако искаш. Сигурен съм, че Шиобан е още там.

Мади погледна искреното му изражение и разбра, че беше прекалила.

— Извинявай. Всичко е заради тези снимки по вестниците и Джаспър, и моята несигурност предполагам. Господи, чувствам се толкова глупаво.

— Е, все пак ми е приятно, че още ме ревнуваш. Извинявай за недоразумението. Ела и ме гушни — Себастиан разпери ръце и Мади се сгуши в него. — Глупавичката ми — прошепна той. — С какво още да те убедя, че за мен никога няма да има друга жена, никога?

Тя вдигна очи.

— Не знам, Себастиан. Наистина не знам.

73.

Себастиан не беше виждал майка си вече повече от четири години — от времето, когато беше учил през лятото в Италия — и беше шокиран от вида на бледата изсъхнала фигура в болничното легло. Макар винаги да беше негодувал, че майка му го беше оставила по пансион и на грижите на леля му, не можеше да не изпита съчувствие заради очевидните ѝ страдания.

Той седна тихо на леглото ѝ, докато тя спеше. Въпреки болестта майка му все още беше привлекателна жена. Пред очите му затанцуваха спомени от детството: баща му до него пред пианото, майка му, която се смееше, като ги гледаше; голяма градина с ябълково дърво, горещ летен ден...

— Себастиан.

Гласът на майка му прекъсна бляна му.

— Да, мамо?

Той се приведе, за да може да го види, без да обръща глава. Тя протегна ръка към неговата.

— Сигурно съм много болна, щом си тук — усмихна се тя.

Себастиан беше доволен, че не беше изгубила чувството си за хумор.

— Страшна си, мамо. Как се чувстваш?

Тя въздъхна.

— О, ти знаеш. Май напоследък се налага да пропускам вечерите в нощния клуб. Наистина изпитвам лека умора.

Тъй като никога не се беше чувствал спокойно в присъствието на майка си, Себастиан не знаеше какво да каже при тези обстоятелства. Помисли си колко странно беше, че нейните съседи и приятели я познаваха по-добре от него, но все пак, понеже той ѝ беше роднина, трябваше сам да се справя с тази ситуация.

— Разбираш, че умирам, нали?

— Мамо, моля те, говорих с лекарите и...

— По дяволите лекарите! Познавам тялото си. То се бори с това нещо повече от пет години и...

— Пет години! — изненада се Себастиан. — Защо не си ми казала? Нямах никаква представа.

— Бях в ремисия през последните две и добре си поживях. За разлика от тогава, сега вече нямам нищо против да умра.

Себастиан бе изненадан колко спокойно говореше майка му за своята тленност.

— Аз помолих Франческо да те извика — продължи тя.

— Радвам се, че си го направила.

— Не за да седиш тук да рониш сълзи и да ме оплакваш или за да си вземем прошка на смъртното ми легло. Мисля, че това би било лицемерно при създалите се обстоятелства. Знам, че съм пренебрегвала майчинските си задължения и едва ли мога да променя нещо сега. Повдигни ме, ако обичаш, за да мога да те виждам.

Себастиан ѝ помогна да седне. Тя потупа леглото до себе си.

— Ела и седни тук.

Той я послуша. Тя го погледна изучаващо. Лицето ѝ омекна.

— Май си се справил и без мен? Знаеш ли, странно е как понякога се обръща животът. Когато разбрах, че ще те имам, бях толкова развълнувана. Исках да ти посветя живота си, да ти дам любовта, която никога не получих от своите родители. За жалост животът имаше други планове за теб. Знаеш ли, ти си копие на баща си на тази възраст. Той беше много красив мъж, твърде красив, за да е на добро... — гласът ѝ секна.

— Бяхте щастливи заедно, нали? Преди да умре, искам да кажа?

— Изключително. Поне аз бях и си мислех същото и за него. Виж, Себастиан, аз... — той видя, че лицето ѝ се изопна. — Казах, че ще бъде лицемерно от моя страна да изнасям речи и да моля за прошка, но онова, което наистина искам да кажа, е... имаше причини да не бъда майката, която трябваше да бъде след смъртта на баща ти.

— Какви причини?

Тя се прозя.

— О, не искам да се впускам в това сега. Твърде съм уморена, а то е твърде болезнено. Има някои неща в къщата в Тоскана, горе, в мансардата. Те бяха на баща ти.

— Какви неща?

— Куфарче, пълно с ноти, някои книги, боклуци, които никога не изхвърлих. Опасявам се, че не е кой знае какво наследство.

— Знаеш ли, аз не мога да си го спомня добре.

Себастиан забеляза искрица вълнение в очите на майка си.

— Аз мога — тихо каза тя. — За съжаление никой не е изцяло това, което изглежда.

Тя преглътна шумно и смени темата.

— Чувам, че Кристофър Винсът най-после е успял.

— Да. Бях на премиерата на балета му.

— Аз си купих компактдиска. Той винаги се е отнасял добре с теб, нали?

— Да. Помниш ли Мади, дъщеря му?

— Разбира се.

— Ще се женим на Нова година.

— Боже мой! — засмя се тя.

— Какво е смешното, мамо?

— Извинявай, Себастиан. Изобщо не смятам, че е смешно, просто е иронично, това е всичко. Ще предадеш ли нещо на Кристофър от мен?

— Разбира се.

— Би ли му казал, че съм, му благодарна за грижите, които е полагал за теб, и че го разбирам? Че дългът вече е платен?

Себастиан бе заинтригуван.

— Естествено, но...

Майка му стисна силно ръката му.

— Аз наистина те обичам, Себастиан. Винаги съм те обичала. Искам да знаеш това. А сега ме остави да почивам. Можем да поговорим отново по-късно.

Тя затвори очи. Себастиан знаеше, че времето му е изтекло. Пусна ръката ѝ и като стана бавно от леглото, тръгна към вратата.

— Сбогом, мамо — прошепна той и излезе от стаята.

По-късно същата вечер майка му изпадна в кома и почина след пет мъчително дълги дни.

Себастиан и разстроеният Франческо отлетяха с тялото на Магда към вилата им в Тоскана. Майка му беше пожелала да я погребат в

гrobiщето на местната църква.

Когато всички се разотидоха след погребението, Себастиан седна с Франческо на терасата на вилата в уханната лятна вечер. Във въздуха се носеше ароматът на цъфнали портокалови дръвчета и от време на време се чуваха птичи песни.

— Утре трябва да се връщам в Лондон — каза Себастиан и отпи от виното си.

— Разбира се — вдигна рамене Франческо.

— Какво ще правиш?

— Ще продам тази къща. Майка ти я обичаше много и имаме толкова много спомени, че няма да мога да издържа тук.

— Сигурно.

— Беше само на четирийсет и пет. Имаше още толкова неизживени години — въздъхна Франческо.

— Да, но годините с теб са били много щастливи.

— Надявам се. Майка ти беше забележителна жена. Мисля, че е жалко, че не я познаваше така добре като мен.

— Е, това беше нейно решение. След смъртта на баща ми, вместо да станем по-близки, тя сякаш пожела да ме отстрани от живота си.

— Да, и аз не я разбирах. По различни поводи съм предлагал да дойдеш при нея, но... Знам, че Магда много те обичаше.

— Франческо, майка каза, че има някакви неща на баща ми, които ще ми дадеш.

— Разбира се. Те са на тавана. Защо не ги погледнеш сам?

Себастиан се прозя. Напрежението през последната седмица в съчетание с топлината и виното го правеха сънлив.

— Добре. Ако нямаш нищо против, мисля да се оттегля, преди да заспя тук на стола.

— Искам да ти благодаря, че дойде, Себастиан. Благодаря ти за компанията. Надявам се, че и занапред ще поддържаме връзка.

— С удоволствие, Франческо. Лека нощ.

— Лека нощ.

На следващата сутрин, след като се освежи в големия плувен басейн, Себастиан се обади в бюро на въздушните линии, за да резервира билет за Лондон. Оказа се, че може да си тръгне едва рано на следващия ден.

Като закуси, той се качи горе и дръпна голямата капандура, която водеше към тавана на къщата. Разгъна стълбичката и се качи по нея. Намери ключа за осветлението и заразглежда пещерата на Аладин, която се разкри пред него. Стари мебели, рисунки, детски играчки, детско легло... не знаеше откъде да започне.

Рови в продължение на десетина минути, преди да, попадане на една кутия, пълна със снимки от сватбата на родителите си. Усмихна се, като видя младия Кристофър да изпълнява задълженията на кум, заедно с Антония, застанала отстрани до него.

„Каква красавица“ — прошепна той, загледан в нежните, направо идеални черти на Антония.

Прегледа останалите снимки и си помисли, че трябва да ги вземе и покаже на Мади, после продължи да търси, без да знае всъщност точно какво. Попадна на голяма купчина пожълтели нотни листове с подвити краища. Докато ги подреждаше, се питаше дали си струва да носи стара музика чак до Лондон.

В дъното на купчината Себастиан попадна на голям картонен плик, натъпкан с ръкописи. Той ги измъкна навън и видя, че първата страница беше изписана с ноти, без съмнение от ръката на баща му. Някакво листче хартия падна на пода. Той го вдигна и прочете.

Скъпи Том,

Съжалявам, че се разминахме, затова оставих това на хазайката ти. Изсвирих „Лятната симфония“ няколко пъти. Мисля, че е най-доброто, което си правил досега. С удоволствие ще направя оркестрациите. Копирай я и ми я донеси, когато можеш.

С най-добри пожелания — Крис

Себастиан сложи бележката настрана и прелисти композицията на баща си. Помисли си, че е цяла симфония за час и половина, и нетърпеливо реши да я изсвири. Погледна отново първата страница. Изсвири с уста първите осем такта и по гърба му преминаха тръпки.

Изсвири ги отново.

Сигурно имаше някаква грешка?

Като грабна ръкописа, той почти падна по стълбите в желанието си да стигне по-бързо до пианото в дневната. Сърцето му биеше до пръсване, докато отваряше капака и слагаше първата страница на статива. Пръстите му трепереха така силно, че едва намираше клавишите.

Изсвири първата страница два пъти, после още веднъж. Трябваше да бъде сигурен.

Себастиан си спомни, че майка му каза, че е купила компактдиска. Стана и отиде до идеално подредените дискове, намери онзи, който търсеше, и го постави в уредбата.

Заслуша се, затаил дъх.

Нямаше абсолютно никакво съмнение.

— Господи — отпусна се той на дивана и хвана главата си в ръце.

74.

Никол гледаше новините в шест, когато изведнъж остра болка я преряза през кръста. Вече свикнала на стягането и странните усещания през трийсет и шестте седмици на бременността си, тя не ѝ обърна внимание. След десет минути я връхлетя нова подобна болка, после още една. Нима беше възможно да започва да ражда? Имаше още четири седмици до термина.

При четвъртия пристъп на болката тя изпищя и Саша изтича в стаята.

— Какво има?

— Господи! Мисля, че ще раждам! Помощ!

Саша видя паниката, както и болката от следващата контракция, изписани на лицето ѝ.

— Ще се обадя в болницата и ще повикам такси. Опитай се да запазиш спокойствие.

— Да запазя спокойствие? Та аз дори не съм си приготвила нещата — извика Никол, докато той отиваше към телефона. — Обади се на мама! — изпищя тя, преди да си спомни, че Ивет и Кристофър щяха да се върнат от Франция по-късно следобед.

— Добре — каза Саша, щом се върна в стаята, — таксито ще дойде съвсем скоро. Какво трябва да вземеш със себе си?

Между контракциите Никол успя да му изреди нещата, които да приготви. Когато таксито пристигна, Саша почти я изнесе на ръце до колата.

— Трябва да се успокоиш. Много е важно.

— Лесно ти е да говориш така. Не твоето тяло... Ох!

Таксито пристигна в *Портланд Хоспитъл* и Никол бе откарана на преглед. Саша остана да попълни документите. След десет минути една сестра дойде да го потърси.

— Можете да влезете и да седите при жена си, мистър Лопов.

— Тя добре ли е?

— Напълно, но изглежда ще мине доста време, докато роди.

— Знаете ли, че ѝ оставаше още месец.

— Да, но бебето изглежда с нормални размери и няма патология. Естествено и двамата ще бъдат наблюдавани на монитор през следващите няколко часа.

Въведоха го в малка стая, където нацупената Никол беше подпряна с възглавници в леглото.

— Акушерката ми каза, че едва-едва съм получила разкритие. Може да минат часове, докато родя. Честно казано, Саша, ако не се беше паникьосал, щях още да си бъда у дома.

Саша се въздържа от отговор. Нито мястото, нито времето бяха подходящи за спор.

— Знаеш ли, не е нужно да стоиш до мен. Ще се оправя...

Никол не довърши изречението. Тя стисна ръката му, докато болката премина.

— Мисля, че е по-добре да остана, какво ще кажеш?

Никол се отпусна на възглавниците и кимна едва-едва.

След четири часа най-сетне я откараха в родилната зала, където се разпищя за инжекция против болката.

— Още малко остава, Никол — каза ѝ акушерката, след като я прегледа.

Никол стисна ръката на Саша, когато тя ѝ каза да се напъва.

— Така е добре. Сега дишайте и изобщо не се напъвайте. Вижте, мистър Лопов, главата на детето ви.

Акушерката посочи и Саша видя главица с черна коса да се появява между краката на Никол.

— Добре, само още едно силно напъване. Почти свърши, Никол, ето, ето. Ето бебето ви, Никол, едно малко момиченце. Не е ли красива? — акушерката бързо отрязва пъпната му връв и го подаде на Саша. — Подръжете бебето, докато оправя жена ви. Изгуби доста кръв.

Тя натисна някакво копче и след минута се появи лекар, който започна да шије изтощената Никол.

Саша погледна мъничкото вързопче в ръцете си. Неочаквано го обзе някакво завладяващо чувство. Това невинно същество, лежащо така беззащитно в ръцете му, живееше само защото той беше предприел определени действия. И то не за да спаси живота на бебето, а своята собствена кожа. Испита угризения и срам, че бе използвал това същество като пионка, за да подсигури собственото си бъдеще.

Усмихна се, когато бебето погледна към него. Тя вече беше преживяла един опит да се прекъсне крехкият ѝ живот и беше пристигнала един месец по-рано, силна и видимо здрава.

— Ти си борец, нали, мъничката ми? — гордо каза Саша.

Неочаквано му дойде на ум, че независимо от всички цели и намерения, той беше бащата на това дете. И понеже то беше единственото добро нещо, което корумпираният му договор с Никол беше донесъл, той щеше да се постарее това бебе никога да не страда.

Акушерката взе бебето от ръцете му, за да го претегли и премери. Той отиде при Никол. Тя вдигна очи към него.

— Е, татенце? — изсъска тя. — Какво мисли гордият баща за своето момиченце?

Тя го изгледа гневно за секунда, после се извърна и се разплака.

75.

По време на полета за Лондон Себастиан се бореше със съвестта си. Не знаеше какво да прави, къде да иде или към кого да се обърне.

Първата му мисъл беше за Мади и тяхната връзка. Той най-добре от всички знаеше как Мади боготвореше баща си, как го беше подкрепяла и колко вярваше в таланта му. Тя беше болезнено горда от успеха му със „Симфония за двама“, когато той получаваше оvationите, които тя винаги бе смятала, че заслужава.

Как да се прибере довечера и да каже на Мади, че има неопровержими доказателства, че Кристофър е откраднал композицията на баща му и я е представил за своя?

Себастиан разбра причината за онова странно чувство, че е чувал симфонията преди. Сигурно баща му е свирил откъси от нея, когато Себастиан е бил още дете.

Когато самолетът минаваше над Ламанша, Себастиан се запита дали не трябва да забрави всичко, дали то си струва болката, която щеше да причини.

Но несправедливостта и измамата в постъпката на Кристофър го разяждаха отвътре. Винаги беше смятал, че баща му и Кристофър са били най-близки приятели.

Докато стигнат до „Хийтроу“, той вече знаеше, че това е нещо, което не може да пренебрегне. Трябва поне да получи обяснение.

Може би нещо не бе разбрал както трябва.

Обади се на Мади от аерогарата и ѝ каза, че ще се отбие някъде по работа и тогава ще се прибере. После позвъни на Кристофър, за да е сигурен, че е вкъщи, и взе такси за *Карлайл Скуеър*.

— Здравей, Гладис. Идвам при Кристофър — каза той на икономката, която отвори вратата.

Кристофър се появи зад Гладис.

— Влизай, влизай! — усмихна се той. — Тук цари малък хаос. Прибрахме се късно снощи от Франция и научихме, че Никол е родила

момиченце месец преди очакваната дата. Ивет сега е в болницата при внучката си.

— О, честито — вяло каза Себастиан, неспособен да симулира ентузиазъм.

— Добре ли си, Себастиан? Изглеждаш нещо потиснат.

— Тъъ, може ли да поговорим?

Кристофър погледна сериозното му лице и се намръщи.

— Разбира се. Да идем в кабинета.

И го поведе нататък.

В кабинета Себастиан постави сака си на един стол и дръпна ципа. Като вдигаше глава, забеляза, че Кристофър беше поставил в рамка сребърния диск, който беше получил за албума на „Симфония за двама“. Кристофър проследи погледа му.

— Глупаво, нали? Ивет настоя. Искаш ли нещо за пиене?

— Не, благодаря.

Себастиан крачеше неспокойно из стаята.

— За бога, кажи какво има! — Кристофър беше доловил напрежението му. — Мади добре ли е? Не съм имал възможност да ѝ се обадя, откак се върнахме от Франция и...

— Мади е добре. Виж, Кристофър, майка ми умря в Италия миналата седмица и...

Кристофър се разтревожи.

— О, Себастиан, съжалявам. Двамата с Магда се разбирахме отлично. Ние четиримата, имам предвид родителите ти, аз и Ани, бяхме неразделни. Какво се случи?

— Рак. Не знаех, но тя очевидно го е имала от години.

— Нищо чудно, че си така разстроен. Наистина ли не искаш да пийнеш нещо?

— Не, благодаря. Всъщност смъртта на майка ми не е поводът да съм тук — бавно каза Себастиан.

Кристофър седна.

— Хайде, Себастиан, изплюй камъчето. Не може да е по-лошо от това, което вече ми каза.

— Опасявам се, че е — мрачно отвърна Себастиан. Пое си дълбоко въздух. Не знаеше откъде да започне. — Преди да умре, майка ми каза, че има някои неща на тавана, които мога да взема, ако желая.

Вчера се качих там и... — той извади плика от сака си — намерих това.

Подаде го на Кристофър, който го отвори и извади голяма купчина ръкописи.

— Познаваш ли го, Кристофър? — Себастиан наблюдаваше отблизо реакцията му. — Ако ли не, предлагам да седнеш и да го изспириш.

Кристофър разгледа първата страница, пребледня и се отпусна на стола.

— Изслушах плочата, за да съм сигурен. Идентична е. Няма смисъл да отричаш, защото намерих също и това писмо от теб до баща ми — Себастиан размаха писмото пред него. — Тук пишеш колко добра според теб е неговата „Лятна симфония“.

Кристофър го гледеше мълчаливо. После каза:

— Нямам намерение да се опитвам да отричам.

— Защо, Кристофър? За бога, защо? Как можа да направиш това на баща ми? Смятах, че двамата сте били много близки приятели.

— Бяхме — бавно каза Кристофър.

На Себастиан се стори, че Кристофър е остарял с десет години през последните пет минути.

— Как можа да обереш славата за нещо, което не е твое, а на баща ми?

Кристофър затвори очи и за миг Себастиан си помисли, че ще се разплаче.

— Моля те, кажи ми, че е грешка. Изтъкни някаква причина. За мен беше като баща през последните осемнайсет години, а сега откривам, че „Симфония за двама“ е творба на баща ми. Кристофър, кажи нещо!

Гласът на Себастиан трепереше от вълнение.

Кристофър го погледна безизразно.

— Мади знае ли за това? — тихо попита той.

— Не, сигурен съм, че съзнаваш, че това ще я съсипе. Реших да я пощадя, докато поне чуя истината от теб.

— Вече знаеш истината.

— Тогава поне се опитай да ми дадеш някакво обяснение!

Кристофър сякаш се канеше да отговори. Себастиан го видя да отваря уста и после рязко да я затваря и възбудено прокара ръка през

косата си, докато крачеше из стаята.

— Какво да правя, Кристофър? Бих могъл да поискам да се възстанови името на баща ми като автор на симфонията и процентите от приходите, които си получил, да се прехвърлят на мен. Но ако го направя, тогава Мади... Господи! Защо трябваше да го разбере?

Кристофър погледна Себастиан и въздъхна.

— Трябва да направиш онова, което ти смяташ, че е нужно. Не моля нищо за себе си, а само за Мади. Моля те, имай предвид чувствата ѝ, когато взимаш решение. А сега бих искал да си тръгнеш. Аз също имам нужда от време да помисля. — Той стана.

Себастиан кимна, взе ръкописа от масата и го върна в сака си.

— Направи ми една услуга. Не казвай нищо на Мади през следващите два дни. Дай ми възможност да реша дали да ѝ кажа сам.

— Добре. Да дойда ли да те видя в петък? Можем да поговорим отново.

— Да.

Себастиан взе сака си и напусна стаята, без да каже нищо повече.

Кристофър седя на стола си дълго време. Мисълта, че Мади, да не говорим за Ивет и останалия свят, ще разбере, че е измамник и лъжец, беше направо непоносима.

Щеше да бъде опозорен.

Безхарактерен и глупав, жаден за малко слава и уважение, той беше продължил онова, което Ивет беше започнала. Независимо колко пъти си повтаряше, че жена му го беше поставила пред свършен факт, вече не можеше да убеди дори себе си. Знаеше, че можеше и трябваше да спре заблудата още преди всичко да бе започнало.

Време беше дъщеря му и Себастиан да узнаят истината. Може би ако им разкажеше за събитията, които бяха станали, когато и двамата бяха съвсем малки, щеше поне донякъде да обясни своята постъпка. Тези събития не го извиняваха изцяло, но се надяваше, че Мади и Себастиан щяха да намерят сили да му простят. Ако Себастиан все още иска да го съди и да направи всичко обществено достойние, така да бъде. Можеше единствено да им каже истината.

После трябваше да каже и на Ивет.

Кристофър реши, че трябва да иде да види Мади и Себастиан незабавно, преди да изгуби увереност. Първо се наложи да си събере мислите. Тъй като дълго време беше избягвал истината пред Мади и

пред самия себе си, искаше да бъде сигурен, че всичко, което им казва, е точно.

Отиде до бюрото, извади хартия от чекмеджето, взе една писалка и започна да пише. По лицето му се стичаха сълзи, докато възстановяваше събития, които така упорито се беше опитвал да забрави, събития, които бяха предопределили бъдещето на дъщеря му и на самия него.

След час най-после беше свършил. Прочете писмото и видя, че то беше възможно най-близо до истината. Смачка листовете на топка, сложи ги на решетката в камината и драсна клечка кибрит. После постоя, докато пламъците ги превърнаха на пепел.

Кристофър погледна почти довършения концерт, върху който работеше през последните три месеца. Вярваше, че е много по-хубав от „Симфония за двама“ или „Лятна симфония“, както Том я беше нарекъл. Да, щеше да го вземе, за да го покаже на Мадри и Себастиан. Може би така щеше поне донякъде да докаже, че наистина има талант, макар и да бе извършил измама по пътя към успеха.

После си спомни още нещо. Ако успееше да го намери, то щеше да бъде най-важното доказателство, че им казва истината. Върна се до шкафа си и започна да рови в кутията, в която бе открил „Лятна симфония“. Намери го, пожълтяло и измачкано, но четливо.

Той постави изрезката от вестник в плик и написа името на дъщеря си върху плика.

Погледна часовника си. Беше тъкмо времето, когато движението е най-натоварено, но ако тръгне сега, има шанс да пристигне във вилата скоро след Себастиан.

— Гладис, излизам — извика Кристофър към кухнята. — Кажете на Ивет, че ще ѝ се обадя по-късно.

Той спря до вратата, вдигна „Ивнинг Стандарт“ от изтривалката и разсеяно го мушна под мишница. Добре, мистър Винсът.

Кристофър отвори вратата на гаража и отключи хубавата спортна кола, която Ивет му беше подарила. Тя самата не шофираше, но обичаше да я карат със спуснат гюрук и косата ѝ да се вее на вятъра. Кристофър остави вестника, партитурата и плика на седалката до себе си, мушна ключа и го завъртя. Нищо. Опита отново. Пак нищо.

— По дяволите! — удари той ръце във волана.

После излезе и вдигна капака да погледне двигателя. Множеството гумени и метални тръбички представляваха пълна загадка за него. На пода под двигателя имаше локва масло. Той взе справочника за колата от задната седалка и го прелисти. След като двайсет минути напразно се беше опитвал да открие причината за теча, излезе и заключи вратата на гаража.

Реши да вземе такси до *Мерилбоун* и после да се качи на влак. Трябваше да потърси някой да погледне колата възможно най-скоро, защото мразеше да използва обществения транспорт. Повървя малко и зави по *Кинг Роуд* с надеждата по-бързо да спре такси. В този час обаче всяко такси, което се зададеше, беше заето. Имаше задръстване. Кристофър реши, че ще спечели време, ако повърви пеша до *Слоун Скуеър* и оттам вземе метрото до *Мерилбоун*.

На половината път към станцията на метрото Кристофър спря и започна да псува. Беше се сетил, че е забравил партитурата и плика с изрезката от вестник на предната седалка в колата. Погледна часовника и реши да не се връща. И без това нямаше да стигне до вилата преди осем. Най-важното беше неговото обяснение. Можеше и по-късно да покаже доказателствата на *Мади* и *Себастиан*.

Когато стигна до метрото, Кристофър си взе билет и последва множеството през бариерата и надолу по стълбите. Излезе на перона и се сля с тълпата. Ако се съдеше по броя на хората върху тясната ивица бетон, влакът трябваше да пристигне всеки момент. Като чу шума от приближаващия влак, той си проби път да излезе най-отпред, защото не искаше да го бавят.

— Ей, приятел! Внимавай къде стъпваш.

Кристофър се извърна да се извини тъкмо когато влакът влизаше в станцията.

— Съжалявам, аз...

Чакащото множество се заблъска напред, той стъпи във въздуха и изгуби равновесие.

Машинистът ужасен видя как тълпата на перона се люшна напред и блъсна един висок мъж върху релсите тъкмо когато първият вагон стигна същото място.

76.

Себастиан реши, че не може да се прибере при Мади, преди да се е успокоил малко. Вечерта беше топла и приятна, затова отиде в парка Кенсингтън Гардънс и се пошла замислено из него.

Не можеше да разбере защо Кристофър не се беше опитал да отрече вината си.

Себастиан се загледа в известната статуя на Питър Пан, символа на вечната младост и невинност — нещо, което човек смята, че никога няма да изгуби, а после животът само за миг му го отнема и го впуска в многобройните предизвикателства на зрялата възраст.

Дали да съди Кристофър? Дали да се бори за признаването на баща си, или да го остави да отmine в историята като още един безличен живот, прекъснат трагично рано?

Ами живите? Колко живота щеше да разбие по този начин? На Кристофър, на Ивет, на Мади... както и своя собствен. Едва ли щеше да има бъдеще с момичето, което обича, ако осъдеше баща му. Това щеше да постави Мади в непоносимо положение.

От друга страна, беше ли готов наистина да остави Кристофър да се измъкне след тази несправедливост?

Себастиан продължи да се разхожда. Искаше му се да имаше някого, с когото да разговаря, но уви. В отчаянието си той се върна към последния разговор с майка си. Изведнъж се сети за нещо и се закова на място. Тя го беше помолила да каже на Кристофър, че го разбира.

А имаше и компактдиска на „Симфония за двама“ в колекцията си.

Значеше ли това, че майка му знаеше какво беше направил Кристофър? И като казваше, че го разбира, тя му предлагаше душевно спокойствие, защото след нейната смърт тайната му щеше да остане запазена завинаги? Беше споменала нещо и за платен дълг.

— По дяволите! — измърмори Себастиан под нос.

Ако беше жива, щеше да му помогне да съчетае частите на пъзела. Колкото повече мислеше, толкова повече се убеждаваше, че

има много неща, които не знае и може би никога няма да научи. Разполагаше само с откъслечна информация, която водеше до едно заключение: майка му се опитваше да каже на Кристофър, че онова, което е извършил, е било правилно.

Това не го задоволяваше, но то бе всичко, което знаеше. Майка му очевидно искаше да уреди някакъв въпрос и Себастиан трябваше да приеме, че тя знаеше какъв е той.

Сега беше нужно да остави миналото и да се обърне към бъдещето. А то трябваше да включва Мади. Утре сутринта ще се обади на Кристофър и ще му каже, че е най-добре да забравят тази история.

Облекчен, че е взел решение, Себастиан се отпрати към входа на парка и хвана такси до станцията *Мерилбоун*.

Във влака мислеше единствено за срещата си с Мади.

На малката гара почака доста време за такси, но когато най-сетне пристигна във вилата, почувства как го обзема вълнение при мисълта, че отново ще прегърне Мади.

Той отвори входната врата, остави сака си и се запъти към дневната.

На вратата ѝ го посрещна измъченото и мокро от сълзи лице на Мади.

— Мади, какво има, скъпа?

— О, Себастиан, къде беше? — изплака тя и падна в прегръдките му.

— Извинявай, мила. Какво е станало?

Тя вдигна глава и го погледна.

— Трябва веднага да отидем в Лондон.

— Защо?

— Защото, защото... о, Себастиан, татко е мъртъв.

77.

Следващата седмица беше истински кошмар за Мади. Тя беше напълно съсипана и разчиташе единствено на любовта и подкрепата на Себастиан.

Самият Себастиан преживя истински ад. Макар полицията и няколко свидетели да твърдяха, че смъртта на Кристофър бе трагичен инцидент, само Себастиан знаеше истината.

Той беше отговорен за всичко.

За него беше очевидно, че Кристофър не можеше да погледне открито света, след като Себастиан знаеше истината, и затова беше решил да отнеме живота си. Всеки път, когато Мади вдигнеше пълните си с мъка очи към него и питаше какво е правил Кристофър на перона на метрото, след като мразеше обществения транспорт, той се измъчваше още повече.

През първите два дни Себастиан се изкушаваше да каже истината на Мади и да признае, че е отговорен за смъртта на баща ѝ. Това щеше да означава да я изгуби, но не беше сигурен дали би могъл да живее с чувството си за вина.

Но като я гледаше така измъчена и като знаеше, че тя няма към кого друго да се обърне, реши, че ако ѝ каже какво се беше случило, може да я погуби. Затова си внуши, че пази тайната за нейно добро и че ще бъде до нея ден и нощ. Така съвестта му донякъде се успокои. Не ѝ каза, че е бил при Кристофър следобеда, преди да умре. Това само щеше да усложни ситуацията. Седмицата стана още по-тръпчива за него, когато Джаспър му се обади, че „Това любов ли е?“ е на трето място в класациите.

След аутопсията съдебният лекар беше заявил, че Кристофър е умрял от счупване на врата при падането. Лондонските транспортни служби бяха наредили този трагичен инцидент да бъде разследван.

— Дами и господа — Антон Шенел се изкашля и огледа събраните в църквата хора. — За мен е чест да бъда помолен да кажа няколко думи за Кристофър Винсът. Познавам Кристофър повече от шестнайсет години. Срегнахме се за пръв път, когато бях млад балетист в Кралския национален балет и той започна да работи като акомпаниращ пианист. Винаги си спомням как той с охота отделяше от свободното си време, за да повтори с нас някоя особено трудна поредица стъпки. Кристофър беше мил, внимателен и истински талантлив човек, обожаван от дъщеря си Мадлен и от съпругата си Ивет. Дори преди триумфа му със „Симфония за двама“ той бе обичан и уважаван както от членовете на компанията, така и от музикантите от оркестъра. Кристофър Винсът беше напълно отдаден на музиката си. Той не се интересуваше от ласкателства или финансова изгода, което го правеше истински човек на изкуството. „Симфония за двама“ е гениална творба и аз съм сигурен, че след време Кристофър Винсът ще бъде запомнен като един от великите композитори на двайсети век. Знам, че никой от нас тук няма да забрави нито човека, нито музиката му.

Антон се отправи към мястото си в редицата и седна, а първата цигулка на оркестъра към Националната опера засвири натрапчивата мелодия на увертюрата на „Симфония за двама“.

Мади яростно ухапа устната си, за да не даде воля на сълзите, които останалите хора в църквата лееха свободно. Знаеше, че ако започне, няма да спре. До нея Ивет ридаше неутешимо. Саша я успокояваше, доколкото можеше. Той беше дошъл вместо Никол, която все още се възстановяваше след раждането на дъщеря си.

По-късно Мади стоеше втрънена в зеещия гроб, неспособна да осъзнае, че именно баща ѝ лежи там. Чувстваше такава празнота, сякаш сърцето ѝ беше изтръгнато от тялото ѝ. Погледна Себастиан, който стисна ръката ѝ успокоително. Той беше всичко, което имаше сега. Ако загубеше и него, нямаше да има вече никого.

След погребението хората бяха поканени на помен в къщата на *Карлайл Скуеър*.

— Мадлен — целуна я Саша, — денят е особено тежък за теб. Знам как боли да загубиш баща си. Ако мога да направя нещо...

— Благодаря — механично каза Мади. — Предполагам, че сега трябва да ти честитя раждането на детето.

— Да. Наташа е красива, макар че ме държи буден по цяла нощ — усмихна се той.

— Значи ти харесва да бъдеш баща.

Саша сведе смутено очи.

— Мадлен, има много неща, които не знаеш — прошепна той. — Някой ден ще ти кажа.

Тя кимна, уморена от усложненията в живота на Саша. Беше я лъгал неведнъж.

— Изглеждаш отслабнал, Саша. Добре ли си?

— Да. Сигурно е от безсънните нощи.

Антон Шенел се приближи до тях и целуна Мадлен.

— Приеми моите най-искрени съболезнования, Мадлен. Музикалният свят изгуби един огромен талант.

Тя се усмихна.

— Благодаря за прекрасното слово.

— То беше вярно, Мади. Радвам се, че толкова добре се възстановяваш. Вече си само с един бастун?

— Да. Надявам се скоро да го няма и него.

— Чудесни новини. Може би ще наминеш някой ден при мен. Бихме могли да обсъдим възможността за преподаване.

Мади поклати глава.

— Не, благодаря, Антон. Моите дни в балета свършиха.

— Разбирам. Извини ме, трябва да ида да намеря Ивет.

Гладис се появи с поднос с шери.

— Как си, Мади? — запита я тя съчувствено.

— Добре съм.

— Каква ужасна работа. Искам да кажа — в единия момент мистър Себастиан е в кабинета с мистър Кристофър, а в следващия го няма.

Мади се намръщи.

— Какво искаш да кажеш? Себастиан е бил тук в деня, когато баща ми умря, така ли?

Гладис се смути.

— Не ти ли е казал? О, мила, надявам се, че не съм казала нещо не на място. Извини ме, мис, трябва да разнеса това шери.

Себастиан дойде при Мади и сложи ръка на рамото ѝ.

— Как се справяш, любима?

— Горедолу. Защо не си ми казал, че си се видял с баща ми следобеда, когато той умря?

Той вдигна рамене.

— Ами... тогава не ми се стори толкова важно.

— Не било важно! Господи, Себастиан, ти вероятно си бил последният човек, който го е видял жив, и смяташ, че това не е важно?

— Мади започна да трепери. — Има нещо повече от това, нали? За какво си искал да се видиш с баща ми?

Себастиан знаеше, че би могъл да излъже, да каже каквото и да било, за да излезе от тази ужасна ситуация, но той погледна Мади и разбра, че повече не може да я мами. Тя трябваше да знае истината.

Въздъхна тежко, защото я обичаше с цялата си душа и сърце, а щеше да я загуби.

— Мисля, че е по-добре да си идем вкъщи — тъжно каза той.

— И това е истината — каза Себастиан, държейки плика, който беше открил на тавана в Италия. — Уговорихме се да се срещнем в петък, за да дообсъдим нещата. Боже мой, Мади, най-лошото в тази работа е, че аз се поразходих след срещата с баща ти и реших да забравя всичко. Разбрах, че ще нараня много хора, а и нещо, което майка ми каза, преди да умре, ме убеди, че вземам правилно решение. Щях да се прибера и да се обадя на Кристофър по телефона да му го кажа. Когато се прибрах и ти ми каза, че той е мъртъв, аз... По дяволите! Можеш ли да си представиш какво изживях през последните дни, как се измъчвах, че баща ти може да е мъртъв по моя вина.

Гласът му затрепери. Себастиан избърса сълзите си и вдигна отчаяно ръце.

Мади седеше абсолютно спокойна срещу него и забиваше нокти в дланите си. Едва сега тя наистина разбра какво означава болка и мъка.

— Мисля, че е по-добре да си вървиш — каза тя необичайно спокойно.

— Както кажеш, но моля те, скъпа, съдебният лекар потвърди, че е било нещастен случай и...

— Ти не вярваш в това, както и аз, Себастиан — студено каза Мади. — Не искам да спорим. Просто се махни.

Той погледна бледото ѝ, измъчено лице и мокрите ѝ от сълзи очи.

— Сигурна ли си, че ще се справиш сама? Изглеждаш ужасно и...

— Всичко е наред, Себастиан. Няма да се чувстваш виновен за нова жертва. Ще се оправя.

— Хайде, Мади. Това не беше заслужено.

— Било незаслужено? — гласът ѝ трепереше. — Току-що ми каза, че баща ми се е убил заради онова, което си му сторил. Моля те, върви си!

Тя дишаше на пресекулки. Себастиан кимна и протегна ръка към нея.

— Не ме докосвай! — изпищя тя.

Той се отдръпна, тръгна бавно към вратата, после се обърна и я погледна за последен път.

— Сигурно искаш да ме видиш мъртъв, Мадлен. Тогава можеш да бъдеш спокойна, че без теб няма живот за мен. Изгубих единственото нещо, което имаше значение за мен. Това е моето наказание — сълзите се стичаха свободно по лицето му. — Обичам те, Мади — с хриплив глас прошепна Себастиан. — Завинаги.

Мади не вдигна глава, докато той излизаше. След малко го чу да затваря външната врата, да включва двигателя и да тръгва с колата си.

78.

Саша се събуди посред нощ от сухата си кашлица. Като се опитваше да я потиска, за да не събуди малката Наташа в съседната стая, той отиде с олюляване до банята, пи малко вода и се загледа в измъченото лице в огледалото. Изглеждаше ужасно.

Кашляше вече повече от три седмици, но вместо да минава, кашлицата ставаше все по-лоша.

Страхът се беше загнездил в мозъка му и все повече го разяждаше.

Ами ако?... Саша поклати глава. Не, сигурно беше само някакъв летен вирус, който скоро щеше да го остави на мира.

Чу Наташа да изплаква тихо, но реши, че ще задреме отново, и не отиде да я види. След няколко минути тя започна да пици. Знаеше, че Никол няма да ѝ обърне внимание и ще чака, докато той не издържи, затова отиде да я успокои.

Вдигна мъничкото вързопче с червено личице и то веднага спря да плаче.

— Хайде, хайде, мъничката ми. Гладна ли си? — загука Саша и я понесе към кухнята да ѝ приготви биберон с мляко.

Никол беше отказала да я кърми, въпреки че от акушерката знаеше, че има мляко в изобилие. Беше заявила, че е чела някъде, че кърменето води до увисване на бюста, а тя няма намерение да го прави.

Саша се върна в детската и седна на един стол. Наташа налапа биберона и засука доволно.

Откак бебето беше пристигнало в дома им, единствено той се грижеше за него. Никол се беше върнала в стаята си с думите, че е твърде изтощена, за да се справя, и че ако на Саша му е омръзнало да се грижи за Наташа, трябва да потърсят бавачка. Никол ни най-малко не се интересуваше от красивата си дъщеричка, за разлика от Саша, който я боготвореше. Понякога егоизмът на Никол и пълното ѝ безразличие към собственото ѝ бебе го вбесяваха до такава степен, че

му се искаше да я стисне за гърлото и да я удуши. Но винаги когато Саша подадеше Наташа на Никол, тя започваше да плаче. Не съществуваха никаква връзка между майка и дъщеря. Саша беше поел ролята на Никол.

По ирония на съдбата сега, когато най-сетне беше свободен да напусне Никол, Саша не беше сигурен дали иска да го направи. Ако се решеше на тази крачка, това означаваше, че трябва да се сбогува с мъничкото същество и да го остави на милостта на майка му.

През целия си живот Саша винаги беше проявявал пълен егоизъм. Знаеше, че никога не бе обичал истински друг човек и винаги бе поставял себе си на първо място. И ето, изведнъж, и то от съвсем неочакван източник, се появи едно мъничко бебе, създадено от друг мъж, но въпреки това напълно зависимо от него за всичко. Саша чувстваше, че беше започнал да разбира какво означават любовта и грижите. Беше започнало да му се иска той да бъде истинският баща на Наташа.

Тя се закашля и изплю мляко на лигавника си. Саша я вдигна на рамото си и започна да глади гръбчето ѝ.

— Шшш, миличка — успокояваше я той, но плачът ѝ не стихваше.

Той стана и започна да я люлее в ръце. Тя отново се закашля. Пипна челцето ѝ и се намръщи. То гореше.

Както я гледаше тревожно, Саша изведнъж изтръпна от ужас. Може би бебето бе прихванало от неговия вирус.

Или може би... Мисълта беше прекалено непоносима!

Намери бебешкия термометър и го мушна в устата на Наташа. След няколко минути го извади и го разгледа внимателно. За негово успокоение температурата ѝ беше повишена съвсем леко.

Реши да остане при нея и да я наблюдава. Най-сетне тя заспа в ръцете му.

Беше се любил с Никол няколко пъти — преди да я помоли да се омъжи за него и в началото на брака им, когато трябваше да я убеждава в истинските си чувства заради интервюто в имиграционните служби. Но това определено беше ставало след връзката му с Игор. Съществуваха вероятност Игор да е заразил него, а после той да е заразил Никол и бебето в ръцете си.

— Моля те, Господи, дано не е така — шепнеше той и галеше пухкавата главица на успокоената Наташа.

Разбра, че заради бебето трябва да направи онова, което не смееше да направи заради себе си.

Саша остана в детската стая до сутринта. Беше готов да се откаже от кариерата си, от живота си, от всичко само срещу сигурността, че този крехък, току-що започнал живот няма да пострада заради неговата някогашна безразсъдност.

79.

Кейт се събуди преди будилника и се пресегна в тъмнината да го изключи, преди звънът му да разтърси тишината.

— Пет без десет — изпъшка тя. — За какво, по дяволите, го правя?

Тя скочи от леглото и отиде до прозореца да дръпне завесите. Веднага ѝ стана ясно защо ставаше всяка сутрин в пет и работеше по цял ден до изнемогване.

Равната местност, която се виждаше през прозореца, все още бе забулена в ранна утринна мъгла. Въпреки това в далечината се виждаха малките фигури на коне, които пасяха сред пасбището в края на фермата. Сградите на конюшните бяха отляво. Дворът беше безупречно чист, а прясно боядисаните бели огради на пасбището блестяха в мъглата.

Колко по-различно беше мястото сега, отколкото преди четири месеца, когато бе заварила истински хаос. Навсякъде имаше строители и работници. Седнала в наскоро ремонтираната къща, тя се беше питала как ще се справи. Слава богу, Крис, управителят от Нюмаркет, ѝ беше помагал през първите два месеца и двамата заедно бяха работили денонощно, за да въведат някакъв ред. Доволен, че Кейт вече може да се справя сама, Крис си беше тръгнал обратно за Англия преди шест седмици.

Докато вървеше към банята, Кейт осъзна, че предстоящият ден наистина я вълнуваше. Хасан щеше да пристигне в десет часа да направи първия си оглед. Спомни си с гордост за четирите превъзходни кобили, които беше избрала от едни продажби в Англия. Но най-добрата новина беше, че преди седмица бе успяла да получи победителя от миналогодишното френско дерби за основен жребец в конюшнията. Той беше основният ѝ удар и тя нямаше търпение да се похвали на Хасан за него.

След като се изкъпа набързо, Кейт се върна в стаята си и нахлузи чист чифт бричове и дебел пуловер. Макар да бе едва септември, рано

сутрин бе студено.

Като управител Кейт знаеше, че няма нужда да става рано и да наблюдава работата на момчетата, но се опитваше да държи под око персонала. След време нейната работа ще стане основно административна. Ще посреща и забавлява клиенти и ще уговаря финансово сделките. Затова сега искаше да научи възможно най-много за това как функционира конефермата на най-ниско ниво.

Кейт слезе в новообзаведената кухня на долния етаж и напълни чайника, доволна, че централното парно беше пуснато предишната седмица. Тя извади една чашка от костен порцелан от някакъв шкаф и ахна изненадано. Скъпият сервиз от шейсет части беше пристигнал миналата седмица направо от „Хародс“ заедно с други скъпи кухненски уреди. Хасан ѝ беше оставил пълна свобода по отношение на вътрешния дизайн, като единствената предварителна уговорка беше всичко да бъде от възможно най-добро качество. Беше ѝ казал, че е от огромно значение посетителите да бъдат посрещани стилно. Вчера ѝ беше съобщил по факса, че е назначил готвач, който ще пристигне следващата седмица. Той щеше да попълни обслужващия персонал на къщата заедно с назначените от Кейт иконом и чистачка.

Кейт взе чашата с чая си и тръгна по коридора към своя кабинет. Той също беше скъпо обзаведен с махагоново бюро и два големи зелени кожени дивана.

Включи компютъра върху бюрото си. Беше безкрайно горда със системата, която беше разработила и която ѝ даваше възможност да контролира цялата работа от кабинета си. Машината можеше да ѝ каже по всяко време колко бали сено има на склад, какъв е списъкът с фактурите или кога на някой от конете трябва да бъде сложена подсилваща инжекция от ветеринаря.

Както си мислеше за ветеринари, Кейт си спомни, че иска да говори с Хасан за създаването на малка лаборатория в конефермата. Така кръвните проби от конете можеха да бъдат анализирани на място, а конете да бъдат изолирани веднага при нужда. По този начин се намаляваше рискът от разпространяване на инфекции.

В десет и пет Кейт видя от прозореца на кабинета си приближаващото по алеята порше. Тя стана и изпъна брича и сакото си. Слезе по коридора и отвори входната врата.

— Здравей, Кейт — усмихна се Хасан и я целуна по двете страни. — Изглеждаш прекрасно.

— Благодаря.

Кейт се изчерви. От предната врата на поршето слезе тъмнокоса жена. Беше облечена с изтънчен вкус и изглеждаше великолепно.

— Кейт, това е Тани. Тя много се интересува от коне, затова я доведох да поразгледа тук.

— Приятно ми е да се запознаем, Кейт — каза жената със силен средноизточен акцент.

Кейт веднага се смути. Беше чакала с нетърпение да разведе Хасан навсякъде и да побъбри с него за всичко, но насаме. Вълнението, което я беше обзело, я напусна.

— Всичко изглежда безупречно, Кейт. Толкова е различно от онова, което видях последния път. Откъде започваме обиколката?

— Предлагам да започнем с къщата.

— Чудесно. Моля, води ни — усмихна се той.

Разглеждането приключи след два часа. Накрая отидоха в кабинета на Кейт, където тя показа на Хасан компютърната си система.

Той седеше на дивана до Тани и се усмихваше широко.

— Трябва да те поздравя, Кейт. Свършила си чудесна работа. Не ти ли казах, че ще се справиш? А новината за жребеца е отлична. Не знам как си успяла.

— Сигурна съм, че Кейт знае как да използва женския си чар, нали? — каза Тани и кръстоса съблазнително дългите си крака.

— Бих казала, че нещата се свеждат до финансово предложение, на което никой не би устоял — рязко отвърна Кейт.

— Добре, мисля, че е време да ви заведе на обяд — Хасан погледна часовника си.

— Всъщност, Хасан, имам няколко финансови въпроса, които трябва да уточня с теб — каза Кейт.

— Давай тогава — каза Хасан, но Кейт замълча. — О, не се тревожи за Тани. Тя всъщност е член на семейството, нали? — усмихна се той.

— Почти — прошепна Тани и тайно му се усмихна в отговор.

Обядът в едно малко ресторантче в съседното село беше много приятен. Тримата разговаряха за коне и Кейт трябваше да признае, че Тани изглеждаше изключително осведомена.

Хасан поръча кафе и нещо за пиене.

— И така, какво ще кажеш? — попита той Тани.

— Силно съм заинтригувана. Ще си ида у дома и ще го обсъдя с баща ми.

Кейт беше озадачена.

— Извинете ме, не ви разбирам.

— Нека ти обясня, скъпа Кейт — намеси се Хасан. — Бащата на Тани притежава голяма конеферма в Англия, но счита, че поддръжката ѝ е твърде скъпа. Смята да се мести в Европа, затова доведох Тани да погледне нещата тук. Тани се усмихна. И погледна часовника си.

— Това, което видях, ми хареса. Трябва да тръгваме, Хасан, иначе няма да успеем да се върнем навреме в Париж за моя бал. Извинете. Трябва да ида да си напудря носа преди пътуването.

— Разбира се — Хасан направи знак на сервитьора и се наведе през масата. — Съжалявам, че трябва да тръгваме толкова скоро, Кейт, но отново искам да подчертая колко съм впечатлен от онова, което си направила. Гордея се с теб. Продължавай все така.

Тя се изчерви.

— Благодаря. Кога ще можеш да дойдеш отново? — чу се тя да пита нетърпеливо.

Хасан вдигна рамене.

— Не мога да кажа кога отново ще бъда във Франция. Програмата ми е много напрегната. Както винаги, ако възникнат някакви проблеми, прати ми факс до офиса в Лондон и моят помощник ще ме открие. О, между другото, бащата на Тани притежава миналогодишния победител от дербито Епсом. — Той ѝ намигна, тъй като Тани приближаваше към масата.

Кейт помахаше след поршето за довиждане, после се върна с колата си във фермата и отиде в кабинета си. Чудеше се защо нямаше настроение. Може би това беше обратна реакция при приключването на един тежък ден.

Отиде до вграденото барче в ъгъла на кабинета. То беше от осемнайсети век. Знанията ѝ за антиките се бяха оказали безценни, когато се стигна до обзавеждането на къщата. Напоследък Кейт пиеше много рядко, особено следобед, но сега определено чувстваше нужда от едно питие.

Нещо в посещението на Хасан я човъркаше отвътре.

Тя си приготви джин с тоник и седна на дивана. Трудно ѝ беше, но трябваше да си признае истината.

Беше съвсем очевидно, че Хасан и Тани бяха нещо повече от добри приятели. Тани бе споменала някакъв бал тази вечер, който двамата щяха да посетят, а самият Хасан беше казал на Кейт, че Тани беше „почти член на семейството“.

„Не, не може да бъде!“ — бавно заговори Кейт на скъпата картина, която висеше на стената. Елегантният кон я гледаше, без да мигне.

В края на краищата тя беше накарала Хасан да страда, като го беше отблъснала по най-грубия начин, когато знаеше, че е лудо влюбен в нея. Тогава не се беше замислила, но явно бе свикнала да го има винаги на разположение.

Очевидно вече не беше така.

Кейт въздъхна, като си спомни, че тя самата му беше казала съвсем категорично, че ако работи за него, отношенията им трябва да бъдат само служебни.

Може би само си въобразяваше. Та тя не беше имала романтични преживявания от доста дълго време.

Но после се сети за това как се беше събудила тази сутрин — развълнувана от предстоящото му посещение. А също и за безспорното разочарование, което изпита, когато Тани слезе от колата.

— По дяволите! Никога не съм избирала подходящ момент.

Тя отново отпи от джина си с тоник. Нямаше никакво съмнение. След всичкото това време тя най-сетне се беше влюбила в Хасан.

80.

Лекарят покани Саша в кабинета си и се настани зад бюрото. После започна да разглежда бележките с изследвания пред себе си.

— Моля ви, докторе, кажете ми резултатите — настоя Саша.

Лекарят го погледна и въздъхна. Саша замръзна. Резултатът беше изписан върху лицето на лекаря.

— Положителни са, нали? — бавно каза Саша.

Лекарят кимна.

— Да. За нещастие, мистър Лопов, изследванията показват, че сте серопозитивен.

— Господи! — възкликна тихо Саша.

— Засега не можем да кажем в какъв стадий на развитие на вируса сте. Ще трябва да направим още някои изследвания и...

Саша се закашля и не можа да спре.

— Смятам, че е препоръчително да постъпите веднага в болницата. Тази кашлица никак не ми харесва. Вирусът на HIV отслабва имунната система и я прави неспособна да се пребори с най-обикновените инфекции. Откога кашляте така?

— От три-четири седмици.

— Кашлицата става ли все по-лоша?

Саша кимна.

— Добре. Ще се обадя за легло и започваме изследванията незабавно. Мисля, че сте семеен и имате дете, мистър Лопов.

— Да.

— Съпругата ви има ли представа, че може да сте серопозитивен?

— Не.

— Ще трябва да ѝ кажете. Сигурен съм, че съзнавате, че има вероятност да сте ѝ предали инфекцията, а от нея и на вашето дете. Те трябва задължително да бъдат изследвани.

— Аз... ние с жена ми... не се любехме често. Има ли шанс тя и бебето да не са заразени?

Лекарят вдигна рамене.

— Не можем да кажем. Няма определено правило. Някои хора се заразяват от едно преспиване, други имат сексуални отношения със заразен в продължение на доста време и не са серопозитивни.

Очите на Саша се напълниха със сълзи.

— Моето бебе е само на шест седмици. Ако то е заразено, аз...
— той не можа да довърши.

Лекарят кимна.

— Сигурно е ужасен шок за вас, но не можем нищо да направим, докато не изследваме съпругата и дъщеря ви. Трябва да ви попитам дали не сте имали никакви други сексуални партньори през последните пет години, за да се свържем с тях и да ги изследваме.

Саша си помисли за многобройните си еднократни любовни авантюри на *Хампстед Хийт*. Ако кажеше на лекаря, щеше да разкрие една своя страна, която заради Наташа трябваше на всяка цена да запази в тайна.

Той поклати глава.

— Не е имало никой друг.

— Е, това поне е нещо. Имате ли представа от кого може да сте се заразили?

— Не.

— Е, това е достатъчно за днес. Защо не излезете и не помолите сестрата да ви донесе чаша чай? Джералдин, нашата психоложка, ще намине да ви види съвсем скоро. Тя може да ви посъветва как да съобщите на съпругата си. Междувременно аз ще организирам приемането ви в отделението.

Саша се изправи.

— Аз... имате ли някаква представа колко време ми остава?

— Не, мистър Лопов, но след като направим тестовете, ще имаме по-ясна представа къде се намираме. Сигурен съм, че ви е известно, че някои хора носят вируса с години, без да развиват СПИН — лекарят се усмихна съчувствено. — Така че не губете надежда.

Саша тъжно сви рамене и напусна кабинета.

Никол сърдито сменяше памперса на Наташа и се питаше къде ли се бави Саша, когато телефонът иззвъня.

— Ало — излая тя.

— Може ли да говоря с мисис Лопов, моля? — попита женски глас.

— Говорите със същата.

— Здравейте, мисис Лопов, обажда се Джералдин Медоуз. Аз съм психолог в *Уестминстър Хоспитъл*. Вашият съпруг ми даде телефонния ви номер.

— О, защо?

— Съпругът ви е приет тук за изследвания.

— Какви изследвания?

— Мисля, че е най-добре да дойдете с дъщеря си тук, колкото е възможно по-скоро. Тогава можем да поговорим. Вероятно така или иначе искате да видите съпруга си.

— Ами... малко съм заета днес следобед и...

— Мисис Лопов, наистина е важно да дойдете в болницата възможно най-скоро.

— Нали на Саша му няма нищо? Той само кашляше.

— Какво ще кажете за три часа? Елате на главната регистратура и попитайте за мисис Медоуз.

Никол въздъхна.

— Добре. Трябва ли да доведе и бебето?

— Да — категорично отговори Джералдин.

Саша лежеше в болничното си легло, изтощен от уморителните рентгенови и кръвни изследвания. Настояваха да използва инвалидна количка, макар че им обясни, че все още може да използва краката си. Кашлицата го притесняваше и вече му причиняваше сериозна болка в гърдите.

Сигурен беше, че се чувства по-зле, защото беше приет в отделение, в което голям брой млади мъже изглеждаха ужасно болни.

Лекарят се приближи към него.

— Здравейте, Саша.

Той дръпна завесите около леглото му и седна на един стол до него. Извади някакви листчета хартия от един кафяв плик.

— Първо трябва да ви съобщя резултатите от преброяването на левкоцитите. Те показват колко е напреднала болестта.

— И? — уморено попита Саша.

— Страхувам се, че трябва да Ви съобщя, че сте развили СПИН. Броят на левкоцитите ви е много нисък в момента. Рентгеновата снимка на белия ви дроб показва, че страдате от бронхит. Това е типично заболяване за тази болест и ние ще се стараем да не развиете пневмония. Ще ви назначим един курс антибиотици. Ако те помогнат, ще започнете курс с AZT. Трябва да ви предупредя, че на някои хора то не им понася много добре, но помага на имунната система, защото предпазва от инфекция, така че си струва да се прилага постоянно.

— Мога ли да си отида вкъщи довечера?

Лекарят поклати глава.

— Не ви съветвам. Бихме искали да проследим реакцията ви на антибиотиците и да се уверим, че сме се справили с бронхита.

— Жена ми беше ли при Джералдин? — тихо попита Саша.

— Мисля, че да.

— Тя каза ли й?

— Не зная, Саша, но Джералдин ще намине при вас веднага щом има новини. Довиждане до утре.

Лекарят излезе. Саша затвори очи. Не можеше да понесе гледката на изпитото лице и стъклените очи на младия мъж в съседното легло.

— Здравейте, Саша.

Отвори очи и видя Джералдин да стои до леглото му.

— Казахте ли на Никол?

— Да.

— Как го прие?

— Беше шокирана, ядосана, уплашена. Напълно разбираеми емоционални състояния.

— Направиха ли вече изследвания на нея и Наташа?

— Да.

Саша седна в леглото.

— А резултатите?

— Ще разберем след двацет и четири часа.

Той изпъшка.

— Съжалявам, но тя не иска да ви види. Сигурна съм, че ще намине след известно време. Вижте, няма какво повече да направим, докато не видим резултатите. Защо не се опитате да си починете малко.

Знам, че звучи коравосърдечно, но няма смисъл да се тревожите. Никол и Наташа може да са късметлийки.

— Моля се на Бога — прошепна Саша.

— Ще дойда да ви видя веднага щом разбера резултатите. А вие се концентрирайте върху вашето оздравяване. Като семейство ще трябва да се подкрепяте.

Саша кимна.

— Благодаря ви, че й казахте. Аз... не бих могъл.

— За мен беше удоволствие да ви помогна. Лека нощ, Саша.

Джералдин си тръгна, поглеждайки бледите лица от двете ѝ страни. Случаят на Саша беше един от най-трагичните, с които се беше сблъсквала. При вида на мъничкото бебе в ръцете на Никол в привикналите ѝ с какви ли не гледки очи се бяха появили сълзи.

Не беше казала на Саша колко необуздано беше пицяла Никол, след като Джералдин ѝ беше съобщила новината. Наложило се беше да ѝ поставят успокоителна инжекция и тя все още беше под наблюдение, а бебето спеше в детското отделение и я чакаше да се възстанови.

Джералдин се спря, после взе асансьора към родилното отделение. Гледката на новия живот ѝ помагаше да се справя с трагедиите, на които ставаше свидетел всекидневно.

Тя отиде в детското отделение и намери Наташа будна в креватчето. Вдигна я и я гушна.

Саша не беше единственият, който щеше да се моли тази нощ.

81.

В дните, след като Себастиан напусна вилата, Мади изпълняваше всекидневните си дейности като в транс. Сякаш психиката ѝ я предпазваше от осъзнаване на онова, което се беше случило, и изчакваше времето, когато щеше да се чувства по-силна да се справи с него.

При първите физиотерапевтични процедури след разкритието на Себастиан Мади успя да направи няколко несигурни стъпки без помощта на бастуна. За изненада на нейната физиотерапевтка Мади не изпита никакво въодушевление. Тя не можа да обясни защо не се радва, тъй като не можеше да ѝ каже, че единствените двама души, които обичаше на този свят, я бяха предали по такъв ужасен начин, че ходенето без бастун изглеждаше сравнително маловажно събитие.

В продължение на пет дни тя ангажираше вниманието си с книги, телевизия, чистене, с каквото и да е, за да не мисли. Но в събота сутринта, докато се чудеше какво да прави през уикенда и слушаше радиото, като механично закусваше, звуците на „Това любов ли е?“ се понесоха в кухнята.

Тя стана да изключи радиото, но осъзна, че ръцете ѝ не я слушаха. Остана пред радиото като в транс, а болката в нея ставаше все по-силна.

— Не! — извика Мади и блъсна радиото от плота.

То полетя към другия край на кухнята и остана да бръмчи на пода, а тя се строполи на земята и зариде истерично.

Плака за смъртта на обичния си баща, за мъката, че я беше лъгал. Плака и за загубата на Себастиан, мъжа, който ѝ беше дал сила да продължи, когато самата тя смяташе, че животът ѝ е свършил, и който беше готов да жертва бъдещето си заради нея. Той беше отговорен за смъртта на баща ѝ. Би му простила всичко. Само това не.

След като плака цяла сутрин, Мади отиде в стаята си и си легна с надеждата да заспи. Сигурно беше заспала, защото се събуди от доволното мъркане на разположилата се до нея Шези. Погледна

часовника и видя, че минава четири. Дезориентирана и ужасно потисната, тя седна в дневната и се заслуша в тишината. С падането на мрака разбра, че не би могла да посрещне още една нощ сама.

Имаше само един човек, който според нея обичаше баща ѝ колкото нея самата. И макар че никога не можеше да издаде тайната на Кристофър, Мади имаше нужда от някого, който да разбира мъката ѝ.

Вдигна телефона и набра номера.

— Влез, Мади — бледа и посърнала, Ивет я целуна по двете страни. — Хайде да идем в дневната.

Мади кимна и отмина затворената врата на кабинета на баща ѝ с прехапани устни.

Ивет беше видимо отслабнала. Раменете ѝ бяха отпуснати и за пръв път тя изглеждаше на своите четирийсет години.

— Зная, че е едва септември, но не мога да се стопля, откак... — потръпна Ивет и отиде до камината, в която огънят тъкмо се разгаряше. — Искаш ли нещо за хапване, може би едно питие?

— Не съм гладна, но бих пийнала джин с тоник — усмихна се едва-едва Мади.

— Аз също. Защо не приготвиш по един джин и на двете, докато помоля Гладис да ни направи няколко сандвича. И двете изглеждаме измършавели.

Ивет излезе от стаята, а Мади отиде до барчето и наля две големи дози джин, после прибави тоник.

Ивет се върна и седна срещу нея. Вдигна чашата си и каза:

— Наздраве.

— Да, наздраве.

Двете седяха мълчаливо, втречени в огъня. Нуждаеха се една от друга, но никоя от тях не можеше да произнесе името на Кристофър.

— Как са Никол и бебето? — осмели се да заговори Мади.

Ивет се усмихна.

— Чудесно. Не съм ги виждала от няколко дни, но малката Наташа е прекрасна. Саша се оформя като страхотен баща. Той направо я боготвори. Ти изглеждаш много по-подвижна, Мади. Имаш ли представа кога окончателно ще се разделиш с бастуна?

— И сега мога да ходя без него, но само на къси разстояния. Вече почти приключвам с физиотерапията. Остава само да се упражнявам и да заяквам.

— Това е прекрасно. Възстановяваш се забележително добре. Имаш ли някакви планове за бъдещето?

— Заета ту с това, ту с онова, не съм имала време да помисля.

— Ами пеенето? Трябва да постоянстваш в тази насока.

— Може би.

— Как е Себастиан?

— Отиде си.

Ивет изглеждаше шокирана.

— О, Мади, защо?

— Взаимно неразбирателство.

— Но вие винаги сте били толкова щастливи. А и сватбата приближаваше. Сигурни ли сте, че не е станало заради... — Ивет се насили да продължи — напрежението, породено от шока от смъртта на Кристофър?

— Сигурна съм, че и това е имало значение — призна Мади.

— Не мислиш ли, че връзката ви може да се възстанови?

— Никога. Ако нямаш нищо против, бих предпочела да не говорим за това.

— Разбира се.

Гладис донесе чиния със сандвичи и излезе. Ивет предложи на Мади и си взе един.

— Ами ти? Имаш ли планове за бъдещето?

— Не, всъщност нямам. Срамувам се да призная, че не мога да се справя с болката. Аз... знам, че сме имали проблеми през последните месеци, Мади, но трябва да ми повярваш, че наистина обичах много баща ти — очите на Ивет се напълниха със сълзи. — В момента мисълта да живея без него е непоносима. Правехме толкова много планове. Бяхме открили една прекрасна къща в Южна Франция. Щяхме да се преместим там при пръв удобен случай. Кристофър щеше да пише, а аз... о, мила, аз просто щях да се радвам да му бъда истинска съпруга — тя извади отнякъде кърпичка и издуха носа си. — Казват, че времето лекува болката. В момента изобщо не мога да повярвам в това.

— Знам — тихо каза Мади. — Непрекъснато си мисля, че трябва да кажа на татко това или онова, после си спомням, че вече никога не мога да му кажа нищо.

— Знам колко го обичаше. А той те боготвореше, Мади. Наистина — каза Ивет.

— И ние сме имали проблеми, но поне ги бяхме разрешили, преди да умре. Въпреки това остават толкова много неизказани неща.

— Имам една добра новина. Онзи ден говорих с Антон и той все още държи да постави новия балет на Кристофър. Премиерата ще бъде през март и ще бъде в памет на Кристофър. Единственият проблем е, че не мога да открия партитурата. Претърсих кабинета му и съм сигурна, че не е там. Много е странно, защото го видях да работи върху музиката сутринта в деня на... неговата смърт. Няма значение, вероятно скоро ще стане ясно.

Мади се намръщи.

— Странно, но както казваш, трябва да изскочи отнякъде.

— Смяташ ли да останеш във вилата?

— Нямам особено желание, но май е все едно. Ще се чувствам самотна, където и да съм.

— Защо не дойдеш малко да поживееш тук, Мади? Къщата е прекалено голяма за мен и, честно казано, ми е ужасно тежко да съм сама. Бих се радвала на твоята компания.

— Ти имаш Никол — каза Мади, защото не ѝ се искаше да се сблъсква със заварената си сестра всеки ден.

— Да, но двамата със Саша са толкова заети с бебето, че повечето време аз ходя да ги видя в апартамента. О, Мади, кажи да. Наистина смятам, че в момента се нуждаем една от друга.

Мади си помисли за празната, но пълна със спомени за живота ѝ със Себастиан вила. Може би наистина се нуждаеше от промяна. Така щеше да има покрив над главата си, докато помисли за своето бъдеще.

— Ами, има един проблем — бавно каза Мади.

— Какъв?

— Шехеразада, котката ми, все още е жива и здрава във вилата. Не мога да я оставя там сама.

— Можеш да я вземеш. Всъщност — каза Ивет и се изчерви — аз не съм алергична към котките, а само ужасно се страхувам от тях. Просто ме беше срам да си го призная.

Мади се засмя.

— О, Ивет! Шези е толкова нежна, никога няма да те нарани.
Може би Ивет бе права. Наистина имаха нужда една от друга.

Тя се усмихна.

— Добре. Вече си имаш две гостенки.

82.

— Влезте и седнете, Никол — усмихна се Джералдин.

Пребледняла и потисната, Никол подпря Наташа на коляното си.

— У мен са резултатите от изследванията ви. Двете с Наташа сте здрави. Никоя от вас не е серопозитивна.

Никол я гледаше невярващо. Очевидно беше очаквала най-лошото.

— Сигурна ли сте?

— Напълно.

Никол избухна в сълзи.

— О, слава богу! Мислех си, че ще умра.

— Но новините не са само добри, за жалост — мрачно продължи Джералдин. — Състоянието на Саша се е влошило през нощта. Ако беше дошъл при нас по-рано, щяхме да започнем по-рано лечението. Страхувам се, че бронхитът се е развил в пневмония. Температурата му се покачи и в момента не реагира на антибиотици. Никол, зная, че сигурно се чувствате шокирана и обърквана, но Саша се нуждае от цялата подкрепа, която можете да му дадете в момента. Бихте ли отишли да го видите?

Никол я погледна.

— О, да — тихо отвърна тя. — Ще ида да го видя.

Саша отвори очи и видя лицето на Никол, надвесено над него. Тя го гледаше с омраза и презрение.

— Какви... получихте ли резултатите?

Никол кимна.

— Да. И двете сме здрави.

Саша сподави едно ридание.

— Слава богу — прошепна той. — Наташа добре ли е?

— Съвсем здрава, но не благодарение на теб — изсъска Никол и като седна на леглото, наведе се към него, сякаш щеше да му прошепне

нещо мило. — Копеле такава! Как можа да ми причиниш всичко това! Ако пресата открие какво ти има, заклевам се, че ще те убия преди твоята мръсна болест. Никой няма да иска да се приближи до мен. Ти с твоите гадни връзки. Направо ме отвращаваш. Така или иначе, няма да те посещавам отново. Ако се справиш и успееш да излезеш от болницата, намери си друго място за живеене. И да не е близо до моето. Можеш да се простиш завинаги с твоята сладка дъщеричка, това ти го обещавам наистина. — Тя стана. — Довиждане, Саша. Надявам се да изгниеш в ада!

Той я гледаше как излиза и очите му се напълниха със сълзи. Болеше го не от думите ѝ, а от това, че нямаше повече да види Наташа.

Съзнаваше много добре, че състоянието му се беше влошило, но вече се бе примирил със своята тленност. Имаше някаква ирония в това, че сега, когато знаеше със сигурност, че онова, от което се беше страхувал, е вярно, имаше сили да го приеме. Можеше да оцелее този път, можеше и да умре.

Той мисли дълго и реши да се махне, както искаше Никол, но не заради нея, а заради Наташа. Ако медиите надушеха нещо за състоянието му, позорното петно можеше да повлияе на бъдещето ѝ.

Неговото вече нямаше никакво значение. Беше играл една рискована игра и беше загубил. Но имаше едно последно нещо, което искаше да направи. Искаше да нарани Никол така, както тя беше наранявала другите. И, ако беше възможно, да предпази Наташа от лошото влияние на майка ѝ.

Не можеше да няма начин да се докаже какво беше сторила неговата съпруга. Трябваше да се върне в апартамента поне само веднъж.

Саша се усмихна за пръв път от няколко дни насам. Никол сигурно се беше надявала, че от жестоките ѝ думи ще рухне, но, без да иска, тя му беше върнала волята за живот, поне за още малко време.

83.

Когато Себастиан напусна вилата през онази ужасна нощ, той подкара за Лондон, без да има представа къде ще прекара нощта. По лицето му се стичаха сълзи. Разбираше, че Мади никога не би могла да му прости, че техните отношения бяха приключили.

Защо му трябваше да ходи при Кристофър? Пламенната му натура го беше накарала да се хвърли напред, без да мисли за последиците, а сега беше загубил всичко.

Сецаше се само за един човек, който можеше да му предложи легло за през нощта. Ако Джаспър беше излязъл, щеше да се наложи да отиде на хотел. Паркира колата пред апартамента на Джаспър и натисна бутона.

— Ало — беше гласът на Шиобан.

— Ало, Шиобан. Обажда се Себастиан.

— Качи се.

Вратата избръмча и той се насочи към стълбите. Шиобан го чакаше на вратата с мокра коса. Явно скоро беше излязла от банята. Целуна го по двете страни.

— Здравей, изглеждаш ужасно — каза тя.

— Благодаря много — нацупи се той и я последва вътре.

— Съжалявам, но него го няма. Хукна за Съсекс, защото жена му се обади, че едно от децата имало хрема или нещо такова. Както и да е, какво те води насам?

— Няма къде да преспя тази нощ.

— Няма проблеми. Можеш да спиш в гостната. Джаспър няма да се върне до утре сутринта. Малко компания ще ми дойде добре. Чай, кафе? Или нещо по-силно?

— Определено последното — въздъхна Себастиан. — Каквото и да е.

— Работата май е сериозна.

— За жалост така е.

Той я последва в голямата кухня, където тя наля и на двамата по една голяма водка с тоник.

— Сигурно е замесена жена — Шиобан му подаде питието и отидоха да седнат в дневната. — Предполагам Мади?

— Да.

— Сигурно е някакво глупаво спречкване между влюбени. От онова, което си казвал, двамата сте създадени един за друг. Ще се оправите.

— Не — мрачно каза Себастиан. — За нещастие няма. Не ми се говори за това. Твърде е... болезнено в момента.

— Добре. Настроен ли си тогава да поговорим за Джаспър? Смяташ ли, че някога ще остави съпругата си?

Себастиан вдигна рамене.

— Кой знае?

— Непрекъснато обещава да ѝ каже, но винаги намира някакво проклето извинение да не го стори — въздъхна тя. — Ежедневно му поставям ултиматуми, но отстъпвам в последната минута. Обичам го, Себастиан.

— Знам. Сигурен съм, че нещата ще се оправят.

— Надявам се. Хайде да говорим за по-весели неща. Например за „Омагьосани“. Джаспър ми говореше снощи, че е резервирал театри в Ричмънд и Брайтън. Знаеш, че иска да направим малко турне, преди да открие шоуто през февруари.

— Да.

Двамата продължиха да бърбят за шоуто, докато Шиобан започна да се прозява.

— Извини ме. Уморена съм и трябва да си лягам.

— Разбира се. Надявам се да нямаш нищо против, ако остана още малко насаме с бутилката водка.

— Не ми пречи. До утре. Сигурна съм, че Джаспър сам ще ти предложи да останеш тук известно време, щом си в нужда. Можеше да използваш и моя апартамент, но го дадох под наем за няколко седмици, тъй като и без това прекарвам повечето време тук.

— Благодаря за предложението, Шиобан. Ще намеря нещо. Не искам да преча на двете влюбени пиленца.

— Дано имаш късмет — въздъхна тя.

Себастиан не използва гостната стая, а цяла нощ пи водка и оплаква загубата на своята голяма любов.

Имаше само едно нещо, в което можеше да намери известна утеха, и това беше неговата музика. Поне можеше да се зарови в работа, а Мади нямаше нищо. Тя беше изгубила кариерата си, баща си и самия него за много кратък период от време, и то без да има никаква вина.

Себастиан осъзна, че само защото не може да вижда Мади или да бъде с нея, не означава, че може да я изтрие от живота си.

Започна да се зазорява и той вдигна чаша да посрещне новия ден.

— Любов моя, дори да не съм до теб, дано намериш щастие. Заслужаваш най-доброто. Ще направя всичко възможно, за да го намериш.

На другия ден Себастиан се свърза с Гай де Суза, един стар приятел от дните в „Гилдхол“, когото беше срещал напоследък в звукозаписните студиа, докато правеше албума. Гай току-що бе купил голяма къща в *Шепърдз Буш* и изнемогваше от непрекъснато растящите ипотекки. Затова, когато Себастиан го попита дали може да наеме стая, Гай се зарадва.

Нещата се наредиха добре. Двамата рядко се виждаха. Себастиан беше ангажиран с избора на състава за „Омагьосани“, а Гай беше погълнат в работата си като продуцент на грамофонни плочи.

Себастиан беше благодарен, че дните му бяха трескаво ангажирани с работа. Така му оставаше по-малко време да мисли за Мади. Нощите обаче бяха дълги и трудни. Започна да свири на пианото в дневната, работейки върху една идея за нов мюзикъл.

Беше живял с Гай повече от месец, когато една вечер се прибра след среща с Джаспър особено потиснат. „Омагьосани“ беше все още така свързан с Мади, че той непрекъснато се връщаше към времето, което двамата с нея бяха прекарвали във вилата.

Гай беше излязъл, както обикновено, а Себастиан си направи сандвич, отвори една бира, отиде в дневната и седна пред пианото. Започна да свири една песен, която беше композирал предишната вечер.

Изведнъж изпита страшна необходимост да чуе гласа на Мади. Стана, отиде до телефона и набра номера на вилата. Нямаше отговор. Може би тя вече не живее там. Остави слушалката, казвайки си, че е луд. Мади не би пожелала да говори с него и не беше справедливо да я безпокои, когато тя се опитва да го забрави.

После набра номера на Ивет. Каза си, че иска само да се увери, че Мади е добре.

— Ало — това беше Мади. — Ало, има ли някой?

Себастиан не можа да отговори. Връзката прекъсна.

Той се разплака и се засрами от самия себе си, че плаче като дете.

Обзе го желание да пусне касетата на „Омагьосани“ със записа на Мади. Постави я в уредбата на Гай, увеличи звука дотолкова, доколкото смееше, и натисна бутона. После седна на дивана, облегна се назад и затвори очи.

Красивият глас на Мади се разнесе от тонколониите. Слушаше я и се надяваше да не пропилее дарбата си.

— Хей! Какво се опитваш да направиш? Да изгониш съседите ми ли?

Себастиан подскочи и като се обърна, видя усмихнатия Гай до себе си. Побърза да намали веднага звука.

— Извинявай.

— Само се шегувах. Кой изпълнява това? Страхотен глас!

— Това беше Мади.

— Твоята бивша приятелка?

— Да.

— Предполагам, че с този талант сигурно вече има договор с някоя звукозаписно студио.

— Не. Мади претърпя злополука миналата година. Току-що проходи отново.

— Кой го е грижа дали ходи! Този глас е на Мойе, Ленъкс и Хюстън, взети заедно. Наистина ли искаш да кажеш, че никой все още не я е ангажирал?

Себастиан видя нетърпението в очите на Гай.

— Да. Единствено защото самата Мади не вярва достатъчно в способностите си.

— Само ми позволи да я видя и ще я убедя в тях. Наистина, убеден съм, че нашата компания ще прояви особен интерес и ще иска

да запише касета с нея. Соло изпълнителките сега са на мода. Как изглежда?

— Мисля, че е прекрасна, но сигурно съм пристрастен. Женствена и стройна, със сини очи и дълга руса коса. Изглежда съвсем естествена.

— Страхотно. Точно това е най-търсено през деветдесетте. Себастиан, знаеш ли как мога да се свържа с нея? Не, глупости, искам да я вкарам в някое студио и да видя какво може да направи.

Себастиан се намръщи. Негова работа ли беше да дава на Гай телефона на Мади? От друга страна, това не беше ли нещо, с което щеше да ѝ помогне? Да ѝ даде шанс, дори тя да не го използва.

— Да, знам къде е, но ако искаш да я убедиш да дойде в твоето студио, не трябва да споменаваш името ми.

— Добре. Значи не сте се разделили съвсем приятелски?

— Не.

— Ще кажа, че съм чул касетата в звукозаписното студио. Напиши ми номера ѝ, ще ѝ се обадя утре.

Себастиан го направи с надеждата, че постъпва правилно.

— Наздраве. Не ти обещавам нищо, но ще я запишем, за да пробваме какво ще се получи.

— Виж какво, Гай. Мади преживя много напоследък. Не бих искал да я видя разочарована, особено когато аз съм в центъра на всичко това. В момента е много уязвима, а знам как тези звукозаписни компании могат да замайват с обещания и само след миг да те попарят.

— Ако е толкова талантлива, колкото звучи, ще се отнасям с нея като с най-скъп порцелан — погледна въпросително Себастиан. — Предполагам, знаеш, че още си влюбен в това момиче?

— Така е — тъжно кимна Себастиан.

— Е, ако от това ти става по-добре, може би сега ѝ правиш най-голямата услуга в живота.

Себастиан се надяваше приятелят му да се окаже прав.

84.

— Мади, разбира се, че трябва да идеш! Не проумявам защо си толкова резервирана — въздъхна Ивет. — Та ти само ще направиш пробен запис. Това е специален ден в твоя живот. Спомням си как те чух да пееш „Това любов ли е?“. Имаш прекрасен глас и той трябва да бъде чул.

Беше почти полунощ. Седяха в кухнята и си говореха вече три часа.

— Ивет, щом видят, че куцам и все още използвам бастун по стълбищата, едва ли ще се заинтересуват. Не, вече се опарих веднъж. Няма да го изтърпя отново.

— За бога, твоето накуцване почти не се забелязва и знаеш много добре, както и аз, че само след седмици ще ходиш съвсем нормално. Трябва да се възползваш от шансовете, които ти се дават. Ами твоят баща? Той получи шанса си, когато беше вече твърде късно — Ивет се прозя. — Съжалявам, Мадлен, но съм изморена. Трябва да си лягам. Никол ще ми донесе Наташа сутринта. Утре е първият ѝ работен ден след майчинството, а очевидно Саша не е добре напоследък. Никол не ми обясни подробности. Както и да е, може би един хубав сън ще те накара да се вразумиш — тя се усмихна мило на Мади. — Лека нощ.

Мади напълни чайника за нова чаша кафе. Мислеше си колко добре се разбираха с Ивет тези дни. Двете най-после бяха намерили обща територия в мъката си и връзката им се беше развила на тази основа. Мади не знаеше какво би правила без Ивет през последните седмици. Сега осъзна защо Кристофър я беше обичал. Помисли си колко доволен щеше да е баща ѝ, ако ги видеше как добре се разбират вече.

Мади наля вряла вода в чашата с нескафе и седна пред масата. Замисли се върху телефонното обаждане, което беше получила порано. Някакъв продуцент на име Гай де Суза ѝ беше казал, че случайно чул пробния запис на „Омагьосани“, и я беше попитал дали не би минала да си поговорят за един нов пробен запис. Изглеждаше много

заинтригуван. Звукозаписната компания, за която работеше Гай, „Талисман“, беше изключително известна. Мади му беше казала, че ще си помисли и ще му се обади до два дни.

Ивет не можеше да повярва, че Мади не беше сграбчила веднага появилата се възможност, но предложението повече я плашеше, отколкото я вълнуваше. Тя живееше ден за ден. Знаеше, че още едно голямо разочарование може да се окаже фатално за нея.

От друга страна, нямаше нищо друго в живота си, никакви перспективи. Времето се простираше пред нея като вакуум.

Както седеше на масата, Мади изпита някакво особено усещане, сякаш баща ѝ беше в стаята. Макар да не го виждаше, тя долавяше присъствието му много осезателно. И той ѝ казваше да опита, че точно от това имаше нужда, за да успее в бъдеще. Тя знаеше, че не може да се крие цял живот. Какво всъщност щеше да загуби? Нищо. Абсолютно нищо.

85.

— Добре. Всички сме тук. Готова ли си, Мади?

Мади виждаше през стъкления прозорец на звукозаписното студио, че Гай ѝ се усмихва, но чуваше гласа му само в слушалките си. Тя вдигна палец нагоре. В слушалките ѝ се разляха началните тактове на песента. При подадения знак Мади започна да пее.

Гай слушаше и усещаше как по гърба му лазят тръпки, защото Мади влагаше всичко в песента. Обърна се към Оскар Патен, директора на „Галисман“, когото беше помолил да намине, за да чуе как Мади записва първия си сингъл. Оскар му се усмихна. И двамата знаеха, че Мади беше истинска находка.

Отначало Гай смяташе, че никога няма да успее да убеди Мади да влезе в студиото. Ежедневно пристигаха стотици пробни касети от разни певци и състави, които се надяваха да пробият на пазара, но не притежаваха и частица от таланта на Мади, затова Гай се чудеше на нейната сдържаност. Пробната ѝ касета беше превъзходна и той знаеше, че ще работи с бъдеща звезда. Тя не само имаше сензационен глас, но с малко помощ от страна на някой стилист щеше да се превърне в изключително красиво момиче. Плановете му за следващите пет години бяха да успее да я нареди сред топпевиците.

Най-сетне, едва миналата седмица, Мади беше подписала договор да издаде два сингъла и дебютен албум за „Галисман“. Смятаха да похарчат повечко пари за реклама както на Мади, така и на сингъла ѝ, който щеше да излезе след шест седмици. Гай вече беше задействал рекламния отдел, който работеше под пълна пара за Мади. Той знаеше, че невероятният ѝ глас може да изпълнява различни стилове и тя щеше да бъде звезда не само един сезон, а години наред.

Беше му отнело известно време да подготви дебютната ѝ песен. От първостепенно значение беше тя да е подходяща, но той си скубеше косата и прослушваше запис след запис без резултат. Тогава една вечер, когато се прибра вкъщи, чу Себастиан да свири някаква балада на пианото и остана заслушан в антрето, защото веднага бе разпознал

песента, която търсеше. Отначало Себастиан беше отказал, казвайки, че това е песен от новия му мюзикъл и че в момента, в който Мади разбере кой е авторът, Гай ще я изгуби завинаги.

Накрая бе прибягнал до емоционално изнудване и бе изтъкнал пред Себастиан, че той така или иначе е написал песента за Мади и че с подходящ псевдоним би могъл да му я продаде.

Гай скръсти ръце и се заслуша с удоволствие как Мади пее последните тактове на „Самотни нощи“. Оскар кимна и тръгна за следващата си среща.

— Прав си. Тя ще има огромен успех. Моите поздравления.

— Благодаря, че се отби — каза Гай и се обърна към Мади, която седеше в кабината и очакваше някаква реакция.

— Прекрасно, Мади, направо прекрасно — усмихна се той. — Ела тук да чуеш записа.

Мади кимна и свали слушалките си. Гай я наблюдаваше как слиза от високата табуретка и тръгва към него. Накуцването, от което тя така се притесняваше, беше почти незабележимо. Така или иначе песните, които пееше най-добре, бяха статични, а историята за нейното нещастие щеше да бъде тиражирана от рекламния отдел като сензация.

Мади влезе в стаята и Гай се приближи да я целуне по двете страни.

— Браво. Не беше чак толкова лошо, нали?

Тя поклати глава и той видя искрите в очите ѝ.

— Не. Трябва да призная, че ми достави удоволствие.

— Е, това пък ще ти хареса още повече. Хайде, седни и послушай.

Гай върна записа и пусна отново песента.

— Това наистина ли съм аз? — изкикоти се Мади. — Сигурно доста сте се мъчили с разните му ръчки и бутони, за да ме накарате да звуча така.

— Всъщност почти не сме. Ето защо искаме да те накараме да пееш на живо, доколкото можем. На хората им е писнало от плейбек. Те искат нещо истинско. Ти как мислиш?

— Мисля, че песента е чудесна.

Мади не спомена, че ѝ прилича на една друга песен, която беше пяла неотдавна.

— Твоят глас и песента си правят взаимно чест, в това съм убеден.

Гай нямаше търпение да пусне на Себастиан да чуе записа.

Касетата свърши.

— Добре. Искам да поработя още малко върху синхронизацията. После ще те изведа на вечеря, за да отпразнуваме началото на бляскавата ти кариера. Съгласна ли си?

— Съгласна — засмя се Мади.

86.

Кейт беше в спалнята си и се обличаше за вечеря, когато чу песента по радиото. Спря и се заслуша с рисковано вдигната във въздуха спирала за мигли. Не можеше да сбърка този глас. Песента свърши и френският дисководец каза, че песента се издига бързо в английските класации и току-що е влязла в първата двайсетица на Франция. Каза също, че се изпълнява от Мадлен Винсънт, новоизгряваща талантлива звезда, която е истинска сензация на британската музикална сцена и сигурно ще стане такава и на континента.

Кейт възкликна от удивление.

— Браво, Мади! — каза тя на отражението си в огледалото, после изруга, защото цапна бузата си с туша за мигли.

След десет минути беше готова в новия си костюм на „Шанел“ — удоволствие, което си позволи благодарение на повишението на заплатата, което Хасан ѝ даде миналия месец. Огледа се и реши, че изглежда страхотно. После настроението ѝ се развали, като се сети, че целият ѝ блясък беше предназначен за някакъв шейсет и пет годишен притежател на арабски коне.

Долу в трапезарията тя провери още веднъж дали всичко отговаря на изискванията ѝ. Персоналът беше толкова способен и опитен, че Кейт знаеше, че едва ли има смисъл да ходи в кухнята. Като всичко останало в конефермата и тук нещата вървяха по часовник. В дневната тя си наля чаша шампанско, седна и се запита дали баща ѝ би се гордял как контролира такъв голям концерт. Коннефермата вече можеше да се похвали с шестнайсет кобили, пет, от които бяха победителки в известни състезания. Беше посрещала и угощавала потенциални купувачи на едногодишни обещаващи коне. Коннефермата вече бе почнала да си възвръща старата слава. Кейт знаеше, че има голям принос за успеха ѝ. От момиче, което никога не беше смятало да работи и да прави кариера, Кейт се беше променила напълно. Работата беше всичко в живота ѝ и ѝ доставяше истинско удоволствие. Тя все

още страдаше от загубата на родителите си, но болката беше започнала да стихва и Кейт вече градеше сама бъдещето си.

През последните месеци беше решила, че тя и мъжете правеха много лош коктейл. Неотдавна беше прочела, че Джулиън Форбс се е оженил за Верена Сърси-Уелс и с изненада констатира, че не изпитва никаква ревност. Хасан беше заел мястото на Джулиън в сънищата ѝ. Тя сама си беше виновна, че той гледаше на нея като на всеки друг свой служител. Въпреки това продължаваше да очаква с нетърпение посещенията му, макар да беше много вероятно да се е оженил вече за Тани.

На входната врата се позвъни и Кейт стана да посрещне важния гост.

— Мистър Карим, колко се радвам да ви видя — мило се усмихна тя и се ръкува с него.

— И за мен е истинско удоволствие да ви видя. Колко сте красива тази вечер.

— Здравей, Кейт — един познат глас я накара да подскочи.

— Хасан! — изненадано възкликна тя. — Не знаех, че ще идваш. Той се усмихна и я целуна по двете страни.

— Случи се така, че бях в Париж по работа, свързана с мистър Карим, и когато той каза, че ще идва тук, за да вечеря с теб, реших да се възползвам от колата му.

— Всъщност мисля, че прави внезапна проверка на служителите си — каза Кейт на мистър Карим и ги поведе към дневната.

— Какво ще пиете? Приготвила съм бутилка „Лорен Перне“ в лед, за да отпразнуваме победата на Джулиъс в „При Д’Авиньон“ миналата седмица.

— Тъй като случаят е специален, ще си позволя една чаша — каза мистър Карим.

Кейт наля шампанското и подаде чашите на двамата мъже. Погледна към своя млад работодател и изведнъж си го представи без дрехи. Изчерви се от мислите си, после си каза благодарствена молитва, че бе решила да облече новия си костюм.

Вечерята вървеше изрядно; храната беше отлична, а компанията много приятна. Кейт чувстваше, че разцъфва в присъствието на Хасан.

След вечерята се върнаха в дневната да пият кафе. Огънят беше запален още докато вечеряха, и мистър Карим бе приятно впечатлен от

вида на стаята.

— Комплиментите отново са за Кейт. Тя е вътрешният дизайнер тук — усмихна се Хасан.

— Очевидно сте жена с много таланти — каза й мистър Карим. — Чудя се как още не ви е грабнал някой млад мъж. Внимавай, Хасан. Когато това се случи, ще изгубиш нещо много ценно.

— Тогава ще трябва да се погрижим това да не се случва, нали, Кейт?

Очите на Хасан искряха и Кейт почувства как по тялото ѝ се разлива приятна тръпка.

Точно преди полунощ мистър Карим каза, че трябва да си тръгва. Хасан кимна и стана.

— Вашето посещение беше истинско удоволствие — каза Кейт, като се опита да скрие разочарованието си, че Хасан си тръгва.

— О, аз оставам — каза Хасан. — Ако нямаш нищо против, Кейт, ще преспя тук. Искам утре сутринта да стана рано и да видя конете.

— Това е твоят дом, Хасан — засмя се тя и настроението ѝ се оправи.

Махнаха на мистър Карим за довиждане и се върнаха в топлата стая. Навън беше студена ноемврийска нощ.

— Искаш ли една глътка преди лягане? — попита Кейт, преди да се усети. — Аз... има някои неща, които бих искала да обсъдим.

— Разбира се.

Хасан я последва в трапезарията и наля коняк и на двамата. Той седна на дивана, а Кейт се настани уморено на едно от креслата.

— За теб! — вдигна чашата си Хасан.

— Защо за мен?

— Защото успехът на конефермата се дължи на теб. Чувам само хвалебствия от всеки, който те е срещнал.

Кейт усети, че се изчервява.

— Аз съм тази, която трябва да ти благодаря за невероятния шанс, който ми даде. Изобщо не вярвах, че мога да се справя.

Той я изгледа.

— Аз знаех, че можеш. А трябва да добавя, че тази вечер си направо блестяща. Наистина си израснала много през последната година.

Кейт отново се изчерви.

— Благодаря. Толкова ли бях наивна преди?

— Доста, но тогава такива бяхме и двамата.

Кейт разбра, че Хасан намеква за старата им връзка. Очевидно гледаше на нея като на някаква глупава тийнейджърска авантюра.

— Как е Тани? — осмели се да попита тя.

— Добре. През лятото беше при родителите ми в Антиб, а снощи успях да я видя. Сватбата е след три седмици в Париж. Семейството ми би се радвало много да присъстваш.

— О, честито. Надявам се да сте много щастливи — каза Кейт със свито сърце. Тя не може да прикрие разочарованието в гласа си. — Страшно съм уморена, Хасан, а утре трябва да ставаме рано. Ако нямаш нищо против, бих искала да си легна.

Кейт стана. Чувстваше, че всеки момент ще се разплаче.

Хасан я гледа известно време, после отметна глава назад и се разсмя.

— Какво е толкова смешно? Защо се смееш? — ядосано попита тя.

— Извинявай, Кейт — Хасан си избърса очите, — просто се радвам, че малкият ми план успя.

— Какъв малък план?

— Да те накарам да смяташ, че ще се женя за Тани. Всъщност тя е годеница на по-големия ми брат. Но на всяка цена ще предам твоите поздрави и пожелания.

— Почакай малко, Хасан Калил. Да не искаш да ми кажеш, че нарочно си ме накарал да ревнувам? Е, наистина успя, негодник такъв!

Хасан кимна.

— Когато те назначих миналата година, ти самата настояваше нашите отношения да останат приятелски и служебни, нищо повече. Приех, но нещо ми подсказа, че ти все още гледаш на мен като на стария верен Хасан, когото направи на нищо, но той пак би се върнал при теб. Затова реших да те накарам да погледнеш на мен от друг ъгъл. И какъв по-добър начин да го постигна, освен да те накарам да повярваш, че имам връзка с красива жена? Познавам те по-добре, отколкото предполагаш, Кейт. Това ти подейства като магия.

— Е, може и да не е. Може и да не съм се влюбила в теб — раздразнено отвърна тя, после се изчерви, като осъзна какво бе казала.

— Тогава си признаваш значи? Влюбена си в мен?

Очите му блестяха дяволито.

— Да, не! Аз... честно казано, заслужавах един хубав шамар за това, което си направил.

Хасан стана и я взе в прегръдките си.

— Не си си мислила, че съм готов да се откажа от теб, нали? — нежно я попита той. — Обичам те от първата нощ, която прекарахме заедно. Бях твърдо решен да бъдеш моя. И както мистър Карим подчерта, не мога да оставя една от моите най-хубави придобивки да избяга и да се омъжи за някой друг, затова май е по-добре самият аз да се оженя за теб.

— Хасан — тихо каза Кейт.

— Да, моя мила Кейт?

— Стига си ме поглъщал с очи, а млъкни и ме целуни.

87.

Телефонът иззвъня. Себастиан се запита дали не сънува, но тъй като той продължи да звъни, си наложи да се събуди. Тъкмо тогава той спря и Себастиан отново задряма.

— Себастиан! Себастиан!

Лампата над него светна и той запремига срещу рошавия и сънен Гай, който вървеше към него с подвижния телефон в ръка.

— Джаспър е — Гай се прозя. — Би ли му казал в бъдеще да не се обажда преди девет в неделя сутрин.

— Извинявай — Себастиан седна в леглото и взе телефона. — Ало?

— Себастиан, извинявай, че те будя толкова рано, но имаме сериозен проблем.

— Какъв?

— Виж, не искам да го обсъждам по телефона. Би ли дошъл в апартамента ми колкото е възможно по-бързо?

— Тъъ — Себастиан не искаше да пропусне възможността да се излежава в леглото в неделя сутрин. — Разбира се.

— Добре. Доскоро тогава.

Себастиан затвори телефона и се излегна с въздишка. Чудеше се какъв би могъл да бъде този проблем. Репетициите за „Омагьосани“ вървяха много добре. Всичко беше почти готово за премиерата в провинцията след две седмици и половина.

Той се измъкна от леглото, навлече първите дрехи, които му попаднаха под ръка, намери ключовете за колата си и излезе.

— Не говориш сериозно!

— За съжаление говоря — измъчено въздъхна Джаспър.

— Господи! Е — сви рамене Себастиан, — нещата тогава са ясни. Няма как да намерим друга за толкова кратко време. Тина е в центъра на шоуто. Тя пее шест от основните песни — стана и започна

да крачи из стаята. — Ами ако отида да поговоря с Шиобан? Винаги сме се разбирали много добре.

— Малко е късно за това. Тя взе самолета за Дъблин снощи.

— Честно казано, Джаспър, не е моя работа, но е доста глупаво да смяташ, че жена ти винаги ще вярва, че оставаш тук по работа. Рано или късно щеше да разбере.

— Ще ми се да беше разбрала по-късно — въздъхна Джаспър. — Поне можехме да открием шоуто. Съжалявам, Себастиан. Нямаше какво да направя. Тя ми постави ултиматум. Или да изхвърля Шиобан незабавно, или ще подаде молба за развод. Опитах се да го направя внимателно, но Шиобан побесня, взе си багажа и... това е.

— Никога не смесвай работата с удоволствието — промърмори Себастиан и си спомни колко неотстъпчив беше Джаспър относно Мади. — И сега какво? Да отложим премиерата, докато не подготвим някоя друга? Какво ще кажеш за Джанис, дубльорката?

Джаспър кимна.

— Това е възможност, но както сам съзнаваш, никой не прави сериозни репетиции като дубльор, докато не мине премиерата. Джанис си има своя роля в шоуто. Пък и, честно казано, не мисля, че ще се справи. Освен това, след като Шиобан направи сингъла и албума, тя вече стана синоним на „Омагьосани“. Хората щяха да плащат да видят нея, а не някакво неизвестно момиче.

— Ами, мисля, че нямаме избор. Джанис поне знае песните. Чувала ги е достатъчно често на репетиции. Мога да я упражня и да видя дали ще бъде на ниво.

— Проблемът е, че не говорим за някое дребно представление, Себастиан. Говорим за премиерата на нов мюзикъл в Уест Енд след шест седмици, веднага след турнето. И двамата знаем много добре какво прави рецесията с театралния свят. Просто не можем да рискуваме с Джанис. Моята компания е похарчила огромни суми за този мюзикъл, а зная, че и другите спонсори няма да бъдат особено доволни при провал.

— Би могъл да напуснеш жена си — кисело подхвърли Себастиан.

Джаспър въздъхна.

— Добре. Зная, че вината е моя, но имам една идея.

— О, няма?

— Има един човек, който не само знае песните наизуст, но е и достатъчно известна личност, за да предизвика бум в продажбите.

— И коя е тази личност?

— Мадлен Винсът.

Себастиан гледаше невярващо Джаспър.

— Забрави за нея. Първо, ти се отнесе ужасно с нея преди година и, второ, Мади има своя собствена и много успешна кариера. Трето, тя по-скоро би останала насаме с Джак Изкормвача, отколкото с мен.

— Съгласен съм с теб, Себастиан, но трябва да признаеш, че тя е единственото разрешение на проблемите ни. Сигурно няма да ти стане нищо, ако я помолиш?

— Виж, Джаспър, не разбираш в какво положение ме поставяш. Ние с Мади не се разделихме особено дружелюбно. Както и да е, мисля, че няма смисъл дори да го обсъждаме. Няма начин Мади да се съгласи. Освен това тя има договор с „Талисман“.

— Мислех си да се обадя на Оскар Патен и да му подхвърля идеята. Може да прояви интерес. Това е страхотен начин Мади да стане известна на по-широк кръг публика.

— Джаспър, двамата с Мади не можем да работим заедно. Това е повече от ясно.

Очите на Джаспър блестяха.

— Скъпи Себастиан. Ти имаш договор с мен, не забравяй. Аз притежавам правата за поставяне на „Омагьосани“ на сцена. Ако помоля Мадлен Винсът да играе Тина и тя се съгласи, ще трябва да го преглътнеш и да работиш. На карта са поставени далеч по-важни неща от някакви лични взаимоотношения.

— О, нима, Джаспър? — разгневи се Себастиан. — Мисля, че точно това трябваше да имаш предвид, когато започна да сваляш главната ни изпълнителка и ни натресе тази каша! Тръгвам си!

И той затръшна вратата след себе си.

Джаспър вдигна рамене, посегна към телефона и набра номера на Оскар Патен. Директорът на „Талисман“ му дължеше няколко услуги и беше сигурен, че щяха да се споразумеят.

— Всичко е справедливо в любовта и във войната — промърмори си той.

— Не, не, не! — Мади беше непреклонна. — Няма начин!

Гай погледна Оскар, сякаш искаше да му каже: „Нали ти казах“. Тъй като беше наясно с взаимоотношенията между Мади и Себастиан, не беше и очаквал друга реакция от нейна страна.

— Мадлен, не мога да разбера какъв е проблемът. Това е истински подарък за теб. „Омагьосани“ ще бъде най-голямата продукция в Уест Енд след „Мис Сайгон“. Популярността, която ще получиш, е огромна. Ползата за бъдещата ти кариера може да бъде направо невероятна.

— Джаспър не ме искаше преди една година. Сега изведнъж умира, за мен. Не ми харесва да замествам някого.

— Познавам Джаспър от години, мила. Той е странен, но прави дяволски добри продукции. Джаспър каза, че причината да те отхвърли била, че тогава все още не си могла да ходиш без бастуни. Естествено е да приеме това за проблем.

Мади не искаше да говори повече. Каквото и да й кажеше Оскар, нямаше да може да я убеди да стои в една стая със Себастиан. Оказваха й натиск, а това никак не й харесваше.

— Каквото и да кажете, няма да има смисъл, защото просто няма да го направя. А сега, тъй като след половин час имам урок по кормуване, държа да не го пропусна.

Мади стана.

— Мадлен, мога ли да ти припомня, че имаш договор с „Талисман“ — тихо каза Оскар. — В него има клауза, която гласи, че винаги, в границите на разумното, имаме право да те молим да ни правиш реклама, а бих казал, че водещата роля в „Омагьосани“ се смята за огромна реклама.

— Да, но това не е „в границите на разумното“. Можете да ме съдите, ако желаете, но аз няма да пея в „Омагьосани“. Довиждане, господа.

Мади напусна вбесена стаята, взе асансьора и излезе на *Шафтсбъри авеню*. Вдигна ръка и спря едно такси. Инструкторът по шофиране я чакаше на *Карлайл Скуеър* и ако трафикът не беше много натоварен, щеше да стигне навреме.

— Напредвате много добре с шофирането — каза инструкторът, докато Мади паркираше колата на *Карлайл Скуеър*.

— Тази сутрин си взех дата за изпита. Той е след пет седмици.

— Много добре. Още пет урока ще са ви напълно достатъчни. Между другото — усмихна се инструкторът, — всичките ми приятели искат да разберат кога излиза следващият ви албум.

„След тази сутрин сигурно изобщо няма да излезе“, помисли си Мади.

— Някъде през следващия месец. Благодаря, Джеф. Ще се видим другия четвъртък.

Мади излезе от колата, затвори вратата и тръгна по стъпалата на къщата.

Ивет беше в кухнята и се занимаваше с пиццата Наташа. През последните три месеца бебето, изглежда, живееше постоянно тук, тъй като Никол се беше върнала в националния балет.

Саша беше изчезнал. Беше си взел отпуск и никой не знаеше къде беше отишъл.

— Става нещо много странно — беше й доверила Ивет. — Саша изчезва, оставя съпругата и дъщеря си, а на Никол хич не й пука. Опитвах се да разбера какво става, но тя не казва нито дума. На журналистите обясни, че е взел дълга ваканция, за да се възстанови от някаква травма. Колко време ще й вярват, не знам.

Мади изобщо не се беше замислила за изчезването на Саша. Беше й просто неприятно.

Ивет вдигна глава и видя мрачното й изражение.

— Какво има? Срещата с Оскар не мина ли добре?

— Не, ни най-малко — отвърна Мади и си наля чаша кафе.

Ивет остави вече заспалата Наташа в нейното преносимо легълце.

— Хайде, кажи ми най-лошото.

Мади започна да й разказва, а Ивет я слушаше внимателно.

— Могат да ме притискат колкото си искат, но не могат да ме накарат да го направя. Няма да го направя!

— Успокой се, Мади. Един топпродуцент те кани в неговото шоу, а ти си направо бясна от това! Единствената причина сигурно е Себастиан.

— Да. Не искам никога да го виждам отново. Мразя го — яростно извика Мади.

— Искаш да кажеш, че се отказваш от един чудесен шанс заради Себастиан? Това не е никак професионално.

— Не ме интересува. Няма да работя с него.

Ивет въздъхна.

— Мади, само за минутка помисли разумно. Себастиан не прекъсна кариерата си, когато се разделихте, нали? Той не позволи на вашите отношения да попречат на бъдещето му. Защо трябва ти да го правиш? В най-лошия случай всичко ще свърши за две седмици, през които трябва да го виждаш на репетициите. Веднъж да тръгне шоуто, сигурно едва ли ще има повод да се засечете някъде. Той ще бъде долу при оркестъра, а ти ще бъдеш на сцената. Освен това твоята компания те моли да приемеш. Ако откажеш, сигурно ще поставиш под въпрос бъдещето си при тях. Наистина смятам, че трябва да се абстрахираш от личните си чувства и да се държиш като професионалистка, иначе единственият губещ ще бъдеш ти. Качвам Наташа горе. Предлагам ти добре да си помислиш, преди да вземеш решение.

Мади остана сама в стаята. Беше шокирана и изненадана. Беше очаквала съчувствие и подкрепа от Ивет. Ако тя знаеше истината, сигурно щеше да я разбере много по-добре.

Обаче това, което Ивет ѝ каза, беше вярно. Себастиан не беше позволил на тяхната раздяла да повлияе на работата му. Беше повече от очевидно, че Оскар и Гай държаха изключително много тя да приеме ролята в шоуто. В края на краищата една главна роля в мюзикъл в Уест Енд едва ли беше нещо, което се предлага всеки ден.

Мади осъзна, че и Оскар беше прав. Така само щеше да заздравя доброто си начало и да получи голяма популярност, което не беше никак маловажно за бъдещето ѝ.

Себастиан беше успял да унищожи всичко, което ѝ беше скъпо, и ако не внимаваше, щеше да му позволи да направи същото и с процъфтяващата ѝ кариера.

Никога отново нямаше да обича. Това беше повече от сигурно. Така че бъдещето ѝ като певица беше всичко, което имаше. Не трябваше да го губи.

88.

Себастиан беше истински изненадан, когато Джаспър му се усмихна самодоволно и му каза, че Мади се е съгласила да пее в шоуто. Мина му през ум да подаде оставка като музикален директор заради Мади, ако не заради себе си, но бързо осъзна колко глупаво щеше да бъде това. Щяха да работят заедно само две-три седмици и той трябваше да се държи като професионалист.

В първия ден, когато Мади се присъедини към състава, сърцето му щеше да се пръсне, докато я гледаше как влиза в студената църква, където провеждаха репетициите. Стори му се някак различна. По-възрастна и по-уверена в себе си. Той се усмихна доволно, като видя, че тя прекоси без ничия помощ помещението заедно с Джаспър. Очевидно се беше възстановила напълно.

Джаспър събра всички и им представи Мади.

— Добре, Мади. Тази сутрин режисьорът Бен ще те запознае с първо действие и ще отбележи твоите движения. Моля всички за повече търпение. Сигурен съм, че Мади ще схване всичко много бързо. Следобед ще се поупражниш заедно със Себастиан. Има някои промени в партитурата, направени, след като ти пъх Тина.

Себастиан я гледаше изучаващо, но не забеляза абсолютно никакви прояви на емоции по лицето ѝ.

— Чудесно — каза тя. — Тогава да започваме.

След като обядваха, Мади приближи пианото със своите ноти.

— Искаш ли да изпеем първо промените, или да започнем подред и да видим как вървят нещата? — попита го тя, като го гледаше право в очите.

Себастиан се смути.

— Както е по-лесно за теб. Виж, Мади, аз...

— Мисля да започнем подред, а аз ще си отбелязвам промените, като стигаме до тях. Да почваме. Имам много да уча и колкото по-рано се заловя за него, толкова по-добре.

Себастиан кимна.

— Добре — и започна да свири.

Както Мади беше очаквала, седмицата беше истински кошмар за нея. Единственият начин да се справи с чувствата си беше да се държи студено със Себастиан и да му отговаря едносрично. Забелязваше много добре как го нараняваше със своето държание, но се опитваше да не мисли за това.

Работеше здравата и учеше движения, песни и реплики, както и най-основните танцови стъпки, с които все още вдървените ѝ крака можеха да се справят. Хореографът ѝ каза да не се притеснява, защото естествената ѝ грация, придобита след годините балетно обучение, я караше да изглежда сякаш танцува, когато всъщност не танцуваше. С подобряването на нейната подвижност можеха да прибавят и нови движения.

Вечерта на премиерата в Брайтън дойде много скоро — само след две седмици репетиции — и Мади беше ужасена. Тя успя да издържи докрай, като непрекъснато се тревожеше да не забрави къде трябва да застане и какво да каже или изпее. Отзивите за нея бяха доста сдържани, но тя не им обърна никакво внимание.

Докато шоуто стигне до Ричмънд, три седмици по-късно, тя се чувстваше далеч по-уверена. Повече не се чудеше от коя страна на сцената трябва да влезе, а репликите си казваше, без да се замисли. Това ѝ даде възможност да подобри своята изразителност. Тина беше сложна личност и Мади се радваше на предизвикателствата, които ѝ предлагаше ролята. Когато беше балерина, артистичните ѝ способности винаги бяха отбелязвани от нейните критици, а сега откриваше, че да изразява чувства чрез гласа си ѝ се удава също така лесно.

След Ричмънд шоуто се премести в Принс Едуард Тиътър в Уест Енд. Имаха репетиции цяла седмица, както и четири предварителни представления преди премиерата. Мади нямаше никакъв напредък в овладяването на ситуацията в присъствието на Себастиан. Всяка вечер, когато седеше сама на сцената, обляна от светлината на прожекторите и пееше „Това любов ли е?“, сълзите в очите ѝ бяха съвсем истински. Копнееше час по-скоро да започне шоуто, за да не се налага да среща Себастиан всеки ден. Знаеше, че и той страда като нея. Нощем

понякога сънуваше, че баща ѝ е жив, а двамата със Себастиан са още заедно. Но после се събуждаше и си спомняше, че никога, абсолютно никога нямаше да му прости онова, което беше сторил.

Предварителните представления в затворен кръг започнаха и отзивите на публиката бяха отлични. Джаспър беше особено доволен от развитието на нещата. Предварителните продажби вървяха добре и шоуто изглежда щеше да има успех сред критиците.

Сутринта на премиерата Мади се събуди обляна в студена пот не само заради представлението вечерта, но защото по обед щеше да се явява на изпита за разрешително за шофиране. Той беше един крайъгълен камък, който щеше да обозначи пълното ѝ физическо възстановяване.

— Е, мис Винсънт. Честито. Приятно ми е да ви съобщя, че издържахте изпита.

Проверяващият се усмихваше, докато попълваше съответните формуляри и ги подаваше на Мади.

— О, благодаря.

— Няма защо. Довиждане.

Той излезе от колата и Джеф зае неговото място.

— Браво. Хайде да се прибереш у дома с колата, какво ще кажеш? — усмихна ѝ се той.

— Знаеш ли какво? Взех го! — Мади радостно поздрави Ивет. — След този изпит какво значи някаква си премиера в Уест Енд с шайка критици, готови всеки момент да те разкъсат.

Ивет я целуна и разлюля връзка ключове пред нея.

— Браво. Ето твой подарък за премиерата.

— Какво е това? — заинтригувано попита Мади.

— Ами тази сутрин получих просветление. Колата на баща ти стои в гаража, откакто той умря. Защо не я погледнеш? Ако я искаш, твоя е.

— О, Ивет, не може да ми подаряваш тази кола. Тя струва цяло състояние!

— Разбира се, че мога, стига да обещаеш, че ще ме извеждаш понякога на разходка с нея. Кристофър обичаше тази кола и съм сигурна, че би му било приятно да я имаш. Хайде, иди ѝ хвърли един поглед. Ако не възразяваш, аз няма да идвам с теб.

— Разбира се. Много ти благодаря.

Мади тръгна надолу по улицата, зави на ъгъла и провери номерата на еднаквите гаражи. Намери този, който търсеше, завъртя ключа в ключалката и вдигна вратата нагоре.

Бяла и лъскава, колата беше с вдигнат капак, а на пода пред нея, до локва масло, лежеше една манивела. Мади предположи, че баща ѝ е поправял нещо, но се изненада, защото той не разбираше нищо от коли.

Като се настани зад волана, погледът ѝ се спря върху някакъв плик на седалката отпред. Беше адресиран до нея. Под плика лежаха купчина нотни листове, изписани от бащината ѝ ръка. Разбра, че имаше вероятност това да се окаже новото произведение на баща ѝ, което беше изчезнало. Имаше също и вестник „Ивнинг Стандарт“. Озадачена, Мади отвори плика и извади от него стара изрезка от вестник. На слабата светлина в гаража не можеше да различи добре думите, но нямаше съмнение, че снимката беше на майка ѝ.

Мади излезе от колата и се огледа за ключа на осветлението. След като го намери, се облегна на колата и зачете статията.

БАЛЕРИНА ЗАГИВА ПРИ КАТАСТРОФА

Антония Греъм, балерина в Кралския национален балет, загина при автомобилна катастрофа вчера на връщане от летището на Ница за Монако, Южна Франция. Мис Греъм гостуваше там с Кралския национален балет. С нея са били Том Ланг, член на оркестъра, и С...

Мади не можа да разчете името заради едно голямо петно.

... които са сериозно ранени и настанени в болница.
Мис Грѐм оставя след себе си съпруг и малка дъщеричка.

Статията продължаваше да изрежда балетните постижения и успехи на Антония.

Мади прочете отново първите редове. Том Ланг. Това беше името на бащата на Себастиан. Испита някакво неясно смущение. Защо баща ѝ никога не ѝ беше споменал, че майка ѝ и Том Ланг са загинали в една и съща катастрофа?

И защо тази изрезка стоеше в колата заедно с новата композиция на Кристофър?

Мади погледна към вестника. Датата беше четвърти август, петъкът, в който загина баща ѝ.

Знаеше, че тук се криеше някаква загадка, на която щеше да получи отговора, ако можеше да подреди отделните факти правилно. Отвореният капак на колата, локвата от масло, изрезката, датата на вестника.

Десет минути по-късно, след като се убеди, че колата няма да тръгне, Мади смяташе, че има отговора. Осъзна, че двамата със Себастиан бяха правили предположения, които бяха съвсем неверни. Искаше ѝ се да пици. Ако беше права, болката и страданията, които двамата бяха изживели след смъртта на баща ѝ, се оказваха напълно безсмислени.

Мади погледна часовника си. Два без петнайсет. Трябваше да говори със Себастиан преди премиерата, да го освободи от неговите угризения и да сложи край на тяхната сръдня.

Като взе ръкописа, изрезката и вестника, тя излезе от колата и се върна тичешком въщи.

— Мади, какво има?

Ивет гледаше недоумяващо задъханата и напрегната Мади.

— Ивет, сигурна ли си, че никой не е бил в гаража след смъртта на татко?

— Напълно. Кристофър имаше ключове на своя ключодържател, а аз имах втория комплект, който сега ти дадох.

— Двигателят не иска да запали. Има някаква повреда. Би ли се обадила в сервиза да ги помолиш да я погледнат? Трябва да ида да се

срещна със Себастиан. Ще се видим довечера след премиерата — тя целуна Ивет. — Благодаря ти за колата. Това е най-прекрасният подарък, който някога съм получавала. Чао!

И тя хукна по коридора, а Ивет остана да гледа след нея и да клати учудено глава.

Мади намери Себастиан пред пианото да упражнява увертюрата преди пристигането на музикантите от оркестъра.

Той се обърна и я видя. Поздрави я и отново продължи да свири.

— Себастиан, би ли могъл да ми отделиш няколко минути? Трябва да поговорим — нетърпеливо каза Мади.

Себастиан продължи да свири.

— Не сега, Мади, моля те. Чака ни голяма вечер и не смятам, че някой от нас е готов за...

— Слушай! Вината не е била твоя! Искам да кажа, че баща ми не е имал намерение да се самоубива. Сигурна съм в това.

Себастиан спря да свири и се обърна към нея. Тя размаха вестника и партитурата.

— Разбираш ли, тази сутрин взех шофьорския си изпит и...

— Честито.

— Ивет каза, че мога да получа като подарък колата, която беше подарила на баща ми. Отидох в гаража и намерих това — тя размаха вестника — с датата на татковата смърт, както и една изрезка от вестник. От колата течеше масло и...

— Мади! Моля те! Говори по-бавно! Не мога да разбера какво се опитваш да кажеш.

— Извинявай — тя се отпусна на един стол и се опита да си поеме дъх. — Добре, нека започна отначало.

Тя разказа бавно събитията от последните два часа и обясни как беше намерила колата с вдигнат капак, както и за нещата на предната седалка.

— Каква е твоята теория тогава?

Себастиан беше започнал да разбира, но искаше да го чуе от нея.

— Смятам, че след като си тръгнал, татко е решил да те последва и да дойде във вилата да ми каже истината за ръкописа на баща ти. С колата не е могъл и е решил да вземе влака, но в бързината е забравил

тази неща на предната седалка. Не разбираш ли, Себастиан? Това означава, че татко не е имал намерение да се самоубива и че съдебният лекар и свидетелите са били прави. Смъртта му е просто ужасен нещастен случай.

Себастиан се беше загледал в ръкописа на Кристофър.

— Защо, мислиш, е носил това?

— Кой знае? Може би, за да ни докаже, че той наистина е имал някакъв талант.

— Ами изрезката?

— Не разбирам напълно какво означава, но май татко е искал да ни каже нещо за миналото. Може би да обясни защо е поставил името си върху творбата на баща ти. В края на краищата в изрезката се споменават моята майка и твоят баща. Нямах никаква представа, че са загинали в една и съща катастрофа.

Себастиан изглеждаше също толкова озадачен.

— Аз също. Смятах, че са загинали скоро един след друг.

— А вестникът потвърждава датата. Ивет се кълне, че никой не е бил в гаража оттогава. О, Себастиан, сигурна съм, че съм права. Ти как мислиш?

Една огромна тежест започна да пада бавно от раменете му — чувството за вина, което го измъчваше от мига, в който чу за смъртта на Кристофър.

— Е, мис Марпъл, ако детективската ти работа е добра, заподозреният най-сетне може да въздъхне с облекчение.

Мади го погледна. Беше съвсем сигурна, че е права.

— О, Господи, Себастиан, толкова съжалявам.

— Не, аз съм този, който трябва да се извини. Накарах те да изживееш истински ад. Не трябваше изобщо да ходя при баща ти, но исках да разбера.

— Е — бавно каза тя, като гледаше изрезката, — може би ще открием кой е бил зад това загадъчно „С“.

— Обичам те, Мади — изведнъж изтърси Себастиан.

Тя вдигна глава.

— И аз те обичам.

Той разпери ръце и тя се озова в прегръдките му. Докато се целуваха, сълзите им на облекчение се смесиха.

Началните тактове на „Това любов ли е?“ отекнаха в притихналия театър.

Мади погледна към оркестъра и видя, че Себастиан ѝ намигна.

— Това е за теб, татко — прошепна тя на себе си и започна да пее.

Себастиан не можа да сдържи сълзите си, като гледаше как Мади стои сама в средата на сцената и приема овациите на публиката. Хората не искаха да я пуснат да си отиде. Бяха станали на крака, пляскаха, викаха и тропаха с крака.

След няколко минути той също бе издърпан на сцената да се поклони. Целуна Мади.

— Помниш ли обещанието си? — прошепна той, докато аплодисментите не стихваха.

— Кое?

— Че веднага щом започнеш да прекосяваш стаята без чужда помощ... повече никакви извинения. Справяш се вече седмици наред.

— Справям се, нали? — засмя се тя и се поклони отново.

— Това „Да“ ли е?

Мади кимна, просълзена от радост.

Себастиан взе ръката ѝ и я поведе към предната част на сцената, за да приеме продължаващите овации. После целуна ръката ѝ.

— Омагьоса и тях като мен, любов моя — прошепна той. — Завинаги.

89.

След вълнуващата премиера и бляскавите отзиви, приветстващи Мади като нова звезда, Себастиан мина на следващия ден да я види на *Карлайл Скуеър*. Тя беше изтощена, но ликуваше.

Посрещна го на входната врата с дълга целувка, а той я притегли в обятията си и я прегърна.

— Влез. Чете ли отзивите?

Той я последва в кухнята.

— Да. Бяха хубави, нали? Всъщност имам новини. Тази сутрин отидох в офиса на „Ивнинг Стандарт“, за да потърся статията, която си намерила в колата на Кристофър. Открих кой е загадъчното „С“.

— Кой?

— Облечи си палтото. Имаме среща с него след час. Може би той ще хвърли известна светлина върху тази мистерия. Май е крайно време и двамата да научим истината.

Балетната школа към Кралския национален балет беше пуста заради великденските празници. Мади озадачена вървеше след Себастиан.

— Каза ми да се кача направо в кабинета му.

Тя го последва по познатите стълбища и спомените нахлуха в главата ѝ. Но вече имаше Себастиан, както и новата си кариера, затова не изпита старата болка.

Той спря пред един кабинет и почука на вратата.

— Влезте — обади се познат глас отвътре.

— Но, Себастиан, това е кабинетът на Серж и...

— Да — усмихна се той. — Хайде.

Серж стана и Себастиан се ръкува с него.

— Благодаря, че ни приехте веднага.

— Няма защо. Здравей, Мади — каза Серж.

Мади не можа да скрие изненадата си.

— Здравейте. Значи вие сте загадъчното „С“?

— Нима? Седнете и ми обяснете за какво става дума.

Себастиан придърпа един стол за Мади, после също седна. Извади от джоба си фотокопие на статията във вестника и го подаде на Серж.

— Става дума за това. Кристофър, бащата на Мади, го е носел да ни го покаже, преди да умре. В него се споменава, че вие сте били в колата в деня на смъртта на нашите родители. Преди това няхахме никаква представа, че те са загинали в една и съща катастрофа. Предполагам, че баща ми е умрял в болницата малко по-късно. И двамата се питаме защо никой от живите ни родители не ни е казал за това. Бихте ли могли да ни обясните?

Серж прочете статията. Когато вдигна глава, лицето му беше много сериозно.

— Себастиан, наистина не мисля, че е моя работа...

— Серж, моля ви. Вие сте единственият, който може да ни каже. Вероятно е нещо много просто, но очевидно двамата с Мади трябва да го знаем.

Серж въздъхна дълбоко.

— Добре. Обаче ви предупреждавам, че няма да бъде приятно и за двама ви. Сигурен съм, че именно затова живите ви родители са пазили тайна от вас. И така, Мади, аз партнирах на майка ти по онова време, когато гастролирахме в Монако. Бяхме там три месеца. Двамата с нея бяхме много близки не само на сцената. Бързам да добавя, като приятели. Присъствах на сватбата на майка ти и баща ти и бях впечатлен от това колко много се обичаха. Затова никой не беше позненадан от мен, когато един ден по време на престоя ни в Монако Антония дойде в апартамента ми...

МОНАКО, АВГУСТ 1972

— Може ли да вляза?

Серж погледна нежното лице на Антония. Красивите ѝ кафяви очи бяха зачервени от плач и тя беше смъртно бледа.

— Разбира се.

Той се отдръпна, за да ѝ направи път да влезе, после я последва в дневната. Антония седна на ръба на дивана, а

той седна до нея и хвана нежните ѝ ръце.

— Какво, за бога, е станало, скъпа? — разтревожен я попита той.

— О... Серж!

Антония дръпна ръцете си и като скри лице в тях, започна да плаче. Серж я прегърна успокоително.

— Хайде, хайде, не може да е чак толкова лошо, нали?

Антония вдигна измъчените си очи към него.

— Да, може.

— Да не е починал някой, Ани?

Тя поклати глава и посегна към джоба си за кърпичка.

— Не.

— Моля те, кажи ми, преди да си представя всички възможни ужасии.

Тя си пое дълбоко дъх.

— Извинявай. Истината е, че... се влюбих в друг мъж.

— Какво? Мислех, че двамата с Кристофър сте страшно щастливи.

Очите ѝ отново се напълниха със сълзи.

— О, знам. Не е ли ужасно? Наистина сме, искам да кажа, бяхме, а после се случи това и... — тя изразително вдигна рамене — не можах да направя нищо.

— Кой е този мъж? Познавам ли го?

— Не, не мисля, макар че може да си го срещал на някое от нашите партита. Името му е Том Ланг. Композитор е. Когато бяхме на турне в Европа миналата година, той свиреше на пианото в оркестъра. Влюбихме се. Но това не е най-лошото. Познавам Том, откакто познавам Кристофър. Всъщност те бяха заедно още първия път, когато срещнах Крис. Бяха студенти в един и същи колеж. Бяха първи приятели. И все още са.

Антония го погледна.

— Разбирам — въздъхна Серж.

— Том беше кум на нашата сватба, а Крис на неговата, когато той се ожени за Магда. През последните седем години четиримата сме непрекъснато заедно. Когато заминахме на европейското турне миналата година и Том беше в оркестъра, изглеждаше съвсем естествено двамата да си правим компания. Знаеш как е на турне — нов град всяка седмица и... — тя направи гримаса. — Крис дори помоли Том да се грижи за мен.

— О, мила. Сигурна ли си, че това не е просто някакъв кратък флирт? Аз също съм имал краткотрайни връзки по време на турне и...

Антония решително поклати глава.

— Не. Искане ми се да беше така. През последната година сме прибъгвали до всякакви лъжи и прикрития, за да се виждаме. Беше ужасно, Серж. В същото време четиримата продължаваме да се срещаме. Вечеряме заедно, преструваме се, че всичко е както преди. Мислех си, че може би идването в Монако ще ми помогне да се откъсна за малко както от Крис, така и от Том. Надявах се, че чувствата ми към Том ще изчезнат, като сме разделени. Но не стана така, а още по-лошо. Обичам го и той ме обича.

— Ами Крис? Чувствата ти към него изчезнаха ли напълно?

— Разбира се, че не. Аз все още го обичам. Но сега вече знам какво наистина означава любовта. Бях толкова млада, когато се омъжих за Крис, бях твърде млада.

— Това ще го съсипе. Никога не съм виждал по-влюбен човек от него.

— Знам. Не е нужно да ми го казваш. През изминалата година се измъчвах непрекъснато само като си помислех за това. Но не мога повече така. Реших да му пиша и да му кажа истината.

— Че го напускаш заедно с малката Мадлен, за да избягаш с най-добрия му приятел? — Серж поклати глава. — Ани, това е жестоко.

— Не мога да измисля друг начин. А не е ли по-жестоко да продължаваме да го мамим, да не говорим и за

Магда?

— Би могла да му го кажеш лично — предложи Серж.

— Не, не мога. Знам, че съм страхливка, но да гледам лицето му, докато му го казвам — това направо ще ме довърши. Не — Антония поклати глава. — Реших да напиша писмо. Том ще каже на Магда и ще дойде при мен следващата седмица. Сезонът тук вече приключва, затова двамата смятаме да наемем кола и да изчезнем, докато нещата се успокоят.

— Ами малката Мадлен?

Очите на Антония се напълниха със сълзи.

— Не знам — прошепна тя. — Ако взема и Мадди, ще съсия Крис окончателно. Той я боготвори. Засега ще я оставя при баща ѝ.

— Нали разбираш какво жертваш, ако постъпиш така, Ани? Да не говорим как ще подейства новината на Кристофър.

— Но не го ли наранявам повече, като живея в лъжа? Никога няма да изпитам към него онова, което изпитвам към Том. Досега не съм предприемала нищо, защото все се страхувах от това как ще го приеме Крис. Смятах, че трябва да остана до него, докато му потръгне в кариерата. Но не мога да чакам вечно.

Макар Серж да разбираше положението, в което беше изпаднала Антония, и да ѝ съчувстваше, той не можеше да не се стресне от нейния егоизъм.

— Знам, че ме мислиш за коравосърдечна, но нямам друг избор. Не мога да живея без него.

СЛЕД СЕДМИЦА

Антония пристигна в гримьорната му след представлението.

— Серж. Ще ме откараш ли до летището в Ница утре, за да взема Том? Пристига със сутрешния полет от „Хийтроу“. Наела съм кола, но знаеш как мразя да шофирам. Моля те.

— Добре — неохотно се съгласи Серж.

По пътя за летището тя му каза, че е изпратила писмо на Кристофър. Докато го получи, двамата с Том ще са напуснали Монако. Не искаше той да знае къде отиват, защото сигурно щеше да ги последва.

Серж видя нетърпението в очите ѝ, докато чакаха Том да мине през митническата проверка. Тя стисна ръката му силно и го погледна умолително в очите.

— Не ме мрази, Серж.

Той ѝ се усмихна.

— Не, Ани, няма.

— Том!

Антония се втурна към него. Мъжът спря, разтвори ръце и я взе в обятията си. Двамата се прегръщаха, без да ги интересува задръстването, което причиняваха. Найсетне тръгнаха прегърнати към Серж.

— Том, това е Серж, моят партньор. Беше така любезен да ме докара тук днес.

Том протегна ръка.

— Благодаря, Серж. Ани казва, че сте проявили истинско разбиране, за което съм ви много благодарен.

Серж забеляза умора в очите му.

Тръгнаха към паркинга, като Серж поизостана, за да не им пречи.

— Аз ще карам по обратния път — каза Том на Серж.

— Сигурен ли си, скъпи? Изглеждаш ужасно изморен.

— Добре съм, мила. Наистина.

Серж седна на задната седалка. Том включи двигателя и тръгна да излиза от района на летището. Ръката на Антония почиваше нежно върху коляното му.

— Как го прие Магда? — тихо попита тя.

— Не съвсем добре. Вчера прекарахме ужасен ден. Накрая отидох да спя в хотел.

Том се прозя. Вече излизаше от Ница и тръгваше по крайбрежния път.

— Много съм уморен. Не съм спал нормално през последните две седмици.

— Не съжаляваш, нали? — нервно стисна ръката му Антония.

— Разбира се, че не, скъпа. И двамата знаехме, че няма да е лесно. Радвам се, че ще бъдем далеч, когато Кристофър разбере. Бог знае какво ще направи. Обади ми се преди няколко дни да ми каже, че оркестрациите за „Лятна симфония“ са почти готови. Господи, почувствах се като долен негодник.

Серж затвори очи и задряма.

— Внимавай! Том!

Серж се събуди от вика на Антония. Почувства как колата поднесе, когато Том се опита да я овладее след острия завой. Изведнъж шосето пред тях изчезна и от двете им страни се синееше само небето.

— Не! Том!

Серж чу ужасения писък на Антония точно преди колата да се обърне и той да изгуби съзнание.

Серж остана в безсъзнание пет дни. Лекарите даваха малка надежда за неговото оцеляване. И двата му крака бяха доста натрошени, а имаше също и вътрешни увреждания. За тяхна изненада той дойде в съзнание.

След десет дни го преместиха от интензивното отделение.

Една сутрин на вратата на болничната му стая се почука.

— Влезте.

Посетителят отвори вратата и бавно се приближи към него.

— Здравей, Серж. Как си?

— Бил съм и по-добре. А ти как си?

Отчаянието беше изписано на лицето на Кристофър. Раменете му бяха отпуснати, не се беше бръснал дни наред, а очите му издаваха истерията, която той едва овладяваше.

— Аз... аз... Тя е мъртва. Ани е мъртва. Той я уби. Той я уби... — гласът му затихна и той се отпусна на един стол. — Не ме пускаха да те видя чак до днес. О, господи, Серж, тя страда ли? Болеше ли я? Кажи ми, кажи ми, че не е. Не бих могъл да го понеса.

Слабата фигура на Кристофър се разтърси от ридания.

Серж поклати глава.

— Не, всичко свърши много бързо — излъга той, а главата му кънтеше от писъците на Антония.

— Слава богу, слава богу. — Кристофър стисна рамото му. — Той се преструваше, че е най-добрият ми приятел, а после подмами жена ми, моята Ани. Той беше зъл, той я уби, той уби моята Ани.

— Къде е Том? Добре ли е?

Кристофър поклати глава.

— Не. Умря вчера следобед. Изобщо не дойде в съзнание.

— О, господи!

Сълзите започнаха да се стичат по лицето на Серж.

Когато Кристофър го погледна, Серж видя мъката и лудостта в очите му.

— Серж, аз не исках той да живее. Помоли ме да направя оркестрациите на неговата симфония, а през цялото време се е опитвал да открадне жена ми под носа ми. Знаеш, че Ани нямаше да избяга с него, ако беше оживяла. Не — той тръсна глава, — тя ме обичаше, обичаше ме...

После замлъкна и зарея празен поглед в пространството.

— Къде е Мади? — попита накрая Серж. — Върви си вкъщи при нея, Кристофър. Тя има нужда от теб.

Кристофър се обърна към него. За пръв път Серж забеляза някакъв лъч надежда в очите му.

Кристофър се втренчи в него, после се усмихна.

— Да, наистина.

Изправи се и тръгна към вратата, там спря и се обърна.

— Тя наистина ме обичаше, нали, Серж? Той я накара да напише онова писмо, нали? Тя не го обичаше.

Серж преглътна с усилие и бавно поклати глава.

— Не. Не го обичаше.

Кристофър кимна.

— Благодаря ти, Серж — тихо каза той и си тръгна.

Серж гледеше младата двойка пред себе си. Смущаваше се от бледото лице на Себастиан, което толкова приличаше на лицето на баща му. Погледна Мади, която стискаше ръката на Себастиан точно както Антония беше стискала ръката на Том преди толкова години.

Тримата седяха мълчаливо, всеки потънал в собствените си мисли.

— Той никога не можа да го приеме — бавно каза Мади.

— Да приеме какво? — попита Себастиан.

— Че майка ми е направила онова, което Серж току-що ни разказа. През целия си живот ми разказваше колко красива е била майка ми и колко много са се обичали, докато през цялото време го е боляло, че тя така го е наранила.

Мади прехапа устни.

— Мисля, че това беше единственият начин да запази разсъдък след смъртта на Антония — каза Серж.

— През целия си живот съм се опитвала да се състезавам за чувствата му с една жена, чийто идеален образ е съществувал само в неговото въображение.

— А аз при жива майка останах без майка, но въпреки чувствата на Кристофър към баща ми той винаги се е отнасял с мен като със син — въздъхна Себастиан.

— Разбирал е, че ти си просто една невинна жертва, загубила своя родител също като Мади. Кристофър не искаше никой от вас

дватамата да страда.

Мади стана от стола си.

— Благодаря, че ни разказахте всичко, Серж. Сигурно и на вас не ви е било леко. След катастрофата сте се простили със своята кариера.

Серж сви рамене.

— И аз така мислех някога, но също като теб, Мади, открих, че има живот и извън балета. Щастлив съм да преподавам. В някои отношения намерих мястото си по-рано, отколкото щеше да стане иначе — погледна ги загрижено. — Ще се оправите ли?

— Да. Ще ни трябва известно време, за да го осъзнаем, но трябваше да знаем истината. Така ще можем да забравим миналото и да насочим поглед към бъдещето. Аз имам нея, тя има мен.

Себастиан прегърна Мади през рамо.

Мади кимна.

— Благодаря, Серж — каза Себастиан и без да сваля ръка от рамото на Мади, двамата си тръгнаха.

Вън Себастиан отведе разстроената Мади в най-близкото заведение. Седнаха в един ъгъл и поръчаха два джина с тоник.

— Бедният татко.

— Знаеш ли, точно преди да умре, майка ми ме помоли да кажа на Кристофър, че тя го разбира и че дългът е платен. Смяташ ли, че е имала предвид начина, по който баща ми е откраднал жената на Кристофър? Така че Кристофър му го е върнал, като е направил същото с неговата симфония?

— Възможно е. Сега разбираш защо татко не е имал особени скрупули да го направи. Баща ти му е отнел всичко, което е имал.

— Това обяснява и защо майка ми ме изостави и ме даде на леля ми. Непрекъснато съм й напомнял за болката, която баща ми й е причинил. Сега поне знаем всичко. И смятам, че е време да забравим миналото и да погледнем към бъдещето. Снощи изсвирих нещо от новата творба на баща ти. Беше четири сутринта и сигурно трябва да чуем и друго мнение, но смятам, че на места направо превъзхожда „Симфония за двама“.

Лицето на Мади грейна.

— Наистина ли?

— Убеден съм в това. Има вероятност пред таланта на Кристофър този на баща ми направо да бледнее. Но ще трябва да

изчакаме и да видим дали съм прав. Концертът не е довършен, както забелязах. Питам се дали би имала нещо против...

— О, Себастиан, довърши го, моля те. Сигурна съм, че и татко би го искал. Това ще обедини отново семейство Ланг и семейство Винсът след всичките тези години.

— Е, аз така или иначе се надявах това да стане съвсем скоро.

— Дай ми възможност да си избира рокля — усмихна се Мади.

Себастиан взе ръцете ѝ в своите.

— Има още нещо, което искам да ти кажа, за да ми е чиста съвестта.

— И какво е то?

— Живея с Гай де Суза. Той ми е стар приятел от колежа. Чу пробния ти запис, защото го бях пуснал. Искам да ти благодаря, че направи от моята песен такъв хит. Ще те заведе на вечеря довечера, тъй като тази сутрин получих доста тлъст хонорар за нея.

— Значи ти си написал „Самотни нощи“?

— Признавам се за виновен.

— Мислех си, че има нещо познато в нея... Но отсега нататък — повече никакви тайни?

Себастиан я притегли към себе си и я целуна.

— Да, мила моя. Повече никакви тайни.

90.

Шест месеца по-късно

Мади се събуди. Една ръка докосваше нежно голите ѝ гърди. После се плъзна бавно по корема ѝ и започна да го гали.

— Ммм — тя се обърна и очите ѝ срещнаха тези на Себастиан.

Двамата започнаха да се целуват страстно с притиснати едно в друго тела.

— О, Мади, как искам да те галя, да те държа непрекъснато в прегръдките си — шепнесе Себастиан, като се надвеси над нея, готов да я люби.

Мади затвори очи, когато Себастиан проникна в нея.

— Обичам те, Мади, скъпата ми женичка, обичам те.

Той се наведе над нея и я целуна още веднъж, а тя се изви нагоре, за да може той да проникне по-дълбоко в нея. Той стигна първи кулминацията, а след това започна да я целува навсякъде, докато тя също се разтресе от върховното удоволствие.

— Боже мой! Не мога да ти се наситя — промълви той, когато и двамата се отпуснаха прегърнати.

— Е, ще имаме много време да компенсираме загубеното.

— Охо, като приказваме за компенсации...

Ръката му отново започна да гали гърдите ѝ.

Телефонът иззвъня.

— Дявол да го вземе! — каза Себастиан.

Мади се отдели от него и се пресегна към телефона.

— Здравей, Мади. Извинявай, ако съм те събудила, но току-що получих писмо от Саша — гласът на Ивет издаваше, че е ужасно разстроена. — Саша очевидно е в някакво сиропиталище в Сърби. Моли ме да заведе Наташа да я види, а също така, ако може, да дойдеш и ти. Мади, той казва, че умира.

Мади седна на леглото.

— О, боже мой! Защо Никол не ни е казала нищо? Сигурно е знаела!

— Току-що говорих с нея. Каза, че изобщо не я интересува дали той умира. Няма да иде да го види, а не трябвало да вода и Наташа там. О, Мади, нищичко не разбирам!

— Кога си решила да отидеш?

— Колкото може по-скоро. Ще заведе бебето при него, каквото и да казва Никол. Наташа все пак му е дъщеря.

— Да — въздъхна Мади. — Ще отидем с колата. Ще дойда да ви взема по обед.

Тя затвори телефона.

— Проблеми ли има? — попита Себастиан.

— Саша — каза с въздишка Мади. — Май е сериозно болен и иска да ме види. Не мога да си обясня защо Никол не е споменала нищо. Отказва да го посети. Чудя се защо настъпи такава криза в отношенията им.

— По кое време смяташ да тръгнеш? — попита Себастиан.

— По обед.

— Много добре — Себастиан я придърпа обратно под завивките. — Имаш достатъчно време да покажеш на съпруга си колко го обичаш.

Мади се опита да скрие изненадата си, когато влезе в стаята на Саша. Мършавата фигура на стола с бледо лице и хлътнали очи с нищо не напомняше за силния млад мъж, когото тя бе познавала допреди известно време. Тя веднага се досети какво му имаше. Признаците на ужасната болест, която убиваше толкова много хора, бяха твърде очевидни, за да сгреша.

— Саша! Защо не ми каза къде си бил?

Тя се наведе и го целуна нежно. Кожата му беше като хартия.

— Здравей, Мадлен. Смятах, че при дадените обстоятелства е по-добре никой да не знае. Журналистите могат да бъдат много жестоки и заради Наташа... нали виждаш от какво съм болен?

— Да, да. Разбирам те — Мади седна до него и го хвана за ръката. — Много се радвам, че накрая се реши да се свържеш с Ивет.

— Тя доведе ли Наташа?

Мади кимна.

— Да, макар без знанието на Никол. Ивет ще дойде всеки момент. Трябваше да влезе в тоалетната, за да смени набързо памперса

на малката.

Лицето на Саша светна, след това веднага се помрачи.

— Мадлен, мислиш ли, че Ивет ще позволи да поддържа Наташа, като разбере от какво съм болен?

— Саша, ти си баща на Наташа. Разбира се, че ще ти позволи. — Тогава ѝ дойде на ум ужасната мисъл, че... — О, щом ти си болен от тази болест, значи ли, че...

Саша поклати глава.

— Не, не, нито Наташа, нито Никол са заразени. И двете бяха изследвани, когато се оказах серопозитивен. Затова и напуснах. Никол ми каза, че повече никога няма да видя Наташа.

Мади видя, че Саша се бори да не заплаче.

— Е, Наташа прекарва повечето време с Ивет. Никол е твърде ангажирана с кариерата си, за да се интересува какво става с дъщеря ѝ.

Внезапно Саша стисна силно ръката на Мади. Все още беше доста силен за човек, който има такъв изнемощял вид.

— Много се безпокоя за Наташа. Мадлен, само ти знаеш колко зла е Никол. Искам и Ивет да разбере и тогава може би тя ще се ангажира да отгледа Наташа. Ако Наташа остане в ръцете на Никол, тя ще бъде лишена от всякаква любов и грижи. Майка ѝ мисли само за себе си и кариерата си, както самата ти каза. Тя не знае какво е обич.

— Но, Саша, Ивет е майка на Никол. Никога няма да успееш да я убедиш, че дъщеря ѝ е зла.

— Греша, Мадлен. Успях да събера доказателства за нещо, което Никол направи. Нещо, което е толкова ужасно, че аз... о, Мади!

— Саша я погледна с трескави очи. — Аз също съм лош. Правил съм толкова неща, от които сега се срамувам. Не бях добър приятел. Поставях себе си на първо място, а трябваше да помисля за теб. Но сега, кълна се, ще се опитам да компенсирам лошото, което съм направил.

— Саша, какво искаш да кажеш с това?

Саша тъкмо се канеше да отговори, когато вратата се отвори и Ивет влезе с Наташа в ръце. Ивет погледна Саша и по изражението ѝ Мади разбра, че бе също толкова слисана, колкото беше и тя самата преди малко.

— Здравей, Саша — каза Ивет. — Виж кого съм довела да те види.

От сломената фигура в стола се чу кратък възглас на удоволствие.

— Може ли да я подържа? — попита той с отчаяние в гласа.

Ивет се поколеба за малко, преди да отговори.

— Ами, разбира се, че можеш. Виж, миличка, това е татко.

Ивет внимателно постави Наташа в ръцете на Саша.

— О, сладката ми, малката ми дъщеричка. Ако знаеш колко ми липсваше — разнежи се той.

Мади потърси кърпичка в чантата си и видя, че очите на Ивет също са насълзени.

— Ще имате ли нещо против да остана малко насаме с нея? — помоли се Саша.

— Разбира се, че не — отвърна Ивет.

Двете излязоха от стаята. Навън Ивет се заплака.

— О, господи, никога не съм виждала по-трагично нещо. Саша е болен от СПИН, нали?

— Да.

— Но това не значи ли, че...

— Не — решително отговори Мади. — Наташа и Никол са здрави. Ела да поседнем и ще ти обясня всичко.

Когато двете жени се върнаха обратно в стаята, Ивет беше много по-спокойна. Саша беше прегърнал Наташа в скута си и ѝ пееше тихичко. Той вдигна глава и се усмихна.

— Мисля, че тя си спомня за баща си, нали?

— Разбира се, че си го спомня — каза Ивет. — Саша, ще трябва вече да се връщаме в Лондон. Мади има представление довечера. Но аз мога пак да доведа Наташа след няколко дни.

— Много ти благодаря.

Саша кимна с глава. След това целуна нежно бебето по главичката.

— Помни, миличка, че те обичам.

След това подаде бебето на Ивет. Страните му бяха мокри от сълзи.

— Обещай ми, че ще се грижиш за нея вместо мен. Обещай ми!

— Разбира се, че ще се грижа — отвърна Ивет, като се наведе и го целуна. — Ти се грижи за себе си. Аз скоро ще се върна.

— Благодаря ти, че дойде.

— И аз ще дойда пак. Пази се.

Мади коленичи, прегърна го и го притисна към себе си.

Саша кимна с глава, хвана ръката ѝ и я целуна.

— Сбогом, Мадлен. Винаги съм казвал, че си красива не само външно, но и по душа. Заслужаваш да си щастлива до края на живота си.

Мади остави сълзите да текат свободно по лицето ѝ.

— Сбогом — промълви тя и последва Ивет и Наташа навън.

— Сбогом, Наташа, сбогом, дъщеричке — промълви Саша. След това се пресегна към масата, взе един бележник и продължи да пише писмото, което бе започнал по-рано през деня.

91.

Антон Шенел отвори големия кафяв плик и прочете краткото писмо.

Скъпи мистър Шенел,

Прилагам, по указания на моя клиент, мистър Саша Лопов, писмо до вас, което той ме помоли да ви изпратя след неговата смърт. Мистър Лопов, както сигурно знаете, почина миналата седмица и аз следвам неговите указания.

С уважение
Антъни Браун, адвокат

Антон отвори другия бял плик и започна да чете. Когато свърши всичките четири листа, веднага започна да ги препрочита, за да се увери, че очите му не го лъжеха.

Саша сигурно беше откачил, когато беше писал това?

Антон провери ксерокопията от банковите извлечения и видя, че споменатите в писмото вноски наистина бяха правени.

Разбра, че Саша му се бе доверил да извърши онова, което той самият не беше успял да свърши. Трябваше да се проведе сериозно разследване.

Съобщението, че трябва да се отбие при Антон Шенел, не изненада Никол. Тя с усмивка се преоблече, като си мислеше за онова, за което той със сигурност щеше да я помоли. Дейвид Брайърли беше хореограф на новия балет за кралското благотворително галапредставление. Отдавна се говореше, че ще ѝ дадат главната роля. Това означаваше, че ще стане примабалерина. Дълго беше чакала този момент.

Никол почука на вратата на Антон.

— Влезте.

— Здравейте, Антон, аз...

Усмивката на Никол угасна, като видя другите хора в кабинета му.

— Влез, Никол, и седни.

— Здравей, мамо — каза тя и изгледа гневно Мадлен Винсът. — Какво прави тя тук?

— Искахме да си поговорим с теб, това е всичко — каза Антон.

— За какво? — изведнъж се притесни Никол.

— За едно писмо, което съпругът ти написа, преди да умре.

— О? И какво е имал да каже?

— Е, за начало твърди, че си отговорна за инцидента с Мадлен — спокойно каза Антон.

— Какво? — Никол се престори на изненадана. — Аз? Саша сигурно е бил дрогиран, когато ви е писал. Направил го е от злоба — тръсна глава. — Както знаете, ние не се разделихме съвсем приятелски.

— Така и предполагам. Трябва да призная, че когато за пръв път прочетох писмото, не му повярвах. Но съпругът ти ми изпрати и ксерокопия на банковите вноски, които доказват, че си внасяла пари всеки месец на нечия сметка. С помощта на банката открихме, че тя е на млад мъж на име Джим Стюарт. Говори ли ти нещо това име, Никол?

— Аз... аз... — тя пребледня. — Не знам за какво говорите.

— Виж тук — Антон ѝ подаде копията. — Можеш ли да ни обясниш за какво си правила тези вноски?

— Не вярвам в това! Как смееете да се ровите в личните ми документи! Това е наказуемо!

— Както и предумишленото убийство — бавно отвърна Антон.

Никол вдигна очи към него.

— Не знам какво искате да кажете.

— Говорих с Джим Стюарт. Той потвърди, че си му платила доста пари, за да саботира сцената с лодката и Мадлен да получи сериозни травми. Освен това призна, че оттогава получава редовни суми от теб.

— Аз... той лъже. Нямате доказателство.

— Е, смятам, че неговите показания и вноските, които си правила, съвсем бързо ще убедят полицията, че има истина в цялата тази история.

За пръв път в очите на Никол се появи страх. Цялото ѝ тяло сякаш се сгърчи.

— Няма да идете в полицията, нали? — прошепна тя.

— Бих отишъл, но майка ти ме помоли да не го правя. Не знам по какви причини, но за същото ме помоли и Мадлен.

— Как можа, Никол? — попита Ивет, без да скрива отвращението си. — Не мога да повярвам, че си моя дъщеря.

Антон продължи:

— Исках да отнеса въпроса до по-висша инстанция. Но заради приятелството с Ивет реших да я предпазя от скандала. Съвсем уверено мога да заявя обаче, че в момента договорът ти с Кралския национален балет е прекъснат.

— Чудесно. Ще си намеря работа другаде — презрително изсумтя Никол.

— Опитай, ако искаш, но знай, че моята дума се чува през много морета. Мога съвсем уверено да заявя, че никога повече няма да работиш в балетна компания.

— Защо, Никол, защо? Как можа да бъдеш толкова зла? Толкова безчувствена? Питам се защо се отнасяше така със Саша, когато той умираше, но реших, че просто те е страх.

Очите на Ивет бяха пълни със сълзи.

Никол мълчеше.

— И още нещо, преди да приключим тази среща. Платихме на Мадлен Винсънт солидна сума за нанесените телесни и морални щети. Разбира се, очакваме да ни възстановиш парите.

— Колко? — попита Никол.

— Петдесет хиляди лири — Антон стана и тръгна към вратата. — Предлагам да ги платиш доброволно. Довиждане, Никол. Надявам се никога да не те видя отново.

Антон затръшна вратата след себе си и застана в коридора. Въздъхна с облекчение. Беше се опасявал, че Никол ще откаже да си признае какво е направила. Ивет беше непреклонна в желанието си работата да не се раздухва повече, затова днес беше единственият

шанс да накарат Никол да си признае. Той самият се увери във вината ѝ чак когато видя страха в очите ѝ при споменаване на думата полиция.

Все още отвратен, той тръгна по коридора и се замисли кой щеше да замести Никол в новия балет на Дейвид Брайърли по музика на Кристофър Винсът.

Трите жени седяха в кабинета му и мълчаха.

— И как ще платя на Мади толкова пари? Трябва да се грижа и за дъщеря си, забрави ли, майко?

— Не съм, макар да ми се струва, че ти си забравила. Почти не я забелязваш през последните месеци. Ще трябва да свикнеш с мисълта, че при никакви обстоятелства няма да ти позволя да я имаш до себе си. Ще живее непрекъснато с мен, а теб не искам да те виждам повече в къщата си.

Никол беше ужасена.

— Не можеш да направиш това! Наташа е мое дете! Не можеш да я откраднеш от майка ѝ. Мога да те съдя!

Ивет въздъхна.

— Е, решението си е твое. Мади каза, че няма да повдига обвинение, ако стоиш настрана от Наташа. Само се приближи до нея и край. Ще идем в полицията с онова, което знаем.

— Това беше желанието на Саша относно детето му — за пръв път проговори Мади.

— Детето му! — злоещо се изсмя Никол. — Сигурно се шегуваш! Саша изобщо не беше мъж. Вместо да съжаляваш него, помисли за мен. Саша ме измами да се омъжа за него, за да може да остане в страната. Беше абсолютно обратен. Божичко, можеше да бъде мъртва заради мръсните му навици.

Ивет стана и като се изправи пред Никол, я зашлеви силно.

— Млъкни! Може да си ми дъщеря, но се чувствам виновна, че не прозрях по-рано какво представляваш. Да не си посмяла повече да се мернеш пред мен, пред дъщеря си или пред Мади. Говоря сериозно, Никол. Хайде да вървим, Мади.

Ивет тръгна към вратата и я отвори.

— Добре, идвам след две минути — тихо каза Мади.

Ивет кимна, затвори вратата и двете млади жени останаха насаме.

— Исках просто да ти кажа, че ти прощавам за онова, което си направила, Никол.

Никол се обърна и се втренчи в Мади с неприкрита омраза.

— Ти беше тази, която ми каза, че Саша е гей. Защо не ме подкрепи? Така поне майка ми можеше да повярва какво съм преживяла.

Мади нехайно вдигна рамене.

— Ужасно е, когато хората не ти вярват, нали? Благодарение на теб баща ми умря с представата, че като по-малка съм вършила отвратителни неща. Но — било каквото било. Ти почти съсипа живота ми, но с помощта на много любов — също и от страна на майка ти — аз отново открих щастието. Сега просто те съжалявам.

Очите на Никол блестяха странно на бледото ѝ лице.

— Можеш да си мислиш, че си победила, Мадлен Винсънт. Опитва се да ми откраднеш съпруга, сега си привлякла майка ми и детето ми на твоя страна. Един ден ще те накажа за това точно както те наказвах и преди.

Двете жени се гледаха мълчаливо.

— Саша беше прав. Ти наистина си зла. Сбогом, Никол.

Никол последва Мади и излезе за последен път от Кралската опера.

Видя, че Мади се качва в бяло MG, паркирано от другата страна на улицата. Майка ѝ седеше на предната седалка. Никол забеляза как майка ѝ се наведе и за миг прегърна Мади. После Мади подкара колата и отпътува с майка ѝ.

Никол се обърна и се загледа в Националната балетна школа. Спомни си първия път, когато беше зърнала Мадлен Винсънт в деня на техния приеман изпит. Тогава животът изглеждаше толкова прекрасен. Тя беше красива и талантлива и светът беше в краката ѝ.

А сега благодарение на маниакалната си омраза беше изгубила всичко.

Никол се обърна и тръгна надолу по улицата със замъглени от сълзи очи.

ЕПИЛОГ

Септември 1992

От „Мейл он Сънди“, 27 септември 1992 година.

Миналата вечер гледахме премиерата на „Слънчев танц“, новата постановка на Дейвид Брайърли в Кралската опера, Ковънт Гардън. Композиторият, Кристофър Винсънт, загина трагично миналата година, докато все още пишеше музиката за този балет, затова на мистър Себастиан Ланг — негов зет и бивш ученик — се падна честта да я довърши.

Посрещнат от критиката като истински триумф, балетът сигурно ще спечели наградите за хореограф и композитор. Ивет Делиз, вдовицата на мистър Винсънт, беше убедена да се откаже от пенсионирането си и да танцува в главната роля, партнирана от Андре Метен. Макар че е опитен и технически отличен изпълнител, мистър Метен не може да се сравнява с гениалния Саша Лопов, който почина от пневмония преди четири месеца. Говори се, че неговата съпруга и партньорка, Никол Делиз, е толкова разстроена от загубата на своя съпруг, че скоро след неговата смърт е подала оставка и е заминала в чужбина. Краят на тяхното вдъхновено партньорство е трагична загуба за света на балета.

Премиерата беше грандиозно събитие и всички отдадоха истинска почит на Кристофър Винсънт. Неговата дъщеря, Мадлен, бивша балерина в Кралския национален балет, а сега вече звезда на мюзикъла „Омагьосани“, присъстваше под ръка със своя съпруг Себастиан Ланг. Тя скоро ще изчезне от сцената на отдавна разпродадените си представления, за да роди първото си дете. Отпусъкът по майчинство ще бъде кратък за Мадлен, която през

следващата година ще отлети със съпруга си за Ню Йорк, за да се превъплъти в Тина и на Бродуей.

Талантът на Кристофър Винсът продължава да живее чрез прекрасната му музика и изящния глас на талантливата му дъщеря.

Издание:

Автор: Лусинда Едмъндс

Заглавие: Бавен танц

Преводач: Мая Керезова

Година на превод: 1998

Издание: първо

Издател: Издателска къща „Хермес“

Град на издателя: Пловдив

Година на издаване: 1998

Тип: роман

Националност: английска

Редактор: Пламен Тотев

Коректор: Данислава Калъчева

ISBN: 954-459-516-3

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/11075>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.